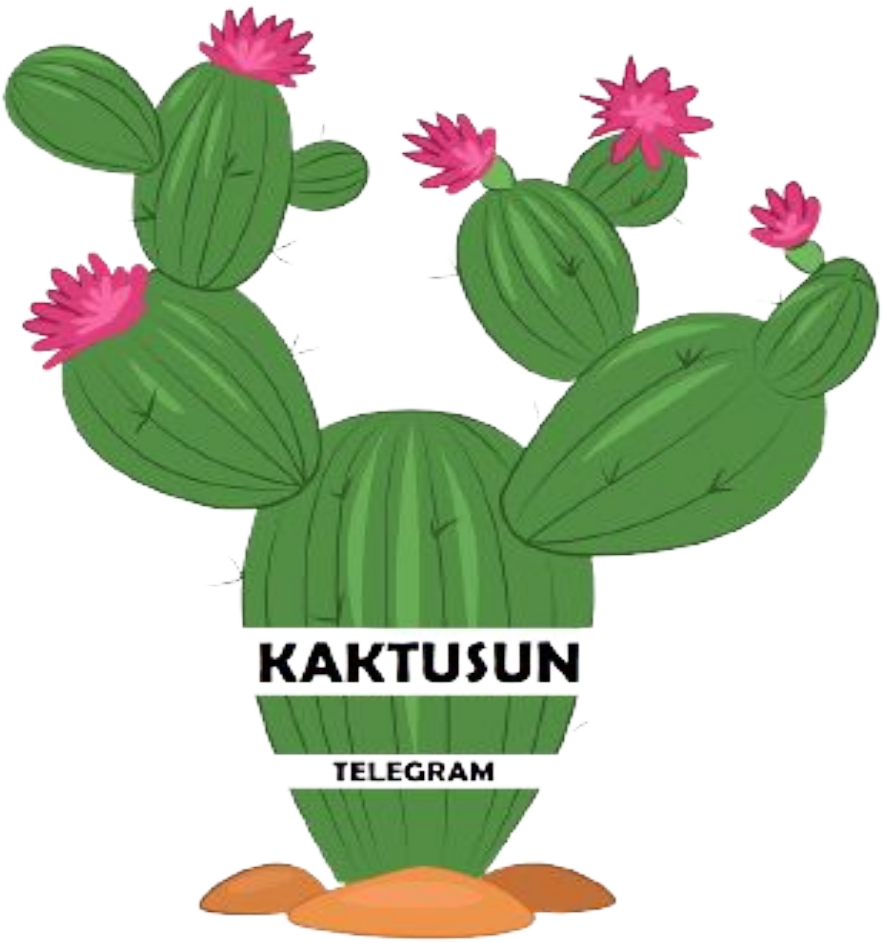
GÜLSÜM BİLGİN

Evcilik Oyunu

DOKUZ

Büyük hayallerle yazdığım Evcilik Oyunu benimle birlikte bütün sevenlerimin elinde artık. Sayfalarını koklayabiliyor, elimizde tutabiliyoruz. Yazmaya başladığımdan bu yana desteğini benden eksik etmeyen herkese teşekkürlerimi sunmayı kendime borç bildim.

Yazmaya başladığımı söylediğim gibi, kitap olacağını söylediğimde de, 'Biz her zaman arkandayız!' diyen aileme, destekleri ile beni her gün yazmaya teşvik eden, beni bu yolda yalnız bırakmayıp destekleyen Dadıgillerime, küçük ve sevimli grubumun küçük yöneticileri Cemile Nur Yüksek, Ebrar Feyza Doğan, Kübra Çetin, Gamze Duygu Uzel ve Selin Dursun'a, Turuncu dünyama ortak olan Uzaylılarıma, hayatıma yeni girmesine rağmen kocaman yüreğiyle elinden gelen bütün desteği sağlayan Gaye Barış'a, çıktığım bu yol boyunca destekleriyle beni mutlu eden arkadaşım, dostum, esmer kızım Havva Bostan'a, hayallerime ön ayak olan ve bir editörden fazlası Şefika Aydın'a, kitabımı ellerimin arasında tutmamı sağlayan Dokuz Yayınları'nın bütün çalışanlarına teşekkür ederim. Güzel günlerde görüşmek üzere...

-Donutiçe

Ahmet Turan Bilgin'e ithafen...
Seni çok seviyorum dedem...

Birinci Bölüm

Burnuma dolan kolonya kokusuyla, bilincim yavaş yavaş yerine gelmeye başlamıştı fakat kimsenin fark etmemesi için gözlerimi açmadan yanımda konuşan kadını dinlemeye başladım.

"Ah be Bora, ah be oğlum. Adamakıllı sorsaydınız ya kıza, ne diye bayıltıp da getiriyorlar?"

Kadın konuşmasını bitirdikten sonra kolonya kokan elini tekrar burnuma yaklaştırdı. Bir şeyler sayıklayan kadını boş vererek, neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Zeyno'yu havaalanından yolcu etmiş, eve dönmüştüm. Apartmanın önünde iki ızbandut kılıklı adam bana seslenip önümde durunca, ben de yol tarifi soracaklar diye düşünerek durmuştum. Adamlar, 'Sarper Bey sizinle konuşmak istiyor,' deyince bir anda afallamıştım. Sarper Bey diye bahsettikleri adamı ne tanıyordum ne de daha önce adını duymuştum. Bir de adamları baştan aşağıya süzdükten sonra siyahlar içindeki halleri gözüme çok fazla mafyavari göründüklerinden panik yapıp, anahtarı apartmanın demir kapısının kilidine sokmaya çalışmıştım... Ondan sonrası yok!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben çocuklara bayıltıp getirin demedim ki, Hacer Sultan. Kız kaçmaya çalışınca bizimkiler de paketleyip getirmiş işte," dedi adam, oldukça rahat bir ses tonuyla. Paketleyip getirmişmişler! Salak herif!

Kadın da, "Bak bak, laflara bak. Paketleyip getirmişler. Yazıktır günahtır, yavrum. Nasıl korkmuştur kim bilir. Bak hâlâ uyanmıyor," diyerek cevap verdi ukala adama.

Bu sefer adam, "Uyanır, Hacer Sultan. Merak etme. Sarper de gelir zaten birazdan," deyince boğazımda anlamlandıramadığım bir acı hissettim. Sanırım bu acı, kadının bana sürekli kolonya koklatmasından kaynaklanıyordu.

"Onun da yaptığı iş midir! Peri'yi mutlu edeceğim diye böyle şeyler yapılır mı yahu!?"

Sarper kimdi? Peri kimdi? Neden onu mutlu etmek için beni buraya getirdiler ki?

Kafamda dolanan onlarca sorunun ardından kadın yine kolonyalı elini burnuma yaklaştırınca burnuma dolan alkol kokusuyla canım yanmış, ister istemez inlemiştim.

Kadın, "Kendine geliyor galiba," deyince, bu baygınlık numarasını sürdürmenin bir anlamı olmadığını düşünerek sanki yeni yeni kendime geliyormuş gibi gözlerimi yavaşça araladım. Tepemde durmuş, sürekli kolonya koklatan kadının yüzü yavaş yavaş gözümde netleşmeye başlıyordu.

"İyi misin, kızım?" dedi kadın.

Bir kadına bir de karşı koltukta bacak bacak üstüne atmış oldukça rahat bir şekilde oturan adama baktım. Yavaşça dirseklerimden destek alarak kalkmaya çalıştım bakmaya devam ederken. O kadar rahattı ki sanki adam kaçıran o değildi. Hiçbirini ne tanıyordum ne de daha önce bir yerde görmüştüm. "Kimsiniz siz?" dedim sesimin çatallaşmamasına dikkat ederek. Korktu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğumu düşünmelerini istemiyordum. Bana zarar vermek gibi bir düşünceleri olsa, bu rahat koltuklarda yatırıp uyanmamı beklemezlerdi... Yani... galiba...

"Gerekli açıklamayı sana Sarper yapacak, kızım," dedi kadın elindeki kolonyayı ortada bulunan siyah cam sehpaya koyarak.

"O zaman çağırın da gelsin," dedim bir hışımla koltuktan kalkarken. Hızla kalkınca başım dönse de belli etmemeye çalışarak bacaklarımla koltuğa yaslanarak destek aldım. Hiçbir şekilde onlara güçsüz gözükmek istemiyordum! Kafamın içinde tehlike çanları çalsa da belli etmeden onlardan uzak durmaya çalışıyordum. Sonuçta kaçırılarak getirilmiştim, rahat bir koltukta uyanmamı beklemeleri bir şeyi değiştirmez değil mi?

Kadın bana cevap vermek yerine rahatça koltukta oturmaya devam eden, yeşil gözlü esmer adama baktı. Adam ise omuzlarını silkip gözlerini, 'Ben ünlü bir markanın oldukça pahalı bir ayakkabısıyım,' diyen ayakkabılarına çevirdi.

"Ya o adam beş dakika içerisinde buraya gelir ya da ben giderim! Benim babam polis, hepinizi mahvederim!" dedim kadına bakarken. Tehditlerim işe yaramamış olacak ki, "Abartmana gerek yok," dedi adam oldukça rahat bir şekilde. Her gün kız kaçırıyormuş gibi halleri beni deli etmeye yetiyordu.

Öfkeyle gözlerimi ona çevirip, "Abartmama gerek yok mu? Siz beni kaçırdınız! Nasıl abartmayayım!?" diye sordum onun rahat tavırlarına karşılık oldukça gergin bir şekilde.

"Tam olarak kaçırdığımız söylenemez," diye odayı dolduran başka bir adamın sesi ile hepimizin bakışları kapıya çevrildi. Pantolonun cebine ellerini koyarak kapıya yaslanmış esmer, mavi gözlü adama gözlerimi kısarak baktım. Sarper dedikleri adam bu muydu? Ben nedense daha ürkütücü birini bekliyordum. Ama tam tersine uzun boyu, gökyüzü gibi mavi gözleri, esmer teniyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oldukça dikkat çekici ve yakışıklıydı. "Tam olarak kaçırdınız!" dedim yeşil gözlü ukala adama konuştuğum gibi öfkeli bir ses tonu kullanarak.

"Eğer adamları dinleyip benimle konuşma teklifini kabul etseydin durum böyle olmazdı," dedi yaslandığı kapıdan ayrılıp bana doğru gelmeye başlarken.

"Sizinle ne konuşacağım ben!? Sizi tanımıyorum etmiyorum! Bir de kapıma adamlarınızı dayıyorsunuz," diyerek karşılık verdim. Adam elini uzatarak, "Ben Sarper Tekin. Bakın, tanışmış olduk," deyince benim sinir kat sayım kat be kat arttı. Bunlardaki sakin haller beni öldürecekti. Sanki adam kaçırarak suç işleyen bendim! Belki de bu gibi durumlara alışıklardır. Katil olabilirler ya da organ mafyası. Kafamdaki kırmızı alarmlar gürültülü bir şekilde çalmaya başladığında kaçabileceğim en kısa yolu düşünmeye başladım.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun, be adam!"

"Şu anda evet," deyip gülümsedi. Şu durumdan eğlenmesi beni çok hırslandırıyordu ve ben hırslandıkça onun mavi gözlerini yuvalarından çıkartıp eline bırakmak ve 'Al bir de şimdi dalga geç!' demek istiyordum.

İşaret parmağımı kaldırıp, "Bakın, beni buraya getiren adamlarınıza söylüyorsunuz ve beni geri götürüyorlar. Bu konu da burada kapanıyor," dedikten sonra adamın geldiği kapıdan dışarıya çıkmaya çalıştım fakat pek başarılı olduğum söylenemezdi. Bu sefer farklı bir ızbandut önümü keserek oldukça donuk bakışlarla gözlerimin içine baktı. Adamın bakışları o kadar boş ve ürkütücüydü ki. Hayatta kaybedecek bir şeyi yokmuş, her an boynumu kıracakmış gibi bakıyordu resmen. Bakışlarımı karşımda duran ürkütücü adımdan ayırmadan bir adım geriledim. Ciddi anlamda beni korkutmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, Toygar. Biz hallederiz, kardeşim," diyerek araya giren yeşil gözlü adamla, ızbandudun gözleri gözlerimden ayrıldı ve kapıdan uzaklaşarak gözden kayboldu.

Bu sefer yeşil gözlü adam, "Lütfen dinle. Ondan sonra kalmak istemezsen seni ben götüreceğim evine," deyince, samimiyetine inanmaktan başka seçeneğim yok gibi görünüyordu çünkü bu evden başka türlü çıkamayacağım bariz bir şekilde ortadaydı. Kafamı sallayıp tekrar yanlarına doğru ilerledim. Kadın, "Ben sana içecek bir şeyler getireyim," diyerek bana baktı ve sehpaya bıraktığı kolonyayı da alarak hızla salondan çıktı.

Sarper, "Bahçede konuşalım," diyerek salonda bulunan ve bahçeye açılan kapıdan dışarı çıktı. "Hadi gel," diyerek önden ilerleyen yeşil gözlü adamı takip ederek bahçeye girdik. Bahçe neredeyse bizim evimiz kadar büyüktü, bir de kocaman havuzu vardı.

Mavi gözlü adam -yani Sarper- toprak rengi sedir bahçe mobilyalarında oturmuş, kravatını bollaştırarak boynundan çıkardı.

Ben ayakta durmaya devam edince hâlâ adını bilmediğim yeşil gözlü adam eliyle oturmamı işaret etti. Gözlerimi devirerek oturdum. O sırada kadın elinde tuttuğu tepsinin üzerine yerleştirdiği dört bardak limonata ile bahçeye girerek bize doğru yürüdü. Yanımıza gelince bardak dolu tepsiyi ilk bana uzatıp, "İç, kızım, için ferahlar," dedi. Şu an sadece evime gitmek istiyordum ama boğazımın kuruluğunun geçmesini de istiyordum. Kadına bir şey demeden tepsideki bir bardağı alıp ağzıma dayadım ve soğuk limonatadan bir yudum içtim. Kuruyan boğazıma o kadar iyi gelmişti ki... En azından boğazımdaki acı tadın mide bulandıran etkisi yok denecek kadar azalmıştı. Limonatadan büyük bir yudum daha aldıktan sonra bardağı önümdeki sehpaya bırakarak Sarper'e baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlat."

O da benim gibi, limonatasından bir yudum aldıktan sonra sehpaya bıraktı, öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Seni buraya getirmenin..." Cümlesini tamamlamasına izin vermeden ben sözünü keserek, "Kaçırmanın," dedim.

Sarper yine bildiğini okuyup, "Seni buraya getirmemin nedeni kızım," dedi. Ne alaka şimdi kızı? Evli bir adam, genç bir kızı kaçırıyor. Ben karısının yerinde olsam, bu adamı hemen boşarım!

"Kızının benimle ne alakası var?" diye sordum arkama yaslanıp, kollarımı göğsümde birleştirirken. Duyduğum şeyin saçmalığıyla kaşlarımı kaldırarak cevap vermesini bekledim.

"Kızımın seninle bir alakası yok elbette. Seninle alakalı olan konu, kızıma dadılık yapacak olman."

Başka emrin!?

Hızla yayıldığım koltuktan öne doğru eğilerek karşımda oturan adam gibi dirseklerimi dizlerime dayadım. "Ne zamandan beri tanımadığım adamlar hatta beni kaçıran adamlar benim hakkımda karar veriyor?" diye sordum sinirle. Beni buraya zorla getirmeleri yetmiyormuş gibi benim hakkımda kararlar veriyordu. Öfkeden kulaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Özellikle bu yaptıkları çok normal bir şeymiş gibi davranmaları... Ah! Beni çileden çıkarıyorlardı!

"Artık şu kaçırma olayından bir çıksan?" dedi yeşil gözlü adam. "Seni bayıltmalarını biz istemedik," diyerek cümleyi tamamladı Sarper.

"Buraya kendi iradem dışında getirildim ben. Siz istediniz veya istemediniz. Bunun adı zorbalıktan başka bir şey değil. Hem ayrıca neden kızına dadılık yapacağım ki? Annesi yok mu bu çocuğun!?" dedim öfkeyle. Fazlasıyla saçmalıyorlardı ve ben artık bu durumdan çok sıkılmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annesi olsa seni neden buraya getirelim, değil mi?" diye sordu Sarper, benim sesime kıyasla daha sakin bir ses tonuyla.

"Kadın senden bezip kaçtıysa bana ne! Git karını geri getir, o baksın kızına. Benim yapabileceğim bir şey yok."

Sarper oturduğu yerden hızla kalkınca yanımda oturan yaşlı kadın, "Sarper!" dedi uyarıcı bir ses tonuyla. "Kıza doğru düzgün açıklama yapmıyorsun. Nasıl bir tepki vermesini bekliyorsun, oğlum?" dedi. Acaba bu kadın Sarper'in annesi miydi? Öyleyse annesine hiç benzememiş! Nezaket yoksunu pis herif! Sarper derin bir nefes alıp verirken yerine oturdu ve yerine yeşil gözlü adam konuşmaya başladı:

"Bak, Eliz. Olay çok karışık. Peri'nin annesi onu bırakıp gitti. Öyle bir insana nasıl anne demesini bekleyebiliriz ki?"

"Bakın, bunlar cidden sizin sorununuz. Bakıcı istiyorsanız da koca Antalya'da bir ben yokum. İlan verin, ne bileyim araştırın bir yerleri, bununla ilgili birçok şirket var, onları arayın," dedim ayağa kalkarken.

Kadın, "Canım bak, olay çok başka," deyince artık sinirlerime hâkim olamadım ve bağırarak konuşmaya başladım: "O zaman doğru düzgün anlatın şunu! Beni buraya zorla getirip sonra da emirler verip uygulamamı bekleyemezsiniz!"

"Zamanı gelince her şeyi öğreneceksin," deyince Sarper, gözlerimi kısarak ona baktım. Bu adam sinirimi bozuyordu. Gözlerimdeki öfkeyi görebilmesi için gözlerine bakmaya devam ettim. Ama görünen o ki sinirlenmem üzerinde hiçbir etki yaratmıyordu, en başından beri takındığı sakin tavrını devam ettiriyordu ve ben sadece sinirlenmekle kalıyordum.

"O zaman sen bana her şeyi anlattığında, bu konunun olurunu ya da olumsuzluğunu konuşuruz," dedikten sonra yeşil gözlü adama dönerek, "Beni eve bırakacağına dair söz verdin," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeşil gözlü adam derin bir nefes alıp kafasını bir kere aşağı yukarı hareket ettirdikten sonra ayağa kalktı ve Sarper'in omzuna vurdu. Sarper de onun gibi başını sallayınca adam bana doğru geldi ve "Hadi," diyerek yanımdan geçti. Bir daha yüzlerini görmek istediğim insanlara tek kelime etmeden arkamı dönüp bahçeden çıktım.

Yeşil gözlü adam uzaktan kumandası ile Range Rover cipini açıp, şoför koltuğuna bindi. Ben de hiç beklemeden kendimi arabanın içine atarak derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Adam arabayı çalıştırıp arkaya bakmak için elini benim oturduğum koltuğun başlığına yerleştirip arkaya baktı ve arabayı geriye doğru ilerletti. Arabayı ev sınırları içerisinden çıkarıp tekrar önüne dönerken gözlerimiz buluştu.

"Konuşsam seni ikna edebilir miyim?" diye sordu önüne dönerken. Araba düz yolda ilerlerken adamın benden bir cevap beklediğini biliyordum.

"Ne anlatacağına bağlı," diye cevap verince gülümsedi.

"Sana her şeyi anlatacak insan ben değilim. Ama inan bana Sarper'in sana ihtiyacı var." Bu sefer, "Neden ben?" diyerek soru yönelttim adama. Ne cevap vereceğini bilemez halde, yola bakıyordu. Neden anlatmakta bu kadar zorlanıyorlardı ki, alt tarafı bana mantıklı bir açıklama sunacaklardı. Kabul edeceğimden değil de işte...

"Bak..." dedikten sonra sustum, adı neydi bu adamın Allah aşkına?!

"Bora," diyerek neden cümlemi kestiğimi anlayarak cevap verdi.

"Bak, Bora, böyle bir durumda benim yerimde kim olursa olsun aynı tepkiyi verir. Beni kaçırtıyorsunuz, hiçbir şekilde mantıklı bir sebep sunmuyorsunuz, karşıma geçmiş çok normal bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeymiş gibi o adamın kızına bakıcılık yapmamı istiyorsunuz," diye isyan edercesine konuştum.

"Emin ol, Eliz, sana bunları anlatmayı çok isterdim ama yapamam," deyince, "O zaman benden de bir şey beklemeyin," diyerek cevabımı verdim ve kafamı pencereye çevirerek geçtiğimiz yolları izlemeye başladım.

Apartmanın önüne geldiğimizde Bora arka koltukta duran çantamı bana verip gülümsedi. Ben de küçük bir tebessüm ile elindeki çantamı aldım. "Sözünü tuttuğun için teşekkür ederim," diyerek cevap vermesini beklemeden arabadan indim. Çantamdan anahtarları çıkartırken, telefonumu da çıkardım. Zeyno uçağın indiğine dair mesaj atmıştı. Cevap yazmadan telefonu tekrar çantamın içine atıp, kilidi açtıktan sonra ağır demir kapıyı itekleyerek apartmandan içeri girdim. Asansöre binmek yerine merdivenleri kullanmayı tercih edip üç kat çıktım. Sonunda daire kapısının önüne geldiğimde nefes nefeseydim. Anahtarı kilide yerleştirip çevirdiğimde kapı açıldı ve evimin tanıdık kokusu burnuma doldu.

Zeyno birkaç gün boyunca olmayacaktı. Okulla alakalı bazı belgelerini almak için evine gitmişti. Çantamı kapının yanında olan portmantoya asıp ayakkabılarımı çıkardım. Açlıktan karnımın içinde uluyan balinaları susturmak için mutfağa yöneldim. Mutfağa girince buzdolabını açıp ne var yok ne diye baştan aşağıya süzdüm. En son Zeyno'nun post-it kâğıtla dolabın kapağına astığı yazıyı gördüm.

'Dolapta bir şey kalmamış. Açlıktan ölmek istemiyorsan dışarıya çık. Seni sefiyom...'

Post-it kâğıdı hızla çekip avucumun içinde buruşturup top haline getirdim. Dolabı kapatıp masada duran meyve kâsesinden bir elma alarak, elimdeki buruşmuş kâğıdı gelişigüzel masanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerine attım ve mutfaktan çıkarak salona geçtim. Kendimi üçlü koltuğa atıp, elmamı dişlemeye devam ederken televizyonda müzik kanalını açtım. Elmadan aldığım büyük bir parçayı ağzımda çevirirken bugün olan şeyleri düşündüm. *Neden bu adam özellikle beni istiyor,* diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Ya da neden sorduğum sorulara cevap vermekten bu kadar çekiniyorlardı? Koca şehirde bir ben mi kalmışım da kızına bakıcılık yapmam için beni kaçırtıyordu?

Çalan telefonum ile daldığım derin düşüncelerimden ayrılıp, portmantoya astığım çantama doğru ayağımı sürüye sürüye yürüdüm. Telefonu çantadan çıkartıp ekranda yazan isme bakınca Zeyno'yu aramadığım aklıma geldi. Telefonu açarak kulağıma dayadım.

"Sana bir şey söyleyeceğim ama sakin ol," deyince bir an afalladım. Bugün daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Söyle?" dedim elimdeki elmadan bir ısırık daha alarak.

"Bugün eve geldiğimde Seyhan teyze de buradaydı," dedi. Seyhan teyze lisede vefat eden, en yakın arkadaşımızın annesiydi ve ailelerimiz sürekli görüşüyordu. Buna neden şaşırayım ki?

"Eee? Hep geliyor Seyhan teyze zaten," diye söylenince, "Tamam be. Aysun'un bir arkadaşı geçen gün Seyhan teyzeye gitmiş. Vicdanım el vermiyor gibisinden konuşmuş. Aysun kazadan birkaç gün önce hamile olduğunu öğrenmiş. O yüzden evden kaçmış ve kaçarken de... İşte biliyorsun devamını," dedi.

Duyduğum şeyle şok olurken elma boğazımda kaldı ve ciğerlerim acıyana kadar öksürdüm. Ne demek hamileymiş? En yakın arkadaşımız bunu bizimle neden paylaşmamıştı? Elimdeki elma yere düştüğünde tok bir ses yankılandı küçük koridorda.

Zeyno, "Eliz, iyi misin?" diye sorunca, öksürüklerim arasından, "E-evet, elma boğazımda kaldı," diyerek cevap verdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam o zaman ölmüyorsan şimdi kapatıyorum, annem çağırıyor. Arayacağım yine. Öptüm seni," diyerek telefonu suratıma kapattı. Sanırım bu olaydan Zeyno pek etkilenmiş gibi durmuyordu, bunu kolaylıkla dile getirebildiğine göre.

Ben hâlâ duyduklarımın şokunu atlatmaya çalışırken acıyan boğazımı tutarak odama gittim ve kendimi yatağa bıraktım. Aysun hamileydi ve bizim haberimiz yoktu öyle mi? Bu çok saçma. Aysun bizim en yakın arkadaşımızdı, neden bize değil de başkasına anlatma gereği duymuştu? Çekinmiştir belki desem, en rahat şekilde bizimle paylaşabilirdi bu durumu. Kendimi ihanete uğramış gibi hissetmem normal miydi? Dostluğumuz yalan mıydı yani? Bu durumu bizimle paylaşmayacak kadar güvenmiyordu mu bize?

'Bu nasıl bir gün böyle!' diye söylendikten sonra gözlerimi bu iğrenç güne isyan edercesine sımsıkı kapattım.

***

Yaşadığım ona şoka rağmen nasıl uyuduysam, gözlerimi açtığımda havanın karardığını gördüm. Komedinde duran küçük saate baktım. Üçe geliyordu. Ama sabaha karşı üçe! Bu durumlarda bile ölü gibi uyuyabilme yeteneğime hayranım doğrusu.

Aklıma Aysun geldi. Neden bize hamile olduğunu söylemediği konusunda kafam allak bullak olmuştu. Kardeşim demiyor muyduk birbirimize? Neden sakladı ki böyle bir şeyi bizden? Tamam, ailesine böyle bir şeyi söylemek kolay değildi ama bize söyleseydi elimizden gelen her şeyi yapıp yanında olurduk ve o da şu an yanımızda olurdu. Belki o da bizimle aynı okulu kazanırdı. Bu düşünceler bile gözlerimi yaşlandırmaya yetiyordu. Alışamamıştım hâlâ gittiğine. Kimse alışamamıştı. Herkes özlüyordu. Hiç kimse, hiçbir zaman mutsuz olamazdı Aysun'un

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanında. Temiz kalpli, saf kardeşim benim. Yataktan kalkıp dışarıya bakmak için perdeyi araladım ve pencereyi açtım. Sokak lambalarının aydınlattığı sokaktaki tek ses, çöp kutusunda yemek bulma ümidiyle poşetleri talan eden kediden geliyordu. Pencerenin yanından çekildikten sonra pencereyi açık bırakarak perdeleri kapattım. Banyoya gitmek için odadan çıktım. Suyu açıp, ısınmasını beklerken üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Duşun altına girerek, sıcak suyun vücudumdan kayışını hissettim. Bugün yaşadığım ve duyduğum şeyler o kadar yormuştu ki beni ne yapacağımı, ne düşüneceğimi kestiremiyordum. Bir yandan Sarper'in yapmaya çalıştığı şeyi anlamak, bir yandan Aysun'un bizden gizlediği o büyük sırrı... Bir günde tüm bunlar fazla gelmişti.

Sıcak suyun altında ve yoğun buhar içinde bunları düşünmek, beni daha çok daraltıyordu. O yüzden hızla bir duş aldıktan sonra vücuduma sardığım havlu ile banyodan çıkıp tekrar odama geçtim. Hızla pijamalarımı giyerek yastık ıslanmasın diye saçıma havluyu sardıktan sonra kendimi tekrar yatağa bıraktım. Göz kapaklarımdaki ağırlığa daha fazla dayanamayarak uykuya teslim olurcasına yavaşça kapattım gözlerimi.

Derinlerden bir yerlerden gelen telefonumun sesiyle gözlerimi açıp komedindeki saate baktım. *Oha! Bir mi?!* Yemin ederim bazen kış uykusuna falan yatıyorum. Hışımla yataktan kalkarken saçıma sardığım havlu ayaklarımın dibine düştü. Odadan çıktım ve salonda durmaksızın çalan telefonuma koştum. Sehpanın üzerinde ısrarla çalmaya devam eden telefonu alıp kimin aradığına baktım. Kayıtlı bir numara değildi. Yine dolandırmak için arıyorlarsa bu sefer çenemden çekecekleri vardı!

"Ne var?!" diyerek açtım telefonu.

"Hiç de nezaket kurallarına uyan bir telefon açma şekli değil," deyince karşı taraftan gelen sesin sahibi tanımaya çalıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elimi belime koyup, "Benim nezaket kurallarımı boş ver de kim olduğunu söyle," diye iğneleyici bir şekilde konuştum.

Karşı taraftan aldığım cevap, "Bora ben," olunca gözlerimi devirdim.

"Efendim, Bora?" dedim bıkkınlıkla.

"Seni almaya geleceğim."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü seni alıp Sarper'in evine götüreceğim," deyince karşılık olarak, "Ben gelecek miyim acaba?" diye sordum.

Bora gülerek, "Bayıltarak getiririm," deyince telefonu suratına kapattım.

'Allah Allah ya! İyi alıştı bunlar da!' diye kendi kendime bağırıp üzerimi değişmek için odama gittim. Hayır yani anlamıyordum, bunların derdi ne!? Niye beni bayıltıp bir yere götürmeye bu kadar meraklılar? Öfkeyle söylene söylene üstümü giyerken kapının çalması ile sustum. Büyük ihtimalle kapının önünde olan Bora'ydı... Uçmuş muydu? Daha iki dakika önce yüzüne telefon kapattım ben bunun.

Ya sabır ya selamet!

Açmamaya karar verip, hiç kapı çalmıyormuşçasına kıyafetlerimi giymeye devam ettim. Çalar çalar giderdi nasıl olsa. Kot pantolonumu giyip üzerine de krem rengi kalın askılı atlet giydikten sonra, havlunun içinde kuruyan saçlarımı taramak için aynanın karşısına geçtim. Bıkmadan, usanmadan kapıyı çalmaya devam ediyordu ve bu ses artık sinirimi bozuyordu. Bu gidişle bütün komşuları başımıza toplayacaktı. Ayaklarımı yere vura vura kapıya geldim ve hırsla kapıyı açtım. Hatta öyle bir hırsla açtım ki kapı tokmağı kendiliğinden hareket etti.

"Ne var yahu, ne var!" diye bağırdım karşımdakinin kim olduğuna bakmadan. Aslında kim olduğuna bakmaya da gerek yoktu, çünkü tam da tahmin ettiğim gibi, Bora'ydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bugün agresifiz," diyerek içeriye davet bile etmeden kolumun altından geçerek eve girdi ve sanki daha önce evime gelmiş gibi ilk denemede salonu buldu. Kapıyı kapatırken çoktan salona giren Bora'nın arkasından, "İçeri girmez miydin!?" diye bağırdım. Kapıyı kapatıp, salona girdiğimde Bora tekli koltuğa yayılmış bana bakıyordu.

"Hayırdır? Bu ziyareti neye borçluyuz?" diyerek karşısındaki koltuğa oturdum ben de.

"Seni almaya geleceğimi söylemiştim," deyince onu duymazlıktan gelip sehpada duran kumandayı alarak televizyonu açtım ve gelişi güzel kanalları dolaştım.

"Sana gelmeyeceğimi söylemiştim. O yüzden buralara kadar zahmet etmişsin," dedim. Bora'nın cevap vermesine fırsat kalmadan yine telefonum çaldı. Koltuğa fırlattığım telefonu elime alıp kimin aradığına baktım.

Babam arıyordu... Bora'ya bakarak, "Sakın sesini çıkarma!" diye bir uyarıda bulunduktan sonra telefonu açıp, kulağıma dayadım.

"Alo, babacığım?" dedikten sonra Bora'ya dönüp işaret parmağımı dudaklarıma dayayarak sus işareti yaptım. Bora gülerek ve oldukça sesli bir şekilde, "Susayım mı?" deyince gözlerimi kocaman açtım.

"Kim o, kızım?" diye sordu babam. Aslında pek böyle şeylere kızmaz ama rahatsız olduğunu belirtirdi. Üniversiteli olduğumuz ve bu tür şeylerin etrafımızdaki insanların hoş karşılamayacağı gibisinden bir sürü nasihat falan filan.

"Şey babacığım, okuldan bir arkadaş ders notlarını almaya geldi de," diye çabucak bir yalan uydurup olayın içinden çıkmaya çalıştım.

"Anladım, kızım. Ben şey için aradım. Banka hesabına para yatırdım. Onu çek, sonra paradan kesiyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, babacığım. Teşekkür ederim, ben birazdan çıkıp çekerim parayı."

"Tamam, kızım. Hadi öpüyoruz seni." Arkadan sesi gelen annem de araya karışıp, "Seni seviyorum, kuzum," deyince gülerek, "Ben de sizi seviyorum. Görüşürüz," dedim ve Bora'nın bir saçmalık daha yapmasına izin vermeden telefonu kapattım. Telefonu hırsla sehpaya koyup, dişlerimi sıkarak Bora'ya baktım.

"Senin 'sus'tan anladığın bu mu!? Anıra anıra konuşmak mı!" diye çıkıştım.

"Aaa ayıp," deyip gülünce Bora, artık daha fazla dayanamadım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve sesli bir şekilde geri bıraktım.

"Bak, Bora, beni daha fazla sinir etme ve git. Yapacak bir sürü işim varken ne seninle ne de senin o salak patronunla uğraşamam!"

"Sarper benim patronum değil, kuzenim." Sanki tek sorun buydu da bana 'kuzenim' diye açıklamada bulunuyordu.

"İstersen sevdiğin adam olsun, umurumda değil, Bora. Şimdi git evimden!" dedikten sonra cevap vermesini beklemeden salondan çıkıp, odama girdim ve üzerine kapıyı kilitledim. O manyağın ne yapacağı belli olmaz, eve pat diye girdiğine göre odama da girerdi!

Birkaç dakika daha odada oyalanıp çıktığımda mutfaktan gelen sesle mutfağa yöneldim. Gördüğüm şey karşısında sinirlerim daha da bozuldu. Manyak bu, vallahi manyak! "Sana gitmeni söyledim, mutfağımda kendine kahve yapmanı değil," dedim.

"Ne yapayım? Hiç misafirperver bir ev sahibimiz yok. Bari ben yapayım dedim," diyerek yaptığı kahveyi karıştırmaya başladı. Yaptığı her şey sinirime dokunmaya başlamıştı bu adamın. Bu rahat tavırları, kendini beğenmiş havaları gıcığıma gitmeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başlamıştı. Kahveyi karıştırdıktan sonra çay kaşığını bardağın kenarına vurdu.

"Sarper buraya geliyor," diyerek kahvesinden bir yudum aldı.

Allah'ım ben ne yaptım da beni bunlarla sınıyorsun?

"Ben anlatamıyorum galiba? Size yardım falan etmeyeceğim," dedim. Tam o sırada bugün susmak bilmeyen kapı yine çalmaya başladı. Bora benden önce davranıp kahve bardağını da elinde götürerek mutfaktan çıktı ve kapıyı açtı. Sarper bu sefer takım elbise ile değil de, krem rengi keten bir pantolon üzerine kırık beyaz bir gömlek giymiş, önündeki iki düğmeyi de kapatmamıştı. Güneş gözlüklerini açık bıraktığı gömleğin yakasına asmıştı. İkisi de fiziksel yönden oldukça iyiydi ama zekâları için aynı şeyi demek pek mümkün değildi! Laftan anlamıyorlardı.

"Hoş geldin, kuzen. Kahve ister misin? Harika bir ev sahibimiz var. Bugün bana o kadar misafirperver davrandı ki kendimi evin sahibi sandım," diye dalga geçerek kahvesinden bir yudum daha aldı ve gülerek salona girdi. Sarper de peşinden gitti. Beni kaçıran onlar, paldır küldür evime giren onlar ve benden misafirperverlik bekliyorlar? Oldu, başka!

Sinirle peşlerinden salona gittim. Bora bu sefer kumandayı eline almış televizyondaki kanalları geziyordu. Bir de *evin sahibi gibi hissettim,* diyor. Kendi evimde benden rahat davranıyordu yahu!

"Gelmek istememenin nedeni neydi?" diye sordu Sarper tekli koltuğa daha da yayılarak. Yüzü ifadesizdi. Ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Bir de soruyor musun? Allah aşkına siz hasta mısınız?" diyerek kollarımı iki yana açtım. Onun aksine benim duygularım yüzümden okunuyor olmalıydı. En azından gözlerimin alev saçtığından, burnumdan dumanlar çıktığına emindim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu bayıltma olayına çok takıldın. İnan bana böyle bir şeyi ben istemedim," diye açıklamada bulununca Sarper, yana açtığım kollarımı önüme uzatarak, "Tamam, neyse. Ne konuşacaksan konuş, ondan sonra gidin," dedim ve koltuğa oturarak konuşmasını bekledim.

"Neden bu kadar inatçı davranıyorsun? Senden küçük bir şey istiyorum sadece," diye saçma bir cümleyle konuşmaya başlayınca sözünü keserek, "Küçük bir şey mi? Sen cidden hastasın!" dedim gülerek. Akıl sağlığımla oynamaya yemin mi etmişti bunlar?

"Sana zamanı gelince her şeyi anlatacağımı söylemiştim."

"Ben de sana, 'bana her şeyi anlattığın' zaman bu konuşmayı yapalım demiştim."

"Zamanım yok," dedi dişlerini sıkarken. Bingo! Yüzündeki kayıtsızlık silinmeye başlamıştı.

"O zaman sen de işini kolaylaştır ve bana olanları şu an anlat."

Sarper koltuğun kenarlarından sarkıttığı ellerini yumruk yapıp tekrar açtıktan sonra konuşmaya devam etti: "Sana olayın bir kısmını anlatacağım ama diğer kısmında ısrarcı olmayacaksın. Anlaştık mı?"

"Tamam. Ama ben de bir anlaşma yapmak istiyorum. Eğer sorularımın cevabını alırsam bu konuyu düşünürüm, ama cevapların baştan savma olup beni tatmin etmezse, benden uzak duracaksınız?" dedim. Bora artık ciddi bir hale bürünmüş, pürdikkat bizi izliyordu.

"Peri'nin annesiyle evli değildik çünkü onu sevmiyordum. Tek gecelik bir şeydi. Hamile olduğunu öğrendiğimde yanımda kalmaya zar zor ikna ettim, çünkü aldırmak istediğini söylüyordu. Hamilelik süreci boyunca her konuda yanında oldum, her ihtiyacını karşıladım. Peri doğduktan sonra, Peri ile ilgilenmektense sürekli dışarı çıktı. Meğer başka bir adamla görüşüyormuş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam kadın pazarlayan pezevengin teki! Ama o kadın için bu bir anlam ifade etmedi. Birkaç ay sonra daha çok kızıyla ilgilensin, adamdan uzak dursun diye şehirden uzak bir çiftlik evine götürdüm. O kadın Peri'yi alıp dışarıda dolanacağını söylemişti. Biz de artık aklı başına geldi diye düşünerek buna izin verdik. Ama o oros..," derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı. Çene kaslarını öyle bir sıkıyordu ki, bir an bütün dişlerini kıracak diye düşünmüştüm. Birkaç saniye sonra tuttuğu nefesini bırakarak gözlerini açtı ve konuşmaya devam etti: "O kadın Peri'yi atların arasına bırakıp kaçtı."

Ben şok içerisinde Sarper'in anlattıklarını dinlerken Sarper de kendini sakinleştirebilmek uğruna derin derin nefesler alıp bırakıyordu. "Ondan sonra Peri hastalandı. Daha iki aylıktı. Meğer ahırda üşütmüş, ateşi çıktı. Eğer biraz daha geç kalsaydık ve kızımı bulamasaydık havale geçirerek ölebilirdi," dedi bağırarak. Sesiyle yerimden sıçrasam da bir şey demeden ona bakmaya devam ettim. İçimden o kadına çoktan lanetler yağdırmaya başlamıştım. Sonuçta hangi anne kızına böyle bir vahşiliği yapabilir ki?

"Kızın şimdi nasıl, yani Pe-Peri?" diye sordum kekeleyerek. Kekeledim çünkü onun bu hali beni gerçekten ürkütmüştü. Olayı anlatırken bile bu denli öfkeliyken, olayın gerçekleştiği gün Sarper'in yanında olmak istemezdim.

"Şimdi iyi," dedi daha sakin bir ses tonuyla. "Ama bir anneye ihtiyacı var," deyince ne demek istediğini anlayamadım. "Anlamadım?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Peri'ye anne olmanı istiyorum."

Duyduğum şey karşısında ilk önce afallasam da birkaç dakika sonra kendime gelerek oturduğum yerden kalktım. "İlk önce dadılık yapmamı istedin, şimdi de annesi olmamı mı istiyorsun?" dedim olayı anlamaya çalışırken.

"Hem dadı hem de anne olmanı istiyorum," dedi rahatça.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Önce güldüm bunun bir şaka olması gerektiğini düşünerek. Ardından öfkeyle, "Siz cidden delirmişsiniz. Çıkın gidin evimden!" dedim elimle kapıyı gösterirken. Yüzlerine bakmıyordum çünkü bakınca daha da öfkeleneceğimi biliyordum. Ne kadar kolay dile getirebiliyorlardı bunu! Adam yan komşudan bir fincan şeker ister gibi sakinlikle ilk önce dadı olmanı istiyorum, dedi sonra anne olmanı istiyorum, diyordu! Bu nasıl bir oyundu böyle? Sinirden dolan gözlerimi elimin tersiyle ovalayıp, hâlâ salonumda duran adamlara baktım.

"Hemen karar verme," deyince Sarper'e bakarak, "Polis çağıracağım! Ayrıca bir dakika ya," dedim aklıma gelen şeyle. "Hâlâ bu konunun benimle olan alakasını söylemedin."

"İşte o konuyu, zamanı gelince anlatacağım," deyince daha fazla dayanamayarak, "Ben gidiyorum ve geldiğimde ikiniz de ne burada ne de hayatımda olacaksınız! Aksi takdirde cidden polisi arayacağım," dedim. Evden çıkmadan cüzdanımdaki banka kartımı ve anahtarımı aldıktan sonra kapıyı çarparak evden çıktım.

"Manyak bunlar! Manyak yahu! Zır deliler!" diye sayıklarken sanki bütün öfkemi onlardan çıkarırcasına ayağımı yere vurarak merdivenlerden iniyordum. Her basamakta şu an evimde olan iki adama hayal dünyamda işkenceler yapacak planlar kuruyordum. İkisini de bayıltıp saçlarını sıfıra vurabilirdim ya da güzel tenlerinde ahenkle çıkmış sakallarını sinekkaydı tıraş da yapabilirim. Genelde böyle tiplerin sakalları gidince yolunmuş tavuğa dönerler ya hani. Yerimde durup, sol ayağımı basamağa vurup, "Ih!" diye bağırdım. Oldukça yüksek çıkan sesim apartmanda yankılanıp tekrar kulağıma ulaştığında iki yanımda duran evlerin kapısına baktım. Allah'tan sesimi duyan çıkmamıştı, yoksa açıklama yapmak benim için zor olabilirdi. Kimseye yakalanmamak için hızla merdivenleri indim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam apartman kapısından çıktığımda bahçede sarı saçlı kız çocuğunu gördüm. Takım elbiseli bir adamla apartmanın bahçesinde oynuyorlardı. Adamı yeteri kadar incelediğimde bunun Sarperlerin evinde önümü kesen ürkütücü adam olduğunu hatırladım. Peki yanındaki? Bu mahallede böyle bir kız çocuğu yoktu. Kızı incelemeye başladığımda parlak sarı saçları, masmavi gözleri ve beyaz teni ile bana birini anımsatıyordu.

Çocuk gülerek etrafında dönerken bir anda bakışları beni buldu. O an gözleri kocaman açıldı. Hiçbir şey yapmadan, gözlerini dahi kırpmadan öylece bana bakıyordu. Adam da kızın nereye baktığını görmek için bakışlarını bana çevirdiğinde yüzündeki hafif tebessüm donuklaşmış ve yine ürkütücü bir hal almıştı. Ne yapacağını bilemeyen bir ifade vardı. Bir bana, bir çocuğa bakıyordu. Paniklemiş gibiydi sanki. Arkamdan açılan apartman kapısı ile küfür eden Sarper'in sesini duydum. O sırada çocuk, "Anne!" diye bağırarak bana doğru koşmaya başladı. Gözlerini kocaman açarak olanları anlamaya çalışma sırası bana gelmişti. Çocuk yanıma ulaşınca küçük kollarını bacağıma sarıp, "Buldum seni, anne! Bir daha asla kaybolmana izin vermeyeceğim. Hep yanında olacağım," demesiyle bakışlarımı Sarper'e çevirdim. Bir açıklama yapması için Sarper'e bakıyordum ama o bacağıma sarılmış bir şeyler sayıklayan kızdan başkasına bakmıyordu.

Bu adam beni neye bulaştırmıştı böyle!?

O adamın şu an burada ne olduğunu anlatmaktan başka bir kaçış yolu yoktu! Sarper açıklama bekleyen bakışlarımı görünce bir dizinin üzerine çöküp, bacağıma sarılmış olan çocuğu kendine çekti.

"Sana arabada beklemeni söylemiştim, prenses," dedi sakin bir ses tonuyla. Çocuk Sarper'in dediklerini umursamadan mavi gözleri ile yüzümün her bir milimini inceliyordu. Gözlerini benden ayırmadan Sarper'e cevap vermeye başladı küçük kız.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kediyi sevmek için inmiştim."

"Tamam o zaman, sen Toygar'la birlikte arabaya geri dön. Ben birazdan yanına geleceğim," deyince küçük çocuğun bakışları hızla Sarper'i buldu. Ben duymayayım diye kısık sesle konuşmaya başlasa da oldukça net duyuyordum o ince sesini.

"O, yastığımın altında resmi olan kadın. O, benim annem, baba. O da bizimle gelecek mi?"

Duyduklarımın şokunu atlatmam zamanımı alacak gibi görünüyordu. Sarper gözlerini benim gözlerimle buluşturunca, çenesi kasıldı. Bakışlarını benden ayırınca bu sefer Toygar ızbanduduna döndü. Toygar, Sarper'in bakışlarından bir anlam çıkararak yanımıza geldi ve Peri'yi kucağına aldı.

"Aradığımız kediyi buldum, prenses. Hadi yanına gidelim," diyerek küçük kızı yanımızdan uzaklaştırdı. Sarper diz çöktüğü yerde Toygar'ın kucağında yanımızdan uzaklaşan kızını izlemeye devam etti. Ne Sarper ne Bora ne de ben ağzımızı açıp tek kelime söylüyorduk. Birkaç dakika daha öyle durduktan sonra dayanamayarak, "Çocuğun söylediği şeyler de neyin nesiydi öyle? Sizin evde neden benim resimlerim var? Ve neden resimlerim o çocuğun yastığın altında ve en önemlisi..." Derin bir nefes alarak, "O çocuk neden bana anne diyor!?" diye sordum. Sarper ayağa kalkarak önümde durdu.

"Artık tekliflere açık değilsin, Eliz Dalkıran. Zorla ya da kendi rızanla, kızımın yanında olmak zorundasın!" diyerek bir nefeste konuştuktan sonra hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı. Ben ise aptal bir yüz ifadesiyle Sarper'in arkasından bakakaldım.

Bir Saat Sonra...

Öfkeyle elimdeki yiyecekleri alışveriş arabasına yerleştirirken bir yandan da, 'Tekliflere açık değilsin, Eliz Dalkıran! Hah!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sana soracaktım zaten, hödük!' diye sayıklıyordum. Etraftaki insanların deli misin sen der bakışlarına maruz kalsam da şu an hiçbiri umurumda değildi. Bir paket krem şanti alıp alışveriş arabasına atarken durdum. Beni zorla yanlarında tutmayacaktı, değil mi? O potansiyel vardı onda aslında. Ama onda o potansiyel varsa benim de emekli polis olan bir babam var, diye düşünürken arka cebimde titreyen telefonu elime aldım. Zeyno arıyordu... Telefonu açıp, kulağıma dayadım.

"Efendim, canım?" diye cevapladım, bir paket tuzu arabaya koyarken.

"Ne yapıyorsun, bebek?" diye sordu o da ağzında bir şeyler varken. Tıkınıyordu yine.

"Babam para gönderdi. Ben de alışveriş yapıyorum. Sen ne yiyorsun?"

"Ben bu akşam dönüyorum. Annemler de bize bir şeyler hazırlıyor. Şimdi annen de geldi. Poğaça yapıyorlar."

"Hayırdır? Birkaç gün daha kalmayacak mıydın sen? Bir sorun mu var?" diye sordum reyonda gördüğüm birkaç çikolatayı alışveriş arabasına atarken. Şu an bana en iyi gelecek şey olduğunu düşünerek birkaç paket daha alarak diğerlerinin yanına attım.

"Bir sorun yok, bebeğim, gelince anlatırım," deyince bizimkilerin yanında konuşamadığını anladığım için konuyu kapattım.

"Bana da bırak. Hepsini yeme!" diyerek güldüm. Bir an önce gelse de her şeyi anlatsam Zeyno'ya. Bu işin altından tek başıma kalkamayacağım gibi görünüyordu. O sırada telefonum titredi. Ev sahibi arıyordu.

"Zeyno kapatsana, Hayriye Teyze arıyor," diyerek cevap vermesine fırsat vermeden telefonu yüzüne kapattım.

"Efendim, Hayriye teyze?"

"Eliz, kızım. Ben birkaç günlüğüne memlekete gidiyorum. Benim evin anahtarını size versem olur mu?" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii, Hayriye teyze. Ama şimdi evde değilim. Marketteyim. Yarım saate gelirim."

"Olur, kuzum olur," dedikten sonra telefonu kapatıp yine Zeyno'yu aradım. Açtığı gibi, "Suratıma ne kapatıyorsun be!" diye cırladı.

"Hayriye teyze arıyor, dedim ya?" derken alışverişimi bitirmiş kasaya yönelmiştim. Bu kadar şeyi eve kadar taşıyamayacağıma göre, taksi çağırmalıyım, diye düşündüm.

"Bir şey demeyeceksen kapat hadi, kasaya geldim," dedim alışveriş arabasındaki şeyleri kasadaki banta koyarken.

"Aman be kapat! Akşam yedide uçak Antalya'ya inecek. Yemek yap, kadın!" dedikten sonra telefonu suratıma kapattı. Her zaman aradığımız taksi durağını arayıp marketin önüne bir taksi istedim.

Kasiyer kız malzemeleri okuturken ben de poşete yerleştirip, poşetle birlikte alışveriş arabasına geri koyuyordum. Kız son malzemeyi de okutup, "105 lira 75 kuruş," deyince banka kartımı uzattım. Parayı çekmemiştim, o sinirle kendimi direkt buraya atmıştım. Ben kasiyerin kartı bana vermesini beklerken taksi gelmiş kapıda bekliyordu. Kasiyer kız, kartımla birlikte fişi verip, "İyi günler!" dedi.

Dışarı çıktığımda sıcak hava yüzüme öyle bir çarptı ki tekrar marketin serinliğine kavuşmak için kendimi içeri atmamak için zor tuttum. Alışveriş arabasını taksinin yanına iteklerken, taksi şoförü beni fark edip arabadan çıkıp koşarak yanıma geldi.

"Onları bagaja yerleştirelim, küçük hanım," diyen yaşlı amcaya gülerek baktım. Bu amca işe yeni başlamıştı galiba, daha önce hiç görmemiştim.

"Siz arabaya geçin, ben bunları yerleştireyim," deyince amcanın alnından akan bir ter dalması dikkatimi çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birlikte yerleştirelim, amcacığım," diyerek alışveriş arabasından aldığım poşetleri arabanın bagajına yerleştirmeye başladım. Poşetleri bagaja yerleştirdikten sonra ikimiz de kendimizi klimanın serinlettiği arabanın içine attık.

Ben amcaya evin adresini verdikten sonra, elimdeki saate baktım, dört olmuştu. Evle marketin arasında pek mesafe olmadığı için ben yemek ne yapayım, diye düşünürken, evin önüne gelmiştik bile. Taksimetrede yazan fiyata göre cebimde kalan son bozuklukları da amcaya verdikten sonra arabanın kapısını açtım. Amca da benimle birlikte inip arka tarafa yönelirken, "Çıkarmana yardım edeyim, kızım," dedi.

"Yok, amcacığım, asansör var zaten. Sen hiç zahmet etme," derken son poşeti de elime almıştım.

Amca, "Tamam o zaman. Hayırlı akşamlar!" dedikten sonra arabasına bindi ve uzaklaşmaya başladı. Tam bahçeden geçip apartman kapısını nasıl açacağım, diye düşünürken Hayriye teyze elinde küçük bavulu ile apartman kapısından çıktı.

"Ay, kuzum. Ben de yetişemeyeceksin diye anahtarı Sami'ye bırakacaktım," deyince gülümsedim.

"Sen böyle zamansız gitmezdin, Hayriye teyze. Bir problem mi var?" diye sordum.

"Yok, kız. Bizim arsa ile ilgili bir belge imzalamam lazımmış. O yüzden gidiyorum," deyince kafamı salladım.

Çantasından yedek anahtarı çıkarıp, poşetlerden birinin içine attı.

"Arada bir bakıver, kuzum. Çiçekleri de unutma."

"Tamam, teyzeciğim, gözün arkada kalmasın," dedikten sonra Hayriye teyze iki yanağımdan öperek, apartman önüne gelen taksiye doğru yürüdü. Ben de daha fazla burada oyalanmamak için Hayriye teyzenin açık bıraktığı apartman kapısından içeri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girip, asansörü çağırma düğmesine bastım. Yedinci kattan inen asansörü beklemek, ellerimdeki poşetleri her saniye daha da ağırlaştırıyordu. Sonunda asansörün geldiğini belirten sesle kapıları açıldı. Asansöre girip üçe bastım. Bu sırada arka cebimde çalan telefonum işi daha da zorlaştırdı. "Bugün hiç susmadın!" diye telefonuma sitem ederken melodinin sesi kesildi. Eve girip bütün poşetleri mutfağa bıraktıktan sonra Zeyno gelene kadar yemekleri yetiştirmek için hızla odama girip üzerimi değiştirdim. Çıkardığım kıyafetleri gelişigüzel yatağa atarak komodinin üzerinde duran lastik tokayla saçımı topladım. Odadan çıkıp banyoda ellerimi yıkayınca mutfağa gidip, market poşetlerini boşaltmaya başladım. Bir yandan yaşadığım Sarper vakasını düşünürken bir yandan da dolaptan kızartma tenceresini çıkardım. Tencereyi ocağın üzerine koyup ateşini yaktıktan sonra yağı boşalttım. Bir daha uğraşmamak için hazır dilimlenmiş patates paketini alıp tezgâha koydum. Yağın kızmasını beklerken dolaba yerleştirdiğim çikolatalardan birini alıp yemeye başladım. Tencere içerisinden sıçrayan yağ tanelerin sesini duyunca patatesleri yavaş yavaş tencerenin içine atmaya çalışsam da yağ yine elime sıçramıştı. "Bir kere de sıçrama be!" diye yağa sitem ederken ne yaptığımı anlayıp durdum. *Yağa mı bağırıyorsun? Gerçekten mi? Deliriyorsun, Eliz, gözün aydın!*

Öyle böyle, yağ sıçradı sıçramadı derken son patatesleri kızartma tenceresinden çıkarıp tabağa koyduktan sonra masadaki yerini aldı. Tezgâh üzerinde doğranmayı bekleyen salata malzemelerini yıkayıp, ince ince kesmeye çalıştım. Ama sadece çalıştım! Hiçbir zaman düzgün bir şekilde doğrayamadım bu sebzeleri. İllaki yarısı çöpe gider. Olduğu kadar diye doğradığım salatalık dilimlerini tabağa koyarak, üzerine tuz ve limon suyu döktüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapının çalması ile elimi havluyla kurulayarak, koşarak kapıya gittim. Zeyno'nun sürpriz yapıp erken geldiği düşüncesi ve ümidiyle açtığım kapıda Zeyno'yu gördüm, evet ama arkasında duran Sarper ve Bora'yı beklemiyordum!

"Misafir beklemiyorduk," dedim hiç samimi olmayan bir sesle. Zeyno bavulu ile içeri girip yanımdaki yerini alınca sadece Bora'ya bakıyordu. Bora da, Zeyno'ya.

Sarper, "Konuşacağız," dedikten sonra yanımdan geçerek salona girdi. Tabii Bora da peşinden.

"Siz iyi alıştınız ama!" diye bağırarak kapıyı çarptım. Bu iki gün içerisinde kapı çarpmalarımdan komşular şikâyetçi olsa yeridir.

Zeyno, "Ne oluyor be! Eve niye daldılar pat diye?" diye ardı ardına sorularını sorarken, elimi kaldırıp durmasını işaret ettim.

"İnan bana ben de hiçbir şey bilmiyorum," diye Zeyno'yu sorduğu sorularla baş başa bırakıp salona gittim.

"Polise haber vereceğim artık. Bu ne böyle ya!" diye telefonuma uzanacaktım ki Sarper benden önce davranıp koltukta duran telefonumu eline aldı.

"Beni dinleyeceksin!" Bana verdiği emirler canımı sıkmaya başlamıştı artık. O kim oluyordu da benimle bu şekilde konuşabiliyordu!

"Sabahtan beri senin saçmalıklarını yeteri kadar dinledim zaten!" diye çemkirince Zeyno salona girdi.

"Biri bana burada ne olduğunu anlatacak mı!?" deyince Zeyno'ya bakarak, "Bir ben anlasam sana da anlatacağım, arkadaşım," dedim Sarper'e iğneleyici bakışlarımı yollarken.

Zeyno bu sefer Bora'ya dönerek, "Evimizi neden bastığınızı söyler misin, Bora?" dedi. Bora bir şey demek yerine bir Zeyno'ya bir de Sarper'e bakıyordu. Sarper olayı anlamamış gibi, "Sen onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nereden tanıyorsun?" diye sorunca Bora burnunu kaşıyıp dişleri arasından kısık sesle, "Sana bahsettiğim kız, bu işte," dedi ama sesi bize ulaşmıştı. Sarper sabır dileyerek yukarı bakarken, "Boşuna bakma. Bir yardımı olmuyor," dedim ters ters bakarken.

"Ne olmuyor?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Neyse. Bu seferki teşrifinizi neye borçluyuz acaba, Sarper ve Bora kuzenler!"

Sarper, "Sana sabah da söyledim. Kızımın yanında olmak zorundasın," deyince benim sinirler yine şaha kalktı.

"Sen laftan anlamıyor musun, be adam!?" diye sordum oldukça yüksek sesle.

Zeyno lafa karışıp, "Bir saniye durun. Neden Eliz senin kızının yanında olmak zorunda olsun ki?" diye sordu kendince olayı çözmeye çalışırken. Ama kırk yıl düşünse, asla bu saçma sapan konuyu bulamazdı.

Sarper'in taklidini yapmak için, sesimi kalınlaştırarak, "Zamanı gelince her şeyi öğreneceksin," dedim. Zeyno yüzünü buruşturup öylece yüzüme bakmaya devam ederken Bora, "Ben sana olayı kısaca anlatayım. Sarper, Eliz'den, kızına bakmasını istiyor," dedi. Ben de lafını bölüp, "Annesi olmamı istiyor!" deyince Zeyno da, "Oha!" diye bir tepki verince tekrar lafa atladım: "Ben de bunu soruyorum ya işte. Neden ben? Adamın evinde, çocuğunun yastığı altında benim resimlerim var. Sapık mıdır nedir anlamadım ki!" diye çemkirince Zeyno cebinden telefonu çıkarıp, "Polisi arayacağım," dedi.

"Yeter!" Sarper'in bağırmasıyla Zeyno ve ben olduğumuz yerde sıçradık. Derin bir nefes alarak konuşmaya başladı: "Bu zamana kadar sürekli iyi niyetle yaklaşmaya çalıştım sana. Ama iyi niyetim bir anlam ifade etmedi. Şimdi, ya bana yardım edeceksiniz ya da elinizde ne var ne yok her şeyinizi alırım. Bu evi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okulunuzu, ailenizin kurduğu düzeni... Size zarar verecek her şeyi yaparım. İlla polis diyorsanız, durmayın arayın. Ama hiçbir şey olmayacaktır."

"Sen ne cüretle bizi tehdit edersin!" dedim üstüne yürüyerek. Bir şey yapabileceğimden değil de, emirlerinin üzerimde bir etkisi olmadığını göstermek istiyordum.

"Bana bir ay ver. Duyduklarınız ikinizin de hoşuna gitmeyecek. Ama söz veriyorum, bir ay sonra her şeyi anlatacağım," dedi bu sefer daha sakin bir sesle. Bu adamın değişken tavırları beni cidden korkutuyordu.

Ağzımı açmış yine itiraz edecekken buna fırsat vermeden konuşmaya başladı: "Yarın akşam cevabını almak için geleceğim. İyi düşün," diyerek yanımdan geçerek salondan çıktı. Çarpan kapı sesiyle evden çıktığını duydum, Bora'nın da gidişiyle kapının açılıp kapanma sesi yine duyuldu. Zeyno yanıma gelip kollarını belime sardı ve kafasını omzuma koydu.

"Neler oluyor böyle, kardeşim?"

"Bilmiyorum, canım. Bilmiyorum."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkinci Bölüm

Pazar sabahına gözlerimi açtığımda, bu hafta sonu yaşadığım her şeyin bir rüya olmasını o kadar isterdim ki... Her şeyin hayal gücümün bana bir oyununun olmasını istedim. Ama değildi. Hepsi gerçekti iki gündür yaşadıklarımın. Sarper'in beni tehdit edişi kulaklarımdan gitmiyordu. Şimdi babamı arayıp anlatsam her şeyi, biterdi bu işkence. Neden yapmıyordum? Neden bu işe kolay yoldan bir son vermiyordum? Çünkü merak ediyordum. Bana anlatacağı şeyleri, konunun benimle ne alakası olduğunu merak ediyordum. 'Bir ay,' dedim kendime. 'Bir ay... Sadece bir ay...'

"Hayır!" diyerek kalktım yatağımdan kendi düşüncelerime karşı çıkarken. Hayır! O adamın istediği hiçbir şeyi yapmayacaktım. Hele de tehditle, asla!

Bu zamana kadar kimseye boyun eğmedim, bu saatten sonra da eğmem. Ne yapacaksa yapsın, umurumda değil. Ya o adam bana her şeyi doğru düzgün anlatacak ya da defolup gidecek hayatımdan. Başka çaresi yok. Her şeyi de anlatmamakta bu kadar ısrarcıyken ikinci şık daha bir cazip geliyordu. Hem ya bir ay

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra bana her şeyi anlatmazsa? Nasıl güvenebilirdim ki? Sırf beni yanında tutmak için yalan söylemediği ne malum? Zeyno'nun kapımı çalması ve içeri girmesiyle, Sarper'li düşüncelerimden ayrılıp, uyumaktan gözleri şişen Zeyno'ya baktım.

"Günaydın!" diye kendini benim yatağıma bırakıp, üstünü pikeyle örtmeye çalışan Zeyno'ya cevabım, "Sen beni uyandırmaya mı geldin yoksa uyumaya mı?" olmuştu. Zeyno kafasını koyduğu yastıktan, tek gözünü açarak yüzüme baktı.

"Uyumadığını biliyorum. Bana felsefe yapma," diyerek açtığı tek gözünü de tekrar kapattı.

"Aslında uyudum. Yarım saat önce kalktım. Bilirsin, uyumak hayatımdaki en güzel aktivite," deyince cevap vermek yerine kafasını salladı.

Zeyno uykulu bir sesle, "Ne yapacaksın?" diye sorunca, "Neyi ne yapacağım?" dedim. Aslında ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım da, aptal ayağına yatıyordum. Sorduğu sorunun cevabını ben bile bilmiyordum ki nasıl cevap vereyim? Aklım ve gururum birbirine savaş açmıştı. Dün Sarper ve Bora gidince yemek yerken baştan sona, noktasına virgülüne kadar her şeyi Zeyno'ya anlatmıştım. Verdiği tepkiler sadece küfürden ibaretti.

Zeyno bu sefer gözleri yarım açık, oturur pozisyona geçip elleriyle gözlerini gösterdi.

"Bu gözler niye açılmıyor biliyor musun? Geceden beri, benim akıl küpü kankam ne yapacak diye düşünmekten doğru düzgün uyumadım!" diye çemkirince ben de oturur pozisyona geçtim.

"Ne yapacağım ben?" diye sordum Zeyno'ya umutsuzca bakarken.

"Aklım Sarper'in anlatacağı şeyleri merak ederken, gururum o adamın tehditlerine karşı koymamı söylüyor," diye kısaca bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açıklamada bulunmaya çalıştım karşımda uyuklayan Zeyno'ya. Sağ olsun o da ayakta uyuyarak çok yardımcı oluyordu!

"Zeyno!" diye ciyakladığımda kucağında tuttuğu yastıkla birlikte yataktan yuvarladı. Onun çığlığıyla benim de kahkahalarla dolu çığlığım odanın duvarlarında yankılandı. Zeyno gayet ayılmış bir şekilde kollarını yatağıma yerleştirdi.

"Bravo, Eliz! Harika bir uyandırma yöntemi!" diye sayıklanırken ben hâlâ kahkaha atıyordum. Öyle düşeceğini tahmin etmemiştim ki. Yatağa otururken hâlâ benim güldüğümü görünce, kaşlarını çatarak gözlerini kıstı. Yani, 'biraz daha gülersen başına gelecek şeylerden tamamen ben suçluyum' bakışlarıydı bunlar. O yüzden gülmeyi bırakıp, "Tamam tamam, sustum. Hadi elini yüzünü yıka. Sonra kahvaltı hazırlayalım," diyerek yataktan kalkarak kapıya yöneldim. Tam kapıyı açacaktım ki, arkadan kafama yediğim darbe ile kapıyla bütünleştim. Ben inlerken Zeyno yatakta kıvrılmış kahkaha atıyordu. Elim alnımda, Zeyno'ya ters bakışlar atarak odadan çıktım.

"Manyak ya!" diye bağırmadan edemedim tabii. Mutfağa gidip, lazım olur diye buzlukta bulundurduğumuz buz paketini alıp, alnımın ortasına bastırdım. Ya moraracaktı ya da ben fena bir baş ağrısı çekecektim.

"İnsan değilsin, kızım!" dedim ağrılı düşüncelerimin ardından. Masanın üzerinde duran ve Kurtlar Vadisi dizisinin müziği çalan telefona uzaylıya bakarmışçasına bakışlar atıyordum.

"Sakın telefonu açmak gibi bir hata yapma!" diye bağırarak mutfağa giren Zeyno ile, telefona attığım acayip bakışları elim alnımdayken Zeyno'ya atmaya devam ettim.

"Bu çalan ne, Zeyno? Polat âşığı mı oldun başıma?"

"Saçmalama, Eliz. Ahmet arayınca bu çalıyor sadece," deyince elimdeki buz paketini lavaboya atıp, "Ha," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben aramaları bıraktı sadece mesaj atıyor diye biliyordum?" deyince oflayarak zıpladı ve tezgâhın üzerine oturdu.

Ahmet, Zeyno'nun lisedeki erkek arkadaşıydı. İlk başlarda akıllı bir tip olarak gözükse de lise sonlara doğru akıldan çıktı. Tipik ergen örneğiydi. Arkadaş ortamı derken sonunda kafayı yedi. Zeyno da onun bu haline fazla dayanamayıp ayrılmıştı ama Ahmet Zeyno'yu o günden beri takıntı haline getirmeyi görev bilmişti. Bir erkekle konuşsa ya da görüşse ertesi gün çocuk okula ağzı ile burnu yer değiştirmiş geliyordu. Ahmet'le olan şeyler gözümün önünden film şeridi gibi geçerken Zeyno'nun sesi araya giren reklam gibi oldu.

"Ben kurtulamayacağım bu manyaktan! Onun yüzünden de erken döndüm zaten!" deyince kaşlarımı çattım.

"Ne alaka?"

"Manyak herif! Seni istemeye geleceğim deyince kaçtım resmen!"

Nedense hiç şaşırmadım, çünkü adam gerçekten manyak. "Boş ver. Baksana bize uzak zaten. Telefonlarını açma, mesajlarına bakma. Hatta engelle," dedim buzdolabına ilerlerken.

"Bilmiyormuş gibi konuşma, Eliz. Kaç kere engelledim. Adam her seferinde yeni bir hat alıp aradı! İşin garibi, ben hattımı değiştirince bile buldu numaramı!"

Kahvaltılık şeyleri çıkartırken, "En başından babana söylemeliydin, Zeyno," diye sitem ediyordum.

"Eliz kafanı kapıya vurdun da beyin devrelerini mi yaktın! Kızım kaç kere gittik karakola babamla!? Her seferinde nasıl yapıyorsa hiçbir sorun olmadan çıkıyor ibne!" Ben neden bugün moral vermek yerine daha sinir ediyordum?

"Senin yüzünden! Öyle yastık mı atılır kapı önünde duran insana!" deyip bağırırken kahvaltı kâsesinde olan ve dün gece ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sada bıraktığımız yeşil zeytini alıp kafasına attım. Hanımefendi, zeytinleri soğuk yemeyi sevmiyormuş o yüzden gece yatmadan önce zeytin kâselerini buzdolabından çıkarıyorduk.

"Nimet o, nimet!" diye beni azarlayan Zeyno, attığım zeytini alıp lavabonun içine attı.

"Çöp orası, değil mi!" Bu sefer azarlama sırası bendeydi.

"Hadi yardım et de masayı hazırlayalım," dedim annemin yaptığı çilek reçelini masaya koyarken.

"E çay yapmamış!" diye çemkiren Zeyno'ya salak mısın bakışları attım.

"Kızım birlikte gelmedik mi mutfağa, ne ara yapacaktım çayı?"

"Yaparsın sen, yaparsın," deyip tezgâhtan indi. Ağzına zeytin atıp sandalyeyi geri çekip oturdu.

"Alt tarafı bir gece evinde kaldın, hemen alışmışsın hizmete," diye söylenirken, çay yapmakla uğraşmayıp dün aldığım portakal suyunu dolaptan çıkarıp büyük bardaklara doldurdum.

"Ne sandın, kızım. Bir gittim, yemek hazır. Sofra kur, sofrayı topla derdi yok. Oh, mis!"

Portakal suyu doldurduğum bardakları masaya koyarken tekrar buzdolabını açıp salam dolu tabağı çıkarıp onu da masaya koydum.

"Dün konuşamadık, nasıldı annenler? Trabzon'da ne var yok?"

Çekmeceden iki tane çatal ve bıçağı aldıktan sonra diğer kahvaltılıkları da çıkarıp masaya koyup ben de sandalyeyi çekip oturdum.

"İyiydiler, annen de iyiydi. Trabzon'daki dedikoduları alamadım ki. Akşam indim, ertesi akşam geri geldim bir hödük yüzünden. Ne güzel tatil yapacaktım bir hafta."

"Neden geldin ki zaten? Ne olacaktı istemeye gelseler? Baban eve bile almazdı?" derken bir salamı kahvaltı tabağıma koydum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerginlik çıksın istemiyorum, Eliz. Her seferinde bizim evin kapısına dayandığında babam tüfeğe koşuyor. Sonunda vuracak alnının ortasından, olan babişkoma olacak," deyip omzunu silkti.

"Şimdi o Ahmet salağını bırak da sen, akşam ne yapacaksın onu söyle?"

Tam ağzıma kopardığım ekmek parçasını atacaktım ki bir el bileğimi tuttu sanki. Eğer o ekmeği yersem ölecekmiş gibi hissedip tabağın bir yerine geri koydum. Ben, "Sağ ol, Zeynocuğum, bütün iştahım kaçtı," derken Zeyno, "Rica ederim, ne demek, kanka," deyip büyük bir iştahla meyve suyunu içti.

"Cidden konuşmak istemiyorum, Zeyno," deyip masadan kalktım. "Sen de fazla alışma rahatlığa, yedikten sonra topla masayı," dedim ve daha bir yudum bile almadığım portakal suyu dolu bardağı alıp mutfaktan çıktım. Salona gidip kafam dağılsın diye televizyonu açtım. Kumandadaki tuşlara hırsla basıp; "Bir kere de adam gibi şeyler verin şu kanallarda!" diye söylendim. En son bir yemek programında kaldım. Bu programlar bana çok anlamsız geliyordu. Kadın il il gezip yemek yiyordu ve bundan para alıyordu. Saçmalığa bak! Bazı insanlar için yemek yemek bile para kazanmasını sağlıyorken, bazı insanlar sokakta milletin pisliğini temizlerken bile doğru düzgün para kazanamıyordu. Nerede adalet!

"Hayırdır, Eliz? Lokmalar boğazına dizildi diye izleye izleye mi doymaya çalışıyorsun?" Karnını ovalaya ovalaya salona giren Zeyno'ya, daha doğrusu içindekilerin fazlalığı yüzünden kendinden önce giden göbeğine bakıp, "Sen de o kadar doymuşsun ki patlayacaksın neredeyse. Kıtlıktan mı çıktın, kızım?" dedim.

"Kaptırdım kendimi," dedi kendini ikili koltuğa atarken.

"Televizyonda bir şey yok, film izleyelim mi?" diye sorduğumda bir şey demek yerine kafasını salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, sen film bul, ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım," deyip yerimden kalkarken, "Kızım kilo almam için mi yapıyorsun? Patlayacağım," dedi.

"Yeme o zaman. Senin yüzünden ben bir şey yiyemedim zaten!"

Meyve suyu bardağımı sehpaya bırakıp tekrar mutfağa gittim. Tabii ki masayı toplamamıştı hanımefendi!

"Bu masayı ölsen de, patlasan da sen toplayacaksın, Zeyno!" Salona sesim duyulsun diye bağırdım.

Zeyno da salondan bağırdı: "Tamam be, kaçmıyoruz."

Cipsleri büyük kâselere boşaltıp, boşalan paketleri çöpe attım. İki kâseyi de elime alıp salona döndüğümde Zeyno üçlü koltuğa öyle bir yayılmıştı ki tövbe ya Rabbim, ceset gibiydi.

"Zeyno!" diye seslendim. Cevap vermeyince içime panik dalgası yayıldı. Hızlı adımlarla ilerleyip elimdeki kâseleri sehpaya bıraktıktan sonra koltuğun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Öyle çok yemişti ki mide fesadı falan geçirebilirdi.

"Zeyno!" diye seslendim tekrar.

"Zeyno öldün mü?" dediğimde öyle bir kahkaha attığı ki birkaç tel saçım havalandı.

"Evet, öldüm, Eliz," diye gülmekten zorla konuştuktan sonra gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle sildi.

"Öldün mü diye sorulur mu?"

Kahkaha atmaya devam edince bacağına bir tokat atıp karşıdaki koltuğa oturdum.

"Kalk, başlat şu filmi!" diye çemkirdim Zeyno'ya. Bu kız şaka yapmayı bilmiyordu, asla da öğrenemeyecekti! Ben korktuğumda saçmalardım, bunu biliyordu ama illa korkuturdu. O kadar çok yiyordu ki gerçekten bir şey oldu diye düşündüm. Zeyno kalkıp filmi başlatmak için kumandayı eline aldığında ben de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cips dolu kâseyi elime alıp koltukta rahat bir pozisyon aldım. Filmin beşinci dakikasında telefonuma gelen, "Yarım saat sonra kararını öğrenmek için oradayım," mesajıyla film keyfimin içine edilmişti. Elimde olan koca cips kâsesini tekrar sehpanın üzerine bırakarak ayağa kalktım.

"Sarper mesaj attı. Kararımı öğrenmek için buraya gelecekmiş," deyince Zeyno oturduğu yerden hışımla kalkıp yanıma geldi. Ben Sarper'e sayıp sövecek diye düşünürken o, "Bora da geliyor mu?" diye sordu ağzında olan cips parçaları yüzünden etrafa tükürükler saçarken. Alnına vurup, "Cips banyosu yaptırdın be! Yut şunu!" deyince ağzındaki cipsi yutup soruyu tekrar sordu:

"Bora da geliyor mu?"

"Ne bileyim, Zeyno, geliyor gelmiyor mu! Nereden çıktı bu Bora merakı anlamış değilim!" dedim Zeyno'ya sinirle bakarken.

Kasap et derdinde koyun can derdinde deyimi şu anki durumumuza cuk diye uyuyordu. Ben geleceğimi düşünürken Zeyno o yeşil gözlü kendini beğenmiş herifin derdinde. Sarper işi bittikten sonra Zeyno'ya Bora olayını anlattırmayı aklımın bir köşesine not ettim.

"Neyse, gelsin de alsın cevabı ve çeksin gitsin hayatımdan!" diye söylendim tekrar oturduğum koltuğa gömülürken.

"Bu da demek oluyor ki teklifini kabul etmeyeceksin, öyle değil mi?"

Duygularım bu işi kabul ederek ne olup bittiğini öğrenmek isterken, gururum duygularıma başkaldırıyordu haklı olarak. Sonuçta adam beni tehdit etmişti!

"Neden kabul etmek istediğini kabul etmiyorsun, arkadaşım?" diye sordu Zeyno, hiç olmadığı kadar ciddi bir ses tonuyla.

"Adam beni tehdit etti, Zeyno. Bu zamana kadar kimseye boyun eğmedim ben. Kabul edersem gururum yerle bir olacakmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi hissediyorum," diye bir açıklamada bulununca Zeyno yanıma gelerek, en sevdiğim şeyi yaptı. Saçımla oynamaya başladı. Birinin saçımla oynaması hep hoşuma giderdi, beni rahatlatıyordu.

"Sana sadece şunu söyleyeceğim, kardeşim: Ne karar verirsen ver, ne yaparsan yap her zaman yanında olacağım, bunu unutma. Ben her zaman buradayım."

Zeyno, benim hayatımda önemli bir yere sahipti. Lisede tanıdığım ve hayaller kurduğum tek arkadaşımdı Aysun'dan sonra. Bugün, Zeyno ile olan arkadaşlığımın ne kadar doğru bir karar olduğunu anladım, iyi dostlar böyle olurdu değil mi? İyi günde, kötü günde. Kollarımı beline sarıp, "Teşekkür ederim. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim," dedim. Başımın tepesine bir öpücük bırakırken kapının zili çalmaya başladı.

Zeyno'nun, "Adam uçtu mu?" demesiyle yüzümde bir gülümseme belirdi. O kapıyı açıp, Sarper'e bir cevap vermek istemiyordum. Çünkü vermek istediğim cevabı ben bile bilmiyordum. Zeyno, "Ben kapıya bakarken sen de kendini toparla. O adamın karşısına böyle kararsız çıkma," diyerek kapıyı açmak için yanımdan ayrıldı. Hepsi iyi hoş da ben bu adama ne diyecektim şimdi? Nerede kalmıştı verdiğim karar?

Evet desem bir dert, hayır desem ayrı dert. Allah'ım neden ben? Neden böyle dengesizler beni buluyor?

Sarper salona girdikten sonra arkasından Bora ve Zeyno girdi. Sarper siyah takım elbisesi ile işten çıkıp direkt buraya geldiğini belli ediyordu. Bora ise aksine gri eşofman takımı ile oldukça rahattı.

"Geçin oturun," diyen Zeyno, erkeklerin yanından geçerek yanıma geldi ve oturdu. Sarper tekli koltuğa otururken, Bora ikili koltuğa yerleşip yayıldı.

Sarper, "Kararını verdin mi, Eliz?" diye soru sorunca zaten gergin olan bir ortamı daha da gerdi. Aslında gergin olan ortam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değil, bizzat bendim. Karşımda beklentiyle gözlerime bakan bu adama ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Kararımın ne olduğu önemli mi sanki? Kabul edersem zorlanmayacaksın ama kabul etmezsem de tehdit zoruyla bir şeyler yaptırmaya çalışacaksın. İkisi de aynı kapıya çıkıyor," deyince Sarper yaslandığı koltuktan öne doğru eğilerek, "Tehdit için özür dilerim," dedi. Neden özür diliyordu ki şimdi? Beni yumuşatarak kararımı etkileyebileceğini mi düşünmüştü?

"Ne yani, kabul etmezsem tehdit yoluyla bana bir şeyler yaptırmaya çalışmayacak mısın?" diye sordum şaşkınca.

"Bak, Eliz. Amacım sadece kızımı mutlu etmek, o kadar. Ve evet, kabul etmezsen tehdit yoluyla sana bir şeyler yaptırmayacağım ama sen kabul edene kadar da durmayacağım," diyerek sorumu cevapladıktan sonra tekrar koltuğa yaslandı.

"Ya hiç kabul etmezsem?"

"Öyle ya da böyle... bir gün kabul edeceksin."

"Benden istediğin kolay bir şey değil, Sarper. Kızına dadılık yapmamı istedin, bunu bile kabul etmezken üstüne bir de annecilik oynamamı istiyorsun. Kızın büyüyünce bu olanları öğrenecek. Gerçek annesini merak etmeyecek mi sanıyorsun? O zaman kızını nasıl mutlu edeceksin?" diye sordum çaresizce.

"Doğurana değil büyütene anne denir," diye söylendi dişlerini sıkarken. Kafamda sadece bir tane soru vardı. Bu sorunun cevabını bir tek yolla öğrenebilirdim: Bu işi kabul ederek! Bu iş yüzünden başıma nelere gelecekti bilmiyordum ama kızıyla olan bağlantımı öğrenmem lazımdı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Bir ay sonra bana her şeyi anlatacak mısın?" diye sordum.

"Söz veriyorum."

"Hayatımı etkileyecek hiçbir olumsuz şeyle karşılaşmayacaksam, okulumla ilgili en ufak bir aksaklık çıkmayacaksa teklifini kabul ediyorum ama..." Cümlemi tamamlamamı beklerken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerindeki ışığı gördüm. Bu adam sırlarla doluydu ve ben bu sırları öğrenene kadar dayanacaktım.

"Bu süre zarfında Zeyno hep yanımda olacak."

Sarper heyecanla, "Tabii ki. Hiç sorun değil," derken, ben onun aksine huzursuzdum. Verdiğim karardan pişman olmaya başlamış mıydım şimdiden?

Sarper gizleyemediği heyecanıyla, "Tamam o zaman. Yarın sizi almaya birini gönderirim," deyince kesin bir dille reddettim.

"Hayır. Sen adresi bana mesaj at, biz geliriz."

O da kararımdan vazgeçmem konusunda şüpheye düşmüş olacak ki, "Tamam, ben yazarım sana," dedi ve Bora'ya dönüp, "Hadi gidelim," dedi. Böyle kaçar gibi gitmek istediğine göre gerçekten kararımı değiştirebileceğimi düşünüyordu. Onun bu hali ister istemez eğlenmeme neden oluyordu. Biraz şakadan bir zarar gelmez diye düşünürken, "Ya da dur, kararımı değiştirdim," dedim. Sarper'in yüzünün aldığı ifade şu an için dünyalara bedeldi. Sanki kırmızıdan mora tüm renkler ardı ardına geçiş yapmıştı yüzünde. O kulaklarından çıkan da duman mıydı?!

"Ne-ne için kararın değişti, Eliz?"

"Sen yarın okula birini gönder," deyince gerilen yüzü söylediğim şeyle eski haline geldi. Gerçekten değişik bir adamdı.

"Tamam, ben yarın birini göndereceğim," dedikten sonra "İyi akşamlar," dedi ve hızlı adımlarla solandan çıktı.

Bora ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibi, "Sen az değilsin, Eliz," deyince kendimi tutamayıp güldüm.

Bora da iyi geceler dedikten sonra kaçar gibi evden çıkan Sarper'in peşinden gitti. Ellerimi belime yerleştirerek ayaktaki lasını içen Zeyno'ya, gözlerimi kısarak baktım.

"Anlat bakalım, hanımefendi. Bu Bora meselesi nereden çıktı şimdi?" dedim duruşumu bozmadan. Zeyno da bardağı ağzından ayırmadan bana bakmaya başladı. Bu işin peşini bırakmayacağı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mı anlayınca bardağı ağzından çekerek masaya koydu. Yanaklarını şişirip ofladı.

"Oflama, kız! Anlat."

"Tamam be!"

Aramızda geçen saçma diyalogdan sonra ikimiz de koltuğa oturup ayaklarımızı karnımıza çektik.

"Ben Trabzon'a gitmeden önce sana kafede biriyle çarpıştığımı söylemiştim ya?" Onaylamak için kafamı olumlu anlamda sallayınca devam etti: "Sonra çocuk bana bir kahve ısmarlamayı teklif etmişti?"

Gözlerimi kocaman açıp, "Sakın bana o yakışıklı çocuğun Bora olduğunu söyleme?" deyince Zeyno omuzlarını silkti. Adım gibi o çocuğun Bora olduğunu bilsem de duymak istemiyordum.

"Tamam, söylemiyorum."

Böyle bir tesadüf olamaz! Zeyno kafede çocukla Trabzon'a gitmeden bir gün önce tanışmıştı. Ertesi gün onu havaalanına bıraktıktan sonra Sarper ve Bora tarafından kaçırtılmıştım?

"Bu tesadüf olamaz, Zeyno," dedim.

"Ben de dün gece olanları anlattığında böyle düşündüm zaten."

"Bu adamların neyi sakladığını bir an önce çözmeliyiz, Zeyno. Büyük bir oyunun içindeyiz ve içimden bir ses bu işin sonunda üzülen taraf biz olacağız diyor."

Zeyno, "Bırak şimdi onları da... Aysun?" deyince Sarper yüzünden unuttuğum konu tekrar gün yüzüne çıkarak bir tokat gibi indi suratıma.

"İnanmakta zorlanıyorum, Zeyno. Aysun'un böyle bir şeyi bizden saklaması mantıklı gelmiyor bana."

"Ben de inanmak istemiyorum ama bunca zaman sonra çıkıp neden böyle bir şeyi söylesinler ki?" dedi Zeyno büyük bir karamsarlıkla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim söylemiş bunu, Seyhan teyzeye?" diye sorunca dudaklarını büzdü.

"Bizim okuldan biri değilmiş. Seyhan teyze daha önce görmediğini söyledi."

"Bu sefer kesinlikle inanmıyorum, Zeyno. Aysun birine bir şey anlatacak, hem de bizim tanımadığımız birine? Bu çok saçma."

"Neden böyle bir yalan söyleme gereği duymuş olabilir o zaman? Bu dalga geçilecek bir durum değil ki?" deyince oturduğum yerden kalkıp sehpada duran boş bardakları elime aldım.

"Boş versene bir geri zekâlı, kendince eğlenmek istemiş."

Bu dediğime kendim bile inanmazken Zeyno'nun inanmasını bekleyerek salondan çıktım. Kim neden böyle bir şaka yapma gereği duysun ki? Ya doğruysa, diye düşündüm bir an? Neden söylememişti bize bunu? Hiç mi güvenmiyordu bize?

Elimdeki kâse ve bardakları tezgâha koyduktan sonra mutfaktan çıkıp Zeyno'nun yanına geri döndüm. Duvarda asılı saate baktım Saat daha üç buçuktu.

"Saat daha çok erken. Sahile inelim mi? Hem sen de o koca göbeğinin içindeki yemekleri eritirsin," diye teklifte bulununca televizyonu kapatıp koltuktan kalktı.

"Üstümü değişeyim çıkalım," deyip odama girdim. Dolaptan rahat edeceğimi düşündüğüm ayak bileklerime kadar gelen, askılı elbiseyi alıp dolap kapaklarını kapmadan, yatağın üzerine attım. Dün alışverişten gelip gelişi güzel yatağa attığım kıyafetleri gece pencere kenarında duran küçük pufun üzerine atmıştım Onları alıp katladıktan sonra dolaptaki yerlerine yerleştirdim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkartıp yatağın üzerine atmak yerine bu sefer katlayıp diğer kıyafetlerin yanına koydum. Dolabın kapağını kapatıp elbisemi üzerime geçirdim. Makyaj yapmak yerine dudağıma parlatıcı sürmeyi tercih ettim. Atkuyruğu olan saçımı açtıktan sonra bol bir ev topuzu yaptım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eliz! Düğüne mi gidiyoruz, hadi."

"Tamam, geliyorum!"

Odadan çıkıp koridorda beni bekleyen Zeyno'ya, "Şortunun cebi varsa anahtarı sen al, bir de onu taşımayayım," dedim. Kafasını sallayıp portmantoda asılı olan anahtarlardan birini alıp şortunun cebine koydu. Telefonumu almak için koşarak salona gittim. Biraz daha oyalansaydım büyük ihtimalle Zeyno dışarı çıkmaktan vazgeçecekti.

Koltuğa attığım telefonu alıp yine koşarak evden çıkan Zeyno'ya yetiştim.

"Bir gün bu evden çıktığımda, asansör burada olsa ne olacak?" diye asansörün çağırma düğmesine basıp duruyordu.

"Zeyno düğmeye sürekli basınca asansör daha hızlı gelmeyecek."

Hep böyle yapıyordu. Asansörün düğmesini kıracak kadar sert ve seri bir şekilde basıyordu.

"Hem merdivenlerden neden inmiyorsun?" diye sordum sandaletimin iplerini bağlarken.

"Vallahi şu an hiç merdivenlerden inemem," dedi 'hiç' kelimesindeki i harfini uzatarak.

Sandaletimin iplerini bağladıktan sonra doğrulup, "Gelince hatırlat, Hayriye teyzenin evine gidelim. Memleketine gitti, çiçekleri sulayalım diye anahtarı bıraktı," dedim.

"Aman, bir onun çiçekleri eksikti!" diye söylenirken asansörün geldiğine dair ses duyuldu ve kapısı açıldı.

Zeyno, "Hiç gelmeseydin asansör!" diye asansöre bağırınca gülümseyip onu içeri doğru itekledim.

Bu sefer de kapısı kapansın diye hızlı hızlı düğmeye basmaya başladı. Düğmenin üzerindeki elini tutup çektim.

"Delirdin mi, Zeyno? Bozacaksın, kalacağız içeride!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Delirdim! Delirdim sonunda!"

Kaşlarımı çatıp çaktırmadan Zeyno'ya baktım.

"Yan yan baktığını görebiliyorum, Eliz!"

"Aman be! Ne oldu sana bir anda?" diye sordum dayanamayarak.

"Bora'ya kafam takıldı!"

Ben de Aysun için bu halde diye düşünüyordum. Asansörden ses gelip kapısı açılınca Zeyno ile aynı anda asansörden çıktık.

"Neden?"

"Nasıl neden, Eliz? Nasıl bir oyunun içerisindeyiz diye düşünmekten beynim yandı dünden beri," deyince yüzüm asıldı. Zaten farklı bir durumda değildi. Apartman kapısını açıp kendimizi dışarı atınca yerimde durdum.

"Seni karıştırdığım için özür dilerim. Bu olayın dışında kalmak istersen anlayışla karşılarım," deyince Zeyno da durdu. Bir şey demeden öylece yüzüme bakmaya devam etti. Gerçekten benimle bu oyunun içinde olmak istemiyor muydu? Tamam, beni karıştırma derse ne yapacaktım ben, nasıl dayanırdım Zeyno'suz? Sonunda sessizliği bozup yanıma geldi ve elimi tuttu.

"Saçmalama. Tabii ki bu işte yanında olacağım. Beni yanlış anlamanı istemem. Sadece, bu saçma şeyin seninle olan alakası seni üzecekmiş gibi hissediyorum ve sen üzülünce ben de üzülürüm. Senin için, benim için korkuyorum."

Haklıydı. Ben de aynı şeyleri hissediyordum. Bu işin sonunda merakıma yenik düşmemin bedelini çok kötü ödeyecekmiş gibi hissediyorum.

"Ben de," deyip yüzümü yere eğince Zeyno beni kendine çekerek kollarını boynuma doladı.

"Artık çıktık bir yola, Eliz. Sonunda üzülecek olsak da, bu yola bir kere adım attık," deyip saçlarımı okşadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geri çekilip yüzüne baktığımda kafamı salladım.

"Hadi gidelim, dondurma yiyelim."

Aniden değişen ruh haline güldüm. Az önce kendiyle birlikte beni de diplere çekse de şimdi çocuk gibi dondurma yemek için heyecanlıydı.

"Tamam. Ama ben ısmarlayacağım?" dedim onu bu işi bulaştırdığım için küçük, çok küçük bir özür olarak.

"Canıma minnet. Daha çok yerim ben de," deyince güldüm.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üçüncü Bölüm

Bugün dersler benim için tam bir fiyaskoydu. Hocaların anlattığı tek bir kelimeye bile odaklanamamışken, aklımda sürekli akşam yaşanacak olan şeyler vardı. Hiçbir şeyden haberi olmayan küçücük, masum bir çocuğu 'ben senin annenim' yalanı ile nasıl kandıracaktım? Gözlerine baka baka nasıl böyle bir yalana sürükleyebilirdim hiçbir şeyden haberi olmayan, masum, küçük bir çocuğu? Vicdanımla girdiğim bu savaş, Selim'in kolumdan dürtmesi ile şu anlık son buldu. Biliyordum ki akşam o eve gittiğimde ya da o eve gitmek için yola çıktığımda vicdanımla verdiğim savaş, savaş naralarını yine çalmaya başlayacaktı. Şaşkın bakışlarla Selim'e bakarken, o da bir bana bir kürsüde ders anlatan hocaya bakıyordu.

"Gece beşik mi salladın, kızım? Ayakta uyuyorsun," diye fısıldadı bana doğru yaklaşarak.

"Ne alaka?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Gözlerini diktin kürsüdeki merdivenlere, ders başladığından beri oraya bakıyorsun. Bir ara horlayacaksın diye korktum," deyince güldüm. Demek ki kendi içimde verdiğim bu savaş dışa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıdakilere uyuyormuşum gibi yansıyordu. Pek umurumda olduğu söylenemezdi. Ben bile kendimi bu denli kötü hissederken, Sarper kızına böyle bir şeyi nasıl yapabiliyordu? Kızını mutlu etmek istediğini söylüyor ama hepimizi sonu olmayan bir uçuruma itiyordu. Ne zaman yere düşeceğimizi bilmediğimiz bu uçurumda tek masum kişi, o küçük kızdı. Hem böyle bir yalanla kızını nasıl mutlu edebilirdi? Sonuçta çocuk hep aynı yaşında kalmayacak, büyüyüp genç bir kız olacaktı. Her şeyi öğrendiği zaman bize bu oyun için teşekkür etmeyecekti sonuçta. Bu seferki iç savaşı durduran ses, hocaya aitti.

"Bugünlük bu kadar yeterli, gençler. Dağılabilirsiniz," diyerek kitaplarını kapattıktan sonra kürsüden inen hoca, sanki ayaklarımın altına dünyayı sermişçesine sevindim. Çünkü ben burada oturdukça akşamı düşünecektim ve sonunda her şeyi geride bırakıp kaçabilirdim!

"Hadi çıkalım şu sınıftan," diye oturduğum sandalyeden kalktım. Selim'in arkamdan gelip gelmediğini umursamayarak amfi merdivenlerini koşarak indim. Sanki her şeyin sorumlusu bu sınıfmış gibi bir an önce kendimi dışarı atmak istiyordum. Sınıftan çıktığımda hiçbir şey düzelmemişti. Ne bekliyordum ki? Koridora çıktığım an başka bir hayata ışınlanacağımı falan mı? Karşı sınıftan isyan ederek çıkan Zeyno, "Bir daha alttan ders bırakırsam beni buraya gömün!" diye söylenerek yanıma geldiğinde yüzüne baktım. Ben bu sözü her dönem duyuyordum ama her dönem aynı şeyi yapıp alttan ders bırakmayı başarıyordu.

"İki senedir bu okuldayız ve sen her dönem aynı şeyi söylüyorsun, Zeyno," deyince saçımı çekti.

"Kusura bakma, canımcım, biz senin gibi inek öğrenci olamıyoruz. Ders yaptığın yok, sınavlara doğru düzgün çalışmıyorsun. Nasıl derslerden geçiyorsun zaten anlamıyorum," diyen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zeyno'ya, "Dersi derste dinliyorum ben, güzelim," cevabını verdikten sonra şımarık çocuklar gibi dil çıkardım.

Selim, Zeyno ile birbirimize dil çıkarma olayından sıkılmış gibi araya girerek, "Birbirinize dil çıkarmaktan vazgeçseniz de şu okuldan çıksak mı artık?" dedi. Saniyeler süren eğlencem bir anda sönmeye başlayan balon gibi oldu. Buradan gitmek istemiyordum çünkü okuldan çıktığım zaman, küçük bir kızı kandırmak için yola çıkacaktım. Bu işin zor olacağını tahmin edebiliyordum da, vicdanen bu kadar zorlayacağımı tahmin etmemiştim.

"Hadi gidelim, Eliz. Daha işlerimiz var," diyen Zeyno'nun işten kastının başka bir iş olmasını o kadar isterdim ki. Mesela alışverişe çıkmak, faturaları ödemek gibi rutin hayatta yaptığımız işler olabilirdi değil mi? Ama şu anda kastettiğimiz iş, küçük bir kızı kandırmaktı.

Bu işi ben kabul etmiştim, artık sızlanmamın hiçbir anlamı yoktu... Neden böyle düşünüyordum ki? Aslında her şey benim elimdeydi. O eve gitmeyip anlaşmayı iptal edebilir ve vicdanımla girdiğim savaşa bir son verebilirdim. Neden yapmıyordum ki sanki? 'Ben sana söyleyeyim neden yapmadığını. Merakın. Hep meraklı bir insan oldun. Bak bu kadar meraklı olmak başına iş açtı! Bir şeyi de merak etmesen ölecek misin? Ben sana diyeyim, senin ölümünde sırf merakın yüzünden olacak!' İlk defa ortaya çıkan iç sesimi bir daha geri gelmeksizin kafamdan uzaklaştırıp Zeyno'ya baktım.

"Sanırım deliriyorum, Zeyno. Kafamın içinde bir ben, bana sövüyor," dediğimde Zeyno gözlerini devirdi. "Bir kötü iç sesin eksikti, o da oldu. Ekip şimdi tamamlandığına göre hadi Eliz, gidelim."

Zeyno koluma girmiş beni çıkış kapısına doğru sürüklerken Selim, "Ne işiniz var? Gideceğiniz yere kadar bırakayım?" deyince Zeyno beni çekiştirmeyi bırakıp yerinde durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereye bırakıyorsun, Selimciğim. Neyle bırakacaksın?" diye sorunca istemsizce güldüm. Sizi gideceğiniz yere bırakayım diyen arkadaşımızın bir arabası yokken böyle bir teklifte bulunması Zeyno'yla beni güldürmüştü.

"Aman sen de hemen laf söyle."

Zeyno kolunu Selim'in omzuna sarıp, "Atarlanma be, Selim. Şaka yapıyorum," dedi.

Zeyno bir eli ile sanki çocukmuşum gibi benim elimi tutuyordu, diğer elini ise Selim'in koluna sarmış şekilde okul binasından çıktık. Sanki Zeyno anne, Selim baba, ben de kaybolmasından korktuğu için elini tuttuğu çocuğuydum. Pozisyonları bozmadan birkaç arkadaşa selam verip bahçe kapısından çıktığımızda yerimizde durduk. Selim hâlâ konuşurken neden durduğumuza bakmak için kafasını bize çevirdi.

"Piliniz mi bitti, niye durdunuz?" diye kendince bir espri yapsa da Zeyno ve ben bu espriye gülmeyip, karşı kaldırımda arabaya yaslanmış bize bakan Bora'ya bakıyorduk. Bora ilk başta bizi fark edip gülümseyerek baksa da, gözleri Selim'in koluna yapışmış Zeyno'yu fark edince gülümsemesi yok olmuştu. Bora'nın bakışlarında Selim için tehdit çanları çalıyordu resmen. Alt tarafı bir defa kafede oturmuş kahve içmişlerdi, ne bu sahiplenici tavırlar anlamıyordum. O karşılaşmanın planlı olduğuna kalıbımı basabilirim. Gözlerim karşı kaldırımdaki oldukça karizmatik bir şekilde arabaya yaslanmış adamdan ayrılıp yanımda duran arkadaşımı buldu. Kocaman açtığı gözleri ile Bora'ya bakmaktan elini çekmemişti, ben de çekmesini tercih etmedim doğrusu.

Selim'in, "Bu adam neden bize öyle bakıyor?" sorusuyla Zeyno kendine gelmiş ve hemen elini çekmişti. Niye çekmişti ki sanki? Sonuçta Bora onun hiçbir şeyi değildi.

Zeyno sonunda girdiği şoktan çıkıp Selim'e döndü. Bu süre zarfında hâlâ elimi bırakmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selim, biz şimdi gidiyoruz. Yarın görüşürüz," diyerek iki yanağından da öptükten sonra tuttuğu elimi çekiştire çekiştire Bora'nın yanına doğru getirdi. Arkamı dönüp şaşkın bir ifadeyle bize bakan Selim'e el sallayıp, "Görüşürüz!" diye bağırdım. Bora öfkeli bakışları ile Zeyno'yu süzerken, "Binin," diye emrini de verdikten sonra şoför koltuğa oturmak için diğer tarafa gitti.

"Oldu, paşam, başka emriniz!" diye söylensem de Bora'yı daha da öfkelendirmemek uğruna arka kapıyı açıp arabaya bindim. Zeyno da benimle birlikte arka koltuğa oturduktan sonra kapıyı kapattı. Zeyno'nun kapıyı kapatması ile Bora'nın gaza basması bir oldu. Lastiklerden gelen o kulak tırmalayıcı sesle yüzümü buruşturdum. Her beş dakikada bir lastik sesini duymaya devam edince, "Lastiklere eziyet etmeyi kes. Sesi sinir bozucu!" dedim. Bora ise dikiz aynasından ilk bana sonra Zeyno'ya iğneleyici bakışlar atarak cevap vermemeyi tercih etmişti.

Zeyno'ya bakıp, "Ne oluyor buna yahu?" diye sordum fısıldayarak. Zeyno gülümseyerek, "Kıskandı galiba," deyince taklidini yaptım.

"Kıskandı galiba! Allah'ım niye etrafımda akıllı bir kul yok?" diye sitem ettim gözlerimi arabanın tavanına çevirip. Birkaç dakika daha araba yolculuğundan sonra araba ani bir frenle durdu. Vücudum bir ileri bir geri yapınca istemsiz olarak, "Oha!" diye bağırmıştım. Refleks ile elimi ön koltuğa dayamasaydım büyük ihtimalle yüzüm koltuğun başlığı ile yakın temasa geçecekti. Ama Bora Bey yine o kendini beğenmiş tavırlarından vazgeçmeyip hiçbir şey demeden arabadan çıktı. Ben kapıyı açarken, "Manyak bu. Vallahi bak!" diye sayıklanıyordum

"Ay, Eliz, ne kadar söylendin," diyerek ağzı kulaklarına ulaşmış bir şekilde bana cevap verirken Zeyno'ya öyle bir bakış attım ki suratındaki o saçma sırıtış anında silindi. Keyfe bak ya! Res-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

men kıskandı diye havalara uçacaktı. Zeyno'yu beklemeden Bora'nın gittiği yolu takip ettim. Hatırladığım kadarıyla arka bahçeye gidiyorduk şu an. Tam köşeyi dönecektim ki bir anda yerimde durdum. Arkamdan gelen Zeyno aniden durmamla bana çarptı.

"Nasıl yapacağım, Zeyno?" diye sordum ağlamaklı bir ses tonuyla. Zeyno kollarını boynuma dolayıp yanımda olduğunu belirtircesine sıkı sıkı sarıldı.

"Her şey için çok geç, kardeşim."

Geç miydi gerçekten? Şimdi buradan gitsem ne olurdu ki sanki? Bir zorunluluğum yoktu.

Zeyno'dan ayrılıp, "Gidelim buradan, Zeyno," deyince arkamızdan gelen ince bir sesle bütün vücudum titredi.

"Anne!"

O ince ses kafamın içinde sürekli kendini tekrar ediyordu ve her tekrar edişinde kalbime bir darbe iniyordu. Kaçıp gitmek istedim, arkama bakmadan kaçıp gitmek. Ama ben arkama bakmadan gidersem, arkamda bıraktığım ve beni annesi bilen masum bir kız çocuğuna öz annesinin yaptığı şeyi yapacaktım. Onu hiçe sayıp geride bırakacaktım...

Hayat bize iki kapı sunar. Biri doğruya açılırken, diğeri de yanlışa açılır. İnsanoğlunun en büyük özelliklerinden biridir yanlış yapıp sonra doğruya ulaşmaya çalışmak. Bazıları erkenden dönüş yaparak kendini kurtarırken bazıları da seçtikleri yanlışlarda boğulur. Benim yaptığım tam buydu işte. Yanlış kapıyı tercih ettim ve dönmek yerine daha da ilerliyordum. Biraz daha yürürsem yanlışlar arasında boğulacağımı biliyordum ama bir şeyler dönmemi, kaçıp gitmemi engelliyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra arkamı döndüm.

İşte şimdi her şey için çok geçti...

Sarı saçları güneş ışığında o kadar güzel parlıyordu ki! Hele teni... O kadar pürüzsüz ve yumuşak görünüyordu ki, sıcaktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızarmış yanaklarına dokunmak istedim. Masmavi gözleri bir umutla gözlerime bakarken vicdanım kalbime bir darbe daha indirmişti. Bu gidişle bu vicdan beni öldürecekti!

Arkasında duran ve bana beklentiyle bakan Sarper'le buluştu gözlerim. Bunu bana neden yapıyordu, bunu kızına neden yapıyordu? Küçük kız koşarak önüme geldi. Ne yapacağımı bilemez halde boylarımızı eşitlemek adına dizlerimin üzerine çöktüm. Sanki bunu yapmamı bekliyormuş gibi kollarını hemen boynuma doladı.

"Ben senin kızınım, anne. Ben Peri'yim."

Peri gitmemden korkuyormuş gibi kollarını o kadar sıkı sarmıştı ki boynuma, bense ne yapacağımı bilmez bir vaziyette kollarım iki yanımda öylece duruyordum. Elimden duran çantam yere düşünce Peri geri çekildi.

"Bana sarılmayacak mısın, anne?" diye sordu gözleri aniden yaşlarla dolarken. İşte o an ona öyle bir sarıldım ki... Bunu onu kandırmak için yapmıyordum. Tamam, böyle yaparak yine onu kandırıyorum ama sarılmamın nedeni bir nevi sessizce, konuşmadan özür dilemekti. Bir anlamı olmasa bile, bunu anlamayacak olsa bile ona her sarılışımda, her gözlerine baktığımda özür dileyecektim. Bıkmadan, usanmadan özür dileyecektim.

Peri tekrar kollarını boynumdan ayırıp bu sefer küçük ellerini yanaklarıma yerleştirdi.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım, anne. Bir daha yanından ayrılmayacağım. Ben seni kızdırdım mı, anne? Çok mu ağladım? O yüzden mi gittin? Ama söz, bir daha asla ama asla seni üzecek bir şey yapmayacağım. Hep senin sözünü dinleyeceğim."

Kızı bunları dile getirirken arkada bizi izleyen Sarper'e baktım. Ondan nefret ediyordum, Peri'nin annesinden nefret ediyordum!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karşımda duran kızın her kelimesinde Sarper'e olan öfkem daha da artıyordu. Bir baba kızına bu denli kötülüğü nasıl yapabilirdi! Peri büyüdüğünde hiçbirimiz ona hesap veremeyecektik. 'Annen öldü' deseydi şu anki oyunu öğrendiğinden daha az üzülürdü belki de. Ama yok, sevgili babası onu mutlu etmek için her şeyi yaparmış! Peri olgunlaştığında ve her şeyi öğrendiği zaman da bu kadar mutlu olacak mıydı bakalım? Yoksa onu kandırdığı için babasına her zaman kızacak mıydı?

Beni bu öfkeli düşüncelerden ayıran yine Peri'nin sesi oldu.

"Affettin mi beni, anne?"

Ağlamamak için kendimi zor tutarken gözyaşlarımın akmaması için uğraş veriyordum. "Ben- ben sana hiç kızmadım ki, bir tanem," dedim titreyen sesimle. Madem bir yola çıkmıştık, en azından en güzel şekilde yapayım. En azından daha az nefret eder belki.

O sırada gözümden düşen bir damla gözyaşını gören Peri, "Ağlama, anneciğim," diyerek küçük ve tombul parmağıyla tek gözyaşı damlasını sildi. Bu hareketi bir gözyaşı damlasını daha akıtmama neden oldu. Peri yine parmağıyla onu silerek gözlerime baktı.

"Seni çok seviyorum, anneciğim."

Cevabımı beklediği, bakışlarından belliydi. Ben de duymak istediği cümleyi kurdum: "Ben de seni seviyorum."

Verdiğim cevapla öyle hızlı bir şekilde boynuma sarıldı ki dengemi kaybedip sırtüstü düştüm. Peri kollarını çekmediği için üstüme düşmüştü. Kafasını geri çekip, öyle bir bakış attı ki bu bakışını anlayamadım.

"Kızdın mı?"

Bu nasıl bir masumluktur Allah'ım? Buna bile kızdığımı düşündü. Onun bu haline bakıp gülümsedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tam aksine, çok eğlendim," deyip kahkaha attığımda Peri de bana katıldı. Etrafımızda kimse yokmuş, sadece Peri ve ben varmışız gibi yerde yatmış, kahkahalar atarak gülüyorduk...

***

Bahçede Hacer ablanın hazırladığı, sadece kuş sütünün eksik olduğu masada oturmuş yemek yiyorduk. Peri yanımda oturmak yerine karşımda oturmayı tercih etmiş, yemek boyunca gözlerini ayırmadan beni izliyordu. Sanki yüzümün her milimetresini öğrenmek için öyle dikkatli bir şekilde inceliyordu. Tabağındaki köfteye çatalını batırmaya çalışırken bile bakmaya devam ediyordu. Köfte çataldan aldığı darbelerle tabağın köşesine kadar kaymıştı.

Zeyno, Peri'nin bu haline gülünce dikkati dağılmış, bana bakmaktan vazgeçip bakışları Zeyno'ya kaymıştı.

"Teyzeciğim, köften tabağından kaçmaya çalışıyor," diyen Zeyno ile Peri'nin bakışları bu sefer tabağına dönmüştü.

Buraya geldik geleli, hiç konuşmayan Bora'nın sesi ile varlığını hatırladık.

"Ben gidiyorum, abi. Yarın şirkette görüşürüz," dedikten sonra cevap beklemeden oturduğu sandalyeden kalkıp yanında oturan Peri'nin yanağına sesli bir şekilde öpücük kondurup, "Seni seviyorum, piremses," dedi.

"Ben de seni seviyorum, Bora," diyen Peri'ye Sarper uyarı dolu bir sesle, "Bora amca," dedi. Bora, Sarper'in bu tavrına, "Hadi, abi, hâlâ kıskandığını söyleme," diyerek dalga geçti. Ne yani, kendi kuzeninden kızını mı kıskanıyordu?

Sarper su bardağını ağzına yaklaştırıp dudaklarına değdirmeden önce, "Kaybol, Bora," dedi. Bora tekrar Peri'ye doğru eğilip, "Babanı dinleme, piremses," dedikten tekrar yanağına bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öpücük bıraktı. Doğrulup gözleri Zeyno'yu bulunca yüzündeki gülümseme silindi. Aynı şekilde Zeyno'nun da öyle... Bora'nın bu tavırları kaşlarımın çatılmasına neden oldu çünkü bakışları ile arkadaşımı üzüyordu.

Hacer abla ortamdaki gerginliği anlamışçasına, "Gidiyorum diye kalktın, deli oğlan, ne diye duruyorsun öyle çocuğun tepesinde?" diye sordu gülerek. Ortamı yumuşatmaya çalıştığı o kadar belliydi ki. Ortamdaki bu saçma sapan gerginliği anlamayan bir kişi vardı; o da Peri'ydi.

"Beni o kadar seviyor ki, Hacer Sultan, gidemiyor yanımdan," diyen Peri, eliyle tabağının köşesinde olan köfteyi ağzına atıp kafasını iki yana sallayarak güldü. İşte onun bu tavrı ortamdaki bütün gerginliği bıçak gibi kesip bir köşeye fırlatmıştı. Hepimiz Peri'ye bakıp gülerken Peri sadece bana bakıyordu. Bakışlarımı Peri'den ayırıp Sarper'e baktığımda ellerini birleştirerek çenesine dayamış, yüzünde oldukça içten ve samimi bir gülüşle Peri'yi izliyordu. Aklıma babam geldi. Babam da her zaman bana böyle bakardı... Hele gözlerimin için öyle bir bakardı ki, bana bakınca gözlerinin parladığını görebilirdim. Her zaman onun küçük meleği, küçük prensesi ve masum kızı olarak kalacağımı söyler. Ama masum küçük kızının, kendinden daha masum bir kızı nasıl kandırdığını duysa hâlâ babamın küçük masum kızı olarak kalabilecek miydim? Babamı arayıp anlatsam her şeyi, belki bir daha yüzüme bile bakmazdı. Babam polis olduğu için her zaman doğruluktan yana olan bir adamdı, bu huyu emekli olsa da değişmedi. En ufak bir yalana bile tahammül edemezken bu kadar büyük bir yalana tepkisinin ne olacağını tahmin bile edemiyordum.

"Anne birazdan odama çıkalım, sana odamı gösteririm. Bu gece birlikte yatarız sarıla sarıla," diyen Peri'yle Sarper'in yüzündeki gülüş bir anda kaybolup büyük bir mutlulukla kızını izleyen adamın gök mavisi gözleri, kahverengi gözlerimi buldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nedeni belliydi. Peri burada kalacağımı düşünüyordu ama biz böyle bir anlaşma yapmadık, teklif etse bile bu kadarını kabul etmezdim, edemezdim. Bu kadarını merakım bile kaldıramazdı. İki saat yalan söylerken bile ölüp ölüp dirilirken yirmi dört saat boyunca bir yalanın peşinden koşmak hem bünyeme hem aklıma zarar verebilirdi.

Sarper'in bakışları bir saniye bile olsa gözlerimden ayrılmazken hafifçe kafamı iki yana salladım. Vereceğim cevabı anlamış gibi gözlerini gözlerimden ayırıp tekrar Peri'ye çevirdi.

"Kızım, annen burada kalmayacak."

Sarper'in söylediği Peri'yi memnun etmemişti ama eminim benim kızmamı istemediği için hemen asılan suratını düzeltti. "Olsun, istediği zaman kalsın. Nasıl olsa bundan sonra her zaman göreceğiz birbirimizi değil mi, anne?"

Bir kere daha onun hayal kırıklığına uğratmamak adına, "Evet, canım, görüşeceğiz," deyip gülümsedim.

Bora, "Hadi ben bu sefer gerçekten gidiyorum. Size afiyet olsun," deyip hızlı adımlarla yanımızdan ayrılırken Hacer abla, "Çocuklar daha yemeyecekseniz hava kararmadan sofrayı toplayayım ben, malum yaş ilerleyince görüş kayboluyor," diye sanki ayıp etmiş gibi mahcup bir şekilde konuştu.

Zeyno, "Sıkıntı yapma, ablacığım. Biz Eliz'le toplarız hemen," deyip oturduğu sandalyeden kalktıktan sonra Bora'nın tabağını alıp kendi tabağının üzerine koyarken Hacer abla Zeyno'nun kolunu tuttu.

"Yok yok, kızım, ben yaparım, siz rahatınıza bakın," diyen Hacer abłaya, bu dakikadan itibaren bir sempati duymaya başladım. Daha önce Hacer ablayı incelemeye fırsatım olmamıştı. Elli-li yaşlarının ortasında olduğunu tahmin edebiliyordum. Aklaşmaya başlamış kısa saçlarını ensesinde toplamış, toka yerine fularla bağlamayı tercih etmişti. Kısa boylu, hafif toplu bir bayandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu sefer ben de oturduğum sandalyeden kalkıp, "Anlaşma yapalım, Hacer abla. Biz masayı toplayana kadar sen bize güzel bir Türk kahvesi yap. Zaten kahve olana kadar biz de sofrayı toplamış oluruz," diyerek oldukça adil bir teklifte bulundum.

"Hadi bakalım, bu sefer öyle olsun," dedikten sonra gülerek yanımızdan ayrılan Hacer ablanın arkasından bakarken Sarper'e, "Ne zamandan beri burada çalışıyor?" diye sordum. Cevabını duymadan önce tekrar masaya dönüp Sarper'in önündeki tabak, çatal ve bıçağı aldım.

"Rahmetli eşiyle birlikte çiftlikteki evimizde çalışıyordu. Evlendiğinde on sekiz yaşındaymış ve şu an elli üç yaşında," diyerek Hacer ablayla gurur duyuyormuşçasına bahsederek anlattı.

"Vay be," dedi Zeyno, sonra cümlesini tamamlamak için devam etti: "Siz Tekinlere katlanmak güç, kadında iyi sabır varmış," dedikten sonra üst üste koyduğu tabakları hırsla masadan alıp hızla yürümeye başladı. Peri, önünde duran boş portakal suyu bardağını eline alıp, "Ben de size yardım edeyim," diyerek Zeyno'nun peşinden gitti.

Hâlâ sandalyesinden kalkmayan Sarper, Zeyno'nun tepkisini anlayamamış gibi, "O neydi şimdi?" diye sordu. Yüz ifadesinden gerçekten anlamadığı belliydi.

"Vallahi ben de hiçbir şey anlamıyorum," diye açıklamada bulunduktan sonra tabakları masadan alıp eve girmek için salondaki bahçe kapısına doğru ilerledim. Bora'nın ne yapmaya çalıştığını cidden anlamıyordum. Verdiği tepkiler, özellikle bugün okulun önünde takındığı tavırlar inanılmaz derecede saçma geliyordu bana. Sanki aylardır Zeyno'nun sevgilisiydi de, deli gibi kıskandı. Daha tanışalı bir hafta bile olmadı, neyin tripleri bu anlamadım ki. Tabakların birbirine vurduğu sesi takip ederek mutfağı bulduğumda Zeyno ve Peri dans ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sofrayı toplayacaktık, hanımlar. Unuttunuz galiba?" dedim gülerek.

Peri bir yandan Zeyno'nun elini tutup dönerken bir yandan da kahkahalarının arasında, "Hadi, anne, sen de katıl bize," diyordu. Hacer abla onların bu haline gülerken, ocağın üzerindeki yemekleri saklama kaplarına boşaltıyordu.

"Siz dans edin, tatlım, ben sofrayı toplayacağım," diyerek elimdeki kirli tabakları tezgâhın üzerinde bırakıp mutfakta çıktım.

Bahçeye çıktığımda Sarper, sedir koltuklara oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu. Güneş yeni batmaya başladığı için havada turuncu renk hâkimdi. Mobilyaların etrafına sabitlenen dört uzun tahta parçasının üst kısımlarından birbirine paralel şekilde bağlanan iplere belirli mesafelerde yerleştirilen ampuller yanarken, Sarper'in saçlarının parlamasına neden oluyordu. Gözlerim saçlarından tenine kaydı. O kadar güzel duruyordu ki... Bir kadının kıskanabileceği derecede güzel bir ten rengine sahipti. Hele ten rengine uyum sağlayan o gözleri... Adam başlı başına bir dünya harikası gibiydi.

Yaklaşık bir saat önce kendi içimde ondan nefret ettiğimi haykırırken şimdi onu övmek mi? Delirmenin birinci aşaması bu herhâlde! Daha fazla saçmalamamak için dikkatimi masadaki kirli bardaklara verdim. Sürekli gel git yapmamak için bardakları içi içe geçirip eve girdim. Zeyno ile Peri bu sefer salonda müzik eşliğinde dans ediyorlardı. Onların bu haline gülüp mutfağa gittim. Hacer abla tezgâha bıraktığım tabakları bulaşık makinasına yerleştiriyordu.

"Kusura bakma, Hacer abla, Zeyno işten kaytarmaya bayılır," deyip elimdeki bardakları tezgâha bırakıp ayırmaya başladım.

"Böylesi daha iyi, Peri çok mutlu oldu baksana."

"Abla..." dedim ama devamını getiremedim. Söyleyeceklerimi Sarper'e anlatır mı diye tereddütte kalmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Efendim, canım?" diye beklentiyle cevap verdi Hacer abla.

Ne olursa olsun, içimi dökmem lazımdı. Konuşmayıp kendi içime attıkça yanlış kararlar alacağımı biliyordum.

"Benim içim hiç rahat değil. O daha çok küçük. Bir ay sonra ortadan kaybolduğumda o çocuk ne hale gelecek? Nasıl toparlayacak kendini?" dedim titreyen sesimle.

***

Sarper Tekin

Salona girdiğimde Peri ile dans eden Zeynep'i görünce içimde inanılmaz bir mutluluk oluştu. Bu iki kız, kızıma çok iyi geliyordu. Zeynep beni gördüğünde çekinip durunca elimi kaldırıp, "Keyfinize bakın, ben geçiyordum sadece," deyip hızla salondan çıktım. Ama yüzümdeki sırıtış hâlâ silinmemişti ta ki mutfakta Hacer Sultan'la konuşan Eliz'in sesini duyana kadar.

"Benim içim hiç rahat değil. O daha çok küçük. Bir ay sonra ortadan kaybolduğumda o çocuk ne hale gelecek? Nasıl toparlayacak kendini?"

Sesi ağlamaklı şekilde çıkıyordu. Ya ağlıyordu ya da bugün yaptığı gibi ağlamamak için kendiyle savaş veriyordu. Mutfağa girmek yerine durup konuşulanları dinlemeyi tercih ettim.

"Kuzum, seni çok iyi anlıyorum. İnan bana sana yardımcı olmayı çok isterim ama bu durumda ne diyeceğimi bilmiyorum."

Gözümün önüne, bugün Peri ve Eliz'in çimlerin üzerine uzanmış kahkaha atarken görüntüleri geldi. Peri o kadar mutlu ve heyecanlıydı ki... Galiba bu zamana kadar en mutlu olduğu anların ilk sırasındaydı. Ben ne kadar onu mutlu etmek için elimden geleni yapsam da bir annenin yerini tutmuyordu yaptıklarım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gece yatarken ona masal okumam yerine annesinin nasıl bir kadın olduğunu, gülüşünün nasıl olduğunu anlatmamı isterdi. Tabii ki biyolojik annesinin dış görünüşünü anlatmazdım. Kafamda uyarladığım bir kadın profilini anlatırdım hep.

"Peki ne zamana kadar sürecek bu, abla? Sarper'le anlaşmamız bir ay. Bir ay sonra bana her şeyi anlattığında gideceğim. Peki Peri'yi nasıl bir duruma sokacağımızı tahmin etmiyor mu? Kızını mutlu etmek yerine ona ceza veriyor resmen!" İsyanlarının ardından burnunu çektiğini duyunca artık ağladığını anlamıştım.

"Konu Peri olunca Sarper'in gözü hiçbir şeyi görmüyor. Ben de bu davranışını tasdiklemiyorum ama elimden bir şey de gelmiyor," dedi Hacer abla, Eliz'i sakinleştirmeye çalışırken.

"Onun gözlerine her baktığımda kalbime bir hançer saplanıyor, abla. Vicdanım beni öldürecekmiş gibi hissediyorum. Bu işte neden bende bu kadar ısrarcı olduğu konusunda mantıklı bir şeyler bulmak istiyorum. Anlam veremiyorum." Daha fazla sessiz kalmak istemiyordum. Hacer abla oldukça duygusal bir insandır. Eliz daha fazla böyle ağlamaya devam ederse ağzından bir şeyler kaçırır korkusuyla mutfağa yeni geliyormuşum gibi yaparak içeri girdim.

"Kahveler ne oldu, Hacer Sultan?"

"Ah! Yapıyorum hemen, oğlum, Eliz'le sohbete daldık," diyerek Eliz'in yanından ayrılıp dolapların yanına gitti. Neden ağladığını bilmiyormuş gibi davranıp, "Neden ağlıyorsun?" diye sordum. Elinin tersiyle gözlerinin altını silip kafasını salladı. "Yok bir şey," diyerek hızla mutfaktan çıktı.

Hacer abla cezveyi ocağa koyarken, "Ah be, oğlum, şu kızın haline bak. Hiç mi üzülmüyorsun?" dedi.

"Kimin üzülüp üzülmediği umurumda değil, Hacer Sultan." İşaret parmağımla mutfak kapısını işaret ettim. "Benim kızım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içeride mutluluktan havalara uçarken kimin ağladığı umurumda değil!"

Elini beline koyarken son dediğim şeye oldukça sinirlenmişti.

"Bu kadar bencilce davranma, oğlum. O kız çekip gittiği zaman ne diyeceksin mutluluktan havalara uçan kızına?"

"Eliz gitmeyecek, izin vermeyeceğim. Ne bugün ne yarın ne bir ay sonra ne de bir yıl sonra. Her zaman kızımın yanında olacak. İstese de istemese de!"

Hacer Sultan elindeki çay kaşığını bana uzatıp tehditkâr şekilde sallarken kaşlarını çattı. "Bana bak, Sarper Tekin! Bu hayat sadece sen ve senin kararlarından ibaret değil! O genç bir kız. Hayatı var, hayalleri var, belki erkek arkadaşı var!"

"Hayatını da hayallerini de burada, yanımızda yaşayabilir. Erkek arkadaşına gelirsek, yok ve olmayacak da!" Daha fazla sinirlenmemek için mutfaktan çıktım. İçeriden gelen Peri'nin kahkahaları bile sakinleştiremiyordu beni. Çalışma odasına gidip kapıyı arkamdan kapattım. Birazdan Hacer Sultan'ın elinde acı kahveyle içeri girip bana trip atacağını biliyordum. Artık rutin bir hal almıştı bu durum. Ben sinirlenirim, kendimi odaya kapatırım, Hacer Sultan da bana acı bir kahve getirirdi.

Tam tahmin ettiğim gibi birkaç dakika sonra Hacer Sultan elinde kahveyle odaya girdi. Tribini de attıktan sonra odadan gerisin geri çıktı.

"Hey Allah'ım!" diye isyan ettikten sonra kahvemden bir yudum alıp sakinleşmeyi bekledim. Birkaç dakika geçtikten sonra kapım tekrar tıklandı.

"Gel!" dememle kapının açılması bir oldu. Sanki gelme desem de gelecek gibi... Eliz, az önceki halinden tamamen arınmış, hatta gülüyordu. Nasıl bir ruh haline sahipti bu kız böyle?

"Şey, biz artık gitsek?" dedi gülüşünü saklamaya çalışırken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden gülüyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarken. Sadece dakikalar önce ağlarken şimdi gülüyordu.

"Hiç, hiçbir şeye."

Verdiği cevaptan tatmin olmadığımı o da gayet iyi anlamış olacak ki omuzlarını silkip umursamaz bir tavra büründü.

"Biz artık gidelim, evde de işlerimiz var."

Evde bir işi olmadığıma adım gibi emindim ama bu sefer inanmış gibi yaparak, "Tamam, ben Toygar'a söylerim, götürür sizi. Yarın da okuldan sonra almaya gelir," dedim.

"Yok, taksi çağırman yeterli," dedi sonunda o saçma gülüşü yüzünden silinirken.

"Üsteleme, Eliz. Sen git Peri ile vedalaş, ben de arabayı hazırlatayım," diyerek yüzüne bakmadan yanında geçip odadan çıktım. Neden bu kıza böyle davrandığımı bilmiyorum ama şu an başka türlü bir tavır sergilemek istemiyordum.

Toygar bahçede arabanın yanında ev korumalarından biri ile konuşuyordu.

"Toygar!" diye seslendim evin kapısından çıkmadan. Toygar ceketinin bir düğmesini ilikleyerek yanıma geldi.

"Buyurun, Sarper Bey?"

Toygar'ın bana böyle beyli falan konuşmasını hiçbir zaman istememişimdir. Toygar benim üniversiteden arkadaşımdı. Maddi durum dolayısıyla çalışmak istediğinde şirkette bir şeyler ayarlamaya çalışsam da, "Başkalarının hakkını yemeyeyim, abi. Ben senin şoförün falan da olurum," diyerek teklifimi kabul etmemişti. Bu sefer ben teklifini kabul ettim. Başka yerde çalışmasını istememiştim.

"Ne beyi, oğlum? Konuşmadık mı biz bunu?" dediğimde gülerek karşılık verip, "Konuştuk ama diğer çalışanların yanında böylesi doğru olur, kanka," deyince bu sefer ben de güldüm. Toy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gar fazla sert mizaçlı bir adamdı, böyle kanka falan deyince garibime gidiyordu ki sadece benim yanımda bu şekilde davranırdı. Toygar bakışlarını arkama çevirince kızların geldiğini fark ettim.

"Kızları eve bırakın, kardeşim. Eve girdiklerinden emin ol." Son cümlemi daha kısık sesle söyledim çünkü Eliz bunu duyarsa tırnaklarını çıkarabilirdi. Toygar koşarak yanımdan ayrılınca az önce konuştuğu adamlara bir şeyler söyledikten sonra arabaya binip çalıştırdı.

"Yarın yine geleceksin değil mi, anne?" diye sordu Eliz'in kucağında bulutlardaymış gibi görünen güzel kızım.

"Geleceğim, canım, hatta bir gün sen de gelirsin."

Kollarını havaya kaldırıp, "Yaşasın!" diye bağırdı. Zeynep, "İyi akşamlar," deyip yanımızdan ayrılıp arabanın yanına gitti.

Eliz, "Hadi bakalım," diyerek Peri'yi yere bıraktığında dizlerinin üzerine çöküp iki yanağını da öptü.

Peri de, "Görüşürüz, anneciğim," diyerek Eliz'i öptü. Eliz çöktüğü yerden kalkıp Hacer Sultan'a döndü. "Her şey için teşekkür ederim, Hacer abla. Görüşürüz."

Sıra bana geldiğinde yüzünde gülümseme yoktu. Çalışma odasında ona yaptığım gibi yüzüme bakmadan, "İyi akşamlar," dileyerek yanımdan geçip evden çıktı.

Eliz'in yanına gelmesiyle Zeynep arabanın arka kapısı açarak, arabaya bindi. Kızlar arabaya binmiş, arabada bahçeden çıkarken ben arkalarından bakmaya devam ediyordum.

"Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim, Eliz Dalkıran."

***

Arabaya bindiğimde siyah camın avantajıyla Sarper'i inceledim. Kapıda durmuş, sert mizacıyla pürdikkat arabaya bakan adama baktıkça, Hacer ablanın bana gösterdiği fotoğraf gözümün önüne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geliyordu. Şimdiki halinin tam aksine daha masum, gökyüzü mavisi gözlerini kocaman açmış, sünnet kıyafetiyle ağaca tırmanmış küçük bir Sarper Tekin. Gördüğüm an kahkaha attığımda gibi, her aklıma geldiğinde aptal bir sırıtış beliriyordu yüzümde.

Kafamı çevirdiğimde Zeyno'nun benim aksime suratı asılmıştı. "Neyin var, Zeyno?" diye sordum öndeki adamların duymaması için fısıldayarak. Zeyno kafasını çevirip bana baktığında, "Bora'nın tavırları sinirimi bozdu," deyince kaşlarımı çattım.

"Zeyno, bu çocuğa âşık mı oluyorsun sen?"

Cevap vermek yerine bön bön suratıma bakınca cevabımı almıştım.

"Saçmalama, Zeyno, daha bir hafta bile olmadı tanışalı. Nasıl hemen âşık olabilirsin?"

Bir insan böyle, bir anda âşık olabilir miydi? Daha birkaç gün önce tanıdığı insana bu denli tutulması, garip ve sağlıksız bir durumdu.

"Ne yapayım, Eliz. İlk görüşte aşk diye bir şey çıkarmışlar başımıza!" Dediğinin saçma olduğunu birkaç saniye sonra kendi de anlayıp yüzünü buruşturdu.

İlk görüşte aşk... Hatta ilki geç, aşk benim uzak olduğum tek konuydu. Evet, daha önce ilişkilerim oldu ama hepsi hoşlantıdan ibaretti. Hiçbir zaman bir erkek için saatlerce ağlayıp, çikolata yemekten yüzümde sivilceler çıkmadı ya da depresyona girip sadece romantik filmler izlemedim. Sadece hayallerim için yaşadım, hayallerim için yaşamaya devam edeceğim. Öğretmen olup, okumak için her şeye katlanan çocuklara bir ışık olacağım.

Tekrar konuya dönüp Zeyno'ya baktım.

"Eve gidince tekrar konuşacağız. Bu ızbandutların yanında konuşmayalım."

On dakika daha yol gittikten sonra bizim apartmanı görünce kolumdan çıkarıp yanıma koyduğum çantamı tekrar kolluma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

astım. Araba apartmanın önünde durunca adamlara, "İyi akşamlar," diyerek arabadan indim. Apartmanın kapısını açmak için anahtarları çantamda ararken Sarper'in adamlarının hâlâ gitmediklerini gördüm.

"Bunlar hâlâ niye gitmemiş?" diye sordum arabaya bakarken.

Zeyno halinden bezmiş gibi, "Herhâlde eve girmemizi bekliyorlar," deyince bu sefer bakışlarım ona döndü.

"Hayırdır, Zeyno, aşk acısı yüzünden depresyona mı girdin? Bu nasıl hal?"

"Ely! Vallahi döverim seni burada!"

Zeyno ne zaman sinirlense bana Ely diye hitap ederdi. 'Neden Ely?' diye sorduğumda daha çok kızardı. Gülerek çantadan anahtarı çıkardığımda kapıyı açıp apartmana girdik. Kapıyı ardımızdan kapatırken arabanın gidip gitmediğine baktım. Hâlâ gitmemişlerdi. Sabaha kadar duracak mı bunlar böyle?

Anahtarları Zeyno'ya uzatıp, "Sen eve çık, ben Hayriye teyzenin çiçeklerini sulayayım," dedim. Kafasını sallayıp anahtarları elimden aldı. Asansörün çağırma tuşuna basıp da kapısı hemen açılınca, tuş Zeyno'nun gazabından kurtulmuştu. Hayriye teyzenin evi birinci katta olduğu için asansör yerine merdivenleri tercih etmiştim.

Evin önüne geldiğimde Hayriye teyzenin evinin anahtarının bizim evde olduğu aklıma geldi.

"Of!" diyerek iki kat merdiveni çıkmaya başladım. Ben bizim evin önüne geldiğimde Zeyno yere eğilmiş, elindeki bir demet beyaz güle bakıyordu.

Beyaz gül sadece birinden gelebilirdi, o da Zeyno'nun yüzüne bakınca zaten çok iyi anlaşılıyordu. Ahmet yine iş başında belli ki! Zeyno yerinden kalkıp kapıyı açtı. Direkt salona gidip pencereyi açtı. Hırsla tuttuğu beyaz gülleri pencereden öyle bir savurdu ki, sanki karşısında Ahmet vardı da ona bomba atıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Klasik durum. Ahmet'ten her ayın belirli günlerinde çiçek gelir, Zeyno da o çiçekleri camdan savururdu. Olan çiçeklere oluyordu. Yoldan geçen bir adam her ayın on ikisinde bizim evin önüne gelse ve Zeyno'nun attığı gülleri alsa karısı evini çiçek bahçesine çevirebilir. Zeyno çiçekleri attıktan sonra içeri girince ben çiçeklere bakmak için kafamı uzattım.

Sarper'in ızbandutları hâlâ kapıdaydı ve adının Toygar olduğunu bildiğim ızbandut benim gibi kafasını camdan çıkarıp çiçeklere bakıyordu. Sonra çiçeklerin nereden düştüğüne bakmak için kafasını yukarı kaldırınca beni gördü. Hemen içeri girip pencereyi kapattığımda yeni çalışan arabanın sesini duydum. Büyük ihtimalle gittikleri gibi Sarper' yetiştireceklerdi bu durumu. Odama gidip üstümü çıkarttık sonra Zeyno'nun odasına gittim. Yatağın içine girmiş, boş boş tavana bakıyordu. Aslında onunla konuşmak istiyordum ama şu an bu konuşma için pek doğru bir zaman olmadığına karar verip gidip yanına yattım. Kollarımı beline sardığımda saçlarıma bir öpücük bıraktı. Kardeşim mutsuz olunca otomatik olarak ben de mutsuz oluyordum.

"Her zaman yanındayım, Zeyno."

"Biliyorum, kardeşim."

***

Sabah yastığımın altındaki telefonumun titremesiyle uyandım. Zeyno'ya baktığımda yastıkla kafasını kapatmış hâlâ uyuyordu. Elimi yastığın altına sokup telefonu çıkardığımda kimin aradığına baktım.

Telefonu açıp uykulu bir sesle, "Efendim, Selim," diye mırıldandım.

"Güne mutlu bir haber ile uyanacaksınız, Eliz Hanım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bekliyorum o mutlu haberi, Selim Bey?" Umarım gerçekten mutlu olacağım bir şeydir çünkü şu birkaç günde mutlu bir habere ihtiyacımız vardı.

"Bugünkü dersler iptal olmuş. Hocalar konferans için şehir dışına gidecekmiş. Belki yarın bile gelemezlermiş."

Gözlerim bir anda açıldı, hızla yataktan kalktım. Aslında hiçbir zaman derslerden kaytaran ya da ders yok diye mutlu olan biri değildim ama şu birkaç gündür olandan sonra kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı.

"Çok iyi oldu bu," dedim gülerek.

Zeyno kafasındaki yastığı atıp, "Beş dakika daha, Eliz," deyince, ne diyor bu diye kaşlarımı kaldırarak Zeyno'ya baktım.

"Tamam, Selim, bu mutlu haber için teşekkür ederiz. Seni seviyoruz, kendine cici bak," dedikten sonra telefonu yüzüne kapattım.

Zeyno'yu uyandırmak yerine odadan çıkıp banyoya gittim. Elimi yüzümü soğuk suyla yıkayıp banyodan çıkınca bu seferki istikametim salondu.

Salona gidip, pencereleri açtım. Dışarısı daha erken bir saat olmasına rağmen sıcaktı.

Bugünü dondurma yeme günü ilan ediyorum, diye geçirdim içimden. Pencerenin kenarından çekilip bu sefer de kahvaltı hazırlamak için mutfağa gittim. Keyfim yerindeydi ve bugün keyfimi kimsenin bozmasına izin vermeyecektim.

Bir şarkı mırıldanarak buzdolabındaki kahvaltılıkları masaya yerleştiriyordum. Sürekli aynı melodiyi tekrarladığımı Zeyno'nun arkamdan bağırmasına kadar anlamamıştım.

"Kızım hep aynı şeyi niye tekrar ediyorsun?"

Başparmağımla damağıma baskı yaptıktan sonra Zeyno'ya dönüp, "Ne bağırıyorsun be! Senin yüzünden delireceğim bir gün!" diye cırladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zeyno masaya yaklaşıp ağzına zeytin atarken, "Niye kaldırmadın, derse geç kalacağız," deyince, kaşlarımı aşağı yukarı hareket ettirip, "Bugün dersler iptal olmuş, hocalar konferans için şehir dışına gitmişler. Hatta belki yarın da gelmezlermiş," dedim. Zeyno her zaman en güzel dersin boş ders olduğu felsefesiyle yaşayan bir öğrenci olduğu için verdiğim habere öyle sevindi ki yılan dansı yapmaya başladı. Onun bu haline gülerken bir anda yerinde durup ciddileşti.

"Bana yemek hazırla, kadın, açım," dedikten sonra ellerini arkasında birleştirip mutfaktan çıktı. Bense arkasından öylece bakakaldım.

Gözlerimi devirip masayı hazırlamaya devam ettim. Telefonumun derinden gelen melodisiyle Zeyno'ya sesledim.

"Zeyno telefonuma bak!" Cevap gelmeyince ve telefonum hâlâ çalmaya devam edince tekrar, "Zeyno!" diye bağırdım.

"Çişimi yapıyordum! Bakıyorum, tamam, bağırma."

Kahvaltı kâselerinin kapağını açarken Zeyno koşarak mutfağa girdi. Gözlerini kocaman açmış, gözleri yaşlanmıştı. Onun bu hali beni tedirgin etmişti.

"Ne oldu, Zeynep?"

"Eliz," dedi ama cümlesini tamamlamadan gözünden bir damla yaş süzülüp tişörtünün önüne damladı.

"Ne oldu, Zeynep? Birine bir şey mi olmuş?"

"Peri... Peri havuza düşmüş."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dördüncü Bölüm

Koşarak girdiğim hastane koridorunda tanıdık bir yüz görmek için sağıma soluma bakıyordum. Ama tek bir Allah'ın kulunu görmüyordum. Bir sağa bir sola koşmaktan akıl edemediğim danışmanın yanına gidip, "Az önce boğulan küçük bir kız getirmişler. Neredeler şimdi?" diye sordum hızlı hızlı. Zeyno'nun taksi parasını ödemesini beklemeden ondan önce hastaneye girdiğim için sonradan yanıma gelmişti o.

Yanıma geldiğinde nefes nefese kalmış bir şekilde, "Neredelermiş, Eliz?" diye sordu. Parmaklarımı ritimli bir şekilde danışma masasına vururken gözlerimi bilgisayardan bir şeylere bakan kadından ayırmıyordum.

"Bakıyor," dedim çenemle kadını gösterirken.

Kadın sonunda aradığını bulmuş bir şekilde bana bakıp, "304 numaralı odaya yatırmışlar. İkinci kat, soldan ikinci kapı," dedi.

Teşekkür dahi etmeden koşarak danışmadaki kadının yanından ayrılıp asansörün yanına gittim. Asansör sekizinci katta olduğu için beklemek yerine merdivenlere ilerledim. Zeyno da peşimdeydi. Basamakları ikişer ikişer çıktığımız için, ikinci kata

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldiğimizde nefes nefese kalmıştık. Koridoru dönüp koltukta ağlayan Hacer ablayı görünce tekrar koşmaya başladık. Yanında sadece Toygar vardı. Gözlerim Sarper'i arasa da ortalıkta yoktu. İçerideydi herhâlde.

Hacer ablanın yanına geldiğimde, "Abla!" diye seslenip yanına oturdum. Hacer abla sesimi duyduğu gibi bana dönerek kollarını boynuma sardı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken bedeni titriyordu.

"Nasıl oldu?" diye sordum Toygar'a.

Toygar, "Topu havuza düşmüş. Sarper'le Hacer abla da evin içindeymiş. Topu almaya çalışırken düşmüş," diye kısa bir açıklama yaptıktan sonra sözünü devam ettirmedi. Ben de devam etmesini istemezdim zaten. O sıra bizim gibi koşarak koridora giren Bora, "Toygar!" diye bağırdı. Bizi görünce koşmayı bırakıp, hızlı adımlarla yürümeye başladı. Biraz kenara çekilip Hacer ablanın ayaklarının önünde diz çökmüş Zeyno'ya baktım. Şu an Bora hiç umurunda değildi.

Odadan çıkan doktor ile hepimiz ayaklanıp bir şeyler söylemesini bekledik.

"Çok su yutmamış, tam zamanında fark etmişsiz, aksi halde bu kadar kolay olmazdı," diyen doktorla herkes tuttuğu nefesini rahat bir şekilde bıraktı.

Bora, "Peki görmemizde bir sakınca yok değil mi?" diye sordu bir adım öne atarken.

Doktor, "Bir sakıncası yok, babası zaten içeride. Geçmiş olsun," dedikten sonra ellerini beyaz önlüğünün cebine sokup yanımızdan ayrıldı. Hacer abla artık üzülmekten ağlamayı bırakmış mutluluktan ağlıyordu.

"Çok şükür Allah'ım, çok şükür," diye sayıklanan Hacer abla, kalktığı sandalyeye tekrar oturdu. Zeyno da Hacer ablanın yanına oturup elini tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Odanın kapısını açıp içeri girdiğimde dikkatimi çeken ıslak kıyafetleriyle, Peri'nin başucuna çektiği sandalyeye oturmuş Sarper oldu. Kapıyı kapatmadan küçük bedeniyle kocaman yatağa yatırılmış Peri'nin yanına gittim.

"Birkaç saat uyuyacakmış," dedi Sarper gözlerini Peri'den ayırmadan. Tekrar Peri'ye baktığımda ıslak sarı saçları yastığa dökülmüştü. Dudakları biraz morarmıştı. Üzerinde kıyafetleri yerine küçük bedenine çokça büyük olan hastane önlüğünü vardı. Kapıda durmuş Peri'ye bakan Bora'ya dönerek, "Peri'ye kıyafet lazım, böyle üşür çocuk," dedim kısık sesle.

Bora kafasını sallayıp, "Tamam, ben halledeceğim," diyerek kapıdan ayrıldı. Gözlerimi tekrar Sarper'e çevirdiğimde parmaklarını şakaklarına yerleştirmiş ovalıyordu.

"Sen de gidip üstünü değiş ya da evden getirsinler. Hasta olursun."

Sarper yere eğdiği kafasını kaldırıp Peri'ye baktı. Dediğimi umursamadan Peri'yi izlemeye devam ederken tam ağzımı açmış bir şey daha diyecektim ki benden önce konuşmaya başladı:

"Biraz daha geç kalsaydım, onu kaybedecektim, Eliz," deyip güldü.

Neden güldüğünü anlamaya çalışsam da gülüşüne pek bir anlam veremedim. Bu durumda komik olan bir şey yoktu, o zaman Sarper deliriyordu?

"Yine annesinin suçu," dedi bu sefer.

Durumun annesiyle alakasının ne olduğunu anlamaya çalışsam da bu konuda da bir şey bulamıyorum.

"Anlamadım?" dedim.

Sarper ayağa kalkıp bana baktı. "Peri'nin annesi geri dönmüş. Bugün eve geldi. Onu Peri'ye fark ettirmeden göndermeye çalışırken kızımı kaybediyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annesi geri mi dönmüş? Üstüne üstlük yıllar önce bırakıp gittiği kızının karşına çıkmak için eve gelmiş? Vay be! Kadında iyi cesaret varmış ya da Sarper'i iyi tanımamış. İki ihtimal de mantıklı geliyordu.

"Neden şimdi kızının karşısına çıkmak istemiş ki?" diye sordum biraz çekinerek, çünkü Sarper'in bu konu yüzünden gözü dönüyordu ve istemediğim tepkiler verebilirdi.

Sandalyeyi bacakları ile geri itince istemsiz olarak yerimde sıçradım. Ama Sarper beklediğim gürleme yerine oldukça sakin bir şekilde konuşmaya başladı. Belki de fırtına öncesi sessizlikti bu, bilemiyorum.

"Tek de gelmemiş orospu, pezevengini de yanında getirmiş!" deyince ağzım açıldı. Vazgeçtim, bu kadın süper derecede aptalmış.

Sarper, "Kızını görmeye gelmiş. Bundan sonra da hep burada kalacakmış. Kızının yanında!" deyip gülünce iyice korkmaya başladım. Adam gerçekten fırtına öncesi sessizlik yaşıyordu ve sonunda hepimize patlayacaktı.

"İlaç falan ister misin?" diye sordum. İlaçla sakinleşirdi belki de.

"Üç gün sonra doğum günü var Peri'nin, bu zamanı mı buldu ortaya çıkacak!" Hâlâ dediklerimi umursamadan kendi içinde kusuyordu öfkesini. Yatağın yanından ayrılıp kapıya yürüdüğümde koridorda bekleyen kimseyi görmedim. Büyük ihtimalle Zeyno, Hacer ablayı dışarı çıkartmıştı. Kapıyı kapatıp Peri'nin yanına değil de, pencere kenarında durmuş boş gözlerle dışarıya bakan Sarper'in yanına gittim. Islak gömlek vücuduna yapıştığı için kasları ortaya çıkmıştı. Tereddüt etsem de elimi kaldırıp Sarper'in omzuna koydum. Omzuna koyduğum elimi hissedince sırtı kasıldı.

"Sakinleşmelisin, Peri uyanınca seni böyle görmemeli."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sakinleşemiyorum ama. Normal bir şeymiş gibi yeniden karşımıza çıkması, kızımı umursuyormuş gibi davranması beni deli ediyor!"

Daha fazla sinirlenmesini önlemek için konuyu değiştirmenin doğru bir karar olduğunu düşünüp, "Üç gün sonra Peri'nin doğum günü dedin?" diye sordum. Cevap vermek yerine kafasını olumlu anlamda sallamayı tercih etti. Bu durumda onu sakinleştirmenin yolu nedir bilmiyordum ama ben elimden geleni yapmayı istedim. Bunu Peri için de yapmak istedim. Kadına ben de sinir olmuştum. Dört yıldır neredeymiş de şimdi çocuğun karşısına çıkma gereği duymuş? Annelik duyguları mı kabarmış!

"İstersen hazırlıklar konusunda sana yardım edebilirim," dedim yüzüme küçük bir tebessüm yerleştirerek. Sarper anında kafasını çevirip gözlerimin içine baktı. Gözleri, pencereden yansıyan güneş ışığıyla daha açık maviye dönüşmüştü. Öyle güzel gözleri vardı ki, insan içinde kaybolabilirdi. Gözleri bana her şeyi hatırlatıyordu. Deniz, gökyüzü, mutluluk... Dur! Ne diyorum ben!? Hemen gözlerimi ondan çekip dışarıya baktım. Caddede net olarak gözüküyordu. İşe gitmek için koşuşturan insanlar, caddeyi temizlemek için sağa sola giden görevliler... Oldukça kalabalık bir sabahtı.

"Çok isterim," diyen Sarper'e, "Hı?" dedim.

"Hazırlıklar için yardım etmeyi teklif ettin, ben de kabul ettim," deyip az önceki psikopatça gülüşlerinin aksine samimi bir şekilde güldü.

"Ah tabii..." Ben düşüncelerim yüzünden aptal olurken ne dediğimi unutmuştum. Hatta elimin hâlâ Sarper'in omzunda olduğunu bile unuttum! Sanki sıcak bir şeye dokunuyormuşum da elim yanmış gibi, hızla çektim. Bu hareketim Sarper'i yine güldürmüştü. Yine konuyu değiştirme çabasına girerek, "Üzerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değiştirmelisin yoksa kızının doğum gününde nane limon içerek gezineceksin," dedim. Bu sefer başka konulara girmeden dediğimi dinleyip kafasını salladı.

"Bora, Peri'ye bir şeyler getirmek için eve gitti, arayalım sana da getirsin," diyerek cebimden telefonu çıkardım ama Bora'nın numarasının bende olmadığı sonradan aklıma geldi.

"Şey, ben öyle bir anda şey olunca..." Telefonu gösterip tekrar cebime koydum. "Bora'nın numarası yok."

"Tamam, ben arar söylerim, sen sadece Peri'nin yanından ayrılma," deyip odadan çıkmak için kapıya yöneldi. Kapıyı açtı fakat çıkmadan önce tekrar arkasını dönüp, "Teşekkür ederim," dedi ve odadan çıkıp kapıyı kapattı.

En azından biraz sakinleştirmeyi başardım, diye düşünerek Sarper'in kalktığı sandalyeye oturup Peri'nin elini tuttum. Eli soğuktu. Ayak ucundaki ince pikeyi, serumuna dikkat edecek şekilde omuzlarına kadar örttüm. Cebimdeki telefon titremeye başlayınca, elime alıp kimin aradığına baktım.

Annem... Tam zamanında anne! Nasıl konuşacaktım şimdi? Yine yalan söylemek zorunda kalacağım. Oflayarak telefonu açıp kulağıma dayadım.

"Efendim, anneciğim?" dedim sakin kalmaya çalışarak. Herhangi bir pot kırarsam işin sonu kötüye gidebilirdi.

"Nasılsın, kızım, konuşmadık iki gündür," deyince dudaklarımın içini yemeye başladım.

"Dersler yoğun, kafamı kaldıramıyorum." Yalandan öleceksin Eliz Dalkıran!

"Anladım, kuzum, Allah zihin açıklığı versin. Neredesin şimdi, okulda mısın?"

Resmen yalan söylemeye teşvik ediyordu. Neden bu kadar soru sorarsın ki anne!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yok, annem, hocalar şehir dışına çıkmışlar o yüzden dersler iptal oldu." En azından bu konuda doğru söylemiştim.

"Ha evdesin yani. Zeyno nerede, sesi soluğu çıkmıyor?" diye sordu bu sefer. O okulda desem ee hocalar yoktu hani der, tuvalette desem çıkana kadar bekler, Zeyno'nun sesini duymadan kapatmaz, dışarı desem niye kızı tek başına gönderiyorsun zaten başında bir bela var der. Sıçtım!

Tam o sırada Allah yüzüme güldü ve odaya Zeyno girdi.

"Zeyno da yanımda," dedim rahat rahat.

"Ver azıcık onunla da konuşayım," deyince annem, Allah'tan yalan söylememişim diye şükrediyordum.

"Tamam, anne, hadi görüşürüz. Öpüyorum seni kocaman," diyerek bir anca önce konuşmayı sonlandırmak için telefonu Zeyno'ya uzattım. Aileme yalan söylemekten nefret ediyordum!

Zeyno telefonu elimden alıp kulağına dayadı. "Efendim, Zeliş." Bir süre annemi dinledikten sonra tekrar konuşmaya başladı: "İyiyiz, Zeliş merak etme, kızını ellerimle besliyorum," deyince gözlerimi kocaman açıp ona baktım. Daha birkaç saat önce, 'Bana kahvaltı hazırla, kadın,' diye emir veren insan beni elleriyle mi besliyordu yani? Neyse ki muhabbet çok uzamadı. Zeyno, "Tamam, Zeliş, hadi biz de sizi öpüyoruz. Görüşürüz," deyip telefonu bana uzatırken, "Yalancı!" diyerek telefonumu elinden alıp tekrar pantolonumun cebine koydum. Zeyno dediğime burun kıvırıp Peri'ye baktığında "Uyutacaklarmış?" dedi teyit edercesine. Kafamı sallayıp onayladım. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Annesi geri gelmiş ve bundan sonra burada kalacakmış," deyince Zeyno küfür etti.

Zeyno, "Ee ne yapacaksınız bundan sonra?" deyince benim de kafama dank etti.

Ne yapacaktık bundan sonra? Ya bir gün o kadın Peri'nin karşısına çıkıp, 'Senin gerçek annen benim,' derse ne yapacak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tık? Aslında bunlar benim düşüneceğim şeyler değildi belki işime bile gelebilirdi.

Saçmalama Eliz! O kadın kendi kızını atların arasına bırakıp kaçtı, nasıl annelik yapsın? Sağ omzumdaki Eliz ve sol omzumdaki Eliz kendi aralarında kavga ederken ortada kalan ben oluyordum.

"Sarper ölse o kadının Peri'nin karşısına çıkmasına izin vermez. Ben olsam ben de vermem," diyerek kendi fikrini ortaya koyan Zeyno'ya, 'Ne yapacağım ben?' der gibi baktım. Normal olarak anlamamıştı.

Bakışlarımı anlamak yerine arkasında duran refakatçiler için odaya koyulan koltuğa oturdu.

"Nasıl bir cesarete sahip ki eve kadar gelebiliyor, hayret."

"Aynen."

Birkaç dakika daha konuşmadan durunca Zeyno'ya baktım. Uyumuştu. Nasıl hemen uykuya dalıyor bir anlayabilsem!

Odanın kapısı açılıp Bora içeri girdiğinde elindeki poşeti gösterip yarısı boş olan yatağın üzerine bıraktı.

"Ne çabuk getirdin?" dedim.

"Ben gitmedim, evde duran adamlardan istedim," deyince kafamı salladım.

"Hacer abla nerede?" diye sordum yatağın üzerindeki poşete uzanırken. "Tansiyonu oynadı, serum falan taktılar. İki oda ileride yatıyor," dedi.

Kafamı salladım. "Ben birazdan giderim yanına," deyince Bora lafımı kesip, "Yok sen burada kal, ben zaten Hacer Sultan'ın yanındayım," dedi. Yine bir şey demeden kafamı salladığımda Bora odadan çıkmak için arkasını dönüyordu ki, koltukta uyuyan Zeyno'yu görünce durdu.

Yüzünün aldığı ifadeyi izleyince biraz şaşırdım doğrusu. Zeyno'ya baktıkça yüzündeki gülümseme büyüyordu. Gerçekten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

âşık olmuş olabilir mi Zeyno'ya? Bir türlü inanamıyordum. Her şey o kadar planlı duruyor ki kardeşimin üzülmesinden korkuyordum. Bir yandan da Zeyno ne alaka diyorum, sonuçta Sarper'in bu iş için istediği benim, neden Zeyno'yu kandırmaya çalışsınlar?

Yavaşça Zeyno'nun yanına gittiğinde elini saçlarına doğru götürdü ama ellerini saçlarına değdirmeden durdurdu. Onun yerine bir kolunu dizlerinin altına, bir kolunu da beline dolayarak kucağına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Bora kucağındaki Zeyno ile bana dönünce, "Konuşacağım," dedi.

"Uyuyor," dedim Zeyno'yu göstererek. Saçmalıyordu. Konuşacaksa uyanmasını bekleyebilirdi. Zeyno'ya da bravo, adam kucaklayıp götürüyor bir kere gözünü açıp ne oluyor demiyor. Kaçırsalar ruhu duymazdı!

O sırada odaya giren Sarper, Bora ve Bora'nın kucağında uyuyan Zeyno'yu görünce kaşlarını çatıp, "Ne yapıyorsun lan?" diye sordu.

"Konuşacağım."

"Uyanmasını bekleseydin ya, oğlum?" dedi Sarper kapıyı kapatırken.

Ben ortada kalmış, bir Sarper'e bir Bora'ya bakarken kendimi masa tenisi oynayanları izlerken topu takip eden kedi gibi hissettim. Bora ne benim ne Sarper'in dediklerini umursamadan kapıya doğru yürüdü. Kapının önünde Sarper olduğu için Sarper'in çekilmesi gerekiyordu. Sarper de bu işin saçmalığını anlayıp kapıdan çekilmeyeceğine göre Zeyno'yu tekrar koltuğa yatıracaktı. Bu yaşananlara rağmen Zeyno hâlâ uyanmamıştı. Uykusu ağırdı tamam da ölüm uykusu muydu böyle?

Sarper'le Bora birkaç saniye birbirlerine baktığında Sarper geri çekilerek kapıyı açtı. Oturduğum sandalyeden kalkıp, "Ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapıyorsunuz!" diye bağırdım ama sonra Peri aklıma gelince sesimi alçaltarak devam ettim: "Ne yapıyorsunuz ya! Bakalım Zeyno seninle konuşmak isteyecek mi? Ne bu böyle yangından mal kaçırır gibi!"

Bu dediklerimden sonra Bora'nın kucağında hareketlenmeye başlayan Zeyno hafifçe gözlerini açtı. Sonunda!

Bir anda nerede olduğunu idrak edemese de birkaç saniyede gözlerimi kocaman açarak Bora'ya baktı.

"Ne-ne yapıyorsun sen?"

Bora, Zeyno'nun sorusuna cevap vermeyip ve kucağından da indirmeyip bir hışımla odadan çıktı.

Ben şaşkın bir şekilde kapıya bakmaya devam ederken Sarper kapıyı kapattı.

"Manyak bu. Vallahi manyak!" diye sayıklanarak kalktığım sandalyeye geri oturdum.

Sarper bu halime acımış olacak ki, "Korkma. Bora arkadaşına zarar vermez," dedi. Ona baktığımda ıslak saçları ve eşofmanları ile oldukça rahat gözüküyordu. Tabii ki sadece dış görünüşte. Aklı, Peri'nin annesi yüzünden rahat edemiyordu, bu bariz şekilde ortadaydı.

"Ne zaman uyandıracaklar Peri'yi?"

Tam cümlemi tamamladım ki Peri sessizce sayıklamaya başladı.

"Anne."

Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemedim. Sarper yatağın yanına gelip, boş olan bir yere oturup ellerini kızının hafif kurumuş saçlarına geçirdi.

Sarper de Peri gibi sessizce, "Babacığım?" deyince yüzümde bir tebessüm oluştu.

Peri yavaş yavaş gözlerini açıp babasına baktığında, gülümsedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper ellerini saçından geçip bu sefer yanağına dokundu. "Nasılsın, piremsesim?"

"İyiyim, babişko. Sadece burnum yanıyor," deyince burnunu buruşturup bana baktı.

"Anne," diyen sesi oldukça yorgun çıksa da belli etmemeye çalışıyordu kendince. Büyümüş de küçülmüş bir hali vardı bu çocuğun.

"Efendim, canım?" dedim.

"Biliyor musun, üç gün sonra benim doğum günüm," diyerek elini pikenin içinden çıkartıp dört parmağını gösterdi. Sarper'le ben bu haline gülünce Peri eline bakıp, "Doğru değil mi?" diye gösterdi. Sarper serumuna dikkat ederek serçe parmağını kapattı.

"Şimdi oldu, prenses."

Elini bana çevirip tekrar etti: "Üç gün sonra."

"Biliyorum," deyip gülünce o yorgun halinden bir gram kalmamışçasına gözlerini açıp babasına döndü.

"Doğum günümü hatırlayacağını söylemiştim, baba. Annem doğum günümü unutmamış."

O kadar büyük bir heyecanla konuşuyordu ki, şimdi ben aslında doğum gününü hatırlamıyorum dersem bu mutluluktan eser kalmayacaktı. Sarper bir bakış attı. O bakışın anlamını tahmin edebiliyordum. Benim sessizce Peri'den özür dilediğim gibi Sarper de sessizce bana teşekkür ediyordu.

Sarper, "Hadi bakalım, küçük hanım. Şimdi seni birazcık rahatsız edeceğiz ama üstünü değiştirmemiz lazım," diyerek Peri'nin üzerine örttüğüm pikeyi tekrar ayak uçlarına doğru çekti.

Peri kafasını kaldırıp üzerindeki hastane önlüğüne baktığında ayaklarını sallayıp "Kocaman olmuş," dedi. Oturduğum sandalyeden kalkıp yatağın üzerine bıraktığım poşeti kendime doğru çektim. İçindeki iç çamaşırlarını ve her kız çocuğunun âşık olduğu pembe renkli pijamaları çıkardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper, Peri'nin kalmasına yardım edip önlüğümü çıkarmaya çalışırken Peri bir anda, "Baba!" diye bağırdı. İkimiz de bir şey oldu korkusuyla Peri'ye bakarken Sarper, "Ne oldu, canım, bir yerin mi acıyor?" diye sordu panik olmuş bir şekilde.

"Hayır, bir yerim acımıyor. Ama üstümdeki şeyin içinde bir şey yok."

Sarper kaşlarını çatıp girdiği panik yüzünden Peri'nin demek istediği şeyi anlamayınca araya ben girdim.

Sarper'e bakıp, "Bize izin vermen gerekiyor, babası. Kızın utanıyor," dedim gülerek. Sarper sonunda olayı anlamış gibi yüzü eski haline dönerken, "Korkuttun beni, prenses," dedim.

"Ama annen tek başına giydiremez seni. Birimizin serumu tutması ve kolundan geçirmesi gerekiyor." Sarper, Peri'nin bu utangaçlığı konusunda bir şeyler deyince omuzlarını silkti.

Yine araya girip, "O zaman şöyle yapalım, canım. Baban arkasını dönsün, ben sana iç çamaşırlarını giydireyim. Pijamalarını giydirirken de baban bana yardım etsin?" diye bir teklifte bulundum. Peri bu teklifi sıcak bulup kafasını sallarken güldü. Sarper gözlerini açmış bir Peri'ye bir bana bakarken güldüm.

"Hadi, Sarper, sen arkanı dön şimdi," dedim Sarper'e bakarken. Sarper arkasına döndüğünde Peri'yi dikkatlice yatakta ayağa kaldırdım. Önlüğü çıkarmadan iç çamaşırını bacaklarından geçirip yukarı doğru çektim. Peri ellerini omzuma koymuştu ama tutunmak yerine omzuma dökülen saçlarımla oynuyordu. Serum poşeti karşı tarafta kaldığı için "Sarper, önlüğü çıkarabilmem için serum poşetini önlüğün kolundan çıkarmamız lazım," deyince Sarper arkasını dönüp serum poşetini demir askından çıkardı.

"Sen önlüğü çıkar, ben de önlüğün içinden geçiririm," diyen Sarper'e kafası sallayıp, serumun kablosuna dikkat ederek önlüğü çıkardım. Atletini yavaşça giydirdiğimde Peri hâlâ saçımla oynuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pijamasının üstüne elime aldığımda, kolunun serum poşeti için dar olduğunu gördüm. "Bundan nasıl geçireceğiz?" diye sordum pijamanın kolunu gösterirken.

Sarper bir seruma bir de elimdeki pijamaya bakıp, "Sen pijamasının altını giydir, ben de birini çağırayım," deyip serumu poşetini askıya asıp odadan çıktı. Elimdeki pijama üstünü yatağa bırakıp altını aldım. Peri de ayaklarını kaldırıp bacaklarını soktuktan sonra onu da yukarıya doğru çektim.

"Otur bakalım, canım."

Kendini bir an yatağa bırakınca, "Canın acıyacak, canım, dikkat et," dedim. Sarper tekrar odaya geldiğinde yanında hemşire vardı.

Güler yüzlü hemşire yanımıza gelip bana başıyla selam verdikten sonra Peri'ye bakarak, "Küçük hanım, günaydın," dedi. Serum poşetinin birkaç santim altında olan ve hiçbir zaman adını öğrenemediğim şeyi çevirdikten sonra Peri'nin elinin üstündeki seruma yöneldi.

"Biraz canın acıyabilir ama elini çekme tamam mı, tatlı kız?"

Hemşire tam seruma uzanacaktı ki Peri elini çekip, "Bir dakika, hemşire abla," dedi. Diğer elini bana uzatarak gözlerime baktı. Uzattığı elini tuttuğumda tekrar hemşireye bakıp, "Şimdi yapabilirsin, hemşire abla. Annem elimi tutarken ben korkmam," dedi.

İçimde bir şeylerin kopup gittiğini hissettim. Donuk bir şekilde Peri'ye bakarken hemşire, "Üstünü giydirin, yeniden takayım. Doktor söylemiştir ama ben yine hatırlatayım. Bu serum bittikten sonra bir serum daha takılacak, o serum da bittikten sonra çıkış işlemlerini başlatabilirsiniz," deyince bakışlarımı Peri'den çektim. Ben bilmiyordum, Sarper'in bildiğini kafasını salladığında anlamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pijamayı Peri'nin kafasından geçirip, serumlu elini kolay geçirebilmek için bilek kısımlarını elimde genişleterek giydirdikten sonra hemşire serum borusunu tekrar bağladı.

Hemşire, Peri'ye, "Görüşürüz, küçük hanım," dedikten sonra odadan çıktı. Peri yatağa tekrar yattığında pikeyi üzerine örttüm. Serumdaki ilaç yüzünden uykusu geldiği kapatmamak için savaş verdiği göz kapaklarından anlaşılıyordu. Büyük ihtimalle birkaç dakikada uyuyakalacaktı. Aradan iki üç dakika geçmedi, Peri uykuyla verdiği savaşa yenik düştü. Fırsattan istifade diyerek Sarper'e, "Peri uyumuşken Hacer ablanın yanına gideyim ben," dedim sandalyeden kalkarken.

"Az önce buraya gelen hemşire Hacer Sultan'ın serumunu çıkartmaya gidiyormuş, yoldan döndürdüm. Büyük ihtimalle buradan çıktıktan sonra oraya gitmiştir. Gelir birazdan yanımıza zaten," deyince tekrar yerime oturdum.

"Toygar mı var yanında?" diye sordum. Sarper her zaman yaptığı gibi sadece kafasını sallamakla yetinmişti. Onun bu hareketine gıcık oluyordum.

Cebimden telefonumu çıkarıp saatin kaç olduğuna baktım. On biri on geçiyordu. Telefonun ekranında olan Zeyno ile benim fotoğrafımı görünce Bora'nın kucağında odadan çıkan ve hâlâ gelmeyen Zeyno aklıma geldi. Telefonu tekrar pantolonumun cebine koyarken, "Bora ve Zeyno hâlâ dönmedi," dedim.

"Kocaman insanlar, Eliz, biraz rahat ol."

Sarper'in bu konuda beni başından savar gibi konuşması öfkelenmeme neden oldu.

"Rahat mı olayım? Nasıl rahat olabilirim, Sarper? Bora Zeyno'yla oldukça pembe dizivari bir şekilde karşılaşıyor, ertesi gün sen karşıma çıkıyorsun. Bu bana fazlaca planlı bir şeymiş gibi geliyor," dediğimde Sarper o yerinde duramayan kaşlarını tekrar çattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bora'nın arkadaşına karşı bir şeyler hissetmesi senin için bir oyun olarak mı gözüküyor?" diye sorunca onun yaptığı gibi kafamı salladım. "Bu tesadüf olamayacak kadar garip bir durum," diye eklemeyi de unutmadım tabii.

"Saçmalıyorsun," cevabını almam öfkeme öfke katıyordu. Öfkemi belli edercesine bir ses tonuyla konuşmaya başladım: "Üç günde bu denli bir şeyler hissetmesi sence ne kadar mantıklı?"

"Aşk, üç ya da beş gün demiyor, Eliz." Tam ağzımı açıp cevap verecektim ki konuşmasıyla beni tekrardan susturdu. "Ayrıca bu hissin tek taraflı olmadığı da ortada. Onların kararlarına bu kadar karışma."

"Karar arkadaşımın üzüleceği bir kararsa, karışırım!"

Sarper gözlerini devirip oflarken odanın kapısı açıldı ve Hacer Sultan'la Toygar odaya girdi. Hacer abla direkt yatağın yanına gelip uyuyan Peri'nin saçlarına dokundu.

"Saçları ıslak kalmış," deyip tekrar ağlamaya başlayınca, "Hacer abla, Peri uyandı. Üstünü değiştirdikten sonra tekrar uyuyakaldı. Uyanırsa seni ağlarken görmesin," dediğimde hemen elinin tersiyle yanağındaki gözyaşlarını silerek, "Tamam, tamam," dedi.

Sarper'e bakarak, "Ne zaman çıkaracaklarmış hastaneden?" diye sorduğunda Sarper ayağa kalkıp, "Bu serumdan sonra bir serum daha takacaklarmış. O da bittiğinde çıkabileceğimizi söylediler," dedikten sonra Toygar'ın omzuna vurarak, "Gelsene benle," diyerek kapıyı işaret etti. Toygar kafasını sallayıp Sarper'in peşinden odadan çıktığında ben de oturduğum sandalyeden kalkıp kapıya yaklaştım. Hacer ablanın ne yaptığına bakınca Peri'yi izlediğini gördüğümde kapıya daha çok yanaşıp Sarper'in dediklerini dinlemeye çalıştım. Kısık sesle konuştuğundan dolayı pek bir şey anlamasam da sadece son söylediği cümleyi net bir şekilde anlayabilmiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O kadını Peri'den uzak tutmaya çalıştığımız gibi Eliz ve Zeynep'ten de uzak tutacağız, Toygar. Özellikle o kadın Eliz'i öğrenmemeli."

***

Peri'nin ikinci serumu da bittiğinde saat sekize geliyordu. Hacer abla bizden bir iki saat önce bir şeyler hazırlamak için Toygar'la birlikte eve gitmişti. Zeyno ve Bora ise hâlâ ortalıkta yoktu. Zeyno'yu arasam da sürekli meşgule atınca, merak ettiğimi anlamış olacak ki mesaj atmıştı:

"Merak etme, sadece konuşuyoruz."

Merak etme demesi kolay. Ahmet'in mahkemenin verdiği kararla Antalya'ya giriş yapması yasak, eğer burada yakalanırsa hapis cezasına çarptırılacak olsa da nasıl başardıysa burada kendi gibi birkaç adam bulmuş, Zeyno nereye giderse, kimle gezerse ona haber gidiyordu. Eğer Bora konusu da Ahmet'in kulağına gittiyse, işimiz zordu!

Arabanın dikiz aynasından bana bakan Sarper'i görünce koridorda Toygar'a söylediği laflar aklıma geldi. Neden o kadının benden uzak durması gerekiyordu? Bana zarar verebileceğini falan mı düşünüyordu? Kafamda bunlar gibi onlarca soru cirit atarken Sarper'in bakışlarına, bakışlarım ile karşılık veriyordum. Birkaç saniye daha aynadan bana baktıktan sonra tekrar yola odaklanmıştı. Yan profilini görebildiğim kadarıyla dişlerini sıktığı için çenesi kasılıyordu. Kucağımda uyuklayan Peri'nin saçları dışarıdan yansıyan sokak lambalarıyla parlıyordu.

Elimi saçlarına değdirdiğimde havuz suyunun etkisiyle sertleşmişti. Bir anda aklıma eğer Peri'ye alışırsam, düşüncesi geldi. Eğer ona alışır ve bağlanırsam, bir ay sonra giderken çok zorla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nacaktım hatta belki bırakamayacaktım bile. İşte o zaman, kendi yanlışımda boğulacaktım. Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp daha dikkatli olmam için kendime uyarılarda bulundum.

Alışmak yok, o senin kızın değil. Alışmak yok, bir ay sonra gideceksin!

Ben bu düşünceleri kafamın içinde bininci kez tekrar ederken tanıdık gelen ev, görüş alanıma girdi.

Sarper evin önüne arabayı park edip arabadan inince arka kapıyı açıp, kucağımda uyuklayan Peri'yi aldı. Ben de yanımda duran, Peri'nin ıslak kıyafetlerinin olduğu poşeti elime alarak arabadan indim. Hacer abla arabanın sesini duymuş olacak ki, evin kapısını açıp gülümsedi. Sarper'in kucağında uyuklayan Peri'yi de görünce, "Bugün iyi uyudun, küçük hanım. Allah vere de gece uykun kaçmasa," dedi.

Eve girdiğimizde ağzındaki yemeği çiğneyerek mutfaktan çıkan Toygar, Toygar'ın arkasından da daha önce hiç görmediğim, kızıl saçlı yeşil gözlü ve benden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ettiğim bir kız geldi.

Sadece Sarper'in duyabileceği şekilde, "Hacer ablanın kızı mı?" diye sorduğum Sarper kafasını olumsuz anlamda sallayıp, "Hacer ablanın çocuğu yok. Serpil, Toygar'ın karısı," dedi. Serpil, Toygar'ın önüne geçip, "Geçmiş olsun, Sarper abi," dedikten sonra bana bakarak iğneleyici bakışlar atarken elini uzatıp oldukça soğuk bir ses tonuyla, adını söyleyerek, "Serpil," dedi. Serpil'in bu tavrına anlam veremesem de ona göre daha terbiyeli bir şekilde uzattığı elini tutup sıktım. Gülümseyerek, "Eliz," dedim. Elini tutmamla çekmesi bir oldu. Kaşlarımı çatıp ne oluyor der gibi Sarper'e baktığımda o da bana bakıyordu.

"Serpil, sen Peri'yi odasına götürür müsün? Üstünü örtersen iyi olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Serpil, bana tavrının aksine yüzünde gülücüklerle Sarper'e cevap vermeden Peri'ye uzandı. Sarper, Peri'yi Serpil'in kollarına bırakırken, "Eliz, çalışma odasına gidelim," dedi. Hacer abla elimdeki poşeti gösterirken, "Ver, kızım, onu banyoya götüreyim," dediğinde bileğime geçirdiğim poşeti çıkartıp Hacer ablaya verip Sarper'i takip ederek çalışma odasına gittim. Odaya girdiğim an sesimin duyulmaması için kapıyı kapatırken, "O kızın derdi ne?" diye sordum.

Sarper kendini köşedeki bordo deri koltuğa atıp rahat bir pozisyon bulduğunda, "Onun tavrı sana değil, Peri'nin annesine. Seni de Peri'nin annesi diye bildiği için sana böyle davranıyor," diyerek açıklamasını yaptı. Toygar gerçeği biliyor ama karısına söylememiş miydi? Vay canına. Ne dürüst bir evlilik!

"Toygar bilirken karısı neden bilmiyor," diye sordum ben de tekli koltuğa otururken.

"Serpil'in çocuğu olmuyor. Bu nedenle Peri'ye çok düşkün. Toygar, Peri'yi böyle bir yalana inandırdığımızı Serpil duyarsa bu konuda bize yarardan çok zararı olabileceğini söylediğinde söylememe kararı almıştık. Sonuçta onun karısı, o daha iyi tanıyor..."

Serpil'in durumuna gerçekten üzüldüm ama fazla üzerinde durmadan, "Peri'nin annesini hiç görmedi mi?" diye sordum bu sefer.

"Hayır, bir yıllık evliler. Bir şey bilmiyor," deyince Sarper, "Bana bu kadar nefretle bakmasına engel olursan iyi olur. Kendimi çok daha kötü hissediyorum," diye cevap verdim. Ve tabii ki Sarper yine kafasını sallayarak yanıtladı beni!

"Şu kafa sallama hareketinden vazgeçer misin? Gerçekten çok itici!"

Kafasını geriye atıp kahkaha attığında bu adamın hiçbir şeyine anlam veremediğim gibi buna da bir anlam verememiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nerede ne yapacağı belli olmuyordu. Ya da ben anlayamıyordum. Henüz!

"Tabii bir de bu dengesiz tavırların var."

Yine kahkaha atınca, "Allah'ım sen beni neyle sınıyorsun?" deyip tavana baktığımda ağzım açık kaldı. Tavanda boydan boya Peri'nin siyah beyaz resmi vardı. Çimlere uzanmış, kollarını ve bacaklarını iki yana açmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, o yüzden gözleri kısılmıştı. Saçları yere serilmiş ve küçük bir kalp şekli oluşturmuştu. Büyük bir hayranlıkla tavandaki resme bakarken, "Bu harika bir şey," dedim. Sarper'in o saçma salak kahkahası sonunda kesilmiş ve "Evet, çok güzel," demişti. Kafamı tekrar Sarper'e çevirdiğimde yorgun gözleriyle bana baktığını gördüm. Onun bu yorgun hali beni nedensizce rahatsız etmişti.

"Sen de biraz dinlensen iyi olacak, iyi görünmüyorsun," dedim.

"Yatacağım zaten. Ama senden bir şey isteyebilir miyim?"

Hayırlara gitsin, ilk defa dediğim bir şeye kafa sallamadan ve konuyu değiştirmeden cevap vermişti.

"Lütfen sınırlarımı zorlayacak bir şey isteme, bünyem kaldırmayabilir," dediğimde gülüp, "Merak etme, bu sefer büyük bir şey istemeyeceğim," dedi.

"Tamam o zaman."

"Bana acı bir Türk kahvesi yapar mısın? Rahatlamaya ihtiyacım var."

Acı Türk kahvesiyle rahatlayan ilk insan Sarper'i gördüm ben. Diyorum ya işte, adam den-ge-siz!

"Acı Türk kahvesi seni rahatlatmaz, aksine sabaha kadar uyumanı engeller. Bir de sabah zombi gibi gezmene neden olur," dediğimde, "Asıl içmezsem uyuyamam. Yapmayacaksan söyle Hacer Sultan'a, o yapsın," diyerek cevap verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, ben yaparım, Hacer abla yorgundur."

Kapıya ilerleyip tam kapıyı açacağım sırada Sarper, "Bu gece burada kalmanı istesem?" diyerek sabrımı tartarcasına konuştu. Kabul etmek istemiyordum ama bir yanım kabul etmek istiyordu. Kabul etmezsem aklım Peri'de, biraz da olsa Sarper'de kalacaktı. Kabul edersem... Ne olur kabul edersem? Zaten boğazıma kadar bok çukuruna batmış durumdayım. Kendi kendime gaza vererek Sarper'in sorduğu soruya, "Kalırım," cevabını verdim.

Odadan çıkıp mutfağa ilerlerken Serpil'in sesini duyunca yerimde durdum. Salonda biriyle konuşuyordu. "Bilmiyorum, bir de kadın yüzsüz yüzsüz elini kolunu sallayarak eve girdi." Birkaç saniye bekleyip kimle konuştuğunu öğrenmeye çalıştım ama karşı taraftan cevap gelmeyip Serpil tekrar konuşmaya başladığında telefonla konuştuğunu anladım. "Herhâlde burada kalacak. Tamam, ben sana haber veririm, anne. Toygar'a yakalanırsam başımın etini yer. Hadi görüşürüz."

Annesiyle benim hakkımda mı konuşuyordu yani! Mutfağa gitmek için arkamı dönecektim ki sert bir şeye çarpmamla sendeledim. Kime çarptığımı görmek için kafamı kaldırınca, mahcup bir şekilde yüzüme bakan Toygar'ı görünce şaşırdım. İlk defa bana öldürecekmiş gibi değil de utanmış bir şekilde bakıyordu. Onun bir suçu yoktu, karısı boşboğazdı. Kendisini kötü hissetmesini istemiyordum. Elimi, Toygar'ın koluna koyarak gülümsedim.

"Sorun değil," dediğimde kafasını sallayıp yere eğdi. Elimi çekip Toygar'ın yanından geçerek mutfağa girdim. Hacer abla yaptığı yemeği karıştırırken, "Kolay gelsin, Hacer abla ama kendini bu kadar yorma. Sen biraz dinlen, Sarper'e kahvesini yaptıktan sonra ben devam ederim," deyince Hacer ablanın yüzünün aldığı şaşkınlık ifadesi garibime gitti. Bu kadar şaşıracak ne demiştim ki? Yemek yapamadığımı falan mı düşünüyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden bu kadar şaşırdın, abla?"

"Sarper senden kahve mi istedi? Acı kahve?"

Gözlerimi bir sağa bir sola çevirip, "Evet de. Bunda şaşırılacak ne var, abla, anlayamadım?" dedim.

"Bu yaşıma geldim, daha önce Sarper'in benden başka kimseden acı kahve istediğini görmedim."

Bundan ne anlam çıkarmalıydım? Hacer abla garip garip gülerken, "Hadi sen yap kahvesini. Sarper beklemeyi sevmez," dedi. Mutfağın penceresine bir arabanın lambası yansıyınca dışarıya baktım. Bora'nın arabasıydı. Arabanın kapıları açılıp içeriden çıkan enkaza dönmüş Zeyno'yu beklerken, beklediğimin aksine yüzünde gülücükler saçılan Zeyno'yu gördüm. Bir o da değil, Bora da aynı yüz ifadesine sahipti. Ne oldu yani, sevgili mi oldular bunlar şimdi? Hacer abla da benim gibi pencereden Zeyno ve Bora'ya bakıyordu. "Geldi bizim çifte kumrular," deyince kafamı ona çevirdim.

"Sen de mi, abla? İnanıyor musun gerçekten âşık olduklarına?" dedim yüzümü asarken. Neden bir ben inanamıyordum bu şeye?

"Sen niye inanmamakta bu kadar ısrarcısın ben de onu anlayabilmiş değilim." Hacer ablayı ilk defa kaşları çatık bir şekilde bana bakarken görünce biraz çekindim doğrusu.

"Zeyno'nun üzülmesinden korkuyorum, abla," dediğimde Hacer ablanın kaşları eski halini almıştı.

"Kızım benim. Bora'ya güvenmezsen bile, Zeyno'ya olan bakışlarına güven. Onlar sana istediğin cevabı verecek," deyip ellerini saçıma geçirip okşadıktan sonra yanımdan geçerek mutfaktan çıktı. Ben tırnağımın kenarındaki etleri dişimle koparmaya çalışırken Zeyno'nun, "Hayırdır, gülüm, yine niye işkence ediyorsun parmaklarına?" sorusuyla elimi çekip kapıda durana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arkadaşıma baktım. Masada duran sosislerden birini ağzına atıp yanıma geldiğinde hemen kollarımı boynuna doladım.

"Senin üzülmeni istemiyorum, Zeyno. Aysun'u kaybettim, seni de aşk acısı yüzünden kaybetmek istemiyorum," dediğimde Zeyno gülerek kollarını belime sardı. Dalga geçerek konuşmaya başladı: "Aşk acısından öleni daha duymadım, aşkım. O yüzden merak etme, ölmeyeceğim."

Boynuna sardığım kollarımı geri çekip, uzaklaşmadan yüzüne baktığımda, "Ondan bahsetmediğimi biliyorsun!" dedim.

"Kasma kendini bu kadar, bir tanem. Üzüleceğim bir şey yok ortada."

Bu sefer de, "Bora'yla sevgili misin?" diye sorduğumda Zeyno kahkaha atarak, "Sen beni mi kıskanıyorsun?" dedi. Koluna hafifçe vurarak, "Zeyno!" dedim.

"Tamam, tamam kızma. Soruna vereceğim cevap da hayır, sevgili değiliz. Senin benim üzülmenden korktuğun kadar ben de üzülmemden korkuyorum, Eliz. Evet, Bora'ya karşı duygularım olsa da emin olmadan bir şeye başlamam," deyince içime su serpildi.

"Aferin benim kızıma!" deyip poposuna bir şaplak indirdiğimde, "Sapık!" diye bağırdı. Kahkahalarımız Serpil'in mutfağa girmesiyle son buldu.

Serpil yine o soğuk tavırlarını takınarak, "Bir de pişkin pişkin gülüyor musun?" dediğinde cevap vermeden yüzüne baktım. Tabii Zeyno benim gibi sakin durmadı, durmasını beklemiyordum da. Kızın bünyesine zarar sakin durmak.

Zeyno çirkefleşip, "Ne diyorsun sen be!" dediğinde Serpil de, "Sana ne be!" diye karşılık verince Zeyno bana bakıp, "Döverim ben bunu ha!" diye bağırdı. Hemen Zeyno'nun kolunu tutup, "Sakin ol, anlatacağım," dedim fısıldayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlat, anlat. Kızını nasıl atların arasında ölüme bırakıp kaçtığını da anlat!" dediğinde benim sabır taşımı da çatlatmıştı artık bu kadın. Tam ağzımı açacaktım ki Toygar'ın sesi duyuldu:

"Serpil, kes sesini!"

Bu kadarını ben de beklemiyordum doğrusu. Benim gibi Zeyno da bu tepkiyi beklemiyor olacak ki kulağıma doğru eğilip, "Izbandut delirdi," dedi.

Serpil, Toygar'a bakarken gözleri yaşarınca, "Tamam, Toygar, biz hallederiz," dedim. Zeyno Serpil'in saçını başını yolup sinirini çıkaramadığı için beni susturup, "Ben halledersem o kadının kafasında bir tane saç teli kalmaz!" dedi kollarını göğsünde birleştirirken.

Toygar, Zeyno'ya sert bir bakış atıp tekrar karısına baktığında "Peri uyanmış mı bak," dedi ve mutfaktan çıktı. Akşam eve gittiklerinde büyük ihtimalle kavga edeceklerdi.

Serpil bir kat daha artmış nefretle bana bakarken hırsla mutfaktan çıktığında Bora geldi. Serpil'in arkasından bakarken, "Ne oldu bunlara böyle?" diye sordu.

Zeyno, Bora'nın sorusuna, "Canı dayak istemiş," diye cevap verdiğinde Bora da, "Ha?" dedi. Onun bu tepkisi bizi güldürse de Bora hâlâ boş boş bize bakıyordu. Bu sefer de mutfağa Sarper gelip, "Allah'tan bir kahve istedim, Eliz," dediğinde, "Ah pardon, hemen yapıp getiriyorum. Bora sen de ister misin?" dedim.

Bora kafasını sallayıp, "Ben yemekten önce vişne suyu içerim, bana da bir bardak vişne suyu verirseniz iyi olur," dedi.

"Tamam, siz salona geçin, beş dakikaya getiriyoruz," dediğimde Bora elini Sarper'in omzuna koyup sıktı. Birlikte mutfaktan çıkarlarken Zeyno onların arkasından, "Allah'ım bu Tekin erkeklerini özene bözene yaratmış, bak ben sana söyleyeyim," dedi. Elimdeki tatlı kaşığını Zeyno'nun kafasına vurup, "Zevzeklik yapma, kız, fışne suyu doldur yavukluna," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ayı!" diyerek buzdolabına yönelen Zeyno'ya, "Zeyno, bu akşam burada kalsak olur mu?" diye sordum.

"Hayırdır?" dedi buzdolabından vişne suyunu çıkarırken.

"Peri'nin yanında olmak istiyorum."

Zeyno elindeki vişne suyu kutusuyla yanıma gelip, "Dikkat et, kardeşim, bu işin sonunda koca bir enkaza dönüşme," dediğinde ne demek istediğini anlamıştım. O da Peri'ye bağlanacağımı düşünüyordu. Kafamı sallayıp tezgâhın kenarında duran kahve dolu porselen kâseyi elime aldım.

"Deminki kızıl kafa ne ayaktı öyle? Ne garezi varmış sana?" dedi vişne suyunu dolaptan çıkardığı büyük bardağa doldururken.

"Toygar'ın karısıymış. Beni de Peri'nin gerçek annesi biliyormuş," diye kısa bir açıklamada bulununca benim verdiğim tepkiyi verip, "Karısına doğruyu anlatmamış mı o ızbandut kılıklı?" diye sordu.

"Toygar istememiş. Peri'ye düşkünmüş, Peri'yi kandırdığımızı öğrendiğinde de ağzından bir şeyler kaçırabilirmiş."

"Salak olduğu kadar düşük çeneli desene."

"Deme öyle, Zeyno, günah kadına," dediğimde omuz silkti. Dedikodusunu yapar gibi bir de çocuk sahibi olmayacağını söylemek istemiyordum.

"Bir şey bilmeden yorum yapmasın o zaman."

Birkaç dakika sonra köpürerek kaynayan kahveyi fincanına boşalttım. Bir bardak suyla kahve fincanını tepsiye yerleştirip dökülmemesine özen göstererek yavaş adımlarla mutfaktan çıktım. Zeyno da elinde iki bardakla peşimden geldi.

Salona girdiğimizde kendi aralarında konuşan Bora ve Sarper bizi görünce sustu. Sarper'in önüne gidip tepsiyi uzattığımda kahve fincanını eline alıp, "Su içmem, teşekkür ederim," dedi. Tepsiyi orta sehpaya bırakıp su bardağını elime aldım. Koltuğa otururken Zeyno'ya baktığımda elindeki bardağı Bora'ya uzatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir yudum su aldıktan sonra oturduğum diğer köşesinde oturan Sarper'e döndüm.

"Bugün Toygar'a Peri'nin annesinin özellikle benden uzak tutulması konusunda bir şeyler söyledin. Neden özellikle ben? Bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sorduğumda Sarper ilk başta duraksasa da sonradan toparlanıp kahvesinden bir yudum aldı.

Sarper'in, "Başkalarını dinlemek, terbiye kurallarına uyan bir davranış değil. Özellikle senin gibi bir öğretmeni adayına göre," diyerek verdiği cevap beni utandırsa da konu benle alakalıydı, bilmek en büyük hakkımdı. Canım bile tehlikede olabilirdi. Kime karşı dikkatli olmam gerektiğini bilmesem de kendimi korumam gerekiyordu.

"Konu bensem ve belki de benim canım söz konusuysa kapı dinlemek terbiye kurallarına aykırı olmuyor."

Sarper bakışlarını bana çevirip, "Sana zarar vermesine izin vermem, merak etme. Sadece tedbir almak istedim," dediğinde cevabını alamayacağımı bildiğim halde merak ettiğim soruyu sordum: "Kime karşı kendimi korumam gerektiğini bile bilmiyorum, Sarper. O kadının kim olduğunu bilmek en büyük hakkım."

"Defalarca bu sorunun cevabını sana bir ay sonra vereceğimi söyledim."

Bora ve Zeyno'nun önünde ilk defa tartışıyormuşuz gibi gerildim.

"Beni korumak istiyorsun, bunun için sana teşekkür ederim ama kimden korunacağımı bile bilmiyorum, Sarper! Bu hiç adil değil."

Güvenliklerin üst düzeye çıkıp, özellikle de benim korunmam konusunda verilen talimat beni korkutuyordu. Neyle, kiminle karşı karşıya olduğumu bilmemekse korkumu daha da arttırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bora araya girip, "Bence bugün hepimizin sinirleri fazlasıyla gergin. O yüzden bu konuşmayı herkes sakinken yapalım," dediğinde Sarper, "Bir ay sonra, hatta böyle giderse birkaç gün içinde kim olduğunu öğreneceksin zaten. Ama şunu söyleyeyim, Eliz, öğrendiğin şeyle memnun olmayacaksın," dedi. Ardından karşı koltukta oturan Zeyno'ya da bakıp, "Olmayacaksınız," dedikten sonra kahve fincanını da yanına alarak salondan çıktı. Bardaktaki suyu bir dikişte içtikten sonra bardağı sehpaya bırakıp, "Peri'nin yanına gidiyorum. İyi geceler," dedim ve ben de salondan çıktım.

Dün mutfaktaki ağlayışımdan sonra Peri beni odasına götürüp eğlendirme çabasına girdiği zaman odasının nerede olduğunu öğrenmiştim.

Sarper'le karşılaşmamak için hızla merdivenden çıkıp Peri'nin odasına geldiğimde içeriden, Serpil'in fısıldadığını düşünerek ama sesi gayet duyulacak şekilde konuşmasını duyunca durdum.

"Hacer abla, o kadının burada kalması saçma değil mi? Sarper abi niye affetti o kadını?" Bu kadının benden başka uğraşacak bir şeyi yok muydu! Artık haddini aşıyordu. Bu ailede bir yeri bile yokken bu tür yorumları yapma hakkını ona kim veriyordu böyle!

Hacer abla da, "Sonuçta Peri'nin annesi, Serpil, biz bir şey diyemeyiz. Bunları konuşmak sana bana düşmez," diyerek beni savunmaya çalışırken aklımın bir köşesine Hacer ablaya sarılacağımı not ettim.

"Acaba kaçtığı adam kapıya koydu da o yüzden mi geldi?" dediğinde kan beynime hücum etmişti. Bir hışımla aralık olan kapıyı açıp, içimdeki öfkeyi yüzüme de yansıtarak Serpil'in karşısına geçtim. Bu sinirle onu burada dövebilirdim ama uyuyan Peri'yi düşünmem gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer bir daha kızımın yanına yaklaşmak istiyorsan benim hakkımda yorum yapmaya son vereceksin. Ha eğer ben illa konuşacağım dersen Hacer abla şahidim olsun ki Peri'nin yanına iki metre yanaştırmam seni! Şimdi çık odadan!" Kısık ama oldukça tehditkâr çıkan sesime ben de şaşırmıştım.

Ben Serpil'e ölümcül bakışlar atarken o ne olduğunu şaşırmış şekilde bana bakıp olduğu yerde duruyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan, "Hacer abla," dedim uyarıcı bir ses tonuyla. Hacer abla ne demek istediğimi anlamış şekilde, "Hadi, Serpil, çıkalım," diyerek kolundan çekiştire çekiştire odadan çıkardı kızıl kafayı! Sabredeyim, bir şey demeyeyim dedikçe bam telime basıyordu kadın!

"Anne, sen misin?"

Kafamı Peri'ye çevirdiğimde yatağında oturur pozisyona geçmiş, gözünü ovalayarak bana bakıyordu.

"Benim, canım. Bu akşam seninle yatacağım," diyerek yatağının yanına gidip oturduğumda heyecanla, "Gerçekten mi, anne?" dedi. Uzanıp yumuşak yanağına uzun bir öpücük kondurup kokusunu içime çektikten sonra geri çekilip, "Gerçekten," dedim gülerek.

"Hadi bakalım." Battaniyesini havaya kaldırıp yatağa yattığımda, "Anne o pantolonla rahat yatabilecek misin?" diyen Peri'ye bakarak, "Sen bana sarılırsan gayet rahat yatarım," dedim.

Neden ona bu kadar yakın davranmaya başladığımı bilmiyorum ama bana her anne diye seslendiğinde kalbime dokunuyordu sesi. Dün bir bugün iki ama Peri'de, onu bana çeken bir şeyler vardı ve ben bugün hemşirenin serumu çıkartırken Peri'nin elimi tutmak istemesinden itibaren kendimi ondan uzak tutamıyordum. Serpil'e çıkışırken ilk defa Peri'den kızım diye bahsettiğimde öfkeme rağmen içimde bir kıpırtı oluştu. Hoşuma giden, beni mutlu eden bir kıpırtı...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peki ben ne yapıyordum böyle? Kendimi frenlemem gerekiyordu, bu oyuna kapılıp sürüklenmem değil.

Sabah gözlerimi açtığımda nerede olduğumu algılamam ve üstümdeki baskıyı anlamam birkaç saniyemi aldı. Dün gece eve gitmediğimiz aklıma gelince üzerimdeki baskıyı anlamak içinde kafamı kaldırmam yeterli oldu. Peri, gece üzerime çıkmış, küçük kollarını sarabildiği kadar belime sarmıştı. Parlak sarı saçları, göğsüme ve boğazımın çevresine saçılmıştı. Derin bir nefes alıp verince Peri aniden kafasını kaldırdı. Yeni uyanmışa benzemiyordu.

"Günaydın, anniş!" Aniden kalkması beni ürkütse de bu haline güldüm. Kafasını kaldırdığı için tek gözünü kapatan saçlarını geri çekerek, "Günaydın, Peri," dedim.

"Bugün de burada kalacak mısın, anne?" Gözleri yine bir beklentiyle doluydu. Onu kırmak istemiyorum ama başka çarem yok, dün gece uyurken aklıma gelen düşünceler beni gerçekten korkutuyordu. Direkt hayır kalamam demek yerine güzel bir yalan bulup kırmadan kalamayacağımı dile getirebilirim.

"Çok isterim, canım ama yarın okulum var. Yapmam gereken bir sürü dersim, çalışmam gereken bir sürü sınavım var." Aslında yalan söylediğim de söylenemezdi.

Peri'nin, "Büyüyünce ne olacaksın, anne?" sorusuyla yastıktaki kafamı geriye atarak kahkaha attım. Peri de ince sesiyle çığlık atıp kahkaha atmaya başladı. Yaptığı her hareket gülmeme neden oluyordu. Ben yatakta, Peri üzerimde deliler gibi kahkaha atarken hızla odanın kapısı açıldı. Sarper, Hacer abla ve Zeyno yüzlerindeki korku ifadesiyle ne olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzlerimize bakıyorlardı. Onların bu hali beni daha çok güldürürken Peri üzerimden kalkmış, yatakta zıplıyordu.

"Baba, yanımıza gel!"

Hacer abla elini göğsüne koymuş, "İlahi, kızlar, ödümüzü patlattınız," deyip güldü ve kapının önünden ayrıldı. Zeyno da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hacer ablanın peşinden gidince, kapının önünde sadece eli hâlâ kapı kulpunda olan Sarper kaldı.

Peri zıplamaları arasında yine, "Hadi, baba, gel!" diyerek babasını yanımıza çağırdığında kahkahalarım gülücüğe dönüşmüştü. Yattığım yerden kalkıp oturur pozisyona geçtim. Sırtımı yatak başlığına dayarken saçımı düzeltiyordum. Sarper sonunda girdiği korku transından çıkıp yanımıza doğru ilerlerken, bu adamın neden bu kadar korktuğunu düşündüm. Evde Peri'nin odasındaydık, ne olabilirdi ki? Peri'nin odası demişken, Peri ile ilk karşılaştığımızda babasına söylediği 'yastığımın altında resmi olan kadın' dediği aklıma geldi. Yastıkları kaldırıp baksam ayıp olurdu. Bu düşünceden sıyrılıp yatağa oturup Peri'yi kucağına almış Sarper'e baktım.

"Bugün nasılsın, bir tanem?"

Peri kollarını iki yana açıp, "Bu kadar çok mutluyum, baba. Hatta..." Babasının kucağından kalkıp, Sarper'in kollarını kaldırıp iki yana açmaya çalıştı. Küçük elleri ile bunu yapmak zor olacağı için Sarper kızının istediğini anlayıp kollarını iki yana açtı.

"Hatta bu kadar çok mutluyum," dedi babasının iki yana açtığı kollarını gösterirken.

Sarper, "Ee hadi ama, kollarım sen sarılmadan inmeyeceklerini söylüyor," deyince Peri kendini babasının kollarına bıraktı. Ben hâlâ sırtımı yasladığım yatak başlığından ayırmadan onları izliyordum.

"Bak, ne diyeceğim, prenses." Peri babasının kolları arasından çekilip yüzüne yapışan saçları iterek, babasının diyeceklerini bekledi.

Sarper, "Bugün doğum gününde giyeceğin kıyafete bakmaya gidelim," dediğinde Peri heyecanla yatakta zıplamaya başladı.

"Evet, gidelim, baba. Doğum günümde annemle aynı kıyafetleri giymek istiyorum!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper zıplayan kızından gözlerini ayırıp bana baktı. Neden bu iki mavi göz bana sürekli beklentiyle bakıyor! Bir şey dememeyi tercih edip gülümsedim.

Sarper ayağa kalkıp tam zıplayacak olan kızını koltuk altlarından tutup daha havaya kaldırıp yere bıraktığında, "Elini yüzünü yıka ve kahvaltı için bahçeye in, prenses," dediğinde Peri kafasını sallayıp koşarak odadan çıktı. Sarper arkasından, "Terliklerini giy!" diye bağırdığında Peri tekrar odaya gelip kapının yanında duran terliklerini giyip odadan çıktı. Halimi hiç bozmadan, tepeden bana bakan Sarper'e baktım.

Yaslandığım yerden doğrulup önce yüzümde gezdirdiğim ellerimi saçlarıma geçirip saç uçlarıma kadar kaydırırken, "Çok zorluyorsunuz beni," dedim.

Sarper bana tepeden bakmak yerine yatağa oturdu.

"Zorlanacağın bir şey yok, sadece aynı elbiseleri giyeceksiniz."

Konu sadece elbise olsa keşke...

"Elbiseyle alakası yok, Sarper. Benim zorlandığım konu..." Cümlemi tamamlayarak neden korktuğumu söylemek istemedim. Ama Sarper kendinden emin bir şekilde korktuğum şeyi dile getirdi: "Korktuğun konu Peri'ye alışman mı?"

Bingo! Tam on ikiden... Cevap vermeyip önümde birleştirdiğim ellerime bakarken, Sarper istediği cevabı almıştı.

"Korkmana gerek yok."

Kafamı kaldırıp, "Nasıl yok? Bir ay sonra giderken canı acıyacak olan ben ve kızın, Sarper," dediğimde Sarper işaret parmağı ve başparmağıyla burnunun kemiklerini sıktı. "Bak ne diyeceğim, Eliz." Ellerini burnundan çekip tekrar bana baktığında, "Bir ay sonra gittiğinde, Peri'den ayrılabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi. Kaşlarımı çatarak, "Anlaşmamız var," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yine o itici hareketi yapıp kafasını sallayınca altından bir bit yeniği çıkacağı belliydi.

"O anlaşma bir ay sonra sana her şeyi anlatmam için geçerli bir anlaşma. Burada ne kadar kalacağın konusunda bir anlaşma yapmadık biz seninle."

Öyle sinirlenmiştim ki kulaklarım uğulduyordu. Sinirden tüm kaslarım gerilmiş, gözlerim alev almak üzereydi. Bu adam benimle resmen oyun oynuyordu! "Ne yani, senin istediğin zamana kadar ben burada annecilik oynayacağım, öyle mi!" diye bağırdım yataktan kalkarken.

Sarper rahat tavırlarını bozmadan yataktan kalkıp ellerini gri eşofmanlarının cebine sokarken "Hadi ama Eliz, sen zeki bir kızsın. O bir aylık süreyi senin burada kalma süren olarak mı biliyordun?" deyip güldü.

Evet, öyle düşündüm! Aptal kafam!

"Benim bir hayatım var, Sarper."

"Hayatına da hayallerine de yanımızda devam edebilirsin, Eliz. Bunlar için seni durdurmayacağım," dediğinde, "Ya birine âşık olursam!" dedim. Bunu ilk etapta onu sinirlendirmek için söylemiştim ama gerçeklik payı vardı. Gerçekten birine âşık olabilir ve hayatımı onunla geçirmek isteyebilirdim...

"Bak o iş zor. İlla birine âşık olacağım dersen bana olabilirsin," dedi kollarını iki yana açarak. Alayla kıvrılan dudaklarına o çapkın mavi gözleri de eşlik ediyordu. Yakışıklılığının farkında olması onu tamamen ukala bir adama çevirmişti belli ki ama bunu bana sunması hiç hoşuma gitmiyordu. Yatağın üzerindeki yastıklardan birini alıp Sarper'e atacakken gözüme çarpan fotoğraf beni durdurdu.

Sarper'le benim fotoğrafımdı, aslında hiç var olmayan bir anın fotoğrafı. Camdan göründüğü kadar deniz kenarında olan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kafede, karşılıklı oturmuş kameraya bakıyorduk. Bir saniye, bu Semih'in amcasının kafesiydi. Bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyordum. Karşımda Sarper değil, Semih vardı. O gün bir adam kafedeki herkesin ücretsiz fotoğrafını çekeceğini söylemişti. Biz de anı olsun diye kabul edip poz vermiştik.

"Sen delirmişsin, Sarper!" dedim fotoğraftan tiksinircesine tekrar yatağa atarken.

Sarper attığım fotoğrafı alıp baktığında, "Bence harika bir çalışma olmuş, oldukça gerçek görünüyor," dedi ve fotoğrafı yatağa tekrar attı.

Sarper, "O gün arkandaki masadaydım," diyerek açıklamada bulunduğunda gözlerim mümkünmüş gibi daha da çok açıldı. Nasıl bir plan yapmıştı ki sürekli etrafımda olmuş ya da birilerini peşime takmış. Kafamı toplamak için buradan hemen gitmeliydim yoksa bu adamın söylediği yalanları bilmeme rağmen yaptıkları şeylerle beni bile inandıracaktı kendine. Karşımda ifadesizce duran adama, "Sen gerçekten delisin," diyerek yanından geçip odadan çıktım. Koridorda hızlı adımlarla yürürken odadan gelen kırılma sesiyle durdum. Kırılma sesinden sonra bir de Sarper'in sesi koridorda yankılandı:

"Allah kahretsin!"

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beşinci Bölüm

Sabah olan şeylere rağmen Peri'nin ısrarlarını reddedemeyip alışveriş için büyük bir AVM'ye gelmiştik. Reyonların arasında gezerken olabildiğince Sarper'den uzak durmaya çalışıyordum. Peri benimle aynı elbiseyi giymek istemişti ama bu nasıl olacaktı bilmiyordum. Şu an abiye elbiselerin arasında dolaşırken aynı elbisenin küçük bedenini bulmak samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi. Böyle şeyler genellikle özel olarak tasarlanırdı.

Elimi tutan Peri'ye bakıp, "Peri, galiba aynı elbiseleri bulmamız biraz zor olacak," dedim.

"Bence de, anne," dedi yorgunlukla. Gezdiğimiz beşince mağaza olduğu için ben bile yorulmuştum. Yanımıza mağaza çalışanı gelip, "Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımlar," dedi bana bakıp gülerken. Yüzünde saçma bir sırıtış vardı adamın.

Peri adama, "Annemle aynı elbiseleri giymek istiyoruz," dediğinde adamın suratındaki o saçma sırıtış silindi. Adama tek kaşımı kaldırıp bakarken, "Öyle genç gözüküyorsunuz ki bir an

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ablasısınız diye düşünmüştüm," diyerek neden pis pis sırıttığını belli etmişti. Demek ablası olsaydım bana sulanacaktı hıyar herif!

Tam bir şey deyip adamın ağzının payını verecektim ki arkamızdan Sarper'in sesi duyuldu.

"Evet, kızımın annesi," dedi kızım kelimesine vurgu yaparken. Adamın evli olduğumuzu düşünmesini istemişti. Öyle de olmuştu.

Adam ne yapacağını şaşırıp, "Size yardımcı olacak birileri göndereceğim," diyerek yanımızdan ayrıldı. Reyonların arasında kaybolan adama içimden küfürler ederken Peri'nin elinin elimden çekildiğini hissettim. Nereye gittiğine bakmak için kafamı çevirdiğimde, Sarper'in Peri'yi kucağına aldığını gördüm.

Sarper, "Yoruldun mu, aşkım?" derken, topuz yaptığım Peri'nin saçından akmış bir tutam saçı, topuzun etrafında dolandırdı.

"Yoruldum ve acıktım, baba," dedi Peri babasının ensesindeki saçlarla oynarken. Bu hareketi çok hoşuma gitmişti. Sarper de bu hareketten memnundu ki bir şey söylemek yerine gülerek kızına bakıyordu.

Sarper, "Tamam, burada da aradığımızı bulamazsak yemek yemeye gideriz," dediğinde Peri kafasını salladı. Bu kafa sallayarak cevap verme bulaşıcı bir durum galiba.

Yanımıza bu sefer saçını ensesinde toplamış sarışın bir kadın geldi. Kadın ellerini önünde birleştirip gözlerini Sarper'den ayırmadan, "Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi. Mağaza mağaza değil, evlendirme programı sanki!

Sarper'in adama kullandığı ses tonuyla kadına, "Kızımla, aynı elbiseleri giymek istiyoruz. Uygun bir şeyleriniz var mı?" dedim. Kadın bakışlarını Sarper'den ayırdığında hâlâ gülüyordu. Adam en azından böyle deyince morarıp kızarıp kaçıp gitmişti ama kadın maşallah, hâlâ Sarper'e kur yapıyor. Bakışlarımı ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dından ayırıp Sarper'e çevirdiğimde Peri'nin gömleğindeki düğmeyle uğraşıyor olması gururumu okşamadı desem yalan söylemiş olurdum. Kadına baktığımda kaşlarımı indirip kaldırınca suratı asıldı.

"Dün özel bir tasarım geldi. Sizin için getireyim," diyerek kadın da adam gibi reyonların arasında kayboldu. Elbiselere bakarken, "Mübarek mağazada değil, resmen evlendirme programındayız," dediğimde Sarper'in arkamdan gülüşünü duydum. İçimden söylememiş miydim ben onu?

Ben raflarda askılara asılmış uzunlu kısalı elbiselere bakarken kadın elinde biri küçük biri büyük elbise kılıflarıyla yanımıza döndü. Küçük olan elbiseyi boş olan askılıklardan birine asıp, diğer elbise kılıfının önündeki fermuarını indirebildiği kadar aşağıya indirdi. Kılıftan kurtulan elbise uçuşarak havalandığında elbiseye âşık olmuştum.

Büyük ihtimalle ayak bileklerimi geçecek kadar yere uzanan, açık mavi kumaşın üzerine yine aynı renklerde boydan boya danteller işlenmişti. Bel kısmında bir ton koyu mavi, ince kemer geçiyordu. Önünün boğaza kadar dayandığını tahmin ettiğim elbisenin arkasını görmek için kadına, "Arkasına bakabilir miyim?" dedim. Kadın havaya kaldırdığı elbisenin arkasını çevirdiğinde beline kadar dekoltesi olduğunu gördüm. Önden geçen kemer arkada küçük bir fiyonk oluşturmuştu.

"Benim elbiseme de bakalım!"

Kadın Peri'nin dediğini duyunca elbiseyi özenle askıya astıktan sonra diğer elbise kılıfını eline alıp elbiseyi kılıftan çıkardı. Elbise, diğer elbisenin tıpa tıp aynısıydı.

Peri kollarını havaya kaldırıp, "İşte bulduk!" diye bağırdığında Sarper kızının hevesini kırmamaya özen göstererek, "Bakalım annen beğenecek mi, kızım?" dediğinde ikisinin de bakışları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana döndü. Elbiselere bakıp tekrar bakışlarımı baba kıza çevirince, "Beğenmedim," dedim. Gözlerimi kısıp Peri'nin düşen suratını görünce, "Bayıldım!" dedim hemen. İşte o an, yüzündeki mutluluk dillere destandı. Ağzını kocaman açıp alkış tuttuğunda Sarper de ben de onun bu haline güldük. Kadına tekrar baktığımda, "Deneme şansımız var mı?" dedim. Kadın memnuniyetsiz bir şekilde zorla gülümsemeye çalışıp, "Tabii, kabinlerimiz şu tarafta," diyerek bizden önce elindeki elbiselerle kabine yöneldi.

Sarper kadının arkasından bakarken bana doğru eğilip, "Bir zengin kocayı da elinden kaçırdığı için üzüldü," diye fısıldadığında, "Ayıp," derken kendimi gülmemek için zorlasam da Sarper'in bu düşüncesi komiğime gitmişti. Ben kadının peşinde, benim peşimde kucağında Peri ile gelen Sarper'le birlikte kabinlerin olduğu yere gidince kadın bana uygun elbiseye uzatıp, "Siz giyinirken ben de kızınızla ilgileneyim, hanımefendi," dedi. Kadının elindeki elbiseyi alıp, "Tamam," diyerek kadının gösterdiği kabine girmek için arkamı döndüm. Her ne kadar o kadınla Peri'yi tek başına bırakmak istemesem de tek seçeneğim üzerimi daha hızlı giyinmemdi. Üzerimdeki kot pantolon ve tişörtten kurtulup elbiseyi üzerime geçirdiğimde yanda olan fermuarını çekip kabinden çıktım.

***

Sarper Tekin

Kabinden ilk çıkan Eliz olmuştu. Eteklerini kaldırdığı elbisesiyle kabinden çıkarken kabinin karşısındaki aynadan kendine bakıyordu. Sırtını görmek için aynaya arkasını döndüğünde omuzlarının bir karış altında olan açık kahverengi, dalgalı saç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larını eliyle toplayarak sağ omzundan önüne doğru topladı. Elbisenin arka kısmı tüm sırtını açıkta bırakacak kadar derin dekolteliydi. Elbise sanki onun üzerine dikilmiş gibi boyuyla da bedeniyle de tam üzerine oturmuştu. Açık mavi elbisesi saçlarının ve gözlerinin kahverengini daha da ortaya çıkartırken burnun üzerindeki belli belirsiz çilleri gözüme takıldı. Daha önce onu bu kadar detaylı inceleyemediğim için çilleri dikkatimi çekmemişti.

Ben Eliz'i izlerken kabinden çıkan Peri koşarak, annesi olarak bildiği Eliz'in yanına gitti. Elbisenin bütün detayı aynıydı, sadece Peri'nin elbisesi ayak bileğine kadar geliyordu.

"Arkadaşlarımın hepsinin saç rengi annesiyle uyumluyken bizim saç renklerimiz neden farklı, anniş?" Kızımın zekâ yaşının kendinden büyük olduğunu unutarak bu detayı atlamak aptallık olmuştu. Eliz bana bakıp tek kaşını kaldırarak, her şeye yalan bulduğun gibi buna da yalan bul, Sarper Tekin, bakışı atarken ne diyeceğimi bilemiyordum. Peri'nin bu sorusu mağaza çalışanı kadının da dikkatini çekmiş olacak ki büyük bir dikkatle vereceğim cevabı bekliyordu. Ona neydi ki sanki!

Aklıma gelen ilk yalanı dile getirip, "Annen saçını boyatmış kızım," dediğimde Eliz'in bu sefer bu mu büyük yalanın, bakışlarına maruz kaldım.

Peri, "O zaman büyüyünce ben de boyatacağım," dediğinde oflayarak müşteriler için koyulmuş küçük deri koltuğa oturarak ellerimi saç diplerime sokup çektim.

***

Sarper'in söylediği yalandan sonra Peri, "O zaman büyüyünce ben de boyatacağım," dediğinde elbisemin eteklerini yukarı kaldırıp boylarımızı eşitlemek için dizlerimin üzerine çöktüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana yakışmadığını düşündüğüm için boyattım, sen bu saç rengiyle mükemmel gözüküyorsun," dediğimde topuz yaptığım saçlarını okşadım. Sarper esmer olduğuna göre teninin ve saçının rengini annesinden aldığı aşikârdı. Gözlerim başımızda bekleyen görevli kadına çarptığında yine Sarper'i izlediğini gördüm.

Ayağa kalkıp kadına kaşlarımı çatarak bakarken, "Şu anlık size ihtiyacımız kalmadı, hanımefendi," dedim. Kadın, ayaklarındaki kısa topuklu ayakkabıları yere vura vura yanımızdan ayrıldı.

Kadın gidince Peri fısıldayarak, "Anne?" dediğinde bir şey söyleyeceğini anlayıp ellerimle dizlerimden destek alıp eğildim.

Elinde tuttuğu buruşmuş küçük kâğıdı, "O kadın bana bu kâğıdı verdi. Babama verecekmişim," diyerek uzattı. Uzattığı kâğıdı elime alıp doğrulduğumda, açıp ne yazdığına baktım. Numarasını yazmıştı! Kâğıdı elimle sıkıp tekrar eski haline getirdiğimde deri koltukta oturan Sarper'e, "Peri'nin üstünü değiştirir misin? Ben de üstümü değiştireceğim," dediğimde ayaklanıp yanımıza geldi.

Sarper huysuz bir şekilde, "Alıyor muyuz bunları?" diye sorduğunda, "Evet," diyerek elbisenin eteklerini toplayı kabine girdim.

Numarasını yazmış, bir de Peri'ye veriyor! İnsan utanır yahu, utanır! Görevli kadına içimden, ağzıma ne geldiyse sayarken üzerimi çıkarıp kendi kıyafetlerimi giydim. Elbise elimde kabinden çıkarken Sarper çoktan Peri'nin elbisesini çıkarmış, az önceki deri koltukta Peri kucağında oturuyordu. Peri babasına bir şeyler anlatırken tekrar yanımıza gelen kadına seslenip, "Buraya bakar mısınız?" dedim. Kadın gözlerini devirerek yanıma gelince elimden bırakmadığım kâğıt parçasını ona gösterirken, "Yanımıza geldiğiniz andan itibaren takındığınız tavır ve az önce kızıma verdiğiniz bu kâğıdı müdürünüze bildirirsem ne olacağını az çok ikimiz de biliyoruz, değil mi?" dediğimde kaşlarını çatarak baktı. Sanki sinirlenmesi gereken oydu!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yaptığınız saygısızca olan bu durumu bu kez görmezden geliyorum. Umarım tekrar karşılaşmayız," diyerek kadının kucağına elbiseyi bırakıp, "Bunları alıyoruz," dedikten sonra yanından geçip Sarper ve Peri'nin yanına gittim. Kadın Peri'nin elbisesini de aldıktan sonra yüzümüze bakmadan kasaya giderken burnumdan soluyordum. Yeniden ortaya çıkan iç ses bu sefer, 'Hayırdır, niye sinirlendin bu kadar?' deyip sinsice geri döndüğünde hayali bir sopayla tekrar kovaladım. Nereden bu çıktı bu iç ses vakası anlamadım ki! Ayrıca sinirlenmemin sebebi kıskançlık falan değil, sadece Peri'yi bu olaya karıştırmasıydı. Küçücük kızı alet etmesiydi beni delirten!

Hayır yani 'kızım' diye üstüne basa basa konuştuğumda evli olduğumuz aklına gelmesi gereken ilk detaydı, sen bir daha gelip ne diye 'kızım' dediğim kişiye numaranı veriyorsun da babana ilet, diyorsun? Yürek yemiş mübareğin evladı.

Sarper burnumdan soluduğumu anlamış olacak ki kasaya gitmeden önce bana bakıp, "Neyin var?" diye sordu. Bir şey söylememeyi tercih edip, kasanın yanına gittim. Kasadaki kadın, "Hoş geldiniz," dedikten sonra iki elbisenin de etiketini okutup tekrar elbise kılıfına yerleştirirken bir kere bile Sarper'e bakmadı. Sonunda düzgün bir çalışan!

Kadın yine bana bakarak, "17. 400 TL. Ödemeyi nakit mi yoksa kredi kartıyla yapacaksınız, hanımefendi?" diye sorduğunda Sarper, "Ödemeyi ben yapacağım," diyerek araya girdi. Oha! Ev mi alıyoruz anam? Sarper, kucağında tuttuğu Peri'yi yere bırakarak pantolonunun arka cebindeki cüzdanını çıkarttı. Kadın ödeme için Sarper'i beklerken hâlâ kafasını önündeki bilgisayar ekranından ayırmıyordu. Eğer bu kadın da diğer sarışın gibi aynı şeyi yapsaydı herhâlde bugün birini dövmeden eve gitmezdim.

Sarper cüzdanından kredi kartını çıkartıp kadının eline vermek yerine masanın üzerine bıraktı. Kadın da Sarper'in masaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bıraktığı kartı alıp post makinasından geçirince, makinayı uzatıp şifre istedi. Mağazadaki işlerimiz bittiğinde, dışarıda bekleyen Sarper'in iki adamından biri yanımıza gelip elbiseleri aldı.

Peri, "Baba artık yemek yiyelim!" diye isyan edince Sarper tekrar Peri'yi kucağına aldı. "Prenses hazretleri ne yemek ister?"

Peri kollarını havaya kaldırıp, "Hamburger!" diye bağırdıktan sonra, "Tabii bir de yemek yedikten sonra donut," dedi.

Araya karışıp, "Şey, ben eve gitsem?" deyince ikisinin de kafası bana döndü.

Sarper, "Yemek yeseydin?" dediğinde, "Teşekkür ederim, hem aç değilim. Evde yapmam gereken işlerim de var zaten," diyerek kibarca reddettim. Aslında evde bir işim yoktu, sadece birazcık kafamı dinlemek istiyordum.

"Peki, ısrar etmeyeceğim. Yarın organizasyon şirketi planlama için eve gelecek. Bu konuda bana yardımcı olursan sevinirim," dedi Sarper.

"Tamam, yarın okuldan sonra gelirim," diyerek Sarper'in kucağında olan Peri'yi öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. Maşallah adamda bir boy vardı, sanırsın iki metre. Yanında durduğumda ancak dudak hizasına kadar ulaşabiliyordum.

Peri'nin yanaklarına öpücük kondurduğumda mutlu olmuştu. Gülümseyip bu sefer yanağını okşadım.

Sarper tekrar aramıza girerken, "Sen aşağıya inene kadar ben adamları ararım. Onlar seni eve bıraksın," dedi. Dışarıda da bizi bekleyenler mi vardı yani? Allah aşkına biz kimden korunuyorduk bu kadar? Üstelemek yerine, "Tamam," dedim.

Ben arkamı dönmüş bir iki adım atmıştım ki Peri'nin sesiyle durdum.

"Seni seviyorum, anniş!"

Arkamı dönüp babasının kucağında bana mutlulukla bakan Peri'ye gülümseyerek öpücük yolladım. Tekrar geri dönüp yü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rümeye başladım. Eve gittiğimde Hayriye teyzenin çiçeklerine su vermeyi unutmamayı içimden sürekli tekrarladım. Geçen gün Ahmet'in gönderdiği çiçek, Zeyno'nun aşk psikolojisi derken unutmuştum. Yürüyen merdivenlere binip aşağıya indiğimde kapıdan içeri giren Toygar'ı gördüm. Merdivenler bitince Toygar yanıma gelip, "Eliz Hanım araba hazır," dedi. Karısı yüzünden bana karşı hâlâ mahcuptu, bir şekilde gözlerime bakmadan konuşuyordu. Onu biraz olsun rahatlatmak için, "Birincisi Eliz demen yeterli, ikincisi de artık böyle mahcup gibi davranma," dedim. Toygar hemen gözlerime baktığında, ilk defa yüzünde tebessüm gördüm. Bence gülünce daha yakışıklı oluyordu.

"Sarper Bey anlatmıştır neden böyle tepkiler verdiğini?" Soru sorarcasına konuşuyordu.

"Evet, anlattı." Bir şeyler diyerek onun da canını sıkmak istemediğim için kısa ve net bir cevap vermeyi tercih ettim.

"O zaman sizi evinize bırakalım?" dediğinde kaşlarımı çatıp, "Benimle böyle resmi konuşmaya devam edersen sana alışamayacağım, Toygar," dediğimde cümlesini tekrar etti.

"O zaman seni eve bırakalım?"

Gülümseyerek, "İşte bu daha iyi," dedim.

Yanından geçip dönen kapıya ayak uydurarak serin alışveriş merkezinden, sıcaktan kavrulan dışarıya çıktım. Sıcak havayı hissettiğim an arkamdan gelen Toygar ve adını bilmediğim korumaya döndüm. "Bence içeride kalmalıydık."

Toygar, "Araba şu tarafta," diye eliyle kaldırımın sonunda bizi bekleyen Range Rover arabayı gösterdi. Aklıma direkt Selim geldi. Hayallerimin arabası diye okuldan sonra hemen amcasının kafesine çalışmaya giderdi sırf bu arabayı alabilmek için. Aslında amcası ona bu arabayı alabilecek duruma sahipti, hatta Selim'e de teklif etmişti ama o, bunu reddedip kendi parasıyla alacağını söylemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Toygar'ın gösterdiği yöne ilerlediğimizde arabadan bir koruma daha çıkıp benim tarafımdaki kapıyı açtı. Bu kadar koruma biraz fazla değil miydi?

Korumanın açtığı kapıdan içeri girdiğimde araba neredeyse alışveriş merkezi kadar serindi. Toygar kapıyı açan korumaya, "Siz burada bekleyin. Ben Eliz Hanım'ı evine bırakıp geleceğim. Ben gelene kadar gözünüzü dört açın, o kadın buraya gelirse direkt Sarper Bey'e ulaşın," dedikten sonra korumanın cevap vermesini beklemeden sürücü koltuğuna oturdu. Toygar çalışan arabayı hareket ettirirken bir sağına bir soluna bakıyordu. Dikiz aynasından ona bakıp, "Bu kadar koruma sadece Peri'nin gerçek annesi için mi?" diye sordum. Toygar kafasını sallayınca bu kafa sallama olayının bulaşıcı olduğuna kesinlik getirdim.

"Bir kadın için çok fazla adam var."

Toygar arabayı alışveriş merkezinin sınırlarından çıkarıp trafiğe girdiğinde dikiz aynasından bana baktı.

"O kadının neler yapabileceğini tahmin edemezsin," dedi. Bir şey diyemiyordum çünkü karşımızda kim vardı bilmiyorum. Kadın hakkında bildiğim tek şey bir adamla kaçarak bir fahişe olmayı tercih ettiğiydi. Bu nasıl bir kafa anlamış değilim ama neyse...

Bir hevesle belki Toygar bana birkaç şey çıtlatır diye düşünerekten, "O kadını görebilecek miyim?" diye sordum.

"Sarper'in, senin o kadınla karşılaşmanı isteyeceğini düşünmüyorum ama sana kim olduğunu anlatacaktır," cevabını aldıktan sonra daha fazla üstelemek istemedim.

Bu sefer de, "Sarper'le ne zamandır tanışıyorsunuz?" dedim.

"Üniversite zamanlarımızdan beri."

Bu sorudan başka bir soru sormadım. Peş peşe sorular sorarak adamı daraltmak istemiyordum, zaten ilk defa gülmüştü bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha da bu çenem yüzünden bana gülmezdi herhâlde. Kafamı cama çevirip dışarıdaki insanları izlemeye başladım. Bazıları güneşten kendini kaldırım kenarlarındaki ağaçların gölgesi atlına atmış, bazıları da güneşi engellemek için elindeki gazete ve dergilerle kafasını saklıyordu. O insanları izlerken cebimdeki telefonum titremeye başladı. Telefonu cebimden çıkarıp kimin aradığına baktığımda 'Annem' yazısını gördüm.

Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma dayadım. "Efendim, anneciğim?" dedim gayet neşeli bir şekilde.

"Nasılsın, kuzum?" Benim sesimdeki neşeyi fark etmiş olacak ki o da aynı benim gibi bir ses tonu kullanarak konuşmuştu.

"İyiyim, anneciğim, sıcaklarla boğuşuyoruz. Sen nasılsın?"

"Biz de iyiyiz bir tanem. Baban arattırdı çocuğun parası var mı diye."

Gülüp, "Merak etmeyin, var param," dediğimde arkadan babamın sesi geldi: "Bu ay sizin evin kirasını Okan'la ben buradan ödeyeceğiz, kızım, siz ödemeyin," diyordu.

Babalarımız ne Zeyno'nun ne de benim çalışmamızı istemiyorlardı. Bunu her dile getirdiğimizde, 'Siz oraya okumak için gittiniz. Biz neciyiz burada!" gibisinden tepkiler alıyorduk. Burs aldığımız için de çok şükür bu iki yıl içinde hiçbir zaman zorlanmamıştık.

"Tamam, babacığım. Zaten Hayriye teyze memleketine gitti, gelince söylerim," dediğimde tekrar arkadan babamın sesi geldi: "Tamam, melek kızım, seni seviyorum."

"Ben de sizi seviyorum," dedim gülerek.

"Tamam o zaman, kızım, ben seni yine ararım, kendine dikkat et. Öptüm kocaman." Vedalaşarak telefonu kapattığımda bizim evin sokağı girmiştik. Tam apartmanın önüne gelmiştik ki bizimle birlikte bir taksi daha durdu apartmanın önünde. Toygar'a teşekkür ederek arabadan indim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Asansörde tek kalmaktan korkardım aslında ama o kadar yorgunum ki, bir de merdivenleri tırmanmak bana ölüm gibi gelmişti. Sonunda asansör bizim kata geldiğinde giyindiğim kapüşonlu tişörtün cebinden anahtarları çıkardım.

Anahtarı kapıya soktuğumda yarım santim oynatmamla kapı açılmıştı. O aceleyle kapıyı kilitlemeyi mi unutmuşuz acaba diye düşünürken eve girdiğimde portmantoda asılı duran hırkaların ve ev terliklerinin yerde olduğunu gördüm.

"Allah Allah," diyerek hırkaların üstünden geçip evde biri mi var diye sessizce bekledim. Bir tıkırtı bile yoktu. Yine önlemimi alıp, koridorda duran komodinin altına sakladığımız biber gazını elime aldım. Yavaş yavaş salona doğru gittiğimde yere saçılmış kalemlerimi ve yırtılan kitap sayfalarını gördüm.

Salonun kapısının önüne geldiğimde gördüğüm görüntü sayesinde elimdeki biber gazı yere düşerek yuvarlanırken ellerimi ağzıma kapattım. Salonda resmen savaş çıkmış gibiydi. Koltuklar tepe taklak edilmiş, televizyon ünitesinin bütün çekmeceleri açılmış, içinde ne var ne yok yere saçılmıştı. Duvarların köşelerinde duran vazodaki yapay çiçekler parçalanmıştı. Krem rengi orta sehpa yan yatırılmıştı. Kırmızı bir kalemle sehpanın üzerine yazılan cümleyle ellerimi ağzımdan çekmiştim.

"Annecilik oynamaya alışma, cici kız, uzun sürmeyecek."

Hemen arka cebimdeki telefonu alıp Zeyno'yu aradım.

Zeyno gülerek açıp, "Efendim, Eliz?" dediğinde, "Hemen eve gel," demiştim. Sesimdeki endişeyi anlamış olacak ki, "Kötü bir şey mi var?" diye sordu.

"Mümkünse Bora'yı da yanında getir," diyerek daha fazla bir şey demeden telefonu kapattım. Sehpanın yanına gidip diz çöktüğümde, parmağımı bir harfin üzerinde gezdirdim. Harf parmağımdan aldığım darbeyle dağılınca elime sürülen kırmızı renk şeyi burnuma yaklaştırıp kokladım. Rujla yazılmıştı!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir kadın ne olduğunu bu kadar belli etmemeli!" diye öfkeyle bağırarak çöktüğüm yerden kalktım. Yazıyı görmemek için arkamı döndüğümde yerde parçalanmış bir şekilde duran Aysun'un fotoğrafını gördüm. O kadını elime geçirirsem bu fotoğrafı bu hale getirdiği için kimse elimden alamayacaktı!

"Fahişe!"

Öfkemi kontrol edemiyordum. Aysun'un fotoğrafını böyle görünce, öfkem daha bir arttı. Yere eğilip yırtılmış fotoğraf parçalarını toplayıp tekrar kalktım. Fotoğraf çok narin bir şeymiş gibi iki elimle tutup, bir parçasının bile kaybolmasından korkarak tekrar televizyon ünitesinin üstüne koydum. Zeynolar gelene kadar hiçbir şeye elimi sürmeden kapının eşiğine yaslanıp, fil ordusu geçmiş gibi duran salonumuza baktım. On dakika daha bekledikten sonra kapı çalınca koşarak kapıya gidip açtım. Bora'nın gelmesi biraz içimi rahatlatmıştı.

Zeyno panik olmuş sesiyle, "Ne oldu, Eliz?" diye sorduğunda bir şey demek yerine salona yöneldim. Onlar da hemen peşime geldi tabii. Zeyno salonun o halini görünce küçük bir çığlık attığında Bora bir küfür mırıldandı.

"Hırsız mı girmiş?" dedi Zeyno ağlamaklı ses tonuyla.

"Hayır," diyerek sehpaya rujla yazılmış yazıyı gösterdim. Zeyno, artık ağlamaklı ses tonunu geride bırakarak, içindeki öfkeyi belli edercesine küfretmeye başladı. Sehpanın yanına gidip, benim gibi işaret parmağını harflerin üzerinde gezdirdikten sonra bize dönüp parmağını uzattı.

"Bir de rujla yazmış nohut beyinli kadın!"

Bora'ya baktığımda cebinden telefonu çıkarıp birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu kulağına dayadı.

"Alo, abi?" Sarperi mi aramıştı?

"Kadın Elizlerin evine girmiş, her tarafı karman çorman etmiş. Bir de not bırakmış." Telefonda konuştuğu kişinin sesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duymadığım için emin olamıyordum. Ama başkasını arayıp neden anlatsın ki, diye düşünmeden de edemedim. "Tamam, bekliyorum," dedikten sonra telefonu kapatıp tekrar cebine koydu.

"Sarper miydi?" diye sordum kısık sesimle. Zeyno'dan bir çığlık daha geldiğinde, ne gördüğüne bakmak için bakışlarını takip ettim. Tam tahmin ettiğim gibi, ünitenin üzerinde duran Aysun'un fotoğrafını görmüştü.

"O orospu karşıma çıktığında kafasında bir tel saç bırakmayacağım, ön dişlerini kırıp eline vereceğim, giydiği topuklu ayakkabıların topuğunu kırıp sokakta koşturacağım!"

Kafamı Bora'ya çevirdiğimde tepkisiz bir şekilde parçalanmış fotoğrafa baktığını gördüm. Neden bir fotoğraf için bu kadar tepki verdiğini anlamaya çalıyordu belki de. Onun için, "Ölen arkadaşımızın ölümden bir gün önce çekindiği fotoğraftı," diye bir açıklamada bulundum. Bora tepkisiz yüz ifadesini bozmadan, "Anladım," diyerek tekrar dağılmış salonda gözlerini gezdirdi.

"Diğer odalar da böyle mi?" diye sordu bana baktığında.

"Bakmadım," dedim. Aslında bakamadım. Aynı görüntüyü odalarda da görürsem ağlamaya başlardım.

Bora, "Ben bir bakayım," diyerek salondan çıktığında ünitenin önünde durmuş parçalanmış fotoğrafa bakan Zeyno'nun yanına yürüdüm. Ağlıyordu. Kollarımı beline sarıp, kafamı da omzuna koyduğumda ikimiz de fotoğraf parçalarına bakıyorduk şimdi. Bora salona geldiğinde bir ümit odalar bu halde değil demesini bekledim. Ama o, "Odalar da buradan farksız değil," dediğinde bütün ümitlerim balyozla kırılmıştı, Aysun'un fotoğrafı gibi paramparça olmuştu. Bu ev nasıl toplanır yahu!

Bora, "Sarper gelir birazdan. Siz yanınıza giyecek bir şeyler alın, büyük ihtimalle Sarper sizi kendi evine götürür," deyince Zeyno'dan kollarımı ayırıp evi göstererek, "Bu evi kim toplaya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cak, Bora? Bir yere gidemeyiz," dedim. Bora yine cebindeki telefonu çıkartıp, "Burayı ben halledeceğim, siz dediğimi yapın," dedi.

Kendi toplayamayacağına göre temizlik için birilerini çağıracaktı. Zeyno omuzları düşük şekilde salondan çıkarken ben de peşinden gittim. Zeyno odasına girdiğinde, ben odamın kapısının önünde durdum. Kapıyı açıp odamın o görüntüsünü görmeye hazır değildim. Zil çaldığında Sarper'in gelmiş olduğunu tahmin ettim. Sarper'le karşılaşmak istemediğim için kapıyı açıp odaya girdim.

Her yer, her yerdeydi.

Yatağımın mor nevresim takımının her parçası bir yere atılmış, üstünden ayakkabıyla geçilmişti. Makyaj masamın üzerindeki eşyalarım da nevresimler gibi yerdeydi. Parfümüm kırıldığı için bütün oda parfüm kokuyordu. Kütüphanemdeki birkaç kitap yerinden hareket ettirilmiş ama düşmemişti, birkaç tanesi de her şey gibi yerdeydi! Gardırobumdaki çekmeceler boşaltılmamış ama karıştırıldığı belli oluyordu. İnsafa gelmişler herhâlde, dolabımdaki eşyaları etrafa saçmamışlardı.

Yatağım altındaki küçük el çantamı alıp dağılmış çekmecemden birkaç iç çamaşırını içine attım. Eşyalarımın olduğu kısma yönelip üste duran tişörtlerimi alacağım sırada, dolabın kapağına sakızla yapıştırılmış kâğıdı gördüm.

"EN KISA SÜREDE GÖRÜŞECEĞİZ,
KÜÇÜK ANNECİK... ☺"

Altına da gülen yüz çizmişti. Yazı büyük harflerle ve italik şekilde yazılmıştı. Ne benim ne de Zeyno'nun bu kadar güzel el yazımız olmuştu. Aysun'un el yazısı güzel olmasına rağmen 'e' harfini her zaman ters yazardı. Ne kadar denesek de hiç kimse ters e harfini yazamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kâğıdı hırsla elime alıp birkaç tişört ve pantolonumla birlikte çok sıcak olur diye çantaya iki çiçekli elbise de koymuştum. Pijamalarımdan şortlu olmayanları almaya özen gösterdim, sonuçta tanımadığımız adamın evinde kalacaktık. Babaannemin meşhur bir sözü vardı: Bu devirde güveneceğin tek kişi, kendin ol, kızım.

Çantaya gelişi güzel attığım eşyalarla birlikte fermuarını çekip odadan çıktım. Çantayı kapının yanına bıraktığımda elimdeki not kâğıdıyla birlikte salona girdiğimde Sarper ve Bora bir şeyler konuşuyorlardı ama ben gelince sustular. Elimdeki kâğıdı onlara uzatıp, "Hanımefendi odama da not bırakmış," dedim. Sarper notu okuduğunda, kâğıdı yumruk yaptığı avucunda sıkıştırdı.

"Artık bu kadının kim olduğunu bana söyleyeceksiniz. Evimin haline bakın ya! Bu denli manyak biriyle karşı karşıya olduğumu düşünmüyordum!" dediğimde Sarper, "Evi toplayacak birkaç kadın ayarlayacak Bora. Ev toparlanana kadar bizde kalın. Arabada bekliyorum," diyerek yanımdan geçip salondan çıktı. Bora'ya bakıp, "Bu adam yüzünden başıma bir şey gelirse korksun benden," dedim. İster ciddiye alsın, ister ciddiye almasın, ben canımı sokakta bulmadım. Evimi bu hale getiren insan beni ne hallere getirir! Ellerim belimde bininci kez salonun haline bakarken Zeyno içeri girdi. Öfkesi zümrüt yeşili gözlerinden fışkırıyordu.

"Daha fazla durmayalım şurada lütfen," dediği anda bizi beklemeden salondan çıktı. Bora hızlı adımlarla Zeyno'nun peşinden giderken son kez salona baktım. O kadın bunu ödeyecekti!

Sarperlerin evine geldiğimizde Hacer abla bizi kapıda karşıladı. Neler olduğunu biliyor gibi kollarını yana açarak yanımıza geldi. Zeyno ile aynı anda bizden kısa olan Hacer ablaya sarılmak için eğilerek iki yana açtığı kolları arasına girdik.

"Kuzularım benim," diyerek saçlarımızı okşadı. Geri çekildiğinde, "Odalarınızı hazırladım, kızlar. Sıcak duşunuzu alın,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ondan sonra biraz dinlenin. Peri de uyuyor zaten, uyandığında sizi görünce çok mutlu olacak," dedi. Bu kadının sürekli moral verme çabası, ona olan saygımı daha da arttırıyor, aklıma annemi getiriyordu.

Annem de her zaman böyleydi. Babam ya da benim moralimin bozuk olduğunu anladığı andan itibaren her şeyi yapabilirdi. Annem demişken, şimdi onları arayıp evin halini anlatsam buraya gelmek isteyecekler. Buraya geldiklerinde de el mecbur bütün oyun ortaya çıkacaktı, sonunda üzülen Peri olacaktı. O yüzden bu birkaç gün içerisinde onlara olan bitine anlatmamak en iyisi olacaktı. Yoksa işler içinden çıkamayacağım boyuta gelebilirdi. Sarper hızla eve girerken kapıda bekleyen korumalardan biri bagajdaki eşyalarımızın olduğu çantaları alıp Sarper'in peşinden eve girdi. Bora, evi toplayacak birilerini bulmaya çalıştığı için daha gelmemişti.

Hacer abla kollarımızdan tutup, "Hadi, kızlar," diyerek eve doğru çekiştirdi. Eve girdiğimizde salon yerine direkt merdivenlere yöneldik.

"İlk sizi odalarınıza götüreyim. Bir güzel duşunuzu alın, ondan sonra yemeğe inin." Haber abla bizi odalarımıza götürene kadar sürekli olarak konuştu. Sıcak bir duşun sinirlerimize gerçekten iyi geleceğini bildiğimiz için ısrar etmiyorduk. İlk önce Zeyno'ya koridorun başındaki odayı çenesiyle işaret ederek, "Burası senin odan, Zeynep, zaten biliyorsun," dedi. Zeyno, Hacer ablaya teşekkür ederek odaya girdiğinde, "Şimdi senin odanı göstereyim," dedi.

Peri'nin odasının yanındaki odayı benim odam yapmışlardı. Kapıyı açıp, "Geç, kızım," diyerek beni odaya itekleyen Hacer ablaya bakıp gülümsedim.

"Teşekkür ederim, abla."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerini önüne bağladığı önlüğün üstünde birleştirerek, "Ne demek, kızım. Bu oda bundan böyle senin. Senden başka kimse kalmaz. Çarşaflar temiz," dedi. Eliyle odanın içinde olan bir kapıyı göstererek, "Banyodaki havluları siz gelmeden önce değiştirdim, onlar da temiz. Şimdi sen biraz dinlen, kızım," dedi. Kendi odamda banyo he? Güzelmiş. Odaya göz gezdirdiğimde çantam çoktan benden önce odaya getirilmiş, yatağın yanında duruyordu. Odada krem rengi ve gri renk hâkimdi. Krem rengi yatak başlığına uygun ipek olduğunu tahmin ettiğim gri çarşaflar yatağın üzerine özenle serilmişti. Yatağın yanında duran komedinin üzerindeki gece lambası gaz lambası şeklindeydi. Yatağın karşısında beş kapılı dolap vardı. Hiçbir zaman beş yeri de dolduracak kadar kıyafetim olmamıştı. Gerek de yoktu bence. Kapının yanına yerleştirilmiş makyaj masası vardı. Aynası oval şekilde kesilmiş, duvarla desteklenmişti.

"Ben çıkıyorum, kızım, bir isteğin var mı?" diye sordu Hacer abla ben odayı incelerken.

Nazikçe, "Hayır, abla, teşekkür ederim," dedikten sonra Hacer abla odadan çıkmış, ben de sıcak bir duş için çantamdan iç çamaşırı çıkarmıştım. Odanın kapısını kilitleyip üzerimdeki kıyafetlerimi çıkarıp banyoya girdim. Banyo da oda gibi krem rengine bürünmüştü. Sadece kabinin yanındaki askıda asılı havlular ve yerde duran tüylü halı gri renkteydi. Bu kadar açık rengin temizliği konusunda Hacer abla zorlanmıyor mu, diye düşündüm bir an.

Sıcak suyu açıp ısınmasını beklerken aynadaki yansımamı görmemle duraksadım. Dünden beri yorgun olan bedenimi gözaltlarımın mor olmasından anlamıştım. Yaşadığımız onca şeyi düşünürken yorgun olduğumu anlayamamıştım ama şimdi kendimi gördüğümde üzerime fil çökmüş gibi hissediyordum. Sıcak suyun altına girdiğimde bedenimde gezen su damlacıkları hoşu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma gitti. Birkaç dakika sıcak suyun altında bir şey yapmadan bedenimden kayıp gidişini hissetmeye çalıştım. Dün ve bugün yaşadığım olayların gerginliği suyla birlikte akıp gidiyordu sanki.

Suyla yaşadığım aşkı bitirip duşumu aldığımda kabinin kapısını açıp yanda duran havluyu alarak ıslak bedenime sardım. Havlu sadece kalçalarımı kapatacak kadar uzundu. Bu biraz beni utandırsa da kapıyı kilitlediğim aklıma gelince rahatladım. Sarper'in bu halde odama daldığını düşündüm. Sanırım bir daha yüzüne bakamazdım. Daha fazla kendimi utandırmamak için bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Saç havlusuna da gelişi güzel saçıma sarıp banyodan çıktım. Çalan telefonumun melodisi odada yankılanırken hızla yatağın üzerine attığım telefonun yanına gidip elime aldım. Ahmet arıyordu.

Yine Zeyno telefonlarını açmamış olacaktı ki beni arıyordu manyak! Bütün sinirimi ondan almak için cevapla tuşuna dokunarak telefonu kulağıma dayadım.

"Ne var, Ahmet!"

Benden çok bağırıp, "O Zeynep niye telefonlarımı açmıyor!" dediğinde daha çok sesimi yükselttim: "Bana bağırma, yoluk!"

Afallayıp, "Yoluk ne lan?" diye sordu.

"Sana ne!" diye cırladım bu sefer de.

"Eliz, bak beni deli etmeyin, zaten haberlerinizi alıyorum. Kim o lavuk da Zeynep sürekli onunla geziyor?"

İşte şimdi sıçtık! Ahmet, Bora'yı öğrenmişti. Tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Tamam, Ahmet, Bora gibi bir adama zarar veremezdi ama onların ortasında kalan Zeyno üzülürdü. Zeyno, Bora'nın zarar görmesini istemeyince, Ahmet de bunu öğrenince ortalık daha bir karışırdı.

"Tünele giriyoruz, Ahmet, güle güle," diyerek telefonu yüzüne kapattığımda olabildiğince hızlı bir şekilde üzerimi giyinip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

odadan çıktım. Zeyno'nun odasına gidip kapıyı açtığımda, banyodan yeni çıkmış ve benim gibi sadece kalçalarını kapatacak kadar kısa bir havluyla yatağında oturuyordu. Ürkmüş bakışlarla bana bakarken kollarını etrafına sarmıştı.

Onun bu halini görünce, "Kapıyı niye kilitlemiyorsun, kızım!" diye çemkirdim. Ya odaya dalan ben değil de Bora olsaydı?

"Senden başka salak odaya böyle dalmaz da o yüzden!" dediğinde kapıyı kapatıp kilitledim.

"Seninle laf yarışına girmeyeceğim, söylemem gereken bir şey var," diyerek yanına gidip yatağına oturdum ve bağdaş kurarak önüme bir yastık aldım.

Zeyno, "Seni dinliyorum," deyip yataktan kalktı ve yatağın üzerinde olan çantasından iç çamaşırlarını çıkardı.

"Ahmet, Bora'yı öğrenmiş."

Zeyno donup kaldı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu yüzüme bakarken.

"Az önce beni aradı." Sesimi kalınlaştırıp Ahmet'in taklidini yapmaya çalışırken, "O Zeynep niye telefonlarımı açmıyor! Beni deli etmeyin, Eliz. Kim o lavuk da sürekli Zeynep'le birlikte!" dedim.

Zeyno tekrar yatağa oturup, "Bora'ya zarar vermez değil mi, Eliz?" diye sordu. Bak işte, üzülmeye başlamıştı arkadaşım!

"Zarar vermeye çalışacaktır ama başarılı olacağından şüpheliyim. Baksana, evin etrafında neredeyse on tane ızbandut bekliyor. Eminim Bora'nın da böyle ızbandutları vardır," dediğimde verdiğim cevap onu tatmin etmiş olacak ki güldü.

"Adamlara ızbandut demeyi bırak, Eliz."

Çocuk gibi tek omzumu silkip, "Izbandutlar ama, ne yapayım," dedim.

"Çık da üstümü değiştireyim," diyerek sutyenini kafama attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi kısıp, "Terbiyesiz," dedim. Yataktan kalkıp kapıya yönelirken Zeyno'nun tekrar yüzünün düştüğünü gördüm. Arkamı dönüp, "Üzülme. Biz neler atlattık, bunu da atlatırız," dedim. Bir şey demesini beklemeden kapıyı açtım. Odadan çıkıp kapıyı kapattım. Ardından kapıyı tekrar açıp kafamdaki havluyla birlikte içeriye uzandım. "Kapıyı kilitle, kız!"

Zeyno, "Git, Eliz!" diyerek yine kafama bir şey savuracağı sırada geri çekilip kapıyı kapattım. Bana verilen odaya gidip saçımı kurutmak için odadaki banyoya girdim. Aynalı dolabın çekmecelerini açıp kurutma makinası var mı diye ararken kurutma makinasının dolabın yan tarafında askıya asılmış şekilde durduğunu gördüm. Kafamdaki havluyu alıp sepetin üstüne attım, elimi tarak olarak kullanarak taramaya çalıştım. Birkaç dakika saçımla cebelleştikten sonra kurutma makinasını prize takıp çalıştırdım. Kısık çıkan sesiyle acaba düşük derecede mi diye baktığımda son derece sıcak üflüyordu. Elimi ağzına yaklaştırdığımda sıcaklık elimi yakmıştı.

"Adamın kurutma makinaları bile son model," diye sayıklanarak saçlarımı kurutmaya başladım. Normalde yirmi dakikada kuruyan saçlarım bu sefer on dakikada kurumuştu. Bu sıcaklıkla çarşaf bile kuruturdu bu makina!

Kurutma makinasının ısısıyla terleyince giydiğim kot pantolon ve tişörte dayanamayacağımı anlayıp üstümü değiştirmek için banyodan çıktım. Yerde duran çantadan sarı, üzerinde pembe çiçeklerin olduğu askılı elbiseyi çıkarttım.

Yanımda ayağımda olan beyaz converselerden başka ayakkabı olmadığı için ayakkabıları değiştirememiştim. Elbiseyi üzerime giydiğimde ayakkabıyla çok da aykırı durmamıştı. Hatta görüntü hoşuma bile gitmişti.

Yatağın üzerinde duran lastik tokayı alıp ev ödevimi de yaptıktan sonra kol çantamın içinde olan rimel ve parfümü çı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karttım. Makyaj masanın yanına gidip puf şeklinde olan koltuğa oturdum. Rimelleri kirpiğime sürdükten sonra renksiz parlatıcıyı da dudağımda gezdirdim. Duvardaki saate gözüm kaydığında, saatin dörde geldiğini gördüm. Ne yorucu bir gündü. İlk önce mağazada uğraştığım zengin eş avcıları, sonra da evime girip darmaduman eden bir anne!

Allah'ım ben ne günah işledim de beni böyle cezalandırıyorsun?

Kapım tıklanınca refleks olarak kafamı kapıya çevirdim. Galiba ben ses verene kadar kapıda olan kişi içeri girmeyecek diye düşünerek, "Gelebilirsiniz," dedim.

Kapı yarım açılıp Sarper'in kaslı bedeni görüş alanıma girdiğinde oturduğum puftan kalktım. Odaya girdikten sonra arkasından sessizce kapıyı kapatıp bir şey demeden yüzüme bakmaya başladı. Ben bir şey demesini beklerken o sadece yüzümü inceliyordu. Ya bir şey demeyecekti ya da diyeceği şeyde zorlanıyordu.

Sonunda, "Ben evinin o hali için özür dilerim," deyince istemsizce kaşlarımı çattım.

"Sen neden özür diliyorsun?" diye sorduğumda, "Evinin o hale gelmesi benim suçum," deyince kaşlarım daha bir çatıldı.

Kollarımı göğsümde birleştirirken, "Nasıl yani? Evimin o halde olmasının senle alakası ne?" dedim.

"Benim suçum derken, benim yüzümden o kadın senin evini o hale getirdi."

Şifreli şifreli konuşup beni başka düşüncelere itmek yerine doğru düzgün anlatsana be adam!

"Seninle girdiğimiz bu işi öğrenmiş."

Şimdi oldu işte.

Kollarımı açıp, yatağın yanında gidip oturdum. "Bunu zaten en başından tahmin edebiliyordun, Sarper. Şimdi neden özür

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diliyorsun?" dedim. O da makyaj masasının önünde duran puf koltuğa oturup dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

"Bilmem, özür dilemek istedim," dediğinde gülümsedim. Neden gülümsediğimi ben de bilmiyordum. O da gülümsememin nedenini anlamamıştı.

"Özür dileyince bir şeyler düzelmeyecek, Sarper. Senden istediğim bir daha bu duruma düşüp zarar görmemize engel olman," dediğimde burnunu çekip kafasını salladı. "Bir daha böyle bir şey yaşanmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum," dediğinde, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdim.

Sarper oturduğu yerden kalkarken, "Yemek hazır," dedi.

"Peri uyandı mı?" diye sordum yataktan kalkarken.

"Hayır, daha uyanmadı. Zaten eve gelmeden önce yemek yemişti, uyandırmayalım." Verdiği cevabı kafa sallayarak onayladım.

Sarper'in kafa sallayarak cevap vermesi bana da bulaşmıştı!

Sarper önde ben arkasında odadan çıkıp koridorda ilerken Zeyno'nun odasının önünden geçerken ağlama sesini duydum. Hızla oraya yöneleceğim sırada Sarper kolumdan tutup beni durdurmuştu.

"Bora içeride," dedi. Bora'nın içeride olup olmaması beni ilgilendirmiyordu, Zeyno ağlıyordu ve yanında olmam gerekiyordu.

"Nereden bileceğim onu Bora'nın ağlatmadığını," deyip kolumu kurtardığımda girmemi engellemek için tekrar koluma yapıştı.

"Paranoyak olma, Eliz. Bora, Zeynep'i ağlatacak bir şey yapmaz. Konuşuyorlar, Bora çıkınca sen gidersin," diyerek kolumdan sürüye sürüye merdivenlerden indirdi. Mutfaktan elinde servis tabağıyla çıkan Serpil, Sarper'in beni zorla merdivenden indirdiğini gördüğünde mutlu olmuş olacak ki yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Büyük ihtimalle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana kötü davrandığını falan düşünmüştü. Onun yüzündeki ifade yüzünden kolumu Sarper'in elinden kurtarıp Sarper'den önce merdivenlerden inerek salona yöneldim. Kadın resmen bana düşman olmuştu yahu! İçimden hem Sarper'e hem Serpil'e söverken bahçeye çıktım. Hacer abla masanın başında durmuş hazırladığı şeylerde eksik var mı diye kontrol ediyordu. Beni görünce yüzüne samimi bir gülücük yerleştirip, "Gel, kızım, gel. Size bir sürü yemek hazırladım," dedi. Masanın yanına gittiğimde gerçekten sayamadığım kadar yemek yapmıştı.

"Ellerine sağlık, abla da bunlar fazla değil mi?" diye sordum.

"Hepsinden az az yaptım, kızım."

Hacer ablanın verdiği cevap beni güldürürken Sarper'le, Serpil'in birlikte bahçeye girmesi gülümsememi yüzümden silmişti. Bu kadının Toygar'la evli olduğunu bilmesem Sarper'e bir şey hissediyor derdim. Onları umursamayıp geriye çektiğim sandalyeye oturdum. Hacer abla benim ruh halimi gördüğünde yine bir şeylerin olduğunu anlamış gibi elini açıkta kalan omzuma yerleştirip hafifçe sıktı. Bu kadının sürekli yanımda olduğunu hissettirmesi bana çok iyi geliyordu.

Masanın başında benimde çaprazımda oturan Sarper'e bakmamak için gözlerimle savaş veriyordum. *Ona bakma! Ona bakma!*

Hacer abla yanıma otururken "Bora, Zeynep'i çağırmaya gitmişti hâlâ gelmediler, Eliz?" dediğinde, "Konuşuyorlarmış, abla, gelirler birazdan," dedim. Önümdeki su bardağını alıp dudağıma dayadığımda, soğuk suyun boğazımdan aşağıya inmesi beni rahatlatmıştı. O kadar sıcaktı ki vücudum hararet yapıyordu. Serpil de masaya oturduğunda gözlerini benden ayırmadan ve yüzündeki o aptal sırıtışı silmeden bana bakıyordu. Bir şey demek yerine bakışlarımı ondan alıp tekrar su içtiğimde hâlâ bana bakıyor oluşuna katlanamadım. Zaten her şey üst üstüne gelirken bir de bu kadınla uğraşmam beni delirtiyordu!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözümü kırpıp kafamı sallarken, "Hayırdır, Serpilciğim, neden öyle bakıyorsun?" dedim bardağımı masaya geri bırakırken.

"Eden bulur dünyasında yaşadığımızı hatırlatıyorsun bana," dedi. Ne demekti bu?

Bıkmış bir şekilde, "Ne saçmalıyorsun yine?" diye sorduğumda omuz silkti.

Öne eğilip kollarımı masaya yaslarken gözlerimi Hacer abla ve Sarper'in yüzünde gezdirdim. Sarper ifadesiz bir şekilde bana bakarken Hacer abla öfkeyle Serpil'e bakıyordu. Bakışlarım Serpil'e geri döndüğünde, "İlk başta Zeyno'yu seni dövmemesi için tuttuğuma beni pişman etme, güzelim. Aksi takdirde aynı şey bir daha tekrarlanmaz," dedim.

"Bence de." Arkamdan gelen Zeyno'nun sesiyle gözlerimi Serpil'den ayırmadan arkama yaslandım. Zeyno ses tonuyla da belli ettiği üzere deli gibi öfkeliydi bugün.

"Toygar'a saygı duyduğum için seni burada paralamıyorsam dua et, kızım," dedi Zeyno gürlerken. Bora'nın da ondan kalır yanı yoktu ama sinirli olduğunu saklamaya çalışıyordu. Acaba Ahmet olayını mı anlattı, diye düşünürken karşıma oturan Zeyno'nun kan çanağına dönmüş gözlerini gördüm. Zeyno'ya bakarken ne oldu anlamında kafamı salladığımda dudaklarını oynatarak, "Ahmet," dedi. Tam tahmin ettiğim gibi. Bora'ya baktığımda o da burnundan soluyordu ama bir şey dememeyi tercih ediyordu. Hacer abla Serpil'e, "Hadi, Serpil, yemekleri servis et sen," dediğinde Serpil ayağa kalkıp ilk önce önümde duran tabağı eline aldı. Büyük tabağa pilav, patates kızartması, köfte ve salatayı koyduktan sonra tabağı önüme attı. Bildiğin attı!

Sarper'in uyarıcı ses tonuyla, "Serpil!" demesi bir nevi hoşuma gitti. Bu kadına dur diyebilecek tek kişi Sarper'di. Kadın kocasını bile umursamıyordu!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Serpil herkesin yemeğini servis ettikten sonra, "Afiyet olsun," diyerek masadan ayrılıp eve girdi. Bunca şeye rağmen ben eve girmez direkt giderdim buradan ama kadında maşallah bir yüzsüzlük vardı, dillere destan.

Hiç kimse bir kelime bile söylemeden yemeğini yerken birinin telefonu çaldı. Benim veya Zeyno'nun telefon melodisi değildi. Hareketlenen Sarper olunca kimin telefonunun da çaldığı belli oldu.

Kimin aradığına baktığında yüzü gerildi. Onu bu kadar sinirlendirebilecek benim bildiğim tek kişi vardı; Peri'nin annesi.

Sarper telefonu açıp, "Ne var?" diye konuşurken telefondaki kadının sesini duymaya çalıştım ama duyduğum tek şey kadının cırtlak kahkahası oldu. Sarper'in böyle bir kadınla birlikte olduğu aklıma gelince midem bulandı. Çok mu sarhoştu anlamadım ki. Sarper cevap gelmesini beklemeden telefonu kadının suratına kapattı.

"Geri zekâlı!" dedikten sonra yemeğine devam ederken telefonu tekrar çalmaya başladı. Sessize alıp yemeğine geri döndü. Adamda peygamber sabrı varmış gerçekten.

"Neden polise şikâyet etmiyorsun?" diye sordum dayanamayarak.

"Kadın fuhuştan bir sürü baskın yedi ama yanındaki adamlar sağ olsun, her seferinde kıçını kurtardı," diye açıklayınca susma hakkımı kullanarak bir daha soru sormadım. Ayrıca benim ne suçum var sanki, ne diye evime girip dağıtıyordu? Babama anlatsam bakalım yanındaki adamlar kolaylıkla kıçını kurtarabilecek miydi o kadının. Babam son nefesini verene kadar uğraşırdı onunla. Sarper, kadınla uğraşmaktan pes etmiş gibi duruyordu. Zeyno eski haline dönmüş şekilde, "Peki seninle sorunu olan bir insan neden bizim evimizi o hale getirdi? Eliz kızına annelik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapıyor diye gururuna yedirmeyip kıskançlık krizine mi girdi?" dedi. Serpil sağ olsun kızın üzerinde şok etkisi yaratarak kendine getirmişti.

Sarper, "Onun derdi hiçbir zaman kızı olmadı. Kendince birlikte olduğumuz gecenin intikamını almak istiyor," deyince kahkahama engel olamadım.

"Çok affedersiniz de bu kadının işi zaten belli, her birlikte olduğu adamdan intikam mı alıyor?" diye sordum gülmelerimin arasından. Sorulardan bıkmış gibi çatal ve bıçağını tabağına koyup arkasına yaslandı Sarper. Onun bu hali beni sinirlendirdi.

"Sorularımızla sizi daraltıyorsak kusura bakmayın ama artık bir şeyleri bize anlatmanız gerekiyor çünkü o kadın artık bizimle de uğraşıyor, Sarper Bey."

Haklı olduğum bir anda kafasına dank ettiğinde, "Buyurun, merak ettiğiniz soruları sorun," dedi. Büyük bir hevesle oturuşumu dikleştirip Sarper'e doğru döndüm.

"Birinci sorum, kim o kadın?" Ne kadar bu soruya cevap vermeyeceğini bilsem de şansımı denemekten zarar gelmez, diye düşündüm.

Tahmin ettiğim gibi cevap vermek yerine, "Diğer soru," dedi.

"İkinci soru, neden senden intikam almakta bu kadar ısrarcı?"

"Benimle birlikte olduğunda şu anda olduğu gibi değildi. İkimiz de sarhoştuk. Sarhoşluğundan faydalandığımı, bu işe onu benim sürüklediğimi düşünüyor."

Saçma! Neden Sarper onu böyle bir şeye sürüklesin ki? Hem biriyle birlikte olduğu için o yolu seçmesi gerekmiyordu. Sarper dediğine göre ona mükemmel bir hayat sunmaya çalışmıştı ama o kaçmayı tercih etmişti.

Diğer soruya geçerek, "O adamın kim olduğunu bilmiyor muydu?" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sandalyesine yaslanmayı bırakıp, kollarıyla birlikte masaya yaslandı Sarper.

"Gayet iyi biliyordu."

"Ee o zaman?" dedim. Anlam veremiyordum bu kadının karaktersizliğine. Her şeyi bilerek, kendi isteğiyle gitmişken Sarper'i suçlamak neden? Kesinlikle deliydi. Parmaklarımı şakaklarıma yerleştirip bastırdım. "Doğru anlamış mıyım? O kadın, adamın nasıl bir pislik olduğunu bile bile peşine gitti ama onu bu yola senin sürüklediğini düşünüyor?" Sarper dediklerimi kafasını sallayarak onayladı. "Bu nasıl bir manyaklıktır!" Ayağa kalkıp saç diplerimi acıtana kadar sıktım. "Nasıl bir psikopatla uğraşacağız biz!?" derken gerginliğim her saniye artıyordu. "Kafam almıyor, bu nasıl bir zihniyettir!"

Sarper'in ayağa kalkıp arkamdan geldiğini, aniden arkamı dönüp ona çarptığımda anladım. Aramızda sadece santimler vardı. Gözlerimin içine bakarak, "Birlikte olmadan bir ya da iki hafta önce tanıştık onunla. Ona âşık olduğum gibi bir düşünceye kapılmış. İçtiğimiz gece beni öpmeye başladı. Karşı koymam imkânsızdı çünkü ben de sarhoştum. Sabah uyandığımızda hiçbir şey hatırlamayınca büyük bir kin beslemeye başladı. Devamını biliyorsun işte."

Hepsi saçmalık! Bir bataklığa düştüm ve debelendikçe batıyordum. Nereye tutunacağımı, nereden yardım isteyeceğimi artık kestiremiyordum. Bu iş benim boyumu aşmaya başlamıştı.

"Senden rica ediyorum, bu oyuna bir son verelim. İstemiyorum," dedim bir adım geri atarken.

Sarper söylediğim şeye öfkeyle, "Buraya kadar gelmişken mi?" dedi. Cumartesi günü Sarper'le karşılaşmış, pazartesi Peri ile tanışmıştım. Bugün de Çarşamba, yani çok uzun bir zaman olmadı!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha bu oyuna başlayalı dört gün bile olmadı. Bu da demek oluyor ki hiçbir şey için geç değil," dedim aynı öfkeyi takınarak.

"Sen Peri'nin karşısına çıktığın günden beri her şey için çok geç oldu, Eliz. Şimdi sen buradan çıkıp gitsen Peri'ye ne diyeceğim? Annen yine seni bırakıp gitti mi diyeceğim!" Kollarını iki yana açıp, "Ayrıca biz bu oyuna son verdiğimizde o kadın seninle uğraşmayı bırakacak mı zannediyorsun!?" dedi kayıtsızca. Cevap vermemi beklemeden tekrar konuşmaya başladı. Ama bu sefer bağırmıyordu. "Buradan gidersen seni korumam zorlaşır, Eliz."

Bu dediği öfkeme öfke katmıştı. "Benim bu zamana kadar korunmaya ihtiyacım olmadı!" dedim.

"Bu zamana kadar seni gözüne kestirmiş bir kadın da yoktu, Eliz!"

Birbirimize bağırmaktan başka bir şey yapmıyorduk. Ben öfkemden saçma sapan konuşurken Sarper benim aksime mantıklı cevaplar verirken beni köşeye sıkıştırıyordu.

"Babam polis benim!" dedim altta kalmamak için bağırırken.

"Zaten benim de polise gitmek aklıma hiç gelmemişti! Uzaklaştırma emri dahi alsam, o kadın bir yolu buluyor ve her şeyi kendi istediği gibi yapıyor!"

"Manyak mı o kadın!"

"Evet!" diye bağırdı.

Bağırışlarımızın son bulmasına, elindeki oyuncak ayısı ile salonun bahçe kapısında durmuş gözünü ovalayan Peri'nin sesi sebep oldu.

"Anne, baba?"

İkimiz de birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra, kafalarımızı ona çevirdik. Bağırmalarımıza uyanmıştı herhâlde. Peri çıplak ayakları ile bize doğru gelirken Sarper dizlerinin üzerine çöküp, "Ayaklarında neden terlik yok, prenses?" dedi. Kollarını iki yana açıp, Peri'nin açtığı kollarının arasına girmesini bekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında Peri yerinde durdu, otomatik olarak Sarper'in iki yana açtığı elleri de öyle kaldı.

Peri uykulu sesiyle, "Neden birbirinize kızıyordunuz?" dediğinde ilk önce masada oturan ve şok içinde bize bakan Zeyno, Bora ve Hacer ablaya baktıktan sonra Sarper'e baktım. O da kollarını indirmiş, ne diyeceğiz der gibi gözlerimin için bakıyordu.

Elbisemin eteklerini tutup Sarper'in yanına diz çöktüğümde, "Anneler ve babalar bazen birbirlerine kızabilir bir tanem. Biz de birbirimize kızdık ama şimdi geçti," dedim gülümseyerek. Peri ilk başta tereddüt etse de bana inanmayı seçti. Elindeki ayıyı gelişi güzel çimlerin üzerine bırakıp Sarper'le aramda olan küçük boş alana girerek kollarını ikimizin de boynuna doladı.

Peri bir anda, "Siz neden evli değilsiniz?" diye sorunca tükürüğümle boğulup öksürmeye başladım. Arkadan gelen kahkahalar ile kafamı o yöne çevirdim. Zeyno ve Bora sessiz sessiz gülüyordu. Tabii sadece kendileri sessizce güldüklerini düşünüyorlardı. Bakışlarımı gören Zeyno zor da olsa kendini susturup, yanında gülmeye devam eden Bora'ya dirsek attı. Bora da susunca tekrar Peri'ye döndüm. Bir şey demek istemiyordum, Sarper'e bakışlarımla 'sıra sende' demeye çalıştım. O da sağ olsun bakışlarımdan ne demek istediğimi anlamıştı.

"Nereden çıktı bu şimdi, kızım?" dedi.

"Serpil abla mutfakta Hacer Sultan'a, 'Evli bile değiller ama burada kalıyor,' diyordu."

O kadını bu sefer kesin dövecektim! Sarper de benim gibi sinirlenmişti. Ama Peri'ye belli etmek istemediği için sinirini şu anlık dışarıya yansıtmamayı tercih etti.

"Annen okula gidiyor, babacığım, okulunu bitirince evleneceğiz." Sarper'in verdiği bu cevap yine tükürüğümle boğulmama neden oldu! *Öldürün de kurtulun yahu!*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sürekli öksürmem Peri'nin dikkatini çekmiş, "Hasta mı oldun, anne?" diye sormuştu.

Öksürüklerimi zor da olsa durdurup, "Gıcık tuttu," dedim.

Hacer abla her zamanki gibi imdadıma yetişip yerinden kalktı ve "Peri, hadi gidip elini yüzünü yıkayalım, kuzum. Sonra yemek yersin," dedi.

Peri de Hacer ablayı dinleyip kollarını boynumuzdan çekmeden ikimizin yanağına da sulu birer öpücük bıraktıktan sonra Hacer ablayla birlikte yanımızdan ayrıldı.

"Evlilik de nereden çıktı!" dedim bağırmamaya özen göstererek.

"Sadece küçük bir yalandı," diyerek yerinden kalkarken, ona bakarak, "O küçük yalanlarda boğulacağız, haberin yok!" dedim.

***

Sabah erkenden kalktım. Bir türlü uyku tutmuyordu. Evimizin o görüntüsü, Sarper'le olan kavgamız aklıma gelip uykuyu zehir ediyordu bana. Kollarımın arasında uyuyan Peri'yi uyandırmadan yataktan kalkmaya çalıştım. Dün gece tam yatağa gireceğim sırada oyuncak ayısıyla odama gelmiş, benimle yatıp yatamayacağını sormuştu. Yanına gidip kucağıma aldığımda kafasını omzuma koymuş, yatağa gidene kadar uyumuştu.

Babaannemin, "Uyuyan insanın üstüne kar yağar," sözü aklıma gelince Peri'nin üzerini örttüm. Ses çıkartmadan kapıyı açıp odadan çıktığımda yine aynı sessizlikle arkamdan kapıyı kapattım. Ayaklarımı sürüye sürüye koridordan geçip merdivenlerden inerken salona giren Sarper'i gördüm. Demek erken uyanan bir tek ben değildim. Yine ayaklarımı sürüye sürüye salona girdiğimde Sarper bu sefer bahçeye çıktı. Köşe kapmaca oynuyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duk resmen. Ben de bahçeye gittiğimde Sarper hamağa oturmuş, bir yere odaklanmış boş gözlerle oraya bakıyordu. Yanına gidip oturduğumda beni yeni fark etmişti.

"Kusura bakma, dalmışım, seni görmedim," dedi.

"Neden erken kalktın?" diye sorduğumda bakışlarını bana çevirip tebessüm etti.

"Hiç uyudun mu diye sorsana?" deyince yüzüne baktım. Uyumadığı belliydi, gözlerinin altı morarmıştı.

"Neden uyumadın?"

Sırtını hamağa yaslayıp "Uyku tutmadı," dedi.

"Sarper?" dedim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Boş bulunup adını söylemiştim, şimdi de bir şey dememi bekler gibi yüzüme bakıyordu. Aklıma gelen en aptalca soruyu sordum!

"Hiç âşık oldun mu?" Aslında çok da aptalca bir soru değildi, sadece zamansız bir soruydu.

"Neden soruyorsun bunu?" diyerek yaslandığı hamaktan ayrılıp gözleri gözlerime denk gelecek şekilde dikleşti.

Omuz silkip, "Sadece merak ettim," dedim. Cevabım onu tatmin etmemişti ama olsun, başka bir şey diyemezdim sonuçta.

"Oldum," dedi gözlerimin içine bakarken.

"Peki neden o kadın değil de ben?" İşte bu tam yerinde bir soru olmuştu! Benim yaptığım gibi omuzlarını silkip, "Bilmem," dedi.

Âşık olduğu kadın kesinlikle çok şanslı biriydi. Sarper'e her ne kadar öfkelensem de o çok iyi bir babaydı ve eminim çok iyi bir eş de olabilirdi.

"O seni sevmiyor muydu?" dedim.

Kafasını oynatıp, "O iş biraz karışık," deyince kafamı geri atarak güldüm. "Senin hiç karışık olmayan işin var mı be adam?"

Kafasının arkasını kaşıyıp, "Yok galiba," dedi ve gülümsememe karşılık vererek gülümsedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konudan konuya atlayarak, "Bugün organizasyon şirketi gelecekti değil mi?" diye sordum.

"Aynen, öğlene yakın gelirler," dedi. Kafamı sallayınca hemen kendimi durdurup, "Bak bu kafa sallayarak cevap verme işi senden bulaştı!" diye tatlı bir şekilde çıkıştım. Sarper'in dudakları bir yana doğru kıvrıldı. Ardından genişçe gülümseyip, "Demek bulaşıcıymış," dedi. Arada gelip benim kovmalarımla giden Eliz, 'Adama kur mu yapıyorsun sen?' diyerek ortaya çıkmıştı. Onu umursamayarak tekrar aklımdan kovduğumda ne yüzsüz bir iç sesim varmış, diye düşündüm. Kovuyorum yine geliyor, kime çekmiş anlamadım ki! Ne diyorum ya ben, iyice saçmalamaya başladım.

"Ben kahvaltıyı hazırlayayım," diyerek hamaktan kalktığımda Sarper beni durdurup, "Gerek yok, ben hazırladım," dedi. Kaşlarımı kaldırıp masaya baktığımda kahvaltılıklarla doldurulan masayı gördüm. Portakal suları ve Peri'nin kakaolu sütü bile hazırdı. Neden bahçeye çıkarken görmemiştim diye kendime sorarken tekrar hamağa oturdum.

"Vay be, ellerine sağlık," dedim.

Hamağı ayaklarından destek alıp sallarken, "Genelde erken kalkan ben olduğum için kahvaltıyı ben hazırlarım," dedi.

"Bizde de Zeyno kahvaltıyı hazırlayana kadar uyanmaz ama kahvaltıyı hazırladığım an uyanır."

"Desene seni iyi kandırıyor."

Yine konudan konuya atlayarak, "Yarın Peri'nin doğum gününde çok insan olur mu?" diye sordum.

"Pek sanmıyorum, şirketten birkaç arkadaşımla karısı gelir, bir de Peri'nin arkadaşlarının ailesi. Ha bir de teyzemler," diye kısaca gelecek insanları özetlerken, "Bora'nın annesi mi?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

"Ben tam olarak ne yapacağım?" diye sorunca Sarper de, "Sen pek bir şey yapmayacaksın. Yanımda durup istediğin ve neyin nasıl olmasını istediğini söylemen yeterli," dedi.

"Ya Peri beğenmezse?" diye sordum.

"Emin ol Peri senin her yaptığın şeyi beğenir."

Öğlene yakın kahvaltımızı yapmış sofrayı toplarken Sarper sedir koltuklarda oturmuş gazetedeki spor haberlerine bakıyor, Peri de yere serdiğimiz bezin üzerinde bebekleriyle oynuyordu. Son tabakları Zeyno alıp eve girerken ben de masa örtüsünü üzerindeki ekmek parçalarını yere düşürmeden dikkatlice katladım.

Toygar, yanında oldukça bakımlı bir kadınla bahçeye girdi. Kadın siyah kalem etek giymişti ve sol bacağında derin bir yırtmaç vardı. Üzerine bordo ince bir gömlek giymişti. Gömleğiyle uyumlu bordo ince topuklu ayakkabıları çimlere saplanırken yürümesini zorlaştırıyordu. Daha rahat bir şey giymek varken neden bu kadar iddialı giyinmişti sanki? Tabii ya, bekâr zengin bir adamın evine gidiyordu. Vücut gösterisi yapmasa olmazdı. Sarper kadını görünce elindeki gazeteyi önündeki cam sehpaya bırakıp ayağa kalktı. Elimde katladığım sofra bezi ile kadına doğru ilerleyen Sarper'e baktım. Bugün işe geç gideceği için spor kıyafetleriyle dolanıyordu. Kadının yanına gidip elini uzattığında, "Hoş geldiniz, Cansu Hanım," dedi. Kadın ağzını yaya yaya, "Hoş buldum, Sarper Bey," deyince arkamı dönüp Peri'ye bakarken kadının ağzının aldığı şeklin taklidini yaptım. Peri yaptığım harekete gülünce göz kırpıp gülümsedim.

"Eliz?" Sarper'in arkamdan seslenmesiyle tekrar onlara döndüm.

"Gelir misin, canım?" deyince ilk defa ağzından bana karşı 'canım' kelimesi çıktığı için şaşırmıştım. Elimdeki örtüyü masaya bırakıp yanlarına gittim. Kadının aksine bahçıvan kot elbi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

semin altına giydiğim beyaz tişörtüm ve beyaz converselerimle oldukça sadeydim. Saçlarım bol şekilde örgülüyken kadının saçları özenle maşalanmıştı. Hiçbir zaman özenmediğim kırmızı rujuna bakarken kadına elimi uzatarak, "Hoş geldiniz," dedim. Kadın uzattığım elimi tutup sıkarken Sarper, "Eliz Hanım, nişanlım olur. Bugün sizinle o ilgilenecek," dediğinde kadın kadar ben de şaşırmıştım. İşte bunu gerçekten beklemiyordum. Kadına baktığımda yüzündeki gülümseme silinmiş, elimi hâlâ tutuyordu. Sarper'in yanına gittiğimde kolunu belime sardı. Toygar'a dönüp, "Toygar, sen Cansu Hanım'la ilgilen, biz hemen geliyoruz," diyerek elini belimden çekmeden beni de peşinden sürükleyerek eve soktu. Hemen bir adım uzaklaşıp kadının bizi görmediği bir kenara geçip, "O neydi öyle!" diye sordum.

"Biliyorum sana sormadan yapmamalıydım ama onun gelmesini beklemiyordum. Özellikle onun gelmemesi için konuşmuştum," deyince ne dediğini anlamamıştım.

Tek kaşımı kaldırıp, "Ne diyorsun, Sarper?" dedim.

Gelen giden var mı diye bahçeye çıkan kapıya bakıp, "Kadın bana kafayı takmış durumda," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum ellerimi elbisemin cebine sokarken.

"Ne derler bilirsin, zengin koca avcısı."

Bu adam ne çekti böyle bu kadınlardan! Gözlerimi devirip, "Yine mi?" diye sorduğumda, "Çocuklu zengin bir kocayı kim kaçırmak ister?" dedi. Ne bu imalar böyle?

"Tamam. Durumu bozmayacağım ama sen de çok şey etme," dedim. Gülerek, "Tamam, çok şey etmem," dedi. Birlikte tekrar bahçeye çıktığımızda kadın sandalyeye oturmuş, elindeki mavi dosyayı da masanın üzerine bırakmıştı. Eteğindeki yırtmacı gösterircesine bacak bacak üstüne atmış, evin dışını inceliyordu. Ne hayaller kuruyordur Allah bilir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadının yanına gittiğimizde ayağa kalktı. Sarper, "Hiç rahatsız olmayın," dediğinde de yerine oturdu.

Sarper ve ben yan yana kadının karşısına otururken Sarper konuşmaya başladı: "Kusura bakmayın, Eliz'le konuşmam gereken bir konu vardı da."

Kadın öne doğru eğilip gömleğinin açık bıraktığı iki düğmeden göğüslerini sergilemeye çalıştığında Allah'tan sabır diledim. Bir adamın etrafın hep aynı tür kadın olur muydu yahu! Seçili mi gönderiyorsun ya Rabbim?

Öksürerek kadının dikkatini çekmeye çalıştım. Birkaç adım ötemizde duran Toygar'a, "Hacer ablaya bize soğuk bir şeyler getirmesini söyler misin, Toygar?" dedim. Kafasını sallayıp hızlı adımlarla eve giderken yine kadına döndüm.

Kadın bana önündeki dosyayı uzatırken, "Burada birkaç model var, Eliz Hanım," dedi. Nazikçe geri çevirip, "Örneğe gerek yok, Cansu Hanım, ben az çok kafamda kurdum," dedim.

Bozularak dosyayı kendine çektiğinde arkama yaslanıp dik oturmaya çalıştım. Saçımdan dökülen bir tutam saç telini kulağımın arkasına sıkıştırarak konuşmaya başladım: "Peri'yle aynı, açık mavi renkte elbise giyeceğiz. Konseptin de elbiselerimize uygun olmasını istiyorum. Masaların örtüleri açık gri, kenarında kuyrukları yere kadar uzanan açık mavi kurdeleler oldukça hoş olur diye düşünüyorum." Kadın dediklerimi not ederken ben durmadan kafamda kurduğum konsepti anlatıyordum.

"Balonlar helyumlu ve pudra pembesi renginde olsun."

Bir an çok renkli olur mu diye kararsız kalsam da kötü bir görüntü olmayacağını biliyordum.

Hacer abla elindeki vişne suyu dolu bardaklarla yanımıza gelip, bardakların birini Cansu Hanım'ın önüne koyarken diğer bardakları bizim önümüze koydu. Bardakların yanına üçgen şekilde katlanmış peçeteleri koyduktan sonra yanımızdan ayrıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın vişne suyundan bir yudum alırken, "Pasta konusunda ne düşünüyorsunuz, Eliz Hanım?" diye sordu.

Kahvaltıdan önce üstümü değiştirmek için odama çıktığımda Peri'nin odasına girip cebime koyduğum benim ve Sarper'in fotoğrafını çıkartıp masada sürterek kadına uzattım.

"Pastanın üzerinde bu resim olsun," dedim. Kadın kaşlarını çatıp, "Bu biraz saçma olabilir," dediğinde gülümsedim.

"Bizim ve Peri için anlamlı bir pasta olacak, Cansu Hanım. Sadece istediğimi yapmanız yeterli," dediğimde kadın aslında photoshop olan fotoğrafı dosyanın içine koydu.

Derin bir nefes alıp önündeki not kâğıdına dönerken, "Pastanın üzerinde herhangi bir yazı yazsın mı?" diye sordu.

"Resmin üzerine, 'Doğum günün kutlu olsun, miniğimiz,' yazmanız yeterli."

"Peki ya hangi renk fondan yani şeker kaplama tercih edersiniz?" diye sordu bu sefer.

Sarper'e bakıp, "Kızımın ve nişanlımın göz renkleri gibi mavi olsun," dedim. Neden öyle bir şey yaptım bilmiyorum ama sonunda utanmıştım.

Kadın, "Tamam. Başka bir şey eklemek ister misiniz, Eliz Hanım?" dediğinde, "Hayır, bu kadar," dedim gülümseyerek. Son kullandığım cümle zoruna gitmiş olacak ki sandalyesinden kalkıp elini Sarper'e uzattı.

"Yarın erken saatlerde çalışanları gönderirim, Sarper Bey," dedi. Sarper'le aynı anda ayağa kalktığımızda, kadının uzattığı elini sıktı. Ben bana da elini uzatacak diye düşünerek beklerken kadın yüzüme bakmadan, "İyi günler, Eliz Hanım," diyerek masadaki dosyasını ve çantasını alarak koşar adımlarla yanımızdan ayrıldı. Kadının arkasından bakarken, "Zengin koca adayını kaptırdığı için sinirlendi galiba," diyerek kalktığım sandalyeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oturup Hacer ablanın getirdiği vişne suyundan büyük bir yudum aldım. Tepemizdeki kocaman bez şemsiye güneşi engellese de sıcaktan erime derecesine gelmiştim. Allah'tan Peri'nin oyun bezini gölgelik bir yere sermiştik yoksa kız doğum günü arifesinde güneş çarpmasından hastanelik olurdu. Peri demişken Sarper'e bakıp, "Umarım Peri beğenir," dedim. Sarper de benim gibi soğuk vişne suyundan yudumlar aldıktan sonra diliyle dudaklarında kalan meyve suyunu silip, "Kesinlikle bayılacak. Özellikle pastasını çok seveceğine bahse girerim," dediğinde güldüm.

Sandalyeye daha çok yayılırken, "Nereden aklına geldi bunlar?" dedi.

"Kahvaltı yaparken düşündüm hepsini," dedim vişne suyumdan bir yudum daha alırken.

"Demek o yüzden sessizdin."

***

Ertesi sabah kurduğum alarmla saat yedide uyandım. Cansu Hanım erkenden şirketten birilerini göndereceğini söylemişti. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra odaya geri döndüğüm sırada kapı tıklandı.

"Gel," dedim elimdeki yumuşak havluyla yüzümü kurularken.

Hacer abla kafasını kapıdan uzatıp, "Günaydın, kuzum. Organizasyon şirketinden geldiler, seni bekliyorlar," dediğinde, "Tamam, abla, üstümü değiştirip geliyorum. Ben gelene kadar soğuk bir şeyler ikram edersin," dedim.

Hacer abla, "Tabii, kuzum," dedikten sonra kafasını geri çekip odadan çıktığında bu koşturmada kot pantolon giyerek kendime işkence etmek istemediğim için sarı elbisemi giydim. Saçlarımı dün yaptığım şekilde örüp makyaj yapmadan odadan çıktım. Be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nimle birlikte Peri'nin odasından yeni uyanan Sarper de çıktı. Onu görünce yerimde durup, "Gece Peri'yle mi uyudun?" diye sordum.

"Evet," dedi gözlerini avucunun içiyle ovalarken.

"Organizasyon şirketinden gelmişler, üzerini değiştir de gel," diyerek yanından geçip merdivenlerden indim. Salona gitmeden mutfağa girip Hacer ablanın mutfağa kurduğu kahvaltı masasından bir salamı ağzıma attım.

"Kızım otur da yemeğini ye, adamlara da bir şeyler ikram ettim onları yiyorlardır zaten," dediğinde duyduğuma sevinerek sandalyeye oturdum.

"Günaydın, Hacer Sultan," diyerek mutfağa giren Sarper de sandalyeye oturmadan önce ağzına bir tane zeytin attı.

"Günaydın, oğlum. Portakal suyu mu vereyim, çay mı içersin?" dedi.

Sarper, ağzına attığı zeytinin çekirdeğini çıkarırken, "Portakal suyu," dedi. Bugün hem gündüz hem de gece için yoğun bir gün olacaktı, o yüzden hepimiz kahvaltımızı güzelce yapmaya özen gösteriyorduk. Hızla kahvaltımı yaparken her şeyi ağzıma tıkamaya çalışıyordum. Son peyniri de dolmuş ağzıma atarken kolay yutabileyim diye portakal suyumu içtim. Ağzımda biriken yemekler yüzünden sincap yanaklarına dönmüş yanaklarımı gören Sarper gülerek, "Sincaba benziyorsun," dedi. Bu adam aklımı mı okuyordu?!

Ağzımı kapatarak, "Güldürme, zaten zor zapt ediyorum," dediğimde gülümsemesi daha da büyüdü, gözleri kısıldı. Hacer abla da Sarper'e katılıp bu halime gülerek, "İlahi, kız," dedi. Mutfağa giren Zeyno ilk önce herkese, "Günaydın," dedikten sonra bana bakarak, "Yanlışlıkla sumak mı yedin?" dedi. Sumağa alerjim olduğu için de böyle şişerdim. Ağzımdakileri sonunda yutup, "Yok, sadece ağzımı fazla doldurmuşum," dedim. Deli misin sen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakışları atarken sandalyeyi geri çekip oturdu. Tabağına halka şeklinde dilimlenmiş salatalıkları koyarken, "Ben bugün alışverişe çıkacağım, Peri'ye hediye almaya, sonra da eve gider giyecek bir şey alırım," dedi. Hediye işi tamamen aklımdan çıkmıştı!

"Eyvah! Ben hediye almadım," dediğimde Sarper, "İkimiz adına bir hediye aldım," deyince rahatladım. Bir şey daha deyip zaman kaybetmemek için hemen mutfaktan çıkıp salona girdim. Bahçe kapısına ulaşamadan karşıma çıkan Toygar, "Konuşabilir miyiz?" diyerek yolumu kesti.

Kafamı Toygar'ın sol kolunun yanından uzatıp gelenlerin ne durumda olduğuna baktım. Son yudumlarını içiyorlardı.

"Acil mi? Yetiştirmemiz gereken çok şey var," dedim

"Kısa keseceğim," dediğinde benimle konuşmadan gitmeyeceğini anlamıştım.

"Tamam," diyerek Toygar'ın eliyle gösterdiği koltuklara gidip oturdum.

Önündeki iki düğmeyi açıp o da koltukta yerini aldığında, "Bak, Eliz, lafı uzatmayacağım. Bu dediklerimizin aramızda kalmasını istiyorum," dedi kısık sesle konuşmaya çalışırken. "Biz Serpil'le kuzeniz. Şanlıurfa'da bir köyde büyüdük." Bu lafların sonunu 'karımla uğraşma' gibisinden laflara bağlayacaksa kafamda Toygar'ın ağzının payını verecek cümleler kurmaya başladım.

"Teyzem ve eniştem Serpil'in kısır olduğunu öğrendiklerinde 'bu kızı kimse almaz' diyerek bizi evlendirdiler." Kafamda kurduğum cümleleri silerken düşündüğüm şeylerden pişman oldum. Şimdi Serpil ve Toygar aşk evliliği yapmamışlar mıydı? "Biz evlenip buraya yerleştiğimizde Sarper'den yardım istedim, sağ olsun o da bana koruma işini verdi."

Hikâyenin sonunu gerçekten merak ediyordum. Hem hangi anne baba oğluna böyle bir kötülüğü yapardı ki? Neden?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Serpil, Sarper'i gördüğü an âşık oldu."

İşte artık her şey rayına oturmuştu. Tahmin ediyordum aslında ama Toygar'la evli olduğu için bu kadarını yakıştıramıyordum.

Şaşkınlıkla, "Sarper biliyor mu?" diye sorduğumda Toygar kafasını sallayıp, "Evet. O yüzden Serpil'e karşı her zaman mesafeli olmuştur," dedi.

Kafamı yana yatırıp, "Serpil'i seviyor musun?" diye sorduğumda derin bir nefes alıp kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Aramızda hiçbir zaman karı koca ilişkisi olmadı," dediğinde gözlerimle ağzım aynı anda açıldı. Sarper'in salona girmesiyle Toygar oturduğu yerden kalkarak salondan çıkmak için kapıya yöneldiğinde Sarper'in yanında durdu. Birbirilerine bakarken Sarper, elini Toygar'ın omzuna koyup sıkarken, "Zeynep'e eşlik eder misin, kardeşim?" diye sordu.

"Tabii, abi," diyerek yanından geçip gittiğinde elim ağzımda bir nevi şok halimi saklamaya çalışıyordum.

Sarper yanıma gelip oturduğunda, "Anlattı mı?" diye sordu.

Elimi ağzımdan çekerek, "Evet," dediğimde, "Büyük şanssızlık," dedi. Kafamı iki yana sallayıp, "Bu şanssızlık değil, Sarper. Bu Toygar'a en büyük ceza," dedim. "Boşansınlar?"

"Yaşadıkları köyde dul kadın kabul edilmez. Direkt öldürülür," dediğinde yerimden kalkıp, "Hangi devirdeyiz Allah aşkına, ne demek öldürülür. Zaten evli kaldıkları her gün ölüyorlar," dediğimde Sarper de ayağa kalkıp karşımda durdu. Gözlerimin içine bakıp konuşmaya başladı: "Toygar benim kardeşim gibidir. Bu konuda ona bir yol sunulsa ilk ben giderim yardımına, ama elinde olan bir şey yok," dedi.

Birkaç saniye daha mavi gözlerine baktıktan sonra dışarıda bizi bekleyen organizasyon ekibi aklıma gelince, "Gidelim artık," deyip bahçeye açılan kapıdan dışarıya çıktım. Hava her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman olduğu gibi çok sıcaktı. Ağustos ayının sonuna doğru havaların biraz serinlemesi gerekirken Antalya iklim koşullarıyla dalga geçiyor gibiydi.

Bizi gören dört kadın ve iki adam oturdukları sandalyeden kalkıp gülücükler saçarak yüzümüze baktılar. Yanlarına gittiğimizde her biriyle tek tek el sıkışıp geri çekildiğimde, "Akşam yediye kadar her şey hazır olur değil mi, arkadaşlar?" diye sordum. Aralarında sarı saçlı, yeşil gözlü adam lafa atlayıp, "Siz hiç merak etmeyin, Eliz Hanım, her şey zamanında ve hayalinizden bile daha güzel şekilde hazır olacak."

Adamın emin konuşması içimi biraz olsun rahatlatmıştı. Neden bilmiyorum ama sabah kalktığımdan beri huzursuzdum. Her an kötü bir şey olabilirmiş gibi hissediyordum.

Sarper sarı saçlı adama, "O zaman burasını size bırakıyoruz, arkadaşlar," diyerek kolumdan tutarak beni de peşinden sürükleyip ön bahçeye ilerledi.

"Nereye gidiyoruz, adamların yanında kalmayacak mıydık?" dediğimde kolumu Sarper'in elinden kurtarmaya çalıştım. Bir şey demek yerine beni sürüklemeye devam ederken, "Sarper nereye?" dedim. "Sabah erkenden kalkıp kendime sadece iki dakikacık için mi eziyet ettim ben?" deyip yerimde durduğumda Sarper bana bakıp, "Senin yapacağın bir iş olmadığını söylemiştim," dedi.

"Peki biz nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda soruma cevap vermeden siyah Audi arabasının yanına sürüklemeye devam etti. Onun bu hali beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı. Arabanın yanına gidip Sarper arabanın kapısı açıp beni içeri itekliğinde "Yavaş, ayı!" diye bağırdım. Bu herifin ani ruh değişikliğine alışmamış, alışamayacaktım!

Dediğim şeyi umursamadan kapıyı kapatıp şoför koltuğunun olduğu tarafa geçip arabaya bindi. Bir şey demeden arabayı çalış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tırıp evden uzaklaşırken, "Sarper umarım bu saçma davranışının mantıklı bir açıklaması vardır!" diye söylendim.

Evden çok uzaklaşmadan araba sahil kenarında durdu. Etrafa bakarken, "Neden geldik buraya?" dedim. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam?

Sarper oturduğu koltukta bana doğru dönüp, "Senden söz vermeni isteyeceğim," dedi.

"O sözü evde isteyemiyor muydun, Sarper? İlla gizemli adam havalarına girmene gerek yoktu," dedim gözlerimi devirirken.

Sarper yine dediklerimi umursamadan, "Bu akşam her ne olursa olsun, bizden kaçma," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Akşam ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum, ben sadece olasılıklar üzerinden hareket ediyorum."

Kesinlikle benimle dalga geçiyordu bu adam.

Oflayarak, "Lütfen, Sarper, saçmalamayı bırak da eve gidelim. Hazırlıklar yapılırken orada olmak istiyorum," dedim kollarımı göğsümde birleştirirken.

Koltukta rahatsızca kıpırdanırken, "Söz ver," dedi.

Göğsümde birleştirdiğim kollarımı açarken bu seferki adresleri boynumdu. Ellerimi boyuma dayayıp parmaklarımı birbirine kenetlediğimde Sarper'e baktım. "Artık gitmem için geç olduğunu söyledin. Bir yere gitmeyeceğim, bunu istesem bile senin izin vermeyeceğini biliyorum. Sadece senden istediğim beni daha fazla yalan çukuruna baktırmaman. Bu kadarı benim için nafile," dedim.

Kafasını öne eğip bana bakmaya çalışırken, "Gitmeyeceksin yani?" dedi sorar gibi. Ben de karşılık olarak, "Gitmeme izin verecek misin?" diye sordum. Kafasını olumsuz anlamda salladığında, "O zaman sana bir söz vermem de gerekmiyor," dedim ellerimi boynumdan çekerken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana zorla bir şeyler yaptırmak istemiyorum," dediğinde kafamı koltuğun başlığına yaslayarak güldüm. "Bana yaptırdığın her şey zorla, Sarper. Sana söz versem ne değişecek, söz vermesem ne değişecek?"

"Sana, senin isteğin dışında bir şeyler yaptırmak isteseydim ikimiz de eminiz ki şu an burada olmazdın." Dediği şeyle beynimden vurulmuşa döndüm. Doğruydu. Aslında bana zorla bir şey yaptırmıyordu. Evet, her seferinde bunu dile getiriyordu ama icraata geçmiyordu. Ben her şeyi isteyerek yapıyordum. Eğer istemeseydim gerçekten burada olmaz, bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Neden kendimi durdurmuyordum!? Sarper'in gözlerine baktığımda beni benden daha iyi tanıdığını anladım. Sadece altı gün içinde beni bu kadar tanıması normal miydi? Ya da ben sadece beni altı gündür tanıdığını biliyordum. Adamda kızını altı gündür tanıdığı kıza emanet edecek göz var mı?

"Tamam, hadi gidelim."

Kendimde sevmediğim tek huyumdur, karşımdaki insan haklı olduğunda geri adım atmak. Sarper bir şey demeden koltukta düzgün şekilde otururken arabayı çalıştırdı. Geriye doğru gitmek için elini benim koltuğumun başına koyduğunda arkasına bakmak için bana doğru döndü. Koltuk aralığı fazla olmadığı için parfümünün kokusunu alabiliyordum. Ne çok hafif ne de bir insanı kokusuyla rahatsız edecek kadar ağırdı. Ne koktuğunu anlayamıyordum ama pahalı olduğu belli oluyordu. Arabayı geri çıkarıp tekrar eski haline döndüğünde burnuma dolan kokusu da uzaklaşmıştı.

Evin sokağını geçtiğimizde gözlerimi devirerek, "Yine nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Peri'nin hediyesini almaya," dediğinde, "Almamış mıydın zaten?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aldım ama bugün teslim alacağımı söylemiştim."

Kafamı cama çevirip geçtiğimiz caddedeki insanları izlemeye başlamıştım. Hepsinin omuzlarında kendine göre kaldıramadıkları sorunları vardı. Benim de omuzlarımın kaldıramadığı tek yük Peri'ye söylediğim yalanlar. Sadece Peri değil, aileme söylediğim yalanlar bile sırtımda kambur oluşturuyordu. Ne zaman bitecek diye düşünmeden edemiyorum. Cevabını bildiğim soruyu defalarca kendime sorduğumda, cevabının değişeceği konusunda kendimi kandırıyorum. Ömrümün sonuna kadar bu yalan omzumda bir kambur olarak kalacaktı. Peki ömrümün sonuna kadar onların yanında mı kalacaktım? İşte bunun cevabını bilmiyorum. Sonunu bilmeden bir şeye kalkışmak bir uçurumdan düşmek gibi. Ne zaman yere çakılacağımı bilmediğim bir uçurum.

Ben bunu düşünürken Sarper arabayı durdu. Nereye geldiğimizi görmek için etrafıma baktığımda sadece önümüzde bir Pet-Shop mağazası vardı.

Sarper'e baktığımda o da önümüzdeki binaya bakıyordu.

"Hediye olarak köpek mi alacaksın?" diye sorduğumda yine her zaman yaptığı hareketini yapıp kafasını sallayarak cevap verdi. Arabanın kapısını açıp indiğinde ben de peşinden gitmek için arabadan indim. "İnsan çağırır!" diye arkasından söylenirken dediğimi umursamadan binanın cam kapısını iterek içeri girdi. İçeri birilerinin girdiğini anlayan köpekler dikkat çekmek için havlamaya başladıklarında gülümsedim. Hepsi birbirinden güzel ve sevimliydi. Ama gerçekten hoşuma giden bir tanesi vardı ve direkt onun yanına yöneldim. Kahverengi ve beyaz renkli tüylerine dokunmak istedim. Siyah burnu o kadar küçüktü ki tüylerinin arasında kaybolmuştu. Köpeğin kendi de küçüktü aslında. Kafasını patilerinin üzerine koymuş, baygın gözlerle bana bakıyordu. Neden bu kadar mutsuz olduğunu merak etmiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanımda duran orta yaşlı kadına bakarak, "Neden bu kadar mutsuz?" diye sordum. Kadın gülümseyip, "Her zaman müşteri geldiğinde büyük bir heyecan yaşardı ama hiç kimse onu tercih etmiyordu. Galiba bu yüzden," dediğinde kafesin kapağını tutup, "Açabilir miyim?" dedim. Kadın benden önce davranıp, "Beyefendi bu köpeği sahiplendi zaten," dediğinde köpek sanki kadının ne dediğini anlamış gibi hızla yerinden kalkıp diğer köpeklere eşlik ederek havlamaya başladı. Köpeklerin her zaman bir insan kadar akıllı olduğuna inanmışımdır ve o da bunu kanıtladı. Kafesin kapağı açıldığı an köpek bir anda üstüme atlayınca afalladım. Aramızdaki mesafe fazla olmasa bile nasıl bir heyecanla atladıysa kendi de ürkmüştü.

"Çok zeki bir köpek," diyerek kafasını okşadığımda mırıltılar çıkardı.

Görevli kadın söylediğim cümleyi yenileyip, "Zeki ve duygusal bir köpek," dedi. Sarper erkek görevliyle imzalanacak belgelerle işini bitirerek yanımıza geldi. Kadın kollarımın arasında kaybolan köpeğe uzanıp, "Sizin için hazırlayayım," dedi. Köpek kucağımdan ayrılmak istemiyor gibi daha çok sokuldu kollarıma. Birazcık içini rahatlatmak için başını ovalayıp, "Evine gitmen için hazırlanman gerekiyor, şeker şey," diyerek köpeği kadına uzattım. Kadın kucağında tuttuğu köpekle yanımızdan uzaklaşırken Sarper'e dönüp, "Peri bu hediyeye bayılacak!" dedim. Ellerini eşofmanının ceplerine sokarken huzursuz gözüküyordu.

"Bu kadar huysuz durma. Bugün kızının doğum günü, gülümsemeye çalış," dediğimde yüzünde saniyelik bir gülümseme oluşturup tekrar huysuz haline döndü. Bugün üzerinde garip bir huzursuzluk vardı. Tam olarak neden kaynaklanıyordu bilmiyorum, kendi de söylemiyordu. O yüzden üstüne gitmek istemiyorum.

Kadın yanımıza geri döndüğünde köpeği mavi hayvan kutusuna koymuş, üzerine de büyük kırmızı bir fiyonk yapıştırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eve geri döndüğümüzde neredeyse her şey hazırlanmıştı. Bar masalarına istediğim renkte gri örtüler örtülmüş, masanın üç bir yanına elbiselerimizin renginde kurdeleler bağlanmıştı. Bizimle konuşan sarı saçlı adam bizi görüp yanımıza geldiğinde, "Nasıl görünüyor, Eliz Hanım?" diye sordu.

"Her şey tam olduğunda söyleyeceğim," deyip etrafıma baktıktan sonra yine konuşmaya başlayarak, "Balonları unutmadınız değil mi?" diye sordum. Adam arka tarafımızda kalan bir yeri göstererek, "Arkadaşlar hazırlıyorlar," dedi. Kafamı çevirip adamın gösterdiği yere baktığımda iki kız gölgelik bir yerde oturmuş biri helyum gazıyla balonları şişirirken diğeri de balonların ucuna gri renkte ip bağlıyordu.

Adam dönüp, "Tamamdır," deyip güldüğümde adam iznimi isteyerek yanımdan ayrıldı. Adamın ayrılmasıyla Sarper'in elinde kutuyla yanıma gelmesi bir oldu. Benim gibi etrafına bakıp, "İyi gidiyor," dediğinde, "Aynen," diyerek cevap verdim.

"Hadi Peri'ye hediyesini verelim."

Aynı anda arkamızı dönüp eve ilerlerken Peri bizden önce koşarak bahçeye çıktı. "Neredeydiniz! Sizi göremeyince çok üzüldüm."

Babasının elindeki kutuyu görünce yerinde durup elleriyle ağzını kapattı. "Yoksa o tahmin ettiğim şey mi, babişko?" diye sordu heyecanla. Sarper elindeki kırmızı fiyonklu kutuyu yere bırakırken, "Gel bak," dedi. Yüzündeki huzursuzluk bir nebze olsun silinmişti. Peri koşarak kutunun yanına geldiğinde, "Allah'ım lütfen o olsun, lütfen o olsun," dediğinde Sarper'e yanaşarak, "Neyden bahsediyor ki?" diye sordum. Sarper de bana doğru yanaşıp, "Bora ile bu köpeği görmüşler iki hafta önce. Bahsedip duruyordu," dedi. Daha fazla sevinecek, diye düşünürken Peri'den tiz bir çığlık sesi yükseldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyordum, biliyordum! Teşekkür ederim, baba," derken kucağında köpeğiyle birlikte dönüyordu. Köpek de Peri'nin heyecanına ortak olup havlamaya başlayınca Hacer abla, "Sonunda aldırdı sana o köpeği," diyerek bahçeye girdi. Zeyno'yla Bora da evin önünden arka bahçeye gelen köşeden dönüp görüş alanımıza girdiklerinde Peri köpekle birlikte Zeyno'ya doğru koşmaya başladı.

"Teyze bak, babam bana ne aldı, baksana."

Tek sorunumuz şuydu: Zeyno köpekten korkardı. Bir çığlık sesi de Zeyno'dan yükselince yüzümü buruşturdum. Korkudan, Bora'nın arkasında saklanınca Peri ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bir Zeyno'ya bir de ona doğru uzattığı köpeğine bakıyordu.

Bora'nın arkasına saklanan Zeyno gözlerini köpekten ayırmadan, "Kızına doğum günü hediyesi diye köpek mi aldın! Git prenses elbisesi al, Barbie bebekler al, ne bileyim oyun evi falan al, köpek ne!" diye Sarper'e bağırıyordu. Onun bu hali Bora'yı güldürürken koluna vurup, "Gülme be!" diye çemkirdi. Küçükken köyde dedesi ve anneannesine kalmaya gittiğinde, dedesinin evinin etrafını dört tur attıracak şekilde Zeyno'yu kovalamış bir köpek. O gün bugündür Zeyno her gördüğü köpekten korkarmış. Bana anlattığında da çok gülmüştüm, şimdi Bora'nın arkasına saklanarak köpekten korunmaya çalışmasına da gülüyordum.

"Git odana götür onu, teyzeciğim, lütfen," diye yalvarırcasına konuşurken Zeyno, Peri, "Tamam, teyzoş, sen korkma," deyip kucağında köpekle Zeyno'nun yanından uzaklaşıp yanıma geldi.

"Anne, köpeğimin adını ne koyalım?"

Yere eğilip kucağındaki köpeği severken, "Bilmem, sen karar vermelisin buna," dedim.

"Tamam o zaman, doğum günümden sonra karar veririm," deyip Hacer ablaya döndü ve "Hadi Hacer Sultan, köpeğime yemek bir şeyler verelim," diyerek eve girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Misafirler yavaş yavaş gelirken Peri ve ben ancak hazırlanabilmiştim. Sarper, saçımız ve makyajımız için eve kuaför çağırmıştı. İkimizin de saçlarına örgülü, dağınık topuz yapılmıştı. Hafif şeyler istediğim için makyaj işi uzun sürmemişti. Zeyno ise, bedenini saran diz kapağının bir karış üstünde olan bordo V yaka elbisesini koyu bir makyajla tamamlamak istemişti. Parti boyunca sürekli ayakta duracağım için topuklu ayakkabı yerine parlak gri babet giymeyi tercih etmiştim.

"Anne, hadi herkes bizi bekliyor!" diye pencereden dışarı bakarak kendi heyecanını kendi yaratan Peri'ye baktım. Yerinde duramıyor, sürekli hareket halindeydi.

Elimi ona doğru uzatıp, "Hadi gidelim," dediğimde elbisesine özen göstererek dışarıyı daha rahat görebilmek için üstüne çıktığı küçük sandalyeden atlayarak yanıma geldi. Diğer elini de Zeyno'ya uzatınca artık aşağıya inmek için hazırdık.

Teker teker Peri'nin odasından çıkıp merdivenlere yöneldiğimizde Hacer abla karşımıza çıktı. Sahte bir şekilde bize doğru tükürürken, "Tüh maşallah benim kızlarıma," dedi.

Peri sabırsızlanarak kolumuzdan çekip bizi merdivenlere yönlendirdiğinde, "Hadi anniş, hadi teyzoş gidelim artık," diyordu.

Zeyno yerinde durduğunda istemsiz olarak onu çekiştiren Peri de durmuştu.

"Kuçu kuçuyu bağladın değil mi?"

"Evet, bağladım."

Tekrar çekiştirip merdivenlerden indirdiğinde elbisemin eteklerini takılıp düşmemek için kaldırdım. Salona girdiğimizde Serpil ve Toygar hararetle konuşuyordu.

"Bu gece rahat duracaksın, Serpil. Yoksa bir daha buraya getirmem seni." Toygar, Serpil'i açıkça tehdit ediyordu. İyi de yapıyordu, çünkü bu gece o ve onun saçmalıklarıyla uğraşmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istemiyordum. Bahçe kapısından da çıktığımızda ortamı aydınlatan ampuller dikkatimi çekti. Masaların çevresine sabitlenen tahtaları örtülerle aynı renk kumaşlarla sarmışlardı. Dört köşede olan yüksek tahtalara bağlanan ampuller ortama renk katıyordu. Tahtaların dibine dörder tane helyumlu balon bağlanmıştı. Her şey hayal ettiğimden daha güzeldi. Köşede duran masanın üzerinde hediyeler varken, bar masalarının üzerinde çerezler ve yetişkinler için kokteyl, çocuklar için meyve suyu bardakları vardı. Bütün masaların önünde da alçak kare bir masa vardı. Peri, Zeyno ve ben bahçe girip konukların yanına doğru yürürken bütün bakışlar bize döndü.

Bir masadan, "Demek çocuğun annesi buymuş," diyen kadının sesini duyduğumda bozuntuya vermeden gülümseyerek yürümeye devam ettim. Hayır sanki kocaman bir salondayız da, konuşulanları duymayacaktım! Adım gibi eminim bazıları sırf beni merak ettiği için katıldı partiye. Zeyno, Peri'nin elini bırakıp Bora'nın yanına gittiğinde biz de masanın başında takım elbisesiyle bizi bekleyen Sarper'in yanına gittik. Baştan aşağıya inceleyip, "İkiniz de çok güzelsiniz," diyerek Peri'yi kucağına aldı. Peri gelen konuklara, "Hepiniz doğum günü partime hoş geldiniz. Bu doğum günümde çok daha mutluyum çünkü aşkım annem yanımda," dediğinde gülümsedim.

Sarper kara masanın üzerine koyulmuş pastanın önüne geçerek Peri'ye baktı. Peri pastayı gördüğünde, "Annemi sakın kimseye vermeyin, onu ben yiyeceğim!" deyince konukların hepsi güldü. Pastanın üzerinde de sadece '5' şeklinde mum vardı.

Sarper Peri'yi ortamıza alacak gibi döndürdüğünde, "Üç deyince üfleyeceğiz, anniş ve babişko!" deyip öne doğru eğildi.

"1...2...3!" Üçümüzün üflemesiyle sönen mumun ardından gelen alkış tufanı biraz da olsa beni heyecanlandırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peri ilk önce benim sonra da babasının yanağını öptüğünde, "Parti başlasın!" diye bağırdı. Sarper'in kucağından inip arkadaşlarının yanına giden Peri'nin arkasından, "Çok mutlu," dedi Sarper.

Kollarımı birbirine sararken, "Evet," dedim. "Ama sen mutlu değilsin," demeyi unutmadım. Her halinden belliydi bir şeyi sıkıntı ettiği. Daha fazla dayanamayarak, "Neyin var Allah aşkına, Sarper?" diye sordum.

Elini belime koyup, "Gel, önce konuklarla tanıştırayım seni, sonra anlatırım," dediğinde, "İlk önce bir şeyler içeyim, heyecandan boğazım kurudu," deyip boş olan masalardan birine gidip meyve suyunu almak için Sarper'in yanından ayrıldım. Tam masanın önüne gelip, meyve suyu dolu bardağı elime aldığımda bahçeye giren kadını görünce olduğum yere çakılmış gibi hareket edemedim.

Elimde tuttuğum bardak ayak dibime düşerken meyve suyu, eteği kaldırdığım için açıkta kalan tenime sıçradı. Gördüğüm şey aklımın bana oynadığı bir tür hayal ürünü mü yoksa gerçek miydi anlam veremiyorum. Hiçbir şeyin gerçek olmamasını istiyorum. Dudağında kırmızı ruju, ağzında sakızı ile karşımda duran basit kadının o olmaması için dua ediyorum. *Sadece anormal bir benzerlik olsun, sadece anormal bir benzerlik olsun.* Kafamın içinde tekrarladığım bilmem kaç bininci cümle kadının konuşması ile son buldu.

"Bensiz parti verdiğinizi duydum. Hem de benim kızımın doğum günü partisi."

Sıcağa rağmen ayaklarına giydiği apartman topuklu botlarla bize doğru yürümeye başladı. Kulaklarım uğuldarken, çok derinlerden Peri'nin sesi geliyordu.

"Bu kadın kim, baba? Neden doğum günümü kendi kızının doğum günü sanıyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper'den bir çıt dahi çıkmıyordu. Neden bir şey demiyordu? Ne oluyordu!? Hiç kimse bir şey demeden kadına bakıyordu. Gözlerim saniyelik Zeyno'ya kaydığında onun da benim gibi donup kaldığını gördüm.

Kadının tekrar konuşmaya başlamasıyla gözlerim tekrar onu buldu. Elinde tuttuğu büyük hediye paketini sağa sola sallayıp, "Hediyemi de alıp geldim," diyerek kahkaha attı. Bu o olamazdı, bu benim kardeşim dediğim kız asla olamazdı. Sadece anormal derecede olan bir benzerlikti bu. Hem insanlar çift yaratılmıştır, değil mi? Belki bir yerlerde bana da benzeyen biri vardır?

Kadın yine konuşup, "Neden kimse bir şey demiyor?" dediğinde, arkasında duran tek elini cebine koymuş Gargamel tipli adam, "Ortama bomba gibi düştün be, Aysun. Şu zengin bebelerin tiplere bak," dedi. İkisi de aynı anda güldüğünde orada ölmek istedim. Aysun, dedi. O iğrenç adam, o kadına Aysun, dedi!

Sonunda biri konuşup, "Parti bitti millet!" dediğinde sesin sahibinin Bora olduğunu uğuldayan kulaklarıma rağmen anlamıştım. Hiç kimse tek bir kelime dahi söylemeden önümden, arkamdan, yanımda geçerek bahçeden çıkarken Sarper, "Hacer abla, Peri'yi götür," dedi. Hacer abla koşarak önümden geçip Peri aldıktan sonra yine koşarak eve girdi.

Gözlerim yaşlarla dolup görüş alanımı bozarken kadını baştan aşağıya süzdüm. Bir şey arıyordum, onun olmadığını görüp rahatlayabileceğim bir şey.

Giydiği elbisesi sadece kalçalarını kapatırken göğsünde V şekilde derin bir dekolte vardı. Elbisenin üzerine giydiği parlak kırmızı deri ceketi dudaklarındaki kırmızı rujla tamamlamıştı. O kadın başlı başına Aysun'a benzemiyordu ki! Aysun kırmızı rujdan nefret eder, bu kadar yüksek topuklu ayakkabılarla gezemezdi.

Zeyno benim gibi sessiz kalmayı bırakmış, bağırarak konuşmaya başladı: "Ne oluyor burada! Bu nasıl bir oyun!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın Zeyno'ya bakıp maşalamış olduğu saçından bir tutamını parmağına dolayarak ağzındaki sakızı yere tükürdü. "Aynı asi ve asabi tavırlar. Hadi ama, Zeyno, çık şu ergenlikten." Kadının kullandığı her kelime bedenime bir darbe daha indiriyordu. Kadın diyorum çünkü ona Aysun demek istemiyorum, yakıştıramıyordum. Karnıma saplanan acı ile iki büklüm olup öne eğildiğimde bana destek olmak için koluma girenin kim olduğuna bakmadan kokusundan anlamıştım. Asla unutmayacağım koku... Sarper...

Kolumu tuttuğu parmakları tenime hafifçe masaj yaparken gözümden bir damla yaş çimlerin üzerine düştü.

"Her şeyin bir oyun olduğunu söyle," diye fısıldadım, ama hangi insan böyle adice bir oyunla kandırabilirdi ki bizi?

Sarper de benim gibi fısıldayarak, "Üzgünüm," dedi. Benden daha çok üzgün olabilir miydi!? Karşımda duran kadın, üç yıl önce öldüğünü bildiğimiz, cenazesinde saatlerce ağladığımız, kardeşim dediğimiz kız!

Daha fazla inkâr etmenin anlamı yoktu. Oydu. Sarper'in sürekli 'orospu' diye nitelendirdiği, kendi kızını atların arasına bırakıp kaçan kadın benim yıllarca önce aynı yatağı paylaştığım insandı. Kabullenemiyor, yapamıyordum. Buna inanmak istemiyordum. Her şeyin büyük bir rastlantıdan ibaret olduğunu bilmek istiyordum!

Şu anda bana destek olan tek kişiden, Sarper'den destek alarak iki büklüm olduğum halden çıkıp omuzlarımı dikleştirdim ve kadının gözlerinin içine baktım. O kadar soğuk, o kadar farklı bakıyordu ki demek istediğim cümleleri yutmama neden oluyordu. Ağlamaktan titreyen sesimle sadece, "Neden?" diyebildim. Anlam veremiyorum. Neden bizi, hadi bizi geç, neden ailesine böyle bir kötülüğü yapmıştı? Aysun babasına âşık biriydi, babasına nasıl kıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaşlarını çatarak çenesiyle yanımda duran Sarper'i gösterdi.

"Yanında duran adama sor!" dedi nefretle.

Küçük adımlar atarak ona doğru yaklaşmaya başladım. Her adımımda bu yaptığıma pişman olsam da, yakından görmek istiyorum. Ben ona doğru ilerlerken Sarper de kolumu bırakmamış, benimle birlikte yürüyordu.

Aramızda sadece bir adımlık mesafe kaldığında durdum. Peri'nin saçlarının neden sarı olduğunu şimdi anlamıştım. Saçları aynı annesinin saçlarına benziyordu. Parlak ve yumuşak. Tabii karşımda duran ve bana boş gözlerle bakan kadının saçına sıkılmış bolca saç spreyinden sonra kalas gibi duruşunu göz önünde bulundurmazsak.

"Peri'nin ne suçu vardı?" dedim titreyen sesimle. Ağlamıyorum ama gözümden biriken yaşlar görüş alanımı buğulaştırıyor. Ağzının bir tarafı yukarı kalkınca, "Peri'nin tek suçu bu adam gibi bir babası olması!" dedi bir anda bağırarak. Bağırmasıyla yerimde sıçramıştım ama geri adım atmamıştım. Aksine bir adım daha ona yaklaşıp aramızdaki meksefeyi kapattım.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Sen kimsin!" dedim. Kafasını yana doğru yatırıp, "Dört senelik kankanı nasıl unuttun hemen, Elizcik?" dedi gülerek. Güldüğünde sakız nedeniyle ağzındaki nane kokusu yüzüme çarptı.

"Sen asla benim kardeşim dediğim Aysun olamazsın!" dediğimde yüzündeki çarpık gülümseme daha da büyüdü.

"Ben tam da o Aysun'um!"

Benim yerime Zeyno konuşmaya başladı: "Evet, sen Aysun'sun ama asla bizim Aysun'umuz olamazsın!" dediğinde ona katıldığımı belli edercesine hafifçe kafamı salladım.

"Sizin Aysun'unuz olmayı isteyen kim! Sizi siz yapan bendim, şimdi bensiz hiçsiniz!" Tükürükler saçarak konuşurken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendime hâkim olamayıp pudrayla renklendirilmiş yanağına tokat attım. Yanağına inen darbeyle kafası yana savrulsa da kahkaha atarak tekrar bana baktı. Evet, Aysun okulda popülaritesi yüksek bir kızdı. Her erkek onunla sevgili olmak, her kız onunla arkadaş olmak isterdi. Ama o bizimle arkadaş olmuştu.

Bir şey demeyip saçını savurarak arkasını döndü ve buraya geldiği adamın koluna girerek bahçeden çıkmak için yürümeye başladı. Birkaç adım attıktan sonra bedenini döndürmeden sadece kafasını çevirerek, omzunun üzerinden bana baktı.

"Hazır ol, Elizcik, canını yakmak için bir nefes kadar uzağında olacağım..."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altıncı Bölüm

Gözüme vuran ışıkla, dün gece zorla kapattığım gözlerim aralandı. Odamın tanıdık görüntüsü gerginliğimi biraz da olsa silip sürdü. Sarper'in bütün ısrarlarına rağmen dün gece evimde kalmak istediğimi söylediğimde kendi de benimle gelmişti.

Her şey o kadar garip ve bir o kadar da saçma geliyordu. Yıllar önce öldü diye bildiğimiz arkadaşımız bir anda karşımıza bizden nefret eder şekilde çıkıyor. Film olsa, reyting rekorları kırar! Neden bize nefret beslediğini düşünüyorum ama elde var sıfır. Onun nefretini kazanacak hiçbir şey yapmamıştık. Hadi biz bilmeden istemeden kalbini kırdık diyelim, ailesine niye yapıyordu bunu? Annesi ne hale gelmişti, babası desen haftalarca Aysun'un odasından çıkmamıştı. Bizi her gördüğünde ağlayan babası gözlerimin önüne geldi bir an. Aysun'un yaşadığını bilseler ne kadar mutlu olurlar kim bilir. Bir de kızlarının şimdiki durumunu görseler... Bu sefer gerçekten ölmesini isterler galiba. Aysun herkesin kıskanarak baktığı, her hareketi sevimli bulunan kız değil de, artık gerek tavırları gerek giyim kuşamıyla herkesin iğneleyici bakışlarına maruz kalan bir kadındı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yataktan çıkmadan dün geceyi düşünürken, Aysun'un gider ayak bana söylediği söz geldi aklıma.

'Hazır ol, Elizcik, canını yakmak için bir nefes ensende olacağım.'

Bu kadar mı kolaydı bana zarar vermek onun için? Peki benim ondan tiksinmem bu kadar hızlı olmuş muydu gerçekten? Bir kere bile gidip boynuna atlayıp, sıkıca sarılmak gelmedi içimden.

Oturur pozisyona geçip, yatarken açmadığım saçlarıma geçirdim elimi. Spreyden dolayı sertleşmişti. Kafamı sağ tarafa çevirip dolabın kapağına sabitlenmiş boy aynasından kendime baktım. Rimellerim akarak yanağımda siyah bir şerit çizmişti. Saçlarım pek dağılmamış olsa da, elbisemin etekleri kalçalarıma kadar çıkmıştı. İnşallah Sarper beni kontrol etmek için odaya gelmemiştir, diye düşünerek yataktan kalkıp temiz iç çamaşırları almak için çekmecemin yanına gittim. Ev, Bora'nın bulduğu yardımcılarla eskisinden daha temiz olmuştu. Özenle çekmeceye yerleştirilmiş iç çamaşırlarımdan alıp, dolabımdan da ruh halimi yansıtan siyah pijama takımımı aldım. Kıyafetler elimde banyoya gitmek için odadan çıktığımda, Sarper de banyodan çıkıyordu.

Ne diyeceğini bilemez halde ağzına ilk geleni söyledi: "Merhaba."

Cevap vermeyip yanından geçmek istesem de yapamadım ve, "Merhaba," diye karşılık verdim. Onun bir suçu yok demiyorum, demeyecektim. Bana Peri'nin annesinin Aysun olduğunu söyleseydi belki bu kadar acı çekmezdim.

"Eliz, bak..." Cümlesini tamamlamasına izin vermeden, "Sarper kendimi iyi hissetmiyorum. Banyo yapıp yatacağım. Sonra konuşuruz," diyerek ben konuştum. Eğer konuşursak kalbini kırabilirdim ve ben birinin kalbini kırmaktan nefret ederdim. Bir şey söylemeden geçmem için çıktığı kapının önünden çekil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di. Kapıyı açıp içeri girdiğimde elimdeki kıyafetlere daha çok sarılıp dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başladım.

Bundan sonra karşımda bana zarar vermek isteyen, eskiden aynı tabaktan yemek yediğim kardeşim olacaktı. Buna nasıl katlanırdım bilmiyorum. Katlanmak istemiyorum, gidecektim!

Evet, gidecektim. Hazır değildim Aysun'la savaşmaya asla hazır olamazdım. Onun aksine, o her ne kadar değişse de zarar veremezdim ben ona.

Hızla yerimden kalkıp verdiğim karar ile gelen cesaretle aynanın karşısına geçip saçımdaki tel tokaları hırsla çıkarıp lavabonun içine attım. Hayallerimden vazgeçmiş sayılmayacaktım, sadece bir süre hayallerime ara verecektim diye kendimi inandırmaya çalışırken saçlarımdaki tokalarını çıkarmayı bitirmiştim. Sıcak suyu ayarlayıp üzerimdeki kıyafetten kurtulup suyun altına girdim.

Gitmesine gidecektim de, annemlere ne diyecektim? Her şeyi anlatsam ne olur anlatmasam ne olur diye kritikler yaparken en iyi seçeneğin her şeyi aileme anlatmak olduğuna karar verdim. Zaten onlara yalan söylemekten nefret ediyordum.

Hızlı bir şekilde banyoda işimi bitirip giydiğim bornozla kollarımın arasına aldığım temiz eşyalarla banyodan çıkıp Sarper'e yakalanmadan odama koştum.

Eşyaları yatağın üzerine bırakıp telefonumun burada olup olmadığını kontrol etmek için etrafa göz gezdirdim. Komedinin üzerinde duran telefona koşup, elime aldım. O kadar aceleci davranıyorum ki, sanki buradan gittiğimde düzelecekti her şey.

İnternetten kalan son paramla gece on ikide, Trabzon havalimanına inecek olan uçağın biletini satın aldım. Zeynep'den başka kimse gideceğimi bilmeyecekti. Annemlere haber vermem bir sürü sorgu sual, uğraşamazdım. Okuldan dondurma işini daha kısa şekilde hallederdim artık. Telefonla işim bitince yatağın üzerine atıp üstümü giyindim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uyuyacağım desem de, üstümü değiştirdikten sonra odadan çıkıp salona gittim. Sarper salonda üçlü koltuğa oturmuş, boş boş elinde tuttuğu bardağa bakıyordu. Ne düşünüyordu acaba? Bana yaptığı yanlışı mı yoksa kızına yaptığı yanlışı mı?

Beni fark etmemişti.

"Dünkü huzursuzluğun bu yüzden miydi?" diye sordum kapının yanında dururken. Dün sabah öyle garip ve huzursuz davranmasının nedeni buymuş demek. Tahmin edebiliyordu Aysun'un böyle bir şey yapabileceğini, o yüzden benden gitmemem için bir söz istemişti. Ben o sözü vermiş olsam da gidecektim.

Cevap vermeyince, yavaş yavaş oturduğu koltuğunda yanına giderek aramızda mesafe kalacak biçimde oturdum.

"Artık anlatmanın zamanı geldi," dedim kafamdaki havluyu saçlarımdan çıkarıp orta sehpanın üzerine bıraktım. Sehpaya baktığımda an, üzerine yazılmış olan yazı şimşek gibi gözümün önünde parlayıp kayboldu. Evime giren de oydu. Kendi fotoğrafını yırtan da...

Bakışlarını dibinde birkaç damla su kalmış bardaktan ayırmadan konuşmaya başladı:

"Aysun hamile olduğunu söylediğinde bir daha ailesinin yüzüne bakamayacağını söylemişti. İlk başta aldırmak istediğini dile getirince asla böyle bir şeyi yapamayacağını söyledim. Düşünürken düzgün bir plan bulabiliriz, demişti." Gülüp, "Çok doğru olan planınız da onu öldü olarak göstermek miydi? Çok doğruymuş, bravo," dedim. Beni duymazdan gelirken konuşmasına devam etti: "Ben evlenelim, balayı için şehir dışına çıkıyormuş gibi yapar, birkaç hafta sonra hamile olduğunu söyleriz, dediğimde beni öldü bilsinler, dedi. Planı yapan kendisiydi. Arkadaşıyla trafik kazası yapıp uçuruma düşmüş, o sırada arabanın patladığını bilmelerini istedi. Kabul etmedim ama beni sürekli çocuğu aldırmakla tehdit etmişti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seyhan teyzeye Aysun ölmeden önce hamile olduğunu öğrendi diyen kişi doğruyu söylüyormuş...

"Hurdalık bir arabayı uçurumdan aşağıya atıp, içinde bir cesedin bulunamayacağı kadar uzun süre ateşe verip yaktık." Kafamı aşağıya eğmiş parmaklarımla oynarken gözümden bir damla yaş işaret parmağımın üstüne düştü.

"Sadece nüfus cüzdanını çok fazla yakmadan kayalıkların üstüne bıraktık, Aysun'un arabada olduğu düşünülsün diye."

Hiç mi üzülmemişti bize? Ne hale geleceğimizi, nasıl dayanacağımızı hiç mi düşünmemişti? Nasıl bu kadar kötü biri haline gelmişti arkadaşım?

"Neden bizden nefret ediyor?" diye sordum titreyen sesimle. Sarper sesimi duyduğu an, kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Senden nefret etmesinin sebebi," dedi ama cümlesini tamamlamadan sustu. Bir şey söyleyecekti ama söylemek ve söylememek arasında kalmıştı.

"Evet, benden nefret etme sebebi?" dedim kafamı yana eğerek. Ne olur daha çok üzüleceğim bir şey söyleme, yalvarırım, dayanamam.

"Benim."

Sarper'e beslediği nefrete beni de katıyordu yani!

"Senden nefret ediyor diye benden de nefret ediyor yani?" dedim daha çok kısılan sesimle. Susup yüzüme bakıyordu Sarper. "Senin yanında olduğum için benden nefret ediyor."

Sayıklıyordum. Bedenim titremeye başladığında kendime hâkim olamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Titremelerin ve ağlamalarım arasında kulaklarımı kapatıp, "Kardeşim benden nefret ediyor! Bana zarar vermek istiyor!" diye bağırıyordum. Sarper elindeki bardağı sehpaya bırakıp yanıma geldiğinde ellerini, kulaklarımı kapattığım ellerimin üzerine koydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eliz?" derken sesinde korku ve üzüntü vardı. Ne yapacağını bilemez şekilde titreyen bedenime sarılıp, kendine doğru çekti.

"Sakin ol, Eliz."

Kapı çalmaya başlayınca komşuların geldiğini düşündüm. İki genç kızın kaldığı evden bağırma sesleri geliyorsa bütün komşular ayaklanmıştır. Titreyen bedenimi durduramıyorum, ağlayışımı durduramıyorum. Sadece haykırışlarım küçük iniltilere dönmüştü. Kapının zil sesi de kesilmişti.

Ben Sarper'in kucağında titrerken göz kapaklarıma çöken ağırlık beni esir alıyordu. Uykum geliyor desem, etraf neden kararmaya başlamıştı? Karanlık beni içine çekmeye çalışırken Aysun gözümün önüne geldi. Dün gece karşıma çıkan Aysun değildi. Benim tanıdığım, masum, yüzünden gülümseme eksik olmayan Aysun'du bu. Karanlık odada bembeyaz giymiş, elini bana uzatmıştı. Gülüyordu. Sahte değildi gülüşleri, içimi ısıtıyordu. Uzattığı elini tutup, "Bana gerçekten zarar verecek misin, Aysun?" dediğim anda yüzündeki gülümseme silindi. Üzerindeki beyaz elbisenin etekleri bir toz halinde uçup gittiğinde sadece kısacık şekilde kaldı üstünde. Beyaz renk, kırmızıya dönmeye başlamıştı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda, kırmızı ruju vardı. Saçları düz değil, yoğun derecede kıvırcıktı.

"Tabii ki sana zarar vereceğim, Eliz'cik," deyip sahte ve itici bir kahkaha attı. Elimi elinden kurtarmaya çalıştım ama çok sıkı tutuyordu. Çekmeye çalıştıkça siyah ojeyle boyanmış tırnaklarını elime batırıp kanatıyordu.

"Bırak beni!" diye bağırsam da, bağırışlarım kahkahasının arasında kayboluyordu. Boşta kalan elimle tek kulağımı kapattım.

"Yeter! Bırak beni! Bırak gideyim!"

Ben sesimi yükselttikçe kahkahalarının sesi yükseliyordu.

"Eliz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper'in sesiydi bu. Bana sesleniyordu. Aysun'un kahkahaları bitmiş, etrafıma bakıp sesin nereden geldiğini anlayama çalışıyordum.

"Eliz? Duyuyor musun beni?"

Kafamı kaldırıp siyahtan başka renk olmayan odada Sarper'in mavi gözlerini görmek için kafamı hızla bir sağa bir sola çeviriyordum. "Sarper, yardım et!"

"Eliz? Görüyor musun beni?"

"Hayır! Yanıma gel, yardım et, Sarper. Korkuyorum!"

Aysun'un elinin elimi bıraktı. Ben de fırsattan istifade diyerek koşmaya başladım. Nereye gittiğimi bilmeden karanlık odada koşarken, karşıma beyaz bir kapı çıktı. Durmadan ona koşarken arkama baktığımda topuklu ayakkabısını yere vura vura peşimden gelen Aysun'u görünce çığlık atıp daha hızlı koşmaya başladım.

"Nereye gidersen git, peşinde olacağım, Eliz Dalkıran! Benden kaçman imkânsız!" Kapının yanına geldiğimde daha fazla söylediklerini duymamak için, kapı kolunu tutup kendime çektim. Gözüme vuran beyaz ışıkla, kollarımı gözüme siper ettim.

"Eliz Hanım, duyabiliyor musunuz beni?"

Tanımıyordum bu sesi. Gözümdeki beyaz ışık çekildiğinde, ışığın etkisiyle birkaç saniye görüşüm netleşmedi. Renkli renkli çemberler gözümün önünde sağ sola hareket ederken, "Evet," dedim sesini tanımadığım adama. Burnuma dolan ilaç kokusuyla yüzümü buruşturdum.

Neredeyim ben?!

Görüşüm netleşirken ilk gördüğüm başımda durmuş bana bakan Sarper oldu. Bakışlarımı etrafta gezdirirken hastanede olduğumu anlamıştım. Sağ elimin üzerine takılan serumun acısını yeni yeni hissedebiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diyen ve tanımadığım sesin sahibine bakmak için kafamı yan tarafa çevirdiğimde top sakallı, kafasında bir saç teli bile olmayan doktoru gördüm. Adamın dıştan görünüşüne göre oldukça inci sesi vardı.

"Başım ağrıyor," dedim doktoru incelemeyi bıraktığımda.

"Sinir krizi geçirmişsiniz. Kendinizi fazla sıktığınız için başınızın ağrıması normal, Eliz Hanım," deyip karşı tarafta duran Sarper'e bakıp, "Serum bittikten sonra çıkmanızda bir sakınca yok, Sarper Bey," dedi. Başucumda duran mavi dosyaya bir şeyler yazdıktan sonra, "Geçmiş olsun," deyip odadan çıktı. Doktor arkasından kapıyı kapattığında Sarper yatağın yanına oturdu.

"Çok ağrıyor mu başın?" dediğinde, "Biraz," diye cevap verdim. Ardından, "Ne oldu?" diye sordum olanları hatırlayabilmek için.

"Konuşuyorduk, titreyip bağırmaya başladın. Sonrasında bayıldın." Olayı kısaca özetlerken konuştuğumuz konular yavaş yavaş zihnimde belirginleşmeye başlamıştı. Aysun'un planları, hamile olduğunda bebeği aldırmak istemesi, kaza, yangın...

"O sırada Zeynep'le Bora gelince hemen hastaneye getirdik seni. Onlar dışarıda bekliyor, gelirler birazdan," diye kafası eğik konuşurken, elimdeki seruma bakıyordum. Gece on ikide uçağım kalkacaktı ve ben buradaydım! Duvarda asılan saate baktığımda, biri gösteriyordu. Allah'tan uçak saatine çok vardı. O yüzden panik yapmama gerek yoktu.

"Ne kadar baygın kaldım?" dedim gözlerimi saatten ayırırken.

"Neredeyse bir saat." Serum torbasına baktığımda yarısının bitmiş olduğunu görünce, rahatladım. Her zaman hastaneden nefret eden biri olmuşumdur. Hele kokusu, beni daha bir hasta ediyordu.

Kapı iki kere tıklanıp açıldığında odaya ilk Zeyno girdi, peşinden de Bora.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kızım ödümü patlattın ya!" Kaşları çatık yanıma gelen Zeyno'ya gülerek, "Hâlâ ölmedim," dedim. Gözlerini kısarak bana baktığında, "Sen de dirilirsin, kız, merak etme," dedi. Neden bahsettiğini anlamıştım. Yüzümdeki gülümseme silinince, "Bana bak, Eliz, sakın onun için üzülüyorum deme, kafanı kırarım senin!" diye çemkirdi.

Zeyno benim aksime daha kindar bir kızdı. Birinden çok kolay nefret edebilir ve tek kalemde silebilirdi. Görünüşe göre Aysun da silinen kategorisine girmişti.

Sarper yanımdan kalkıp pencere pervazına yaslanırken, Bora yanına gitti. Bir şey demeyip bizi dinlemeyi tercih etmişlerdi.

"O dediğin bizim en yakın arkadaşımızdı, Zeyno," dediğimde köşeden duran sandalyeyi çekip oturdu. Gözlerimin içine bakarak, "Bak sen de diyorsun, arkadaşımızdı ama artık sana zarar vermek isteyen bir fa..." dedi. Cümlesi ağzına tıkılıp kalmıştı. Ne kadar kızgın olsa da o kelimeyle ona hitap edemeyeceğini ikimiz de biliyorduk.

"Çok değişmiş."

"Bu onun tercihi, Eliz. Halinden memnun görünüyordu," deyip arkasına yaslandı.

Pencere pervazına yaslanmış bizi izleyen Tekin erkeklerine bakıp, "Bize birkaç dakika izin verir misiniz?" dediğimde ikisi de aynı ayna kafasını sallayıp odadan çıkmak için harekete geçtiler.

Zeyno'ya gideceğimi ve okulu donduracağımı söylesem izin vermez, gerekirse beni buraya kilitlerdi. Ama ona yalan söylemek istemiyordum. Eğer ona sadece birkaç günlüğüne eve gittiğimi söyleyip okulu donduracağımı söylersem asla affetmezdi beni. Zaten bir dostumu kaybetmişken diğerini de kaybetmeyi göze alamazdım.

"Zeyno, ben bilet aldım," dediğim zaman Zeyno yaslandığı sandalyede dik oturarak, "Ne bileti, Eliz?" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eve gideceğim."

"Birkaç günlüğüne eve gitmen sana iyi gelecektir," dediğinde yüzüne bakış şeklim nasılsa hemen kaşlarını çatıp, "Seni şurada yastıkla boğar öldürürüm, Eliz!" diye bağırdı. Eğer Sarper ve Bora kapıda bekliyorlarsa garanti Zeyno'nun bağırışını duymuşlardır.

"Bu kadar hayali sadece onun yüzünden silip atacaksan, biz her şey için boşuna çabalamışız demektir, Eliz. Buraya gelene kadar neler çektik, bunları nasıl unutabiliyorsun!" Öfkeliydi, bunu görebiliyordum. İçindeki öfkeyi nasıl dökeceğini bilememiş, sandalyeden kalkarak odada volta atmaya başladı.

Bu okula gelebilmek için sosyal hayatımızdan vazgeçmiştik. Okuldan eve, evden okula, hafta sonları da kurslara gidiyorduk. Arkadaşlarımız hafta sonları için piknik tarzı eğlenceler düzenleyince biz ağlayarak ders çalışıyorduk. Çünkü hedefimiz büyüktü. Öğretmen olacaktık. Ailelerimiz bu halimize üzülürken bizi psikoloğa bile götürmüşlerdi. Şimdi o zamanları düşünmenin bana faydası olmadığını anladığımda tekrar konuya döndüm. "Onunla baş edemem, Zeyno!" dedim

"Onunla sadece sen savaşmayacaksın, Eliz. Ben varım, Sarper var, Bora var, Hacer abla var, Toygar var. Var da var, anam, ne diye tek başına yük ediyorsun bunları! Hangimiz seni yalnız bırakırız, düşünsene!"

Haklıydı. Yanımda onca insan vardı ama ben yine de kaçmayı tercih ediyorum. Kalsam sorunları büyüyecek, gitsem sorunlar büyüyecek. İki ucu boklu değnek misali ne yapsam sonuca varamıyorum!

"Bana zarar vermek isteyen Aysun, Zeyno, kardeş dediğimiz insan."

"Onun için kardeş değilmişiz, Eliz." Tam ağzımı açmış cevap vereceğim sırada izin vermeyip elini öne uzattı. "Eğer bizi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geride bırakıp gidersen silerim seni, Eliz. Aysun gibi, silerim," deyip odadan çıktığında bir damla gözyaşı şakağımdan kayarak saç diplerime ulaştı.

Gidersem Zeyno'yu yarı yolda bırakmış olacaktım. Gitmezsem bir zamanlar en yakın arkadaşım dediğim kızın bana zarar vermemesi için kendimi korumaya çalışacaktım. Hangisi zordu? Ya da şöyle sorayım, hangisini hak ettim ben? Bu yaşadığım durumlar neyin cezasıydı?

Ya hayallerimi gerçekleştirmem uzun bir zaman alacaktı ya da burada kalıp herkese yalan söylemeye devam edecektim. İkisini de yapmak istemiyordum, bu yüzden en doğru kararı vermem gerekiyor ama nasıl? Doğru kararın hangi olduğunu bilmezken nasıl karar verecektim!

Sarper hızla odaya girip, "Zeynep ne diyor, Eliz?" diye sordu. Öyle öfkeliydi ki, açık mavi gözleri koyu renge dönmüştü. Yapabilseydi burnundan duman bile çıkarabilirdi.

"Ne söyledi?" dedim yatakta doğrulurken. Elimin acısıyla yüzüm buruşsa da belli etmemeye çalışarak Sarper'in öfkeden kararan gözlerine baktım.

"Ne demek bırakıp gitmek? Verdiğin karar kaçıp gitmek mi!"

Sarper verdiğim karara baya sinirlenmişti. Kontrolünü o kadar kaybetmişti ki nerede olduğumuzun farkında değil gibiydi. Birazdan güvenlik gelip Sarper'i yaka paça hastaneden atmasa iyidir.

"Bağırma, hastanedeyiz!"

Güldü. Sadece güldü. Az önce ağzından neredeyse köpükler çıkararak bağıran adam sadece güldü! "Şu ruh halini cidden anlamıyorum, neden gülüyorsun şimdi!" dedim sesimi alçak tutmaya çalışarak.

"Sinirlendiğimde ne yaptığımın farkına varmam, Eliz ama bu gülüşlerime aldanma." Yanıma yaklaşıp yumruk yaptığı ellerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatağın üzerine koydu. "Verdiğin kararı unut, Eliz Dalkıran. Sen yanımızda olacaksın. Biz de senin yanında olup, o kadının senin saç teline bile dokunmasına izin vermeyeceğiz. Gerekirse gözümü kırpmadan öldürürüm onu ama yine de seni bırakmam!"

Söylediği kelimelerin her biri kanımı doldururken şok içerisinde Sarper'e baktım. Bu nasıl bir saplantıdır! Adam resmen bana kafayı takmış durumda. Benim için kolayca Aysun'u öldürebileceğini dile getirirken gerçekten bunu yapabilir miydi?

"Sen manyaksın, Sarper! Tedaviye ihtiyacın var!"

Hırsla yataktan geri çekilip yumruk yaptığı elini açmadan arkasındaki duvara vurdu. Çıkan sesle kırıldığını düşünsem de, kırık acısıyla böyle sakin duramazdı. Aslında bu manyak dayanır da işte...

Duvara bulaşan kırmızı renkle elimdeki serumu umursamadan yerimden kalktım. Kalktığımda başım dönse de hemen toparlanıp duvarın dibine çökmüş Sarper'in yanına gittim. Karnına doladığı sağ elini kendime doğru çekip, kanlanmış haline baktım. Patlayan yerlerin derileri kalkmış, etrafı morarmıştı.

"Doktora göstermen gerekiyor." Cevap bile vermeden elini elimden çekip kafasını çevirmişti. Şimdi de trip mi atıyordu yani?

"Şimdi kalkıp bu elini doktora göstermezsen elimdeki serum bitmeden hastaneden çıkar, Trabzon'a giderim, Sarper Tekin!"

Kafasını çevirmeden az önce bağırdığının aksine daha kısık bir ses tonuyla, "Ne dersem diyeyim zaten gideceksin, Eliz," dedi.

Gitme kararı almam onu bu kadar çok mu üzmüştü gerçekten? Neden, neden üzülüyordu ki bu kadar? Peri için desem, beş yıldır tek başına yalanlarla dolanlarla idare etmişti, bu saatten sonra da devam edebilirdi.

"Neden gitmemi istemiyorsun, Sarper?"

"Peri için," dediğinde inanmadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buna inanmamı bekleme, Peri'nin mutluluğu için her şeyi yaparsın sen. Ben burada olsam da olmasam da!"

Sonunda kafasını çevirip bana baktığında mavi gözleri eski halini almış ama tek fark, yaşlarla dolmuştu. Bu işte gariplik vardı, hoşuma gitmeyen bir gariplik...

"Sana anlatırsam kararından vazgeçecek misin?" Emin olmak için sorduğu bu sorunun cevabını ona vermek istemiyor fakat öğrenmek istiyordum. Bu yüzden kafamı sallayıp ayağa kalktım. Benimle birlikte Sarper de kalkınca komedinin üzerinde duran havlu kâğıttan dört beş kâğıt koparıp eline bastırdım.

Serumun tıpacı ani kalkışımla elimden çıkmıştı. Nasıl yapacağımı bilmeden tıpacı iğnenin başına takarken olması için dua ediyorum. Olduğu kadar deyip serumla uğraşmayı bıraktığımda yatağa yatıp bacaklarımı örttüm. Sarper yatağa oturunca bir tarafı ağırlığıyla çökmüştü.

"Sabah sana Aysun'un sana olan nefretinin benim yüzümden olduğunu söylemiştim," diye cümleye başladı. Hatırlıyordum.

"Onunla birlikte olduğun için senden nefret ediyor, senin yanında olduğum için benden de nefret ediyor."

"Aslında o yüzden senden nefret etmiyor."

"Taksit taksit anlatma lütfen!" diye çıkışsam da, tepkimin pek bir anlam ifade etmediği cevap vermemesinden anlaşılıyordu.

Oflayıp, "Hadi ama!" dediğimde, "Seni sevdiğim için senden nefret ediyor!" diye karşılık verince nefes alamadım. Gözlerim kocaman açılmış Sarper'e bakarken gözümün önünden yıldızlar uçuyordu. Ben bunu kesin yanlış anladım. Aldığım ilaçların ve serumların etkisiyle afalladım galiba. Gözümü açıp kapattığımda duyduğum şeyin hayal olduğuna emin oldum.

"Kusura bakma biraz sersemledim de, dinliyorum." Kısa süreli bir şaşkınlık geçti Sarper'in yüzünden. Ardından tek kaşını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaldırarak bakıp, "Söyledim ya, Eliz?" dedi. Yo, söylememişti? Söylememişti, değil mi?

"Doğru duydum yani?"

Cevap yok.

"Az önce söylediğin ilacın etkisiyle gördüğüm saniyelik hayal değildi?"

Yine cevap yok.

"Sarper?"

Ve yine cevap yok!

"Seni sevmem bu kadar mı imkânsız?" neredeyse asır gibi gelen bir sessizlikten sonra bunu duymak... Ne düşüneceğimi bilemiyordum... Doğru duymuştum, hayal değildi. Sarper beni seviyordu.

"Ne-ne zamandan beri?" Girdiğimde şokla sorduğum bu sorunun cevabını hem duymak istiyordum hem de duymamak...

"Aysun'la tanıştığımız zamandan beri."

O nasıl oldu şimdi?

"Na-nasıl?"

Derin nefes alıp tekrar konuşmaya başladı:

"Aysun'la sırf seninle yakın olabilmek için tanıştım aslında. Ama seninle beni tanıştırması bir türlü mümkün olmadı. İki üç hafta falan takıldık Aysun'la. Devamını biliyorsun. Bu zamana kadar sürekli seni uzaktan izledim ben. Aysun da bunu öğrenince, Peri'yi bırakıp kaçarak intikam aldı."

Ağzından çıkan her kelime kalbime iğneler batırırken bu adamın bir söylediğinin diğer söylediğini tutmadığının farkına vardım.

"Her seferinde yeni yalanlar mı söyleyeceksin bana?" dedim.

"Yalan değil bu."

"Seninle tanıştım tanışalı anlattıklarınla bu dediklerin tutmuyor, Sarper!" Duyduklarımın şokuyla sesim haddinden fazla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüksek çıkmıştı. Sarper'i sakinleştireyim derken ben zıvanadan çıkıyorum.

"Bu zamana kadar anlattıklarımın hiçbiri yalan değildi, sadece eksikti!"

"Nereye kadar beni eksikliklerle yanında tutacaksın?"

İşaret parmağını sol göğsünün üstüne koyup, "Buradan çıkana kadar!" dedi.

"Eksikliklerin hepsini bana anlatırsan gitmekten vazgeçeceğim ama eğer yine beni kandırırsan sana yemin ederim asla yüzümü göremezsin!" Açıkçası tehdidimi ne kadar umursadı, bilmiyorum. Yataktan kalkıp sırtını duvara yasladığında, "Bundan fazlası yok," dedi.

"İnanmıyorum."

"Sen üniversiteyi burada kazandığın için buraya taşındım, işlerimi buraya aktardım."

İşte başlıyoruz...

"Devam."

Kesin ve net istek.

"Siz bir haftalığına Trabzon'a gittiğinizde evinize girip krem renkli kazağını almıştım."

O kazağı bulmak için evin altına üstüne getirmiş, bir de annemi arayıp on defa memleketteki odamı arattırmıştım. "En sevdiğim kazağımdı, geri istiyorum."

"En sevdiğin olduğu ve sana en çok yakışan kazak olduğu için onu almıştım."

Bir itiraf daha.

"Başka?"

"Senin üzerine yemin ederim başka yok."

Korkmalı mıydım? Adam üç yıldır platonik aşk yaşıyormuş. Durup daha önce Sarper'i bir yerde görüp görmediğimi düşün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düm. İyi saklanmış olmalıydı, onu daha önce hiçbir yerde görmemiştim. Emindim. Peki o beni nerede görmüştü? Nasıl karşıma çıkmıştı, nasıl bana bu denli tutulabilmişti? Nasıl, nerede, ne zaman... Sorular beynimde dönüp duruyordu. Bu duyduklarımı anlamam ve kabullenmem kolay olmayacaktı. Bu süreci atlatabilmek için zamana ihtiyacım vardı. Ancak şimdi ne yapacaktım ben? Gitmeli miyim? Ya da kalıp kaldığım yerden sürdürmeli miydim? Bu kadar şey duyduktan sonra bu oyuna nasıl devam edecektim? Keşke bazı şeyleri bilmekten bu denli ısrarcı olmasaydım!

"O yüzden bende bu kadar ısrarcı davranıyordun?" diye sordum kısık sesimle. Kafasını sallayarak cevap verdiğinde, "Beni yalnız bırakır mısın?" dedim. Birkaç saniye yüzüme bakıp, hırsla odadan çıktı. Neden o sinirleniyordu sanki, sinirlenmesi gereken bendim! Komedinin üzerinde olan telefonumu çalan melodiyle fark ettim.

Uzanıp elime aldığımda ekranda 'annem' yazısını gördüğümde telefonu açmak istemedim. Elime aldığım telefonu yerine bırakıp çalan melodiyi duymamaya çalıştım. Israrla çalmaya devam edince tam açmak için elimi uzattığımda melodi durdu. Kafamı sadece gökyüzünü gösteren pencereye çevirip, dışarıyı izledim.

Gerçekten ne yapacağım ben? O adamla her gün yüz yüze gelebilecek cesarete sahip miyim? Beni sevdiğini bile bile, aynı masaya oturup yemek yemek... Her gözlerine baktığımda nasıl tepkiler verecektim? En önemlisi, bu gece Antalya'yı terk ederek en yakın arkadaşımı kaybetmeyi göze alabilecek miydim?

'Hayır. Sen bunları göze alabilecek kadar güçlü değilsin,' diyen iç sesimi bu sefer kovmadım. Çünkü doğru söylüyordu. Ben bu kadar güçlü değildim. Verdiğim kararın arkasında durarak bir şeyleri kaybetmeyi kabullenemem. Ama öldü bildiğim kardeşimle de savaşmayı kabullenemem.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Allah'ım yardım et.

Allah'tan yardım dilenirken kapının açılmasıyla kafamı aniden çevirdim. Bir işaret mi bu? Tabii ki değil, gelen Zeyno'ydu. Ne bekliyordum sanki, vahiy inmesini falan mı?

"Zeyno?" dedim kısık çıkan sesimle. Düşük omuzlarından bana kızgın ve büyük ölçüde kırgın olduğu aşikârdı. Ne diyebilirim diye düşünürken, "Özür dilerim," dedim. Ne kadar etkili olurdu bilmiyorum, onu bırakıp gitmeyi düşünmüştüm sonuçta. Sesimin tonundan kötü olduğumu anlamış olacak, arkasını dönüp yanıma geldi. Yatağın köşesine otururken elimi tuttu.

"Evet, zor şeyler yaşıyorsun; evet, yaşadığın şeyleri kaldıramıyorsun ama bunun çaresi kaçıp gitmek değil, Eliz. Kendini tek hissetme, her saat her dakika yanında olduğumu sürekli dile getirmesem bile bunu biliyor olman gerekli."

Söylediği şeylere cevap olarak sadece, "Sarper beni seviyormuş," dedim gözümden akan yaşa aldırmadan. Zeyno ilk başta dediğimi anlamayıp umursamasa da birkaç saniye sonra jetonu düşmüş gibi omuzlarını dikleştirip gözlerini açtı.

"Ne!" Benim gibi o da böyle bir şeyi beklemiyordu.

"Üç yıldır beni seviyormuş, Zeyno. Aysun bu yüzden ben nefret ediyor!" dediğimde, "Dur şimdi, baştan anlat bakayım şunu," diyerek yatakta daha rahat bir pozisyon bulup otururak pürdikkat yüzüme baktı. Sarper'in söylediklerini cümlesi cümlesine tekrar ederken gözümden akan yaşlar daha artıyordu.

"Allah'ım sen keçilerime mukayyet ol!" dediğinde gözlerimi devirdim. Sabahları erken kalktığında Selena'yı izleyen kızdan ne beklersin?

"Sana Selena izlemeyi yasaklıyorum, Zeyno!"

"Sus kız! Konumuz Selena mı şimdi!"

Konuya dönmek istemiyorum, bu konuda konuşmak istemiyorum, Sarper'in yüzüne bakmak istemiyorum, evime gidip ders

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalışmak ve yarın okula gitmek istiyorum. Ev demişken gözlerim serum poşetine kaydığında neredeyse bitecek olduğunu gördüm. Sanırım bu, bugün beni mutlu eden tek şeydi.

Tekrar Zeyno'ya baktığımda, "Git bir tane hemşire bul da çıkarsın şu serumu. Eve gidip uyumak istiyorum. Yarın da okula gitmek istiyorum," dediğimde Zeyno'nun gülüşüyle otuz iki dişi meydana çıktı.

"Hocalar bu hafta yok, gülüm." Kaşlarını kaldırıp indirdiğinde yüzümü astım. En azından okula gittiğimde derslere odaklanıp biraz olsun bu konuları unutabilirdim. Dediğime kendim inanmasam da, olasılıktı sonuçta. O sinirle, "Oh rahatlığa bak, sınavlara da onlar girecek zaten!" diye çemkirdiğimde sesimin bu kadar yüksek çıkacağını düşünmemiştim.

Zeyno bacağıma bir şaplak indirip, "Eliz, basarım yüzüne yastığı görürsün he! Ne bağırıyorsun! Sanki yarın okula gittiğinde bütün sorunları evde bırakacaksın," dedi.

Oflayarak, "Zeyno cidden evime gitmek ve uyumak istiyorum," dediğimde, oturduğu yerden kalkıp pantolonun yukarı kalkan paçalarını indirdi. Bu kız, bu sıcakta kot pantolonla yanmıyor mu?

"Tamam, ben gidip birilerini çağırayım, Sarper de çıkış işlemlerini tamamlasın," deyip yanımdan ayrılırken, "Tamam," dedim. Zeyno'nun odadan gidişiyle tek kaldığımda aklıma on beş yirmi dakika önce, Sarper'le olan diyaloğumuz aklıma geldi. Demek benim tek kalmamam gerekiyor ki, aklıma gelmesin.

Keşke şu an sahil kenarında ayaklarımı denize sokmuş, suyun rahatlatıcı etkisini hissediyor olsaydım. Hayaller deniz kenarında temiz havayı içine çekerek rahatlamak, hayatlar oldukça lüks bir hastane odasında ilaç kokusunu içine çekmek. Ne kadar güzel!

Vereceğim karar bundan sonra hayatımı yöneteceği için, kendime zaman tanımak istiyordum. Hemen bir karar verip, ileride

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'keşke' demek istemiyordum. Gitmek veya gitmemek arasında hiçbir taraf baskın çıkıp karar vermem konusunda bana yardımcı olmuyor, bu yüzden daha çok zorlanıyordum ya işte. Terazi o kadar dengede ki.

Odanın kapısı açılıp Zeyno arkasında hemşire ile odaya girdi. Hemşire yanıma gelip, sırtını büküp elimdeki serum iğnesini çıkardığında, "Geçmiş olsun, Eliz Hanım," dedi. Bizden bir iki yaş küçük olduğunu tahmin ettiğim minyon kıza, gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedim. Üzerimdeki ince pikeyi ayaklarımla itekledim. Çıplak ayaklarımı yataktan sarkıttığımda ayakkabılarımı bulmak için bir sağa bir sola baktım.

"Zeyno, ayakkabılarım nerede?" diye sordum.

"Seni Sarper'in kucağında evden çıkardığımız için ayakkabılarını almak aklıma gelmedi," dedi dudağının kenarını ısırarak.

"Aferin, kardeşim, bravo. Çıplak ayak mı gezeceğim?"

Yanıma oturup kolunu boynuma doladığında o sinsi bakışların altından bir şeyler çıkacağına adım gibi emindim.

"Üzülme be, kanka, Sarper kucaklayıverir yine." Boynuma doladığı koluna şaplak indirip, "Döverim seni, Zeyno," dedim. Attığım ters bakışlara aldırmadan elleri ile kafamı kendine doğru çekerek yanağımı öptü.

"Şaka maka ben nasıl gideceğim, Zeyno?" diye sordum parmaklarımı oynatarak. Zeyno bu hareketten çok tiksinirdi. Boynuma doladığı kolunu çekip kafama vurarak, "Yapma!" diye çıkıştı. Gıcık etme sırası bendeydi.

Odanın kapısı açılıp bu sefer elinde terlikle içeri Bora girdi. Kahramanım!

Zeyno'nun gerildiğini boynuma doladığı kolundan anladım. Ne olmuştu yine bunlara? Bora önüme gelip, sabo terlikleri önüme koyarken, "Çıkış işlemlerini hallettim, gidelim artık eve," dedi. Var bunlarda bir hal de bakalım, çıkar kokusu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sa-Sarper nerede?" diye sordum ayağımı terliklere sokarken. Neden kekelediğimi bilmiyordum.

Bora ensesini kaşıyıp, "Sarper eve gitti, biz de arkasından gideceğiz," dediğinde yataktan kalkarken yüzüne bakmadan, "Biz kendi evimize gideceğiz," dedim. Eve giderek daha fazla hasta olacağıma kendi evimde terazinin hangi tarafının ağır basacağını düşüneyim.

Bora söylediğime karşılık, "Neden?" diye sordu.

"Kafamı toplamam gerekiyor ve bu zaman zarfında Sarper'den uzak kalmam en iyisi olacak," dediğimde yataktan kalkıyordum.

"Peri ne olacak?"

Bu yönden hiç düşünmemiştim ama sevgili babası çok kolay yalan bulabilirdi.

"Sarper profesyonel bu konuda, bulur bir yalan, idare eder birkaç gün," deyip yanından geçerek odadan çıktım. Hemen evime gitmek istiyorum. Zeyno'nun hızla arkamdan geldiğini hissedebiliyorum. Adımlarıma yetişebilmek için koşar adımla yürürken, "Serumdan dolayı bir enerji patlaması falan mı yaşıyorsun, canısı? Yavaş yürü!" dedi. Söylenmese olmaz, illa o çenesi laf yapacak. Hızımı kesmeden yürümeye devam ederken telefonumun melodisi kulaklarıma ulaştı. Telefon bende olmadığı için bakmaya yeltenmedim.

Zeyno telefonu açarak, "Efendim?" dedi.

"Eliz," derken sesindeki ton beni otomatik olarak durdurmuştu. Dönüp arkama baktığımda, Zeyno'yu benden beş altı adım uzakta durmuş, kulağına dayadığı telefonla bana bakarken gördüm. Allah'ım ne olur, yalvarırım yeni bir sorun çıkmasın.

Korkak adımlarla yanına doğru yürürken, olabilecek kötü durumları düşünmeye çalıştım. Yaşayacağım sorunlar film şeri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di gibi gözümün önünden geçerken nefes almam zorlaştı. Zeyno'nun gözünden akan oluk oluk yaşları gördüğümde boğazımda düğümlenen yumruyu yutmak için yutkundum. Ama gitmiyor, orada kalmış canımı yakıyordu.

"Zeyno bir şey söyle!"

Nefes alamıyorum, onun gözünden akan her damla yaş boğazımdaki yumruyu büyütüyordu. Çok... Çok daha kötüydü. Yanağımdan süzülen gözyaşını elimin tersiyle silip, "Söyle, Zeynep!" diye bağırdım. Hastane koridorunda durmuş bağırırken etrafımızdaki insanları umursamadım. Konuşmuyor, ağzından tek kelime çıkmıyordu! Daha çok yaklaşıp kollarından tutup salladığımda, "Konuş!" diye bağırdım. Bora beni Zeyno'dan uzaklaştırmak için belimden tutup geri çektiğinde, "Eliz, dur," dedi.

Bora'nın da benim gibi sabrı taşmıştı, beni zapt etmeye çalışırken, "Zeynep ağzından bir kelime çıksın artık!" dedi. Zeyno hıçkırıklarını engellemek için elleriyle ağzını kapatırken, koridordaki koltuklara otururdu. Bora, beni bırakıp Zeyno'nun ayaklarının dibine çöküp ağzına kapattığı ellerini ellerinin arasına alıp öptü.

"Bak, Eliz çok kötü, bir şey söyle artık, güzelim. Hadi," dediğinde destek almak için yanımda duran duvara yaslandım. Duyacağım şeyin yükünü taşıyabileceğimi düşünmüyorum. Zeyno her zaman ruhen benden güçlüydü, o bile bu hale geldiyse kendimi düşünemiyorum.

Zeyno hıçkırıklarının arasından sadece "Ailesi..." dedi. Ailem...

2 Saat Sonra - Trabzon

Destek aldığım Zeyno'nun koluyla yavaş adımlarla hastaneye girerken karşılaşacağım manzaraya kendimi hazırlıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem ve babam doğal gazdan zehirlenmişler. Komşular bir süre haber alamayınca kokuyla kapıyı kırarak eve girmişler, ikisini de salonda yerde yatarken bulmuşlar. Annemin durumu iyi olsa da babamı yoğun bakımda tutuyorlarmış. Sarper ve Bora bizden önce danışmanın yanına gidip bir şeyler söylerken ben akan gözyaşlarımla karşıya bakıyordum. Neye baktığımı bilmiyorum ama bakıyorum. Zeyno tuttuğu kolumu sıkarak, "İyi misin?" dediğinde cevap vermek istemedim. Sorduğu sorunun saçmalığının farkına birkaç saniye sonra varıp, "Özür dilerim, saçma bir soruydu," dedi. Boş bakışlarımı saniyeliğine Zeyno'ya çevirdiğimde kızarmış gözlerini gördüm.

Bora ve Sarper yanımıza geldiğinde konuşan Bora oldu.

"Anneni 223 numaralı odaya almışlar, baban hâlâ yoğun bakımdaymış," dediğinde adımlarımı atmaya başladım. Hastanede giyindiğim siyah sabo terlikler ağır gelirken ayaklarımı sürüye sürüye ilerledim. Odanın nerede olduğunu, nereye gittiğimi bilmiyordum ama adımlarımın beni yönetmesine izin veriyordum. Ağır adımlara merdiveni çıkmayı bitirdiğimde koridorda tanıdık bir yüz görebilmek için sağa sola baktım. Kimseyi göremediğimde merdivenleri çıkmaya devam ettim. İkinci kata geldiğimde aşağıda yaptığım gibi sağa sola baktığımda Perihan teyzeyi koltuklarda otururken görünce ona doğru yöneldim. Kısık çıkan sesimle, "Peroş!" diye seslendim. Perihan teyze oturduğu yerden kalkıp, "Oh, kuzum!" diyerek kollarını öne uzatarak yanıma geldiğinde, kafamı tutup boynuna gömdü. Bu hareketi hıçkırıklarımı arttırırken sakinleştirmek için saçlarımı okşuyordu.

"Ağlama, kuzum, iyiler. Bak annen uyandı bile."

Kafamı boynundan çekip, "Annemi görebilir miyim?" diye sordum. Yüzümü severken, gözümden akan yaşları sildi.

"Şimdilik izin vermiyorlar ama babanı görebilirsin," dediğinde hemen kafamı sallayıp, "Babamı görmek istiyorum,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedim. Elimden tutup beni koridorun diğer tarafına ilerletirken peşimden kimin gelip gelmediğine bakmadım. Hepsinin geleceğini düşünüyordum. Koridorun sonunda kırmızı harflerle 'Yoğun Bakım' yazan odaya giremeden yanında duran küçük pencerenin önünde durduk. Okan amca pencerenin dibinde duran koltuğa oturmuş uyukluyordu.

Babam pencerenin ardında yatakta yatıyordu. Elimi cama dayayıp, "Baba?" dedim. Kolaylıkla nefes alıp verebilmesi için ağzına takılan yeşil maske geniş yüz yapısına sahip babamın yüzüne küçük gelmişti. Makinaların kablosu giydiği hastane önlüğünün içinden geçerken, kalp ritmini kontrol eden makina dikkatimi çekti. Çizgiler düzensiz şekilde hareket ederken, "Duyuyor musun, baba?" dedim aramızda olan cama aldırmadan.

"Annem uyanmış, baba. Sen hâlâ neden uyuyorsun?"

Gözlerimi babamdan ayırmadan Perihan teyzeye, "Peroş?" diye seslendim.

"Söyle, annem."

"Nasıl olmuş?" diye sordum. Sorumun cevabı gelmeyince elimi camdan çekip babama sırtımı döndüm. Perihan teyze, kızı Zeyno'ya bakıyordu. Bu bakışların bir anlamı vardı. İzin ister gibi bakıyordu. Neden? Bilmediğim ne var?

"Ne oluyor?"

Bakışlarımı Sarper, Bora, Zeyno, Perihan teyze ve hatta uyuklayan Okan amcanın üzerinde gezdirdim. Adım gibi emindim, benim bilmediğim ve bilmemi istemedikleri bir şey vardı ortada.

Ellerimi saçlarıma geçirip çekerken, "Susmayın artık!" diye bağırdım. Bağırmama sıçrayarak uyanan Okan amca ne olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Gözleri en son beni bulduğunda yerinden kalkıp bir adım attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eliz?"

Duruşumu dikleştirip ellerimi saçlarımdan çekerken, "Nasıl olmuş bu olay, Okan amca?" dedim. Bana cevap verse verse Okan amca verirdi. Düşündüğüm gibi olmuştu. Okan amca ağzını açıp konuşmaya başladı: "Polise göre kasıtlı olan bir şeymiş?" dediğinde kaşlarımı çatarak, "Ne demek kasıtlı?" dedim.

"Doğal gaz kazanının borusu kesilmiş."

Kulaklarım uğuldamaya, gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. Kim, neden aileme böyle korkunç bir şeyi yapardı? Yer ayağımın altından kayarken düşmemek için elimle tutunabileceğim yer aradım. Destek alacak yer konusunda başaralı olamayınca dizlerimin üzerine düştüm. Düşüşüm sert olunca diz kapaklarımda acı hissettim. Etrafıma doluşanları kararan gözlerim sayesinde görmesem de dokunuşları ve derinden gelen sesleriyle anlayabiliyorum.

Kimdi aileme bunu yapan? Kimdi bu canavar? Kimdi bu vicdansız!

Belime dolanan kollarla havalandığımı hissettim. Burnuma dolan koku tanıdıktı, ezbere bildiğim koku... Bana anlık huzur veren kokuyu daha çok içime çekebilmek için kafamı göğsüne çevirirken derin nefes aldım. O nefesten sonra, bilincim kayboldu ve kendimi karanlığa teslim ettim.

Gözlerimi araladığımda, hemen pencereye baktım. Hava kararmaya başlamıştı. Ne zamandan beri baygındım acaba? Kafamı çevirdiğimde elimi tutmuş, ellerimizin yanına da kafasını koymuş uyuyan Sarper'i gördüğümde kendimi tutamayıp ellerimi saçlarına daldırdım. Neden bunları yapıyordum bilmiyorum ama cidden kendimi tutamadım.

Annem ve babam farklı odalarda, ben burada yatıyorum. Ne oluyor bize böyle, kim aileme zarar vermek istedi? Elimi Sar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

per'in saçından çekmeden düşüncelere dalarken uyandığını fark etmedim.

Aklıma gelen isimle parmaklarım durdu. O değildi, o böyle vicdansız değildi değil mi?

Sarper uykulu sesiyle, "Neden durdun?" dediğinde panik yapıp hızla elimi çektim.

Elime takılan serum olmamasının avantajıyla yatakta oturur pozisyona geçtim.

"Sarper, aileme bunu yapanı bulabilir misin?" dediğimde kafasını kaldırıp gözlerini avucunun içiyle ovalarken, "Buldum bile," dedi. Sırtını oturduğu koltuğa yaslayıp bir bacağını yatağın altına uzattı.

"Kimmiş?"

O olmasın, lütfen o olmasın, yalvarırım o olmasın. İçimden bildiğim bütün sureleri okurken her surenin sonunda, 'Onun adını verme,' deyip durdum.

"Aysun."

Korktuğum başıma geldi. O yapmıştı! Ailemi öldürmeye çalışmıştı! Sırf bana olan öfkesi yüzünden ailemi kaybetmeme neden olacaktı! Belki de babamı kaybedeceğim! Nasıl böyle birine dönüşmüş bu kadın? İnsan kılığına girmiş ecel gibi annemle babamın canını almak istemişti. Tamam, bana istediğini yapabilirdi ama aileme düşkünlüğümü bildiği halde beni ailemle vurmaya çalışması... Üzerimdeki örtüyü itip yataktan kalktığımda, "Polise haber verelim, hapse girmesi gerekiyor," deyip odada olan telefonun ahizesini elime alıp kulağıma dayadım. Sarper ahizeyi alıp yerine koyduğunda, "Ben çoktan ihbar ettim," dedi.

"Hapse girecek değil mi? Cezasız kalmayacak?"

Elleriyle iki kolumu tutup mavi gözlerini gözlerime odaklayıp, "Serbest bırakılmış," dediğinde sinirden ellerim titreme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye başladı. Kollarımı ellerinden kurtulup yanından geçtiğimde, "Nasıl serbest bırakılıyor!" dedim.

"Ellerinde delil yok, tutamazlar," dediğinde kollarımı iki yana açıp sinirle, "Sen bulmuşsun, elindeki kanıtları polise göster," dedim. Mantıklı olan buydu, Sarper kim olduğunu bulurken elinde kanıtları da vardır kesinlikle, yoksa nasıl bilsin?

"Tuttuğu adamları buldum, zorla konuşturdum ama polise konuşamazlar."

Yatağa oturup, "Neden?" diye sordum.

"Adamlar ülkeyi terk etmiş."

Nasıl elinden kaçırabilirdi yakaladığı adamları? Mantığım almıyordu!

"Nasıl kaçtılar, o adamlar kaçarken senin adamların neredeydi?" Öfkeyle sorduğum soruların cevaplarını alarak daha çok sinirlenmek istemediğim için odadan çıktım. Bora ve Zeyno koridorda birleşik sandalyelere oturmuş, Zeyno da Bora'nın omzuna yatmış uyuyordu. Bora beni görünce ayağa kalkmak istese de Zeyno'nun uyanmaması için kalkamadı. Yanlarından geçip bulduğum ilk kızlar tuvaletine girdiğimde kapıyı kilitledim. Ellerimle lavaboya dayanıp aynadaki yansımama baktım. Kaç saattir ağladığımı bilmiyorum ama kızaran gözlerim ve moraran gözaltlarım ağladığım sürenin uzunluğunu belli ediyordu. Üzerimde sabahtan kalma siyah pijamalarım vardı. Vakit kaybetmemek için üzerimi değiştirmeden havaalanına gitmiştik. Hastaneden çıkarken Sarper'e haber verdiğimizde bizden önce havaalanına gitmiş biletleri ayarlamıştı.

Suyu açıp, avuçlarımdan taşana kadar doldurduktan sonra yüzüme çarpabilmek için eğildim. Soğuk su tenimle buluştuğunda tüylerimin şaha kalktığını hissettim. Tekrar tekrar suyu yüzüme çarptıktan sonra ıslak yüzümü durulamadan kendime bak-

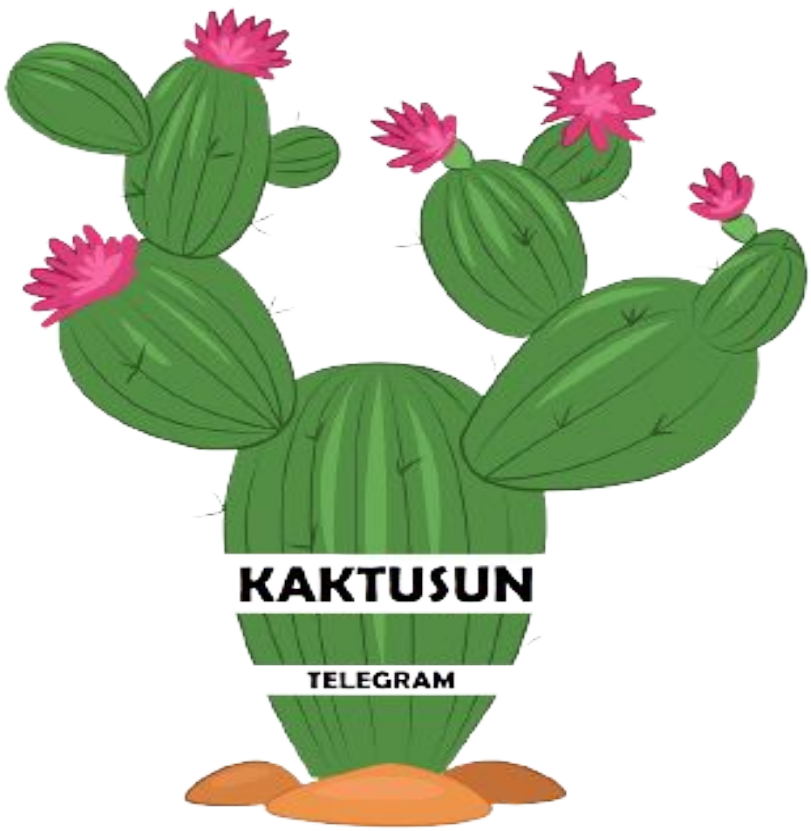
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya devam ettim. Sular boğazımdan kayıp içime girdiğinde, gıdıklanma hissi rahatsız ettiği için pijama üstümle göğsümün arasından kayan suyu sildim.

Aileme zarar verebilecek kadar deli bir kadın karşımdaydı. Ne yapacağımı artık biliyordum. Ondan bunun acısını alacaktım. Canımı yaktığı gibi canının yanmasını istiyordum. Ben onun gibi vahşi olup ne ailesine ne kendine fiziksel anlamda zarar vermeyecektim ama onu üzecektim. Çok üzecektim. Madem savaş ilan etmişti, kafamın içinde yarattığım, elimde her an kaldırmaya hazır beyaz bayrağı gelişi güzel aklımda bir yerle savururken aynadaki bana söz verdim.

Onunla savaşacağım. Bundan böyle vicdanen rahat hissedip açtığım bu savaşta her şey mubahtır. Gözyaşlarımın intikamını alacağım...

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedinci Bölüm

Dört gün içerisinde annemin yanına girmeme izin verilmiş, babam sonunda yoğun bakımdan normal odaya alınmıştı. Çok şükür ikisinin de durumu çok iyiydi. Bir hafta içinde ne yaşadığımı bir ben, bir Allah bir de yanımda olanlar biliyor. Babamın iki kere kalbi durmuştu. O anlarda yaşadığım korku tarif edilemezdi. Anemin yanına ilk girme iznimiz çıktığında, beni gördüğü an babamı sormuştu. Sorusuna cevap veremeden ağlamaya başlayınca koşarak babamın yatırıldığı yoğun bakım ünitesinin önünde cama vurarak, "Annem seni soruyor bana, ne diyeceğim ben ona! Babam ölüyor diyemem, baba. Uyan!" diye bağırıyordum. O sırada makinelerden gelen tiz ses beni durdurmuş, ne olduğuna anlam vermeye çalışıyordum. Koşarak odaya giren doktor ve iki hemşireden biri doktora yardım ederken diğeri köşede ilaç hazırlıyordu. Babama kalp masajı yapan doktor, iğneyi hazırlayan hemşirenin iğneyi seruma batırmasını bekledi. Babam bir süre daha kalp masajına cevap vermezken diğer hemşire elektroşok cihazını doktora veriyordu. Doktor hemşirenin uzattığı cihazını babamın göğsüne bastırırken, yattığı yerden gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göüs kısmı havaya kalkıp tekrar yatağa düşmüştü. Ellerimle ağzımı kapatıp içeride kalbi durmuş babama bakıyordum.

Tam on dakika, on dakika doktor bıkmadan usanmadan elektroşok cihazını babamın göğsüne bastırmaya devam etti. Sonunda kalbinin attığını belirten ses makinadan çıktığında doktor da hemşireler de rahatlamış şekilde omuzlarını düşürdüler. Gördüğüm görüntü sonrasında geçirdiğimiz sinir krizinin üzerine sakinleştirici ilaçla nevrimi döndürmüşlerdi. Bana kalsa o iğnenin etime batıp ilacın kanıma karışmasına izin vermezdim ama Sarper'in güçlü kolları beni sarmalamıştı. İlaç yüzünden ne kelimeleri toparlayıp konuşabiliyordum ne de ağlayabiliyordum. Beynim söylemek istediklerime, yapmak istediklerime karşı çıkıyor, beni engelliyordu.

Şimdi ise annemin tekerlekli sandalyesini iterek iki oda ileride olan babamın yattığı odaya götürüyorum. Annem kafasını geriye yatırarak bana bakıp, "Daha hızlı gitmiyor mu şu meret, Eliz?" deyince güldüm.

"Araba değil bu, anne, gaza basamam," dediğimde dudaklarını büzüp kafasını önüne eğdi. Yanımda yürüyen Zeyno, "Kız, Zeliş, çok mu özledin kocişini?" dediğinde annem utandı. Bu hali beni çocuk gibi mutlu etti. Neredeyse eski dostum sayesinde onları kaybedecektim! Babamın odasının önüne geldiğimizde annem daha fazla dayanamayıp elindeki serum poşetiyle birlikte jet hızıyla tekerlekli sandalyeden kalkıp odaya girdi. Babam odaya giren annemi görünce liseli âşıklar gibi mutlu olup yerinde kıpırdanmaya başladı. Allah'ım sen onları bana bağışladın, teşekkür ederim. Ya kaybetseydim ikisini de? Nasıl dayanırdım?

Yüzüm düşündüğüm şeylerle asılınca Zeyno koluma girip, "Annen de baban da sapasağlam ve aşk tazeliyorlar. Yeter artık kendini harap ettiğin, yüzün gülsün," deyip kaşlarını çatarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerime baktı. Tekrar gülümsemeye başladığım zaman Zeyno da çattığı kaşlarını düzeltip gülümsedi. Tekerlekli sandalyeyi kapının yanına bırakıp içeri girdiğimde annemle babamın bakışları bize döndü.

Babam yatakta oturur pozisyona geçmiş annemin elini tutarken, annem ise yatakta babamın boş bıraktığı kısma oturmuş, ayaklarını yerden kesmişti.

"Sizinle gelen delikanlılar kimdi kızlar, neredeler?"

Babamın sorusuna cevap vermek istemiyor olsam da onları ikna edecek bir şeyler söylemeliydim.

"Böyle tanışmanızı istemezdik ama onlar bizim erkek arkadaşlarımız." Aklıma gelen ilk fikri söylediğimde verdiğim cevabı ben de beklemiyordum doğrusu. Çıkıvermişti ağzımdan bir kere. Zeyno da bunu beklemiyordu, hemen yanıma gelip popoma çimdik attı. Babam biraz gerilip huzursuzluk belirtisi gösterse de bu durum annemin hoşuna gitmiş, bıyık altından gülüyordu.

Babam meslek alışkanlığı diyerek, suçlu sorgularmışçasına diğer soruya geçti: "Neredeler?"

Zeyno benden önce davranıp, "Babamla annem onları bizim eve götürdüler. Dört gündür hiç uyumadılar, annem de dayanamayıp kulaklarından sürüye sürüye eve götürdü," dedi. Babam Sarper'le Bora'yı uyandığında beklediğimiz camın önüne görmüştü, annemse doktorun artık yanına girebileceğimizi söylediğinde hepimiz bodoslama odaya doluştuğumuzda görmüştü.

Annem yüzündeki gülümsemeyle kaşlarını indirip kaldırırken, "Yeşil gözlü kimin, mavi gözlü kimin?" diye sorarken babam da, "Zeliha?" diye seslendi anneme. Bu muhabbetin babamı mutlu etmediği çatılan kaşlarından belliydi.

"Ne var yahu, gayet doğal bunlar. Kızımızın erkek arkadaşıyla tanışmak suç mu?" Annemin verdiği cevaba babam da karşılık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olarak, "Başlatma erkek arkadaşına, ben kızımı paylaşmam kimseyle!" dediğinde yanlarına gidip, "Merak etme, babacığım, ilk aşkım her zaman sen olacaksın," deyince babamın kıskançlıktan somurtan yüzünde görmeyi özlemiş olduğum gülümseme yayıldı. Annem fırsattan istifade Zeyno'ya, "Kız, hangisi Eliz'inkiydi?" dediğinde gülüp, "Mavi gözlü olan, Sarper," diye cevap verdi.

"Mutlu oldun mu, Zeliş?" Babamın huysuzluğuna geri dönerek sorduğu bu soruya annem gülerek, "Yakışıklı damadımız var, Haldun, deme öyle," diye cevap verdi. Babam sabır çekerken annem merakıyla Zeyno'ya soru sormaya devam ediyordu. Bu meraklı yanının kimden geldiği belliydi.

"Kaç yaşındalar?"

Zeyno halinden memnun, annemin deyimiyle 'damatları' tanıma konusunda anneme yardım ediyordu. Babam onları dinlerken dudaklarını büzüp burnunu çektiğinde annem ne oluyor diye babama kısa bakışlar atsa da hemen Zeyno'ya döndü. Annemin yanında yatağa oturan Zeyno, "Sarper yirmi altı, Bora yirmi beş yaşında," dediğinde duraksadı. Pencere kenarında duran koltuğa otururken Zeyno'nun söylediği yaşları doğrulamam için yüzüme baktığını fark ettim. Tam olarak ben de bilmediğim için ve bilmiyorum diyerek ailemi işkillendirmek istemediğim için, "Evet," diyerek onayladım bilmediğim soruyu.

Dün Perihan teyzenin ısrarıyla Zeynoların evine gitmiş, üstümüzü değiştirmiştik. Giydiğimiz spor ayakkabının bağcıklarının açık olduğunu gördüğümde koltukta eğilip iplere uzandım. Tam ipleri elime almış düğüm atacaktım ki Zeyno'nun söylediği şeyle duraksadım.

"Sarper'in çok tatlı bir kızı da var, Zeliş. Görsen mıncırır dururşun." Annem Zeyno'nun bu dediğinin farkına varmamış olacak ki babama bakıp, "Bak, Haldun, damadın kız çocuğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da varmış, ne güzel," dedi fakat bu anlamazlık çok sürmemişti. Olayı idrak ettiğinde, "Ne!" diye cırlayıp Zeyno'ya baktığında, çok şükür Zeyno da nasıl bir pot kırdığının farkına vardı. Babam hemen bana bakıp, "Doğru mu, Eliz?" diye sordu. Ellerim ayakkabının iplerinde, babama bakarken ne diyeceğimi düşündüm. Hadi bakalım Eliz Hanım, çık işin içinden.

Ne diyeceğim ben şimdi? Oturduğum koltukta ayakkabı iplerini bırakıp doğrulduğumda kaybolup gitmek istedim. Koltukta küçülüp, küçülüp kaybolmayı istedim. Doğruyu anlatsam ailem bu işin peşini bırakmazdı, yalan söylesem yine bir şey değişmeyecekti ve Sarper'den ayrılmam gerektiğini söyleyeceklerdi. Aslında bunu burada kabul edip güya sevgili olduğum Sarper'den ayrılmış numarası yapabilirdim.

"Adam evli mi, Eliz!" Annemin her sabah erkenden kalkıp izlediği pembe dizilerin etkisinde kalarak sorduğu bu soruya, "Höh, anne!" diye saçma bir tepki gösterdim. Ne bekliyordu, evli adamla birlikte olduğumu falan mı?

"Evli falan değil, anne. Evlilik dışı, istenmeyen durummuş. Kadın çocuğu doğurduktan sonra bırakıp kaçmış. Ne yapsın, sokağa mı atsın kızı?" Yaptığım açıklama yalan değil sadece eksikti. Sarper'in bana yaptığı gibi. Eksiklikler dolu gerçeklerdi.

"Bunu kabul edemem, Eliz." Sonunda babamdan beklediğim tepki ile karşı karşıyaydım. Göz ucuyla beni bu durumlara sokan Zeyno'ya baktığımda, sıkıntıdan tırnaklarını yediğini gördüm. Yemiyordu, kemiriyordu!

Zeyno 'ya, "Tırnaklarını yeme!" diye çemkirdiğimde parmaklarını ağzından kurtarmıştı.

Tekrar babama döndüğümde, "Baba, büyütülecek bir şey yok ki," dedim. Annem susmuş, baba-kız karşılıklı verdiğimiz cevapları dinliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne demek büyütülecek bir şey yok, Eliz? Adamın çocuğu var!"

"Ne olmuş çocuğu varsa, baba? Adam kendi kızını sokağa mı bıraksaydı!" Sesim istemsizce yüksek tonda çıkmıştı. Sesimin tonu babamı kızdırmış, kaşlarını çatmıştı. Kafasını başka yöne çevirip, "Çağır gelsin, konuşacağım onunla," dedi.

Kesin benden uzak durması gerektiğini, istediğini yapmadığı sürece onunla uğraşacağı konusunda tehditkâr şekilde konuşacaktı.

"Ne konuşacaksın, baba?"

"Çağır, Eliz!" Yüzüme bakmadan bana bağırması üzücüydü. Ağlamamak için odadan çıktığımda Zeyno da peşime geldi.

"Özür dilerim, Eliz. Vallahi kasten yapmadım, yemin ederim boş bulundum." Akmak için çabalayan gözyaşlarımı zorla da olsa geri gönderdiğimde özür dileyen arkadaşıma bakıp, "Sorun değil, canım, bilerek yapmadığını biliyorum," dedim. Söylediğim, Zeyno'nun rahatlamasına yetse de ben rahatlayamıyorum. Arka cebimden telefonu çıkarıp Sarper'i arayacakken yanımda duran Zeyno'nun telefonu çalmaya başladı.

"Selim arıyor," dedikten sonra telefonu kulağına dayayıp, "Efendim, kanka?" dedi. Yanımdan uzaklaşırken, "İyiler iyiler," dediğinde yine annemle babamı sorduğunu anlamıştım. Dört gündür iki saatte bir arıyordu canım arkadaşım hatta bir ara gelmeyi bile teklif etmişti ama kalabalık olmasın diye kibarca reddetmişti Zeyno. Aklımı Selim'den ayırıp tekrar Sarper'i aramak için telefonuma döndüğümde, Sarper'in beni aramış olduğunu gördüm. Telefonum sessizde olduğu için duymamıştım. Numarasının üstüne basıp telefonu kulağıma dayadığımda ikinci çalışta açıldı.

"Alo, Eliz, sorun mu var?" Telaşlı sesi tebessüm etmeme neden olsa da eski halime dönüp, "Bir sorun var aslında," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konuşmasını beklemeden ben konuşmaya devam ettim: "Aileme senin erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Zeyno da bir kızının olduğunu ağzından kaçırdı, babam seninle konuşmak istiyor," diye olayları kısacık özetle Sarper'e anlattığımda, gelen seslerden hareketlendiğini anladım.

"Tamam, geliyorum," diyerek telefonu suratıma kapattı. Sarper gelince babamla konuşmasından sonra ne olacak, diye düşünürken Zeyno, Selim ile konuşmasını bitirmiş yanıma geldi.

"Eliz?"

Kafamı ayakkabılarımdan çekip ona baktığımda, "Sence baban Sarper'e ne der?" diye sordu.

Omuzlarımı silkip bakışlarımı ayakkabılarıma döndürdüğümde, "Bilmiyorum," dedim.

Zeyno gayet iyimser davranıp, "Bence çok büyük tepkiler vermez, sadece konuşur," dedi. Evet, sadece konuşacaktı. Kalkıp da Sarper'i dövecek hali yoktu ama babamın ağır sözleri ve tehditkâr konuşmaları Sarper'i dövmekten daha beter ederdi. Bunu Zeyno da gayet iyi biliyordu fakat yaptığı hatayı telefi etmek istercesine bana moral vermeye çalışıyordu. Konudan konuya atlayarak günlerdir söylemek istediğim ama söyleme fırsatım olmayan Aysun meselesini ortaya attım:

"Aileme bunu yapan Aysun'muş."

Kelimelerin ağzımdan dökülmesiyle Zeyno'nun oturduğu sandalyeden fırlaması bir oldu.

"Aysun mu? O orospu mu yapmış ailene bu vicdansızlığı!" Kafamı sallayıp dediği şeye onay verirken elimi tutarak, "Kalk, karakola gidiyoruz," deyip çekiştirmeye başladı. Benim verdiğim tepkiler gibi tepkiler veriyordu ve olayın sonunu anlattığımda yine benim gibi öfkeden delirecekti.

"Sarper şikâyet etmiş. Şikâyet üzerine Aysun karakola alınmış ama ellerinde bir kanıt olmadığı için gözaltına alamamışlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper Aysun'un bu iş için tuttuğu adamları bulup konuşturmuş ama nasıl olduysa adamlar ülke dışına kaçmayı başarmış."

Olayları anlatırken tahmin ettiğim gibi Zeyno sinir küpüne dönmüştü. "O kadını geberteceğim, ellerimle boğazını sıkarak öldüreceğim o nankörü!"

Küfürleri arasından, "Ne yapacaksın şimdi?" diye sormayı akıl ettiğinde arkama yaslanıp, "Madem savaş istiyor, ben de ona savaş açarım ama onun gibi vahşice değil. Fiziksel zararlar vermesem de psikolojik olarak zarar vereceğim ona," dedim. Açtığım savaş haberini ilk kez Zeyno'ya anlattığımda içimde öz güven patlaması yaşadım. Daha önce, aldığım herhangi bir karar beni bu kadar huzurlu ve mutlu hissettirmemişti. Zeyno'nun öfkesiyle birleşen öfkem yeni bir çağ açacaktı.

"Unutma, her zaman yanındayım." Boks yapanların eğitmenleri gibi, ara verildiğinde takımını temsil eden adamın sırtını sıvazlar gibi sırtımı sıvazlıyordu. Korkuyordum birazdan omuzlarımı sıkmaya başlayacak diye.

"Sarper'i aradın mı?" diye sordu.

"Evet, gelir on dakikaya."

Konumuza geri döndüğümüzde babamın Sarper'e diyeceklerini düşündüm. 'Sarper'den uzak duracaksın, oğlum. Benim tek bir kızım var ve başkaları tarafından üzülmesini istemem. Üzülürse üzerim.' Yapacağı konuşma bir nevi bundan ibaretti. Sonra Sarper'in vereceği cevabı düşünmeye başladım.

Ya tamam deyip babama baş eğerek şimdilik yanımdan uzaklaşacaktı ama Antalya'ya geri döndüğümüzde hayatıma girecekti. Ya da 'ben kızınızı seviyorum' diyerek babama kafa tutacaktı. Ben hangisinin olmasını isterdim? Yaptığım plana göre birincisini seçmesi daha doğru olacaktı ama beni şaşırtıp ikinci düşüncemi gerçekleştirirse babamdan çok benim ne gibi tepkiler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verebileceğimi düşünmeye başladım bu sefer. İki seçenek vardı karşımda: Birincisi, verdiği cevapla babamı deli ederken beni de deli edecekti ve olmayan ilişkimize nokta koymayı isteyecektim. İkincisi ise... sonunu tahmin edemediğim seçenek... Sarper'in arkasında durup bu ilişkiyi kurtarmaya çalışmak... Ben seçenekler arasında gelip giderken ve hangi seçeneği seçersem ne olacağı konusunu ölçüp tartarken Sarper ve Bora Tekin kuzenler koridora girdi. Uçtular mı ne? Hızlı adımlarla yanımıza geldiklerinde Sarper, Zeyno'nun kalkıp boş bıraktığı yere oturdu. Zeyno tabii ki vakit kaybetmeden Bora'nın yanına tüymüştü.

"Babana tam olarak ne anlattın?" dedi Sarper. Ellerimi birleştirip bacaklarımın arasına sıkıştırırken konuşmaya başladım: "Evlilik dışı bir ilişkiden çocuğun olduğunu, kadının da doğumdan sonra kızını sana bırakıp kaçtığını."

"Neredeyse doğruları anlatmışsın," dedi ve arkasına yaslanırken, "Şimdi onlara ne söylemem gerekiyor?" diye sordu. Hiçbir fikrim yoktu. Dakikalardır ne söyleyebileceğini düşünüyordum zaten.

Kafamı sallayıp, "Bilmiyorum," dedim. Ellerini baldırlarına vurup, "Tamam, ben halledeceğim," diyerek oturduğu sandalyeden kalkarak babamın yattığı odanın kapısını tıklayıp içeri girdi. Peşinden gitmeli miyim? Evet, gitmeliyim.

Kalkmış odaya gireceğim sırada annem çıkınca, "Ne oldu?" diye sordum. Annem çıktığı odanın kapısını kapatırken, "Baban yalnız konuşmak istedi," diye açıklamada bulundu. Oflayıp kalktığım sandalyede popom yerini bulurken anneme bakıyordum. Elinde serumu poşeti, kapattığı kapıya doğru eğilmiş bir şey duyma ümidiyle bekliyordu.

"Anne, hadi odana gidelim," dememle annemin elini kaldırıp, "Şhh!" demesi bir oldu. Acaba gerçekten içeride konuşulan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları duyuyor mudur, diye merak etmeden duramadım. O kadar dikkatli dinliyordu ki.

Zeyno'yu görmek için koridora baktığımda kimseyi görmedim. Kaşla göz arasında nereye kaçmışlardı kim bilir. Bu kadar olay oluyor, aşklarını her şekilde yaşamayı başarıyorlardı ya helal olsun.

Annem isyan edercesine kapıdan uzaklaşırken, "Aman be, duyulmuyor," diyordu. Buraya getirdiğim tekerlekli sandalyeye bakıp göz devirdiğinde serum bağlı olmayan elini bana doğru uzattı.

"Hadi gel, koridorda tur atalım bacaklarım açılsın," dediğinde beklemeden uzattığı elini tutup sandalyeden kalktım. Elimi kolunun altından geçirip bükmüştü.

"Eliz?"

"Efendim, anne?"

Yerinde durup bana bakan annemi inceledim. Kahverengi gözlerinde yorgunluk vardı. Kısa saçları dağılmıştı.

"Seviyor musun o çocuğu?" Beklemediğim yerden gelen bu sorunun cevabı belliydi. Sevmiyordum ama babama söylediğim sözlerden sonra bunu dile getiremezdim. Düşündüğümün aksine, "Seviyorum," dedim.

"Peki, onun seni sevdiğine emin misin?"

Hem de üç sene... Tabii bunu da anneme söyleyemezdim çünkü direkt Sarper'in takıntılı bir deli olduğunu düşünüp babamın yanına koşardı.

"Eminim."

Ardı arkası kesilmeyen sorulardan biri daha gelince köşeye sıkışmıştım.

"Peki, baban bu ilişkiyi kabul etmezse?"

Derin bir nefes alıp inandırıcı olabilmek için dua ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu benim için zor bir durum olur çünkü Sarper'i gerçekten çok seviyorum ama babamın kararına karşı çıkamam." Boynumu büküp annemin vereceği tepkiyi bekledim.

"Eliz..." Annemin cümlesine devam edememesini sağlayan koridorda kopan gürültü ile çığlık sesi oldu. Zeyno'ydu bu. Annemin elini bırakıp sesin geldiği tarafa koşmaya başladığımda, bana doğru koşan Zeyno'yu görünce duraksadım.

Koridorun ortasında buluşup, "Ne oldu?" diye sorduğumda, "Ahmet geldi, Bora ile kavga ediyor," dedi. Gelen seslere doğru koşmaya başladığımızda havada uçan Ahmet görüş alanımıza girdiğinde elimle ağzımı kapattım. Yanlış anlaşılmasın, korktuğum için değil, gülmemek için ağzımı kapattım. Dört gündür burada olduğumuzu saklamaya çalışsak da sonunda öğrenmişti demek ki. Büyük ihtimalle Bora'yı dövmek için buraya gelmişti ama atladığı konu vardı: karşısında kendinden daha iri ve âşık Bora Tekin vardı.

Ahmet, Bora'nın savurmasıyla ayaklarımızın dibine düşünce, yukarıdan ona baktık. Zeyno'yu gördüğünde alelacele yerinden kalkıp Bora'ya yöneldi. Güvenlikler Bora'yı tutarken bir iki tanesi de Ahmet'i tutmaya başladı. Tutmasalar bile bir şey yapabileceğini düşünmüyordum açıkçası.

Güvenlik, "Çıkarın onu buradan," diye Ahmet'i tutan adamlara emir verdi.

Adamlar Ahmet'i koridordan çıkarmaya çalışırken bağırıyordu: "Sen bittin, oğlum! Zeynep benim, bunu kafana sok. Alacağım senden onu!"

Ahmet'in bu sözleri Bora'yı çıldırtırken onu tutan adamlara zorluk çıkarıyordu.

"Git sakinleştir şunu yoksa sonu karakol," deyip Zeyno'yu öne iteklediğimde kollarımı göğsümde birleştirip onları izledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zeyno, Bora'yı tutan güvenliklere, "Tamam, beyefendi, gerisini ben hallederim," dediğinde adamlar birbirine baktı. O koca adamı nasıl sakinleştirecek, diye düşünmüşlerdi galiba.

Adamlar Zeyno'yu dinleyip Bora'yı bıraktıklarında, Zeyno parmak uçlarında yükselip kollarını boynuna sardı. Bora, burnundan solusa da eğilip Zeyno'nun daha rahat sarılmasına izin verdi. Kollarını arkadaşımın beline sararken kafasını boynuna gömdü.

"Aptal âşıklar," deyip gülerken kafamı sağa sola salladım. Arkamdan birinin koluma dokunmasıyla irkilerek bir adım öne ilerledim. Sarper korktuğumu görünce elini indirmeden, "Korkma," dedi.

"Korkuttuktan sonra korkma demen, korkmuş birini korkmaktan vazgeçirmiyor, Sarper." Söylediğim cümleye gülünce, ona eşlik edip güldüm.

"Babam ne dedi?"

"Seninle olan sözde ilişkimizi kabul etmiyor." Verdiği cevapla yüzümdeki gülümseme silindi ama nedense o hâlâ gülüyordu. Güya seviyordu beni. Hemen pes etmişti!

"Ama söz vermemi istedi."

"Ne konuda?"

"Kızımı üzmeyeceğine inanırsam bu kararım değişebilir, dedi."

"Yani?"

"Seni üzmeyeceğime ve senin herhangi bir sorunla karşılaşmayacağına dair söz vermemi istedi."

Doğru duyuyordum değil mi? Babam razı mı olmuştu yani? Tabii Sarper söz verdiyse!

"Söz verdin mi?"

Kafasını iki yana sallayıp, "Hayır," dediğinde omuzlarım düştü. "Ama seninle evlenmek istediğimi söyledim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oha! Ciddi olamazdı değil mi? Şaka yapıyordu.

"Saçmalama lütfen. Sen böyle söyleyeceksin ve babam da seni yaşatacak, hayatta inanmam."

Tek omuzunu indirip kaldırınca, "İster inan ister inanma. Okulun bitince seninle evlenmek istediğimi söylediğimde baban bunu ciddiye aldı," dedi.

"Sarper sen manyak mısın? Biz ilişkimiz var diye inandırmaya çalıştık işler zorlaşmasın, sürekli aileme yalan söylemeyeyim diye. Evlenmek nereden çıktı!" Yüksek çıkan sesimle Sarper bir adım bana yaklaşıp eliyle ağzımı kapattı.

"Hastanedeyiz! Bağırma, hastaları rahatsız ediyorsun. Diğer konuya gelirsek babanların her şeyi öğrenmesi beni zora sokmaz, her hâlükârda yanımda olacaksın ama senin için aynı rahatlığın güvencesini veremem."

Ağzımda olan elini itip geri adım attım. Bağırmamaya çalışarak, "Hep istediğin olsun istiyorsun değil mi? Şımarık çocuktan farkın yok, Sarper Tekin!" dedim. Karşılık vermesine fırsat sunmadan yanından geçip gittim. Ne annemin ne babamın yanına gitmek istiyorum bu sinirle. Adımlarımı merdivenlere yönelttim.

Okulum bitince evlenecekmişmişiz. Oldu, paşam, başka! Kendi kendine gelin güven oluyordu! 'Sor bakayım bana seninle evlenecek miyim!' Söylene söylene merdivenleri inerken benim aksi yönümden gelen insanlara çarpıyordum. O kadar sinirliydim ki dönüp de birinden özür dilemiyordum. Dengemi bozuyordu bu adam!

Bahçede biraz dolandıktan sonra banklardan birine oturdum. Geleceğimi düşünmeye çalıştım. Çalıştım çünkü karşıdan gelen Seyhan teyze ve Bekir amca beynimi durdurmuştu. Koştura koştura yanıma gelen Seyhan teyzeyi karşılamak için ayağa kalktığımda kollarını boynuma doladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seyhan teyze geri çekilip, "Bekir'in annesi rahatsızlandı, onun için Manisa'ya gitmiştik, kızım, duyunca hemen geldik," diyerek neden daha erken gelemediğini açıklayınca ne yapacağımı ne diyeceğimi şaşırmıştım. Aysun'un ölmediğini söylemek istiyordum ama nasıl biri olduğunu ve ailemi bu hale getirenin kendi kızları olduğunu söylediğimde emin ikisi de iyi olamayacaktı. O yüzden normal davran Eliz, her şeyi boka çevirme!

"Sorun yok, Seyhan teyzeciğim," deyip koluna dokunduğumda Bekir amcaya baktım.

Gayet sevimli tavırlarla, "Nasılsın, Bekir amca?" dediğimde beni koltuk altına çekti ve hastaneye doğru yürümeye başladık.

"Biz iyiyiz, amcacığım. Sizi görünce daha iyi oluyoruz. Siz bize kızımızın emanetisiniz," deyip başımın tepesine öpücük bıraktı. *Kızın emanete ihanet etti bile, amcacığım!* Üçümüz birlikte hastaneye girdiğimizde Zeyno, Bora ve Sarper bize doğru geliyordu. Zeyno bizi gördüğünde yerinde durdu. Kalıbımı basarım o da benim gibi ne yapacağını şaşırmıştı. Bu durumda insan düşünme yetisini kaybediyor gerçekten.

Seyhan teyze, "Zeyno!" diye seslenip bana yaptığı gibi hızlı adımlarla yanına gidip kollarını boynuna doladı. Ne garip değil mi? Kızı eskiden en yakın dostumuzken şimdi düşmanımız ama ailesi bunu bilmiyor ve belki de kızının yaşadığını asla öğrenemeyecek. Öğrenmemeleri kendileri için en iyisiydi, kızlarının yeni halini kaldıramazlardı.

"Sıkıntınız mı var, kızım?" dedi Bekir amca kolunu boynumdan çekerken. Bu denli belli etmiş miydik?

"Yok, amca, ne sıkıntı olsun, yorgunuz birazcık. Dört gündür doğru düzgün uyumadık," dediğimde ikna olmuş gibiydi.

"Anladım, kızım, bu akşam Seyhan'la biz kalırız, siz gidin dinlenin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yok, Bekir amca. Gitsek de aklımız burada kalır zaten," dediğimde itiraz etmekten vazgeçmedi.

"Lütfen, Eliz, kırma beni. En azından birkaç saat uyuyun, sonra yine gelirsiniz."

Aslında dört gündür koltuklarda, sandalyelerde uyumaktan bıkmıştık.

"Bak gözlerin altı morarmış artık, hadi al Zeynep'i de arkadaşlarını da, gidin dinlenin."

Arkadaşların dediği kişilere baktım ve içim yandı. *Bilmediği torununun babası.* Dünyalar güzeli toruna sahiplerdi ama haberleri yoktu, en acısı da bu değil miydi? Kızlarından bir parça. Öğrenseler ne kadar mutlu olurlar kim bilir.

"Tamam, Bekir amca, annemlere haber vereyim gideriz."

Cebinden çıkardığı arabanın anahtarını uzatıp, "Siz gidin, ben annenlere haber veririm," dedi. Anahtarı alıp, "Teşekkür ederim," dedikten sonra yanlarından ayrılıp bizimkilerin yanına gittim. Seyhan teyze Zeyno'yla konuşuyor, Zeyno da pot kırmamak için kısa cevaplar vererek konuşmaktan kaçınıyordu. Elimdeki anahtarı Sarper'e uzatıp, "Hadi eve gidiyoruz," dedim.

Bekir amca, "Seyhan, bu gece kızlar dinlensin, biz kalalım arkadaşlarımızın yanında," dediğinde Seyhan teyze avuç içini yanağıma yerleştirip, "İyi düşünmüşsün, Bekir. Baksana hallerine, uyku akıyor gözlerinden," dedi.

"Hadi hadi, tutma çocukları," diyen Bekir amca, Seyhan teyzeyi benden uzaklaştırıp merdivenlere yöneldi.

"Yemin ederim ecel teri döktüm ağzımı tutamayacağım diye," deyip alnındaki hayali terleri elinin tersiyle sildi Zeyno.

"Kimdi onlar?" diye sordu Bora. Bilmiyor muydu gerçekten? Bu detayı atlamış mıydı? Sarper'in onların kim olduğunu bildiği çatık kaşları ve kasılmış çenesinden belliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeğeninin dedesi ve anneannesi," deyip Bora'yı bu konuda aydınlatıp yürümeye başladım. Bir an önce evime gidip dinlenmekten istiyorum. Bekir amca 'uyku' kelimesini neredeyse on defa tekrar edince, uykusuzluktan öleceğimi fark ettim. Hastaneden çıkıp otoparka geldiğimizde Sarper hangi arabanın olduğunu öğrenmek için uzaktan kumandayla kapıları açtı. Arabanın küçük sarı ışıkları yanıp sönünce siyah model arabanın yanına doğru ilerledik. Bora ve Zeyno arka koltuğa oturup yayılırken 'sen öne' diyorlardı. Kapıyı açıp arabaya bindiğimde Sarper de aynı anda arabaya binmişti. Anahtarı kilide sokup kontağı çalıştırdığında, arabadan çıkan sesten başka ses yoktu içeride. Herkes o kadar yorgun, o kadar bitkindi ki. Sarper ve Bora'ya nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Hep yanımda olmuşlardı. Dikiz aynasından arkada oturan çifte kumrulara baktım. Sarılmış uyuyorlardı.

Kafamı koltuğun başlığına yaslarken, "Teşekkür ederim," dedim. Sarper gözlerini yoldan ayırıp, "Ne için?" dedi. Dikkatini tekrar yola verdiğinde evin yolunu tarif etmek için, "Soldan döneceksin," dedim. Kafasını sallayıp sol tarafa sinyal verdiğinde, "Ne için teşekkür ettin?" diyerek sorusunu yeniledi.

"Beni yalnız bırakmadığınız için."

"Benim için yaptıklarının yanında benim yaptıklarımın anlamı yok," dediğinde kafamı çevirip, "Saçmalama. Sen benim en zor yanımda oldun, bu benim senin için yaptıklarımın üstünde," dedim. Yolu kaçırmamak için hemen kafamı çevirdim.

"Sağa döneceksin."

Araba sağa doğru dönerken vücudum yana doğru kaydı. Bedenim resmen uykuma itaat ediyordu.

"Sonra konuşuruz bunları, Eliz." Bakışları dikiz aynasından arkada yatanları bulunca onların yanında bu konuları konuşmak istemediğini anlamıştım, o yüzden üstelemedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper dediklerime uyarak arabayı kullanırken sokak lambalarının yansıyan ışığıyla, gözlerimi kapattım. Sarper kolumu dürtüp, "Eliz uyuma sakın," dediğinde zorlanarak gözlerimi açtım. Resmen savaş vermiştim gözlerimi açmak için.

"Yok uyumuyorum, lambaların ışığı rahatsız etti," diye uyumadığım konusunda uyarı yaptım.

"Düz mü gideceğim?"

Uykuya yenik düşen gözlerimi aralarken, "Evet, geldik sayılır," dedim.

Tanıdık apartmanı gördüğümde zor da olsa yerimde kıpırdanıp elimle, "Mavi apartman," diyerek evi gösterdim. Beş katlı apartmana yaklaştıkça içimdeki heyecan büyüyordu. En son üç ay önce gelmiştim evime, burnumda tütüyordu kokusu.

Apartmanın önüne geldiğimizde Sarper, Bora'yı ayağından dürtüp, "Geldik, hadi kalkın," dedi. Bora kendine gelince, "Kalk hadi, güzelim," diyerek Zeyno'nun yanağını okşadı. Onların bu haline imrenmedim desem yalan olurdu. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktığımda apartmanın bahçesine dikilen güllerin kokusu burnuma doldu. Derin bir nefes çektim içime.

Apartmandan çıkan kapıcı Salih amcaya seslenip, "Anahtarım yok, Salih amca. Kapıyı kapatma lütfen," dediğimde, kapıyı tutup bekledi. Yanına doğru ilerlerken, "Hoş geldin, Eliz kızım, annenle baban nasıllar?" diye sordu.

"Çok şükür, Salih amca, iyiler. Biraz dinlenip yanlarına geri döneceğiz," deyip asansöre bindik. Hepimiz kafamızı koyacak yer ararken asansörün kapısı açılmıştı. Teker teker çıkarken Bora, "Anahtarım yok, demiştin?" diye sordu. Kapının yanında annemin özel olarak yaptırdığı saksıyı kaldırırken arkasındaki kapağı kaldırıp içindeki tek duran anahtarı aldım.

"Annem sürekli anahtarı unutan biri olduğu için, işini sağlama aldı," diyerek elimdeki anahtarı gösterdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zeki kadın."

Evim, evim, güzel evim! Eve girince, "Bora sen misafir odasında kalabilirsin, Sarper sen de benim odamda kalırsın," dediğimde Sarper, "Siz?" diye sordu.

"Biz annemlerin odasında yatarız."

Salona doğru giderken arkama bakmadan, "İlk önce yemek mi yemek istersiniz yoksa uyumak mı?" dediğimde üçü aynı anda, "Uyumak," dedi.

"Tamam, o zaman odalarınızı göstereyim," diyerek salonu teğet geçerek yürümeye devam ettim. İlk önce benim odamın kapısını açıp, "Sarper sen burada uyuyabilirsin. Çarşaflar temizdir," diyerek odayı gösterdiğimde hemen odaya girip yatağa yöneldi.

"İyi geceler," deyip kapıyı kapattığımda yürümeye devam ettik. Bir sonraki odanın kapısını açıp, "Bora sen de burada uyuyacaksın," dedim. Bora koşarak yatağa atladığında Zeyno'yla güldük. Kapıyı kapatıp koridorun sonundaki odaya yöneldiğimizde kolumu Zeyno'nun boynuna doladım.

"Çok yorgunum, Zeyno," dedim bütün ağırlığımı ona verirken.

"Ben de çok yorgunum o yüzden, şu an şuracıkta bana yaslandığın için düşebilirim."

Annemle babamın odasının kapısını açtığımda Bora gibi koşarak yatağa girdim. Kendimi yatağın rahatlığına teslim ederken vücudumun rahatladığını hissettim. Uyku yavaş yavaş benliğimi ele geçirirken, direnmeden uykuya teslim oldum.

Uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Öyle uyumuşuz ki zaman kavramını kaybetmiştim. Sonunda komedinin üzerinde duran babamın eskitme masa saatine bakmak aklıma gelmişti. Dördü beş geçiyordu.

"Oha!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neredeyse on yedi saat uyumuştuk. Maşallah, ölüm uykusu mübarek.

"Zeyno kalk, öleceğiz uyumaktan."

Dürtmelerime aldırmadan yerinde kıpırdanıp ince örtüyü başına kadar örttü. "Git, Eliz, uykum var."

"Kızım on yedi saattir uyuyoruz zaten, kıçımız büyüdü."

Sayıklana sayıklana yataktan inerken Sarper'le Bora uyandı mı diye bakmaya gittim. İlk Bora'nın yattığı odanın kapısını açtım. Yatakta yüz üstü yatmış, pikeyi yere düşürmüştü. Tabii kocaman yataklarda yatmaya alışkınlar, tek kişilik yatakta yatınca kendisinin düşmediğine şükrettim. Kapıyı kapatıp benim odama yöneldiğimde sessizce kapıyı açtım. Sarper'i uyuyor diye beklerken yatakta oturup telefonla uğraşırken buldum. Beni görünce telefonu bırakıp, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," deyip odaya girdiğimde dolabıma yöneldim. Antalya'dan birkaç günlüğüne geldiğimde çok eşya getirip yük etmemek için bazı eşyalarımı burada bırakıyordum. Eşyalarımı dolaptan çıkartırken, "Duş almak ister misin?" sorduğumda, "Aslında çok iyi olur," dedi.

"Tamam, ilk sen duş al o zaman," diyerek çıkardığım eşyaları tekrar dolaba koyduğumda, "Hayır, hayır. Sen gir duşa," dedi.

"Zeyno ve Bora hâlâ uyuyor ve bıraksan uyumaya devam ederler," dedim. Eşyaları elime aldığımda iç çamaşırlarımı da almak için yatağımın yanındaki çekmeceye ilerledim. Sarper yataktan kalkmış pencereden dışarı baktığı için elime gelen ilk çamaşırları alıp tuttuğum eşyaların arasına sıkıştırdım.

"Bırak uyusunlar."

Kollarımın arasına sıkıştırdığım eşyaları göğsüme bastırırken, "Ben hemen duş alıp çıkarım. Sen bu sırada kapının yanında duvara asılı telefondan Salih amcayı arayıp ekmek getirmesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ister misin? Bire basarsan direkt onu arar," dediğimde her zaman olduğu gibi kafasını sallayarak cevap verdi. Gözlerimi devirerek odadan çıkarken ses çıkarmamaya çalıştım.

Banyoya girip suyu açtığımda oyalanmadan üzerimdekileri çıkartıp kirli sepetine attım. Ardından kabin içine girip sürgülü kapısını kapatıp suyun vücudumdan akmasına izin verdim. Saçlarımı köpüklerken Sarper'i tek başına bırakmamak için hızlı hareket ediyordum. Hızla saçımı durulayıp banyodan çıktım. Lavabonun altında olan dolaptan temiz bornozu üzerime geçirip saç havlusunu da saçıma bağladıktan sonra üzerimdeki kalan su tanelerini bornozla silip üzerimi giyindim, sonra banyodan çıktım.

Sarper, Salih amcanın getirdiği ekmeklerle mutfağa girerken ben de peşinden gittim.

"Sen banyoya git, ben de yemek için bir şeyler hazırlayayım," deyip buzdolabını açtım. Dört gündür komşular sağ olsun evi havalandırmışlardı, o yüzden mutfakta veya evde bir koku yoktu. Sarper mutfaktan çıkarken gördüğüm ilk tencereyi alıp içinde ne olduğuna baktım. Tencerenin kapağını açmamla burnuma dolan kokuyla öğürmem bir oldu. Taze fasulye bozulmuştu. Kapağı kapatıp diğer yemekler de aynı haldedir düşüncesiyle diğer tencereleri de çıkartıp yıkamak için lavabonun üzerine koydum. Tencerelerin kapaklarını açmadan pencereyi ve davlumbazı açtım. Tencerelerdeki yemekleri çöpe boşaltırken kokudan sebep gözümden yaş gelmişti. Allah affetsin ama çok tiksinirdim böyle şeylerden.

Uyuklayarak mutfağa giren Zeyno, "Of, bu koku ne? Yemin ederim uykum kaçtı!" dedi ve mutfaktan koşarak çıkışına güldü Sarper. Elindeki havluyla saçını kurulayarak mutfağa girdi. Onun da yüz ifadesi değişince gülümsemem kahkahaya dönüştü.

Sarper, "Eliz ne yaptın burada böyle?" diyerek elindeki havluyla burnunu kapatırken, elimi yıkayıp onu da itekleyip mut-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

faktan çıktım. Arkamızdan odalara koku gitmesin diye kapıyı kapattım.

"Dolapta dört tencere yemek vardı, hepsi de bozulmuştu," diye açıklamamı yaparken kafamdaki havluyu çıkardım. Odama gidip havluyu bir köşeye atıp makyaj masamın üzerindeki tarakla saçlarımı taramaya başladım.

Sarper'in peşimden geldiğini sorduğu soruyla fark etmiştim.

"Ben tarayabilir miyim?"

Ne dediğini anlamamış gibi tekrar etmesi için, "Anlayamadım?" dedim.

"Saçını..." Elimde tuttuğum tarağı gösterirken, "...ben tarayabilir miyim?" dedi.

Heyecanlandım ve kendimi tutamayarak, "Evet," dedim. İlk önce kabul ettiğime pişman olsam da, bunu istediğimi kendime kabullendirdim. Neden bilmiyorum ama gerçekten istemiştim. Saçını kuruladığı havluyu benim saç havlumun yanına atıp yatağa oturdu. Tarağı ona verip sırtımı döndüm. Tarağın dişleri saçlarımdan kayıp giderken peşinden Sarper'in elleri okşuyordu saçlarımı. Mayışmıştım. Kim saçımla oynarsa mayışırdım ama bu sefer heyecanlanmıştım da. Canımın acımasından korkarcasına tarağı saçlarımda yavaşça kaydırıyordu. Gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkarmak istedim, ben bir şey söylemediğim takdirde Sarper'in durmayacağını biliyordum. Yeterli demek gelmiyordu içimden. Onun yerine, "Peri'yi çok özledim," dedim. Saçımda dolaşan elleri duraksasa da birkaç saniye sonra tekrar hareket etmeye başladı.

"Ben de çok özledim, aradığımda sürekli seni sorup durdu. Konuşmak istemezsin belki diye oyalayıp kapattım. Bana kızgın."

Ani hareketle yüzümü dönüp bağdaş kurarak oturdum. Bunu beklemiyordu, elleri ve elinde tuttuğu tarak havada kalmıştı. Kaşlarımı kaldırıp ellerine baktığımda, "Tamam," deyip indirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cebinden telefonu çıkartıp arama yerine girdi ve Hacer Sultan yazısının üstüne bastıktan sonra telefonun hoparlörünü açıp bekledi. Dördüncü çalışta açılan telefonla Peri'nin, "Baba!" diye bağırması odanın içinde yankılandı. Sarper benim konuşmamı bekler gibi susarak gözlerime bakarken, "Peri?" diye seslendim telefona doğru.

"Anniş!" Sesindeki heyecan telefondan bile anlaşılıyordu.

"Nasılsın, canım?"

"İyiyim, anniş. Sen nasılsın? Ne zaman geleceksiniz? Gelirken anneannemle dedemi getirecek misin?" Nefes almadan sorduğu sorular arasında odaklandığım tek soru, 'anneannemle dedemi gelirken getirecek misin?' olmuştu. Annemle babam Peri'nin beni annesi bildiğini bilmiyorlardı, bilseler tepkileri nasıl olurdu bilmiyorum.

"Ne zaman geleceğimi bilmiyorum, bir tanem."

"Çabuk gelin, sizi çok özledim," dedi ağlamaklı ses tonuyla.

Sarper, kızının ses tonuna dayanamayıp araya girdi: "Biz de seni çok özledik piremses ama sakın ağlama."

"Yok ağlamam."

"Biz seni yine arayacağız tamam mı, güzelim, şimdilik görüşürüz," dediğimde, "Aramanızı bekleyeceğim, anniş," diyen Peri'ye görünese de gülümsedim. Sarper telefonu kapatıp yatağa atınca gözlerimle telefonu takip ettim.

"Seni çok seviyor."

Telefona odaklandığım için ne dediğini gerçekten anlamamıştım. O yüzden, "Hı?" diye istemsiz tepki verdim.

"Çok dalgınsın?"

"Gerginliği üzerimden atamadım hâlâ, bu da ben yoruyor." Düşünmemeye çalışsam da Aysun'un bu yaptığını aklımdan çıkaramıyorum bir türlü. "Nasıl bir canavara dönüşmüş böyle?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedim gözlerim yaşlarla dolarken. Sarper bacaklarımın üzerine koyduğum ellerimi tutup kendine çekerken, "Sakın o fahişe yüzünden ağlama, Eliz," dedi.

"Elimde değil," derken yanağımdan akan gözyaşını kafamı eğip omuzumla sildim.

"Ben ona ne yaptım? Senin beni sevmen benim suçum..." Cümlemi tamamlayamadan gözyaşlarım durmak bilmez şekilde yanağımdan akıp gitmeye başladı. Sarper'in elleri ellerimi bırakıp yanaklarıma gittiğinde büyük elleri küçük yüzümü tuttu.

"Sakın, sakın böyle düşünme. Seni sevmem kimsenin suçu değil. Ne sen bu duruma düşmek isterdin ne de ben sana böyle kapılmak isterdim." Başparmağı gözümden akan her damla gözyaşını sildi. Beni sevdiği için pişman mıydı? Pişman olsa bile neden pişman oldun diyemezdim. Her şey istemediğim halde benim başımın altından çıkıyor.

"Beni sevdiğine pişman oldun mu hiç?"

Kafasını iki tarafa sallayıp sorumu cevapladığında, midemde bir kıpırdanma oldu. Niye heyecanlanıyorum bilmiyorum ama artık bu heyecanlanmaları dört gündür kontrol edemiyordum. Ellerini yanaklarımdan çekip kucağında birleştirdiğinde, "Sadece," dedi ve devamını getirmedi. Aslında getirmedi değil, getiremedi. Baskın düzenlermiş gibi odaya giren Bora ve Zeyno kapıyı gürültüyle açıp, "Günaydın!" diye bağırırken Sarper cümlesine başlayamadan son buldu. Gözlerimi ve yanaklarımı elimin tersiyle silip yataktan kalktığımda onlar gibi neşeli ses tonu kullanarak, "Ne günaydını, gece olacak neredeyse!" dediğimde, Zeyno ağlamaktan kızaran gözlerime dikkatle bakıyordu.

Bora, "Baktık mutfaktan yeşil dumanlı kokular geliyor, biz de en iyi çözümün pizza olduğunu tahmin ettik, pizza siparişi verdik. Birazdan gelir," derken kolunu Zeyno'nun boynuna sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıp, onu kendine doğru çekti. Ellerimi belime yerleştirip, "Siz sevgili oldunuz da biz mi biliyoruz?" diye sorunca Sarper de bana katılarak, "Aynen. Siz, hayırdır?" dedi. Bakışlarımı ona çevirince yatağımda kollarını arkaya uzatıp, ellerinden destek alırken, ayaklarını öne doğru uzatmıştı.

"Yok abi, daha öyle bir şey yok," deyip Zeyno'nun saçından öpünce, "Siz olmuşunuz ama sizin bile haberiniz yok," dedim. Sevgili değiller ama sevgili gibi hep bir mıcık mıcık hep bir öpüş koklaş, peh!

Sarper ayağa kalkıp ellerini tarak gibi kullanıp, saçının içinden geçirirken, "He demek daha bir şey yok. Oğlum, birbirinizden ayrılmıyorsunuz. Her fırsatta sarılıyorsunuz, öpüşüp koklaşıyorsunuz. Bunlara rağmen hâlâ sevgili değil misiniz?" dediğinde adam haklı, dağılın millet dercesine bakışlarımı kumrulara döndürdüm.

Zeyno, trip atar gibi Bora'nın kolunu boynundan iterken, "Hiç sorma, Sarper. Yakında dünya ahiret bacımsın diyecek diye korkmuyor değilim," dediğinde Bora'ya ters bakışlar göndermeyi de unutmadı.

Bora ne olduğunu idrak edememiş gibi Zeyno'ya bakıp, "Saçmalama Zeynep ya," dedikten sonra bize bakarak, "Siz var ya, siz... Yatacak yeriniz yok sizin! İki dakikada trip attırdınız kıza!" diyerek sitemli konuşmasını tamamladı.

Zeyno, "Yok ya! Doğruyu söyledikleri için haksız mı oluyorlar?" diyerek bizi kurtarmaya çalıştı. Aslında amacı bizi korumak değil, artık aralarındaki olayın adını koymak istediği için karşı çıkıyordu sevdiği adama. Haklıydı. Ne zamana kadar 'sevgili değiliz ama takılıyoruz' havasında olacaklardı!

Bora ve Zeyno birbirlerine laf yetiştirmeye çalışırken Sarper'e doğru eğilip sessizce, "Bence kabak bize patlamadan kaçalım buradan," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence de, hadi," diyerek belimden tuttu. Midem yine şaha kalkmış, içimde anlamlandıramadığım durumlar oluyordu. Allah'ım ne oluyor?

Yavaş ve sessiz adımlarla kavga eden kumrulların arkalarından geçip odadan çıkarken Bora kaçtığımı fark etmiş olacak, yüksek sesle konuşmaya başladı: "Göstereceğim ben size. Kaçın kaçın!"

Kıkırdayarak salona doğru yürürken kapının çalması, adımlarımızın yönünü değiştirdi. Siparişler gelmiştir, diye düşünerek kapıyı açtım. Üzerinde kırmızı üniformasıyla karşımızda duran adam, elinde tuttuğu üç kutu pizza ve kare şeklinde olan bir kutuyu bana uzatarak gülümsedi. Gülümsemesine karşılık gülümseyip uzattığı karton kutuları elinden alırken, Sarper de cebinden çıkardığı yüz lirayı adama uzatıp, "Üstü kalsın," dedi. Zengin olmak böyleydi işte. Ama öğrenci milleti böyle değildi, parasını kuruşu kuruşuna geri alırdı. Kırmızı şapkalı adam, "Afiyet olsun," dedikten sonra merdivenlere yönelip gözden kayboldu. Elimde kutularla salona giderken, Sarper kapıyı kapatmış peşimden geliyordu. Salon kapısında durup odamda konuşan ya da tartışanlara sesimi duyurmak için kafamı o öne çevirip, "İlk önce yemek yiyelim, sonra birbirinizi yemeye devam edersiniz," diye seslendim.

Zeyno hâlâ öfkeli çıkan sesiyle, "Ha ha! Çok komik, değil mi?" diye bağırdı. Gözlerimi belertip sesin geldiği tarafa bakarken, "Bunlar bu hırsla bizi bile yer," dedim. Arkamda durmuş ilerlememi bekleyen Sarper daha fazla dayanamamış ve sırtımdan hafifçe itekleyerek salona sokmuştu. İki bölümden oluşan salonumuzda yemek masasının ve vitrinlerin olduğu tarafa gidip, kokusuyla doyduğum pizza kutularını masaya bıraktım. En üstte duran kare kutuyu açarak içinde olan içecek dolu plastik, ağzı kapalı bardakları çıkararak dizdim. Sarper sandalyelerden birini geri çekip oturduğunda pizza kutularının üst kapaklarını yırtarak açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eline aldığı dilimi dişleriyle kopartıp çiğnemeye başladığında, "Çok acıktım," dedi. Onun bu çocuk hali beni gülümsetmişti. Kutuların birinden bir pizza dilimini ben aldığımda ağzıma götüremeden Sarper'in sorusuyla yarı yolda durdurdum: "Ne zaman nişanlanmamızı istersin?"

Bu adam gerçekten beni deli etmeden rahat etmeyecekti. Ruh hali dengesiz olduğu gibi benim ruh halimi de sürekli değiştiriyordu. Az önce dokunuşlarıyla heyecanlandıran adamı şu anda mümkün olsa önündeki kola dolu bardakta boğabilirdim. Pizza dilimini masaya bırakıp dirseklerimi dayadım ve "Ne nişanı, Sarper?" dedim. Daha ısırık alamadan boğazıma dizdiği pizzaları karşımda löp löp mideye indiriyordu!

"Okulun bitince evleneceğimizi söylemiştim. Âdetlerimize göre ilk önce nişanlanmamız gerekiyor."

"Başlatma geleneğine, Sarper. Yok nişan falan!" deyip içimde alevlenen sinirlerimi, kolayla söndürmek için soğuk kolayı yudumladım.

Elinde tuttuğu pizzadan bir ısırık daha aldıktan sonra, "Ha sen direkt evlenmek istiyorsun, bana uyar," dedi. İçtiğim kolayı zorla yutarken Allah'tan sabır dileniyordum. Sarper'e ağzının payını vermek için oturduğum sandalyede doğrulurken Zeyno ve Bora salona girdi. Bunlar da bugün hiç olmadık zamanlarda ortaya çıkıyorlardı!

"Biz artık sevgiliyiz!" diyen Zeyno'ya bakıp, yüzüme yerleştirdiğim zoraki gülümsemeyle, "Adınıza sevindim," dedim. Gerçekten sinirliydim ve bu anın benim sinir yüzünden bozulsun istemedim. Önümde duran plastik bardağı elime alıp havaya kaldırırken, "Yeni çifte kumrularımıza!" dedim. Herkes yaptığımı yapıp önündeki bardakları kaldırdı.

Zeyno, bardağı masaya bırakırken kutudan bir dilim pizzayı Bora'ya uzatıp bir dilim de kendi için alırken, "Kankam olarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu duruma aşırı sevinmen gerekirken sen somurtuyorsun, Eliz?" dedi. Ne zaman sorunum olsa anlardı ve bu o anlardan biriydi. Ters bakışlarımı Sarper'e gönderirken, bakışlarımla sorunun Sarper olduğunu anlatmaya çalıştım. Ama o, benim aksime rahatça zıkkımlanırken, "Ne zaman nişanlanalım, diye sordum," dedi.

Zeyno ve Bora aynı anda, "Oha!" diye tepki verirken ben de onlara eşlik edip, "Bence de oha!" dedim.

Bora kuzeninin arkasında durup, "Hayırlı olsun, kuzen, düğün ne zaman?" dediğinde pizzanın üzerinde olan mısır tanelerinden birini Bora'nın kafasına savurdum. Allah'ım sen affet, nimetle neler yapıyorum!

Zeyno ne tepki vereceğini şaşırmış gibi, "Ne nişanlanması, nereden çıktı bu, Eliz?" dediğinde masaya bıraktığım pizzayı elime alıp, "Kendi kendine gelin güvey oluyor. Nişanlanmak da evlenmek de yok," diyerek ısırdım. Pizzayı çiğnedikçe açlıktan ölecekmişim neredeyse diye düşünmeden edemedim. Ya hayatım boyunca yediğim en güzel pizzaydı ya da açlıktan her şey dünyanın en lezzetli yemeği gibi geliyor olabilirdi. Son sözümden sonra kimse konuşmamış, yemek yemeye odaklanmıştı.

"Ne zaman döneceğiz Antalya'ya?" diye sordu Bora peçeteyle parmaklarını silerken. Elimde kalan son lokmayı ağzıma atarken, "Benim ne zaman döneceğim belli değil de siz dönün isterseniz. Yapacak bir şey kalmadı sonuçta," dedim.

"Beraber geldik, beraber döneceğiz."

Bunu diyen Sarper'di. Ona olan sinirim geçmemişti. Kendi aldığı kararları, bana sormadan icraata geçirmek isteyip duruyordu. Bu gibi durumların beni zorlayacağını bilmiyordu.

"Ne zaman dönerim belli değil. Sizin işleriniz, Zeyno'nun okulu var. Beni bekleyerek zaman kaybetmenizi istemiyorum," dedikten sonra masanın üzerini toparlamak için yerimden kalktım.

Zeyno boşalan pizza kutularını iç içe geçirirken ayağa kalktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim okulum varsa senin de okulun var! Hiç itiraz etme, yanında kalacağım."

"Sevgilim kalıyorsa, ben de kalacağım," diyen Bora'ya, Zeyno melül melül bakışlar attı. Bunların vıcık vıcık aşkları bizi bıktıracağa benziyordu.

Sarper düşüncelerimi okumuş gibi, "Dakika bir gol bir, oğlum, ne bu liseli aşkı tavırları?" dediğinde istemsizce güldüm.

Bora, "Kıskanma, kuzen, ben sevdiğimi elde ettim. Sıra sende," dedi. Oturduğu sandalyede zafer kazanmış gibi yayılarak gülme sırasının kendinde olduğunu gösterdi. Benim yüzümde olan gülümseme silinirken, Sarper öksürdü. Kuzenine laf sokacak diye beni bile ezip geçmişti Bora Tekin. Neden mi? Yaptığı tam olarak 'kızım sana diyorum gelinim sen işit' misaliydi. Zeyno, Bora'nın ayağını masanın altından tekmelemiş olacak ki, "Ah! Ne vuruyorsun be?" diye çemkirdi.

Boşalan plastik bardakları getirildiği kutuya koyduktan sonra salondan çıktım. 'Ben sevdiğimi elde ettim. Sıra sende.' Bora'nın kullandığı cümle kafamın içinde dört dönerken Sarper'le sevgili olduğumuzu düşündüm. Nasıl olurdu acaba? Mutlu eder miydi beni? Yoksa kendince verdiği kararlarla deli mi ederdi? Yeniden ortaya çıkan iç ses, 'Cevap veriyorum, c şıkkı. Hepsi,' dedikten sonra her zaman yaptığı gibi gitti. Arada ortaya çıkıp beni arafta bırakıyor sonra defolup gidiyordu, lanet ses!

"Bora adına özür dilerim, kuzu," diyerek mutfağa giren Zeyno ile dünyaya döndüm. Elimde olan kutuyu çöp kutusuna atıp Zeyno'ya baktım. Sorup sormamak arasında kalsam da, bu konuda bana yardım edebilecek tek kişi Zeyno'ydu.

"Zeyno, sence biz Sarper'le sevgili olsak nasıl olur?"

Sorduğum soruyla elindekileri yere düşüren Zeyno kısa sürede toparlandı. Düşürdüğü kutuları yerden alıp mutfakta olan küçük masanın üzerine bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden sordun bunu? Sarper'e karşı duyguların mı var?" diye sorarken yanıma geldi. Zıplayıp tezgâha otururken, "Hayır, sadece merak ettim," diye açıklama yaptım. Gözlerini tavana çevirip düşünüyor gibi yaparken, "Hıım..." sesleri çıkarttı.

"Siz sevgili olursanız," dedi ve durdu. Tavana diktiği bakışlarını bana çevirip, "Efsane olursunuz, kızım!" dedi heyecanla.

"Nasıl?"

Omuzlarını silkip, "Ergenlik çağında olup da, aşk acısı çeken ve sanki dünyanın sonuna gelmişler gibi söz yazan gençleri bilirsin. Bir sözleri vardı: *Bir kadın karşılıksız olarak sevdiği erkeği asla mutlu edemez ama karşılıksız seven bir adam sevdiği kadını mutlu eder.* Sizinki de o misal," dediğinde ağzımı büzüştürüp, "Ne alaka?" dedim. Oturduğu tezgâhtan atlayıp, "Denersen görürsün," diyerek hafifçe omzuma birkaç kez vurup mutfaktan çıktı.

Mutfakta tek başıma kalmış, "Ne dedi şimdi bu?" diye düşünürken Bora mutfağa girdi. "Kusura bakma, konuşmanıza kulak misafiri oldum. Zeynep'in söylemek istediği çok açık," dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, "Neymiş açık olan?" dedim tek kaşımı havaya kaldırırken.

Sevgilisi gibi, "Denersen görürsün," deyip beni mal gibi mutfakta bırakıp gitti. Döverim ben bunları! Şifreli şifreli konuşup deli ediyorlar beni!

Ayaklarımı yere vura vura salak gibi kaldığım mutfaktan çıkıp salona gittim fakat içeri girmeden kapının eşiğinde durdum. "Ben hastaneye gidiyorum," dedim.

"Araba kullanamayacağına göre biz de geleceğiz," diye ayaklanan Sarper'e kısılan gözlerimle baktım. Sanki o yetmiyormuş gibi Bora ve Zeyno da çıkmıştı başıma.

Odama gidip dolaptan gri tayt üzerine uzun salaş askılı sporcu atletlerimden birini alıp banyoya gittim. Evin sıcaklığından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kuruyan saçlarımın dipleri ıslak kaldığı için kurutma makinasıyla ıslak kalan yerleri kuruttum.

Üzerimde olan eşofmanları çıkartıp dolaptan aldığım kıyafetleri giyince, çıkardıklarımı katlayıp çamaşır makinasının üzerine bıraktım. Yedekte bıraktığım diş fırçasıyla dişimi fırçalayıp banyodan çıktığımda, Sarper, Bora ve Zeyno beni kapıda bekliyordu.

"Sarper gözünü seveyim, kızları hastaneye bıraktıktan sonra gidip tişört alalım," diye isyan eden Bora'ya, "Senin uyuduğun odadaki dolapta temiz giyilmemiş tişörtler var," dedim. Bora koşarak uyuduğu odaya giderken Sarper de zaman kaybetmeden kuzeninin peşinden gitti. Dün Zeyno'nun annesi, yeğeni Sarp abinin tişörtlerinden verse de saat başı kıyafet değiştirdikleri için rahat edememişlerdi.

"Ben de sormadan kıyafetlerini didiklerim, kanka, kusura bakma," diyen Zeyno'nun ne giyindiğini süzerek, "Git çıkart çabuk! Nasıl izinsiz giyersin!" dediğimde ciddiye alınca, "Ciddiye alıyor bir de! Kızım manyak mısın?" dedim.

Sarper ve Bora giydikleri siyah v yaka tişörtlerle ikiz olmuşlardı. Yanımıza geldiklerinde Sarper giyindiği tişörtü düzeltirken, "Abin falan yok bildiğim kadarıyla," dedi ve üzerinde olan erkek tişörtünü gösterdi.

Sesimi olabildiğince ciddi tutarak, "Eski nişanlımın ya onlar. Atmaya kıyamadım, gelen giden giyiyor," dediğimde Sarper'in çenesi kasıldı. Bu adam her sinirlendiğinde çenesini kasıyordu, sonunda kırılacak bütün dişleri. Bora'nın ağzı küçük 'o' şeklini almış aval aval suratıma bakarken Zeyno yüksek sesle kahkaha attı. Zeyno'nun kahkahasını duyunca kendimi durduramayıp ben de gülmeye başladım. Yüzlerinin aldığı ifadeyi ölsem unutmayacaktım! Yeterince güldükten sonra elimi karnıma koyarak acıyan yeri parmaklarımla sıktım. Ne kadar güldüysek karnım ağrımıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annem her zaman aniden birileri gelir evde temiz bir iki parça bir şey kalsın diyerek misafirler için iki tişört iki pijama takımı bulundururdu," dediğimde erkeklerin suratı normal halini almıştı.

Zeyno kahkahasını durdurmadan, "Ay, yüz ifadeniz çok güzeldi!" dedi.

Sarper evden çıktığında asansöre binmeden bütün siniriyle merdivenlerden inmeye başladı. Bora işaret parmağını göğsünün hizasında sallarken, "Çok kötüsünüz siz!" dedi.

"Ama komikti, kabul et," diye araya girdi Zeyno.

Bora, Zeyno'nun burnunu tutup sıkarken kafasını iki yana salladı. "Komik değildi, güzelim, adamın kalbine iniyordu. Bana aynı şakayı yapsaydınız Sarper gibi sessiz kalmazdım," dediğinde yaptığım şakadan dolayı pişman olmuştum. Gerçekten sinirlenmişti.

"Hadi hadi, gidelim artık," deyip önümde duranları iterek evden çıkardıktan sonra, tekli anahtarı annemin kendi deyimiyle gizli bölmesine geri koydum. Asansörü çağırmadan merdivenlerden inerken Sarper'i düşünmeden edemedim. Ciddiye alacağını düşünmemiştim. Sonuçta beni araştırmıştır... Annesinin karnından beni severek doğmadı ya bu adam! Neden sürekli beni sevdiğini dile getiriyordum? Gerek var mı? Hayır. Ee o zaman on lafımdan beşi niye Sarper'in sevgisine ulaşıyor? Resmen kendi beynime savaş açmıştım. Yaşadıklarımın ardından delirmediysem halime şükretmeliydim!

Merdivenler bitip apartmanın kapısına geldiğimizde bizim evin posta kutusunda olan zarfı gördüm. Uzanıp zarfı aldığımda görmediğim tarafında yazı var mı diye baktım. Resmi evrak değildi, çünkü ne imzası vardı ne pulu. Kimden gelmişti bu? Zarfı açtığımda içinde küçük not kâğıdı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Daha yeni başlıyoruz Eliz'cik.' Bir de altında kimin olduğunu bildiğim ruj rengiyle kâğıdı öpmüştü. Elimde tuttuğum kâğıtla apartmandan çıkıp, arabada beni bekleyen üçlünün yanına gittim. Arabaya bindiğim gibi elimde tuttuğum küçük not kâğıdını Sarper'e uzattım. Elimden aldığı kâğıdı okuduktan sonra bilmem kaç parçaya yırtıp açık olan camdan dışarıya attı.

Sarper arabanın kontağını çalıştırırken bana bakıp, "Ailenin peşinde nereye giderlerse gitsinler birileri olacak. Sen de benim yanımda olacağın için hiçbir bok yiyemez artık!" dediğinde kafamı cama çevirdim.

"Babam polis benim. Peşinde birilerinin olduğu illaki anlar. O zaman ne diyeceğiz? Kızının eski arkadaşı sizi öldürmek istiyor, o yüzden peşinize adam taktık mı diyeceksin?" dedim dalga geçerek.

"Bizim evin önünde bekleyen adamlar gibi değiller. Farklı şekilde yaklaşacaklar ailene."

Ona güvenmek istiyordum. Ailemi koruyabileceğine inanmak istiyordum. İnanmaktan başka şansım yoktu. Beni koruduğu gibi ailemi de koruyacaktı ve hayatım boyunca ona can borcum olacaktı. Sarper Tekin, başıma gelen en kötü ama en iyi şeydi...

Hastaneye vardığımızda saat altıya geliyordu. Annemin kendi odasında olmadığını görünce babamın yanına gittik.

"Niye ısrar ediyorsun, Zeliha? Git işte eve." Babamın sesi açık kapı nedeniyle boş koridorda yankılanıyordu.

"O eve ya birlikte gireceğiz ya birlikte gireceğiz, Haldun, başka seçenek yok!"

Kadın ferdi erkeği yendi! Babam sonunda pes edip, "Tamam, Zeliş. Tamam!" dediğinde annem zaferle gülümsedi. Hâlâ geldiğimizi ve kapıda onları izlediğimizi fark etmemişlerdi. Annemle babamın haline kıkırdayarak gülen Bekir amca ve Seyhan teyze

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaşları ile kapıyı göstermeye çalıştılar. İkisi de dönüp bize baktıklarında gülüşleri kahkahaya döndü.

Babam kahkahalarının arasından, "Gördün mü, rezil olduk çocuklara, Zeliş," derken yanlarına ilerledim. İlk önce babamın sonra annemin yanağına uzunca öpücük bıraktığımda hâlâ hallerine gülüyorlardı.

"Liseli âşıklar gibi olduk, Haldun."

Gülüşmeler, kahkahalar birbirini kovarlarken doktor odaya girdi.

Elleri cebinde doktor, "Hastalarımızın keyfi yerinde bakıyorum da," dedi.

Doktora karşılık annemden gelmişti: "Çok şükür, iyiyiz."

"Sizi daha iyi hissettirecek haberi vereyim o zaman?" dediğinde hepimiz beklentiyle doktorun ağzından çıkacak olan kelimeleri bekledik.

Doktor, "Bu akşam çıkabilirsiniz. Eşiniz dün çıkabilirdi ama hastanede kalma konusunda epey ısrarcıydı," diyerek annemi kastettiğinde babam, "Tahmin edilemez derecede inadı var," dedi.

"Evimize gidiyoruz sonunda!" diyerek sevindiğimde babam lafa karışıp, "Hayır, prensesim. Sen direkt havalimanına gidiyorsun ve ilk uçakla Antalya'ya dönüyorsun," dediğinde bütün sevincim kursağımda kalmıştı.

"Ama baba..." Ağzımı açmış itiraz edeceğim sırada annem babama destek çıkıp, "Baban haklı, beş gündür buradasınız. Derslerinizi kaçırdınız hep," dedi. Dersler çok da umurumda değil.

"Ben sizin yanınızda olmak istiyorum ama!" deyip suratımı astığımda babam elimden tutarak yatağa oturmamı sağladı.

"Şunun şurasında yaz tatiline ne kaldı? Geleceksin yanımıza sonuçta."

"Daha bir buçuk ay var, baba!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni ikna edemeyeceğini anladığı an, "Aynı annen gibi inatçısın, Eliz!" diyerek kapının yanında duran Sarper'e baktı. Konuşmadan birbirlerine anlatmak istediklerini anlattıklarında Sarper kafasını sallayıp odadan çıktı. Ne çeviriyor bunlar! Sessiz sakin geçen altı dakikanın ardından Sarper elinde telefonu ile odaya girdi.

"Biletlerimiz hazır, iki saat sonra uçağımız kalkacak," dediğinde, "Ne!" diye cırlayarak babama baktım. Demek bu yüzden bakışıyorlardı!

"Baba!"

İsyanlarıma rağmen babamı hiçbir şekilde ikna edememiştim. Hatta bizi havalimanına kendileri bırakmıştı. Uçağın kalkacağına dair anons büyük alanı inletirken gözyaşı dolmuş gözlerimle babama baktım.

"Şhh! Ağlamak yok, sadece bir buçuk ay. Bakarsın sana sürpriz yaparız," diyerek saçlarımı okşayan babama sarıldım. Ya kaybetseydim onları? Ya ölselerdi? Dayanamaz, kendimi öldürürdüm.

"Sizi çok seviyorum," dedim geri çekilirken. Sıra annemdeydi. Kollarımı annemin boynuna sarıp sıkıca sarılırken kokusunu içime çektim. Var mıydı dünyada anne kokusundan daha güzel bir koku?

"Kendinize dikkat edin, anneciğim." Annemle de sarılma merasimini bitirip geri çekildiğimde babam Sarper'e sessizce bir şeyler söylüyordu.

Anneme son kez el sallayıp arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Uçak için kapıdan geçerken Sarper'in yanına gittim.

"Babam sana ne dedi?" diye sorduğumda arkamı dönüp bizi izleyen aileme bir kez daha el sallayıp gülümsedim.

"Polisler babana bunun bir sabotaj olduğunu söylemiş. O yüzden sana ve Zeyno'ya dikkat etmemiz konusunda beni uyardı," derken elindeki biletleri kapıda duran kadına uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya babam bu işi kurcalarsa?" dediğimde Sarper, "Kurcalayacak," dedi.

"Ne yapacağız peki?" dedim. Korkuyordum...

"Hiçbir şey. Diğer polisler gibi baban da bu işin altında kimin olduğunu öğrenemeyecek."

İçim rahatlamıştı. Babamın gerçekleri öğrenmesini, en azından şimdilik öğrenmesini istemiyorum.

Uzun bir koridordan geçtikten sonra uçağın içine girmiş, kendi koltuklarımızı bulmuştuk. Zeyno ve Bora iki koltuk önümüzde oturuyordu. Yolcular yavaş yavaş yerini almaya başladığında ayakkabılarımı çıkartıp bacaklarımı karnıma doğru çekerek oturdum. On yedi saat uyumamıza rağmen kendimi çok yorgun hissediyordum. Psikolojik olarak çökünce bünyem de dayanmıyor tabii bu kadar aksiyona. Ne güzel, klasik hayata sahipken şimdi nasıldık? Kendimi korumam gerekiyordu. Hem de yıllar önce kardeşim dediğim insandan! Dünyanın çivileri gevşemiş!

Hep aynı düşünceler kafamda fink atıyordu. Sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordum ama ne yararı vardı? Düzeliyor muydu ben düşündükçe? O yüzden kendime düşünmeyi yasaklıyorum! Şu andan itibaren yaşadıklarımı düşünerek kendime işkence etmektense sıkıntılarımla baş etmeye çalışacaktım. Önceliğim Aysun olacak. Benimle istediği kadar uğraşabilirdi ama ailemi işin için sokmayacaktı! Hayatım boyunca kimseye kin beslemedim ben. Bana zararı olan insanları bile hayatımdan çıkarmakla yetindim, asla nefret etmedim. Aysun hayatımda bir ilki gerçekleştirmişti. İlk defa birinden bu denli nefret edip, kin besliyordum. Artık ne ben ne de hayatım eskisi gibi olacaktık. Peki hazır mıyım yeni hayatıma? Değilim. Ama olmak zorundayım. Eğer hazır olmazsam yenilirim, eğer hazır olmazsam etrafımdakiler zarar görür. Hazır olmak zorundayım. Kafamı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper'e çevirdiğimde, dirseklerini koltuğun kolçağına yaslamış, kafasını da ellerine dayamıştı. O hazır mıydı peki? Canımı korumak için, kızını korumak için, ailemi korumak için yapacağı şeylere hazır mıydı? Umarım hazırdı çünkü o hazır olmazsa ben asla hazır olamam...

'Denersen görürsün'

Kulaklarımda Bora ve Zeyno'nun söylediği bu cümle yankılanırken acaba, dedim kendime. Acaba dedikleri gibi denesem mi? Onu sevmeyi denesem mi? Bacaklarımı aşağı sarkıtıp, yan yatarak kafamı Sarper'in dizlerine koydum. Adamın yanında olunca kendimi iyi hissediyordum. Bu da bir şeydir değil mi? Evet, duygu beslemem için erken bir zamandı. Daha doğru düzgün tanımıyordum ama... Kimi kandırıyorsun, Eliz? En yakın arkadaşın yıldırım aşkına tutuldu senin, neyin erkeni! O Zeyno, bu ben. Benim için erkendi. Kendi içimde girdiğim savaşta sol omzumdaki Eliz başka bir şeyler söylerken sağ omzumdaki Eliz farkı şeyler söylüyordu.

Beklediğim hareket gelmişti. Sarper ellerini saçlarıma geçirip oymaya başlamıştı. Saçımla oynanması her zaman hoşuma giderdi ama Sarper'de daha farklı oluyordu. Sabah da aynısı oldu. Saçımla oynadığı süre zarfında göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Uzaklar gelen kaptanın sesi yavaş yavaş duyulmaz hale geldiğinde kasılan vücudum kendini rahatlığa bıraktı.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekizinci Bölüm

İnsanoğlu bencil varlıklar. Hep kendi istedikleri, kendi dedikleri gerçekleşsin isterler. Şu an benim yaptığım gibi. Dün uçaktan indiğimde Aysun'dan mesaj gelmişti:

"Yarın sana mesaj atacağım, adrese gel. Konuşacağız. Tek gel!"

Mesajı gördüğümde gerilen vücuduma nazaran Sarper ve Bora'ya çaktırmamaya çalıştım. Aniden asılan yüzümü fark eden Sarper, sürekli ne olduğu hakkında soru sorsa da yorgunum muhabbetiyle başımdan savıyordum. Söylesem beni göndermeyecekti, biliyordum. O yüzden sessiz kalmayı tercih ettim. Kendi evimize gitmek yerine Sarperlerin evine gitmeyi teklif ettiklerinde, "Ben gidip uyuyacağım ama isterse Zeyno sizinle gelsin," diyerek reddetmiştim. Zeyno da istemedi, peşimden eve geldiğinde saat dokuz buçuğa geliyordu. Eve girdiğimiz gibi direkt yorgunluktan kendimizi yatağa attık. Gözlerimi bir daha açtığımda sabah olmuştu. Kısa bir banyo ile yorgunluk, su damlalarıyla vücudumdan akıp giderken kendimi daha dinç hissediyordum. Üzerimi değiştirmiş, saçlarımı kurutmuş vaziyette banyo kapısını açmamla karşımda telefonumu yüzüme doğru uzatmış Zeyno'yu görmemin arasından saniyeler geçmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu ne!"

Burnuma sokarak gösterdiği şeyse, dün Aysun'un bana attığı mesajdı.

"Gördüğün gibi mesaj," deyip yanından geçerken arkamdan gelip, "Ciddi misin?" diye dalga geçercesine konuştu. Mutfağa girip, buzdolabından kahvaltılıkları çıkartıp masaya koyarken, "Onunla buluşmaya gitmeyeceksin değil mi Eliz? Böyle bir aptallığı yapmayacaksın?" dedi.

"Böyle bir aptallığı yapacağım," dememle Zeyno'nun, "Sen geri zekâlı mısın!" diye ciyaklaması bir oldu.

"Ne bekliyorsun, Eliz? Yaptığı hataların farkına vardı da senden özür dilemeye mi çağıyor?"

Bir nevi! Ama dile getirmek istemiyordum çünkü bu sefer kesin saçımı başımı yolardı. Elimde tuttuğum kâseleri, elimden alarak hızla masaya vurarak bıraktı.

"Bak, kardeşim, o kız seni öldürmek istiyor. Aileni öldürmeye çalıştı. Sence sen onun yanına gittiğinde sana ne yapar? Hem de tek başına! Sarper'e de söylememişsindir Allah bilir."

"Söylemeyeceğiz de, Zeyno, söylersek gitmeme izin vermez!" dediğimde Zeyno kafasını yukarı kaldırıp, "Allah'ım sen bu kıza akıl fikir ihsan eyle!" dedikten sonra bakışlarını bana çevirip elimi tuttu.

"Bak canım arkadaşım, bak benim akılsız kankam. Seni biliyorum, Pollyanna gibi düşünüp ümitle, belki pişman olmuştur diye düşünerek gideceksin oraya. Seni üzecek, delirtecek laflar edecek, daha çok üzüleceksin. Bırak gitme kurbanın olayım."

Neden bu kadar saftım anlamıyorum. Kız haklı ama ben yine bildiğimi okumak isterken işin sonunu düşünmüyorum. Hayır annem de babam da uyanık insanlar, ben neden böyleyim bilmiyorum!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, gitmeyeceğim," dediğimde Zeyno, zafer nidalarını çalarak, "Hah şöyle be kuzum. Ne diye sıkıntı strese sokuyorsun beni?" dedi.

Zafer kazanmış yüzündeki gülümsemeyi silmek için, "Hadi kahvaltı yapalım, okula gidelim. Çok boşladık," dememle sırıtışı silindi. Bir insan, tırnakları ile kazıya kazıya geldiği okuldan niye nefret ederdi?

Kafasını sağa çevirip gözlerini benden ayırmadan kendince ters bakışlar atarken, "İlla sokacağım kazığı diyorsun yani?" dedi. Topuz yaptığı saçlarıyla açık olan ensesine şaplağı indirip, "Ağza bak, ağza. Nasıl konuşuyor! Bugüne bugün Bora Tekin'in sevgilisisin, kızım, biraz usturuplu konuş!" dedim. Bora adını duyunca suratında aniden yeniden sırıtış belirdi.

"Resmen sevgiliyiz, kızım!"

Kaşar peyniri kutusundan çıkartıp tabağa koyarken, "Cidden ne oldu bir anda kararını değiştirdi?" dedim. Demez olaydım, açtı ağzını yumdu gözünü.

"Siz odadan çıktıktan sonra benim çene düştü tabii, başladım saymaya. Sen beni oyalıyor musun, bak ben başka kızlara benzemem, oydu buydu derken o gözü kararmışlıkla neler dediğimi hatırlamıyorum. En son çeneme dayanamayıp eliyle ağzımı kapatıp, 'Tamam ulan tamam, sevgilimsin. Gözünü seveyim nefes almak için sus,' dedi. Ben olayın şokuyla bön bön çocuğa bakarken elimi tuttu, odadan çıkardı. Ondan sonrası malum."

Arkadaşım diye demiyorum bir çeneye sahip, düşman başına vermesin. İçimde Zeyno'yu çenesi yüzünden yerden yere vururken güldüm. Yiyorsa yüzüne söyle, sen de al o çeneden nasibini otur aşağıya.

"Çenenle kabul ettirdin yani?"

Bu sefer şaplak atma sırası ondaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elimde tuttuğum yağ bıçağını Zeyno'ya sallayarak, "Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar, gülüm, bu benim onuncu köyüm," dedim.

"Aman aman, laflara bak. Onuncu köyüymüş. Sen azıcık yalan söyle, kovulma!"

İşte bu darbeli inmişti. Benim bir ay içinde yaşadığım her şey yalandı zaten. Gülen yüzümün asılmasıyla, Zeyno ne düşündüğümü anlamış gibi, "Özür dilerim, öyle demek istemedin, hemen asma suratını," diyerek kollarını belime dolayarak kafasını omzuma koydu. Düşünmeyeceğim diye söz vermemiş miydim kendime?

"Tamam, özrünü bir şekilde kabul ederim," dediğimde mutlu olup, "Ne istersen?" demişti. Bakalım istediğimi söyleyince de böyle sırıtacak mıydı?

"Temizlik yapacağız."

Bom! Zeyno sanki karşısında zombi görmüşçesine, dehşet dolu yüz ifadesiyle bana bakıp geri adım attı.

"Bunu yapamazsın," dedi ellerini karnının hizasında kaldırarak. Hareketlere bak, sanki canını istedik kızdan!

Ellerimi belime yerleştirip "Hayatını mı istedim Zeyno, alt tarafı temizlik yapacağız, dedim," dediğimde gösterdiği saçma hareketler abartıp kulaklarını kapattı.

"Tekrar etme! Tekrar etme!"

Dışarıdan bizi hiç tanımayan kişiyi alıp bu eve getirsek verdiğimiz tepkiler, söylediğimiz sözler yüzünden yirmi dört saat olmadan evden kaçıp gitmezse ben de Eliz değilim! Ne saçma ruh haline sahibiz anlamadım ki, neyin kafasını yaşıyoruz? Birbirimize bakıp aynı anda kahkaha atmaya başladık. Ne yapıyorduk biz böyle?

Kahkahalarımın arasında karnımı tutarak, "Delirdik iyice, bacım, benden demesi," dedim. Zeyno da aynı durumda olup,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zaten ne zaman normaldik?" dedi. Doğru. Ne zaman normal olduk biz? Hiçbir zaman!

Kahkahalarımız mutfağı doldururken çalan kapıyla bin bir zorlukla sustuk. Sabah sabah kim rüyasında gördü bizi de kapıya dayandı?

"Git kapıya bak, kadın! Çişimi yapacağım," diyen Zeyno mutfaktan çıkarken ben de onunla birlikte çıkarak kapıyı açtım. Elinde tuttuğu pastane reklamlı poşeti kaldırmış sırıtarak yüzüme bakan Bora'ya tek kaşımı kaldırarak baktım.

"Rüyanda mı gördün Boracığım?" dediğimde elindeki poşeti indirip, "Unutturma, bir ara sana misafirperverliği öğreteyim. Hayatımda senin kadar kötü ev sahibi görmedim!" dedi.

Gülümseyip, "Tamam tamam, şaka yaptım. Gel hadi, küçük enişte," diyerek kapıyı sonuna kadar açtım.

Bora eve girip ayakkabılarını çıkartırken yanağımı iki parmağının arasına alıp sıktı. "Enişten sana kurban olsun, baldız," dedi. Havalara bak, havalara! Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Yanağımı tutup sıkan eline vurup yanağımı kurtarırken, "Kafana terliği yemeden geç içeri," dedim. Çocuk seviyordu sanki hıyar! Mutfağa girip dolaptan çay bardağını çıkartıp masaya ekleme yaptım.

"Sarper'in kafasına ne düştü?" dedim masada duran bardaklara çay doldururken.

Bora, tabakta olan salamlardan birini ağzına atarken, "Ne alaka?" dedi.

"Dünden beri ne aradı ne sordu. Seninle de gelmemiş, kesin kafasına taş düşmüş."

Dediğim şeye karşılık Bora kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirirken, "Arasın mı istiyorsunuz, Eliz Hanım? Açık açık konuşalım lütfen," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdi, iki oldular!

"Elimde kaynayan çayı tutuyorum, Boracığım. Maazallah ayağım kayar, şansa da karşımda sen duruyorsun. Güme gitme istersen, kardeşim," dediğimde çaydanlığın alt kısmını ona doğru salladım. Yapabileceğim düşüncesiyle gözlerini kocaman açıp çaydanlığa odaklanan Bora, "Tamam, ağzımı açmadım, tamam," dedi.

"Hah şöyle," deyip çaydanlıkları üst üste koyup nihalenin üzerine bıraktım.

"Patates mafyası Zeynep'i aradı mı dün?"

"Patates mafyası kim?"

"Kim olacak! Ahmet midir, nedir o," dediğinde güldüm. Adama patates mafyası diyordu ya!

Sorduğu sorunun cevabını veremeden kapıdan giren Zeyno'nun sevinçten çığlık atmasıyla omuzlarımı havalandırdım.

"Bağırma manyak, komşuları toplayacaksın başımıza," dediğimde beni umursamayıp koşarak Bora'nın boynuna atladı. Filmlerde gördüğüm aşk sahnelerine bizzat şahit olmamak için ellerimle gözlerimi kapattım.

"Gidin salonda yaşayın aşkınızı. Yemek yiyemiyorum sizin yüzünden!" dedim. Gözlerimi kapatacak durum yoktu ama gıcıklığına yapıyordum.

"Ne ayaksın, kızım? Niye ayıp bir şey yapıyormuşuz gibi konuşuyorsun?" diye söylenen Bora'ya benden önce arkadaşım laf vermişti.

"Kankamla düzgün konuş, onu ancak ben gömebilirim." Tam beni korumuş olmasa da kendinden başkasının beni gömmesine izin vermemiş olması içimi rahatlattı!

Sarper'le sevgili olsak biz de mi onlar gibi olurduk? Yok canım, Sarper, Bora kadar cana yakın değil. Soğuk nevale. Alakaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maydanoz. Şimdi nereden çıktı Sarper'le sevgili olmamız? Niye durup durup bunu düşünüyorum? Amacım ne?

Bora'nın getirdiği poğaçalardan birini poşetten çıkartıp ağzıma götürdüğümde kendime olan sinirimden hızla koparıp çiğnemeye başladım. Bora, "Poğaçanın ne günahı var?" dedi. Ağzımda çevirdiğim lokmayı yutup çayımdan yudumlarken, "Aklıma gelen düşünceye sinirlendim," dedim.

Zeyno kahvaltısını yaparken, "Ne geldi aklına?" diye sorunca boş bulunup, "Sarper'le sevgili olursak nasıl olur, diye düşünüyordum," dedim. Kurduğum cümleyle beraber gözüm açılırken Bora ve Zeyno'ya bunu söylemenin verdiği huzursuzlukla alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Verdim sazları ellerine, çalar çalar dururlar artık. İlk önce birbirlerine bakıp, kurnaz bakışları bana döndüğünde önümde duran çatalı elime alıp onlara doğru gösterdim.

"Eğer bu dediğimi Sarper'den duyarsam kim yetiştirdi sorgusuna girmeden, ikinizi de bu çatalla gebertirim," dedim. Tehdidimin ne kadar işe yaradığı tartışılırdı çünkü suratlarında olan, görmeyi sevmediğim kurnaz bakışlar devam ediyordu.

"Anladınız mı beni, sevgi pıtırcıkları? Sevginizi yaşayamadan çatallarım sizi!"

Tehditlerim gerektiği yere ulaşmamış gibi sırıtarak, "Anladık," dediler. Mahallenin dedikoducu teyzeleri gibi yeter ki ellerine koz geçsin, hemen sinsilik peşine koşarlar. Aptal çenem nerede ne söyleyeceğini bilmiyor musun? Hem de bu tencere ile kapağın yanında! Gidip direkt Sarper'e söylesem daha iyiydi.

Elimdeki çatalı gürültüyle tabağın içine atarken kendimce korkunç bakışlarımı karşımdaki ikileye atıyorum. Gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. İyilik yapayım da mutfaktan çıkayım, dedim içimden yoksa kahkahalarını tutmaktan patlayacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

garibanlar. Oturduğum sandalyeyi geri itip kalkarken, "Rahat rahat gülün diye odama gidiyorum. Tek bir kahkahanızı duyarsam fena olur, ona göre," dedim. Ağızlarını açtıkları an güleceklerini bildikleri için dudaklarını birbirine bastırırken kafalarını salladılar. Mutfaktan çıkmamla kahkahalarını duyunca, "Sesiniz geliyor!" diye bağırdım durduğum koridorda. Bağırışımla gülüşlerinin sesi kısılsa da hâlâ gülmeye devam ediyorlardı. Hem kendi düştüğüm hale hem de onların haline gülmeye başladım ben de.

Odama girdiğimde üzerimdeki tişörtü çıkartıp yatağın üzerine fırlattım. Dersim bir çeyrekte başlayacak, şimdi ise saat on birdi. İki buçuk saat önce okula gidip boş boş beklemektense biraz sahilde gezerim düşüncesiyle üzerime siyah dar pantolonumu giyip, üzerine yarasa kollu beyaz ve lacivert dantel işlemeli bluzu giyindim. Sıcaktan dolayı ensemi yakan saçlarımı başımın tepesinde bol bir topuz yaptım. Kirpiklerime rimel, dudaklarıma parlatıcıyı sürdükten sonra makyaj aynasının karşısından çekilip dolaptan askılı çantamı çıkardım. Yatağın üzerinde duran telefonu çantaya atmak için elime aldığımda mesaj geldiğine dair ışık yanıp sönüyordu. Mesaj kısmını açıp kimden geldiğine baktığımda, dün Aysun'un mesaj attığı numarandandı. Gitmeyeceğim nasıl olsa deyip telefonu çantama atacaktım ki beni durduran bir şey oldu. Zeyno'ya gitmeyeceğimi söyledim ama Aysun'un benimle ne konuşacağını merak ediyordum. Tekrar mesaj kısmını açıp hangi adresi attığına baktım. Aziz amcanın kafesinin adresini mesaj atmıştı. Koca Antalya'da benimle buluşmak istediği kafe, arkadaşımın amcasının kafesiydi. Meraklı yanım, 'O kafede sana zarar veremez. Git öğren bakalım ne diyecek,' derken, mantıklı yanım ise, 'Vardır altında bir bit yeniği, arkadaşını dinle ve gitme,' diyordu. Hangisini dinleyecektim ben? Telefonu hırsla çantama atıp odadan çıktım. Ayaklarım nereye götürüyorsa, oraya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gidecektim. Kapının önüne geldiğimde lacivert babetlerimi giyip, portmantoda olan defterimi elime alırken kafamı mutfağa doğru uzattım. "Ben çıkıyorum, okula gitmeden önce dolanacağım biraz," diye seslendim. Zeyno koşarak yanıma geldiğinde, "Daha derse çok var. Aysun'la buluşacaksın değil mi, Eliz," dedi. Kapıya yaslanıp, "Hayır, gidemezsin. İzin vermiyorum!" diye bağırdı.

"Saçmalama, Zeyno, çekil kapıdan. Gitmeyeceğim demiştim," dedim bıkkınlıkla.

"Hayır, inanmıyorum, gidemezsin!"

"Zeynep çekil!"

"O kadınla buluşamazsın!"

Birbirimize bağırışlarımızı Bora araya girerek durdurdu. İkimizin ortasında durup, "Hey! Sakin olun," dedi.

Bora'ya bakıp, "Dün Aysun, Eliz'e mesaj atıp buluşmak istediğini söyledi Eliz de sabah gitmeyeceğini söyledi ama şimdi gidiyor!" diyen Zeyno'ya ters bakışlarımı yönelttim.

"Gitmeyeceğim, dedim, Zeyno! Gitmeyeceğim!"

Ellerimi boynumda birleştirip parmaklarımı kenetledim. Bora kafasını bana çevirip kaşlarını çatarak baktı.

"O kadın aileni öldürmeye çalıştı. Bir de gidip onunla konuşarak seni öldürmesine izin mi vereceksin, Eliz, bu kadar düşüncesiz misin?"

"Gitmeyeceğim, diyorum, anlamıyor musunuz?"

"Dersin başlamasına iki saat var, nereye gidiyorsun?" dedi Zeyno. Bütün bıkkınlığımla oflayıp, "Sahilde dolanacağım, Zeyno!" dedim. Yalan söylemiyordum, evden o sebeple çıkacaktım. Aysun mesaj atınca kafam karışmıştı o kadar.

Bora, "İnanalım mı?" deyince sabrımın son taşı da çatlamıştı.

"Tamam, yahu tamam! Gitmiyorum bir yere, oldu mu gitmiyorum!" diyerek gerisin geri odama döndüm. Manyaklara git-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meyeceğim dedikçe inatla inanalım mı, diye soruyorlar. Gidip gitmeyeceğimi bilmiyordum ama çocukmuşum gibi davranmaları canımı sıktı. Kendimi yatağıma atarken ayakkabılarımı unutmayıp, ayaklarımı aşağı sarkıttım. Bir elimi kafamın altına koymuş diğer elimi de karnımın üzerine koymuştum. Kapım tıklanıp Zeyno kafasını içeriye uzattığında, "Girebilir miyim?" diye sordu. Konuşmak istemesem bile reddedince üzüleceğini bildiğim için oturur pozisyona geçip, "Gel," dedim. Odaya girip kapıyı kapattığında uzaktan uzağa yüzüme baktı.

"Orada durup yüzüme bakmak için mi geldin?" diye sordum. Dediğimle birlikte yanıma doğru gelip yatağa oturdu.

"Biliyorum, bize kızdın. Senin iyiliğini düşünüyoruz, Eliz. O kadın seni üzecek ya da zarar verecek."

Sinirli olsam da haklı olduğunu biliyorum. Bir nevi haklı oldukları için kızıyordum. İnsanlar beni düşünürken niye ben hep üzülmek uğruna elimden geleni yapıyordum? Sabah gitmeyeceğim diyerek söz verdiğim konunun şimdi neden tam tersini yapmak istedim? Aslında gitmek için çıkmayacaktım evden, sadece ayaklarım nereye götürürse demiştim. Uzanıp ellerini tuttuğumda bir şey demeyip öylece zümrüt yeşili rengi gözlerine baktım. Konuşmak için ağzımı açtığımda dökülen ilk kelimler, "Özür dilerim," oldu.

"Gidecektin değil mi, yoluk kız!" deyip ellerini elimden çekip, eline aldığı yastıkla kafama vurdu.

"Ben malımı biliyorum be! Bir de bize bağırıyor sahile gideceğim diye." Sayıklanırken hâlâ kafama yastık darbelerini indiriyordu. Gelen darbelerden kurtulabilmek uğruna kollarımı kafama siper ederken, "Vallahi gitmeyecektim. Sadece gitmekle gitmemek arasında kaldım!" dedim. Nafile, kafama yastıkla vurması daha çok arttı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben seni şimdi bir bırakacağım arafta, göreceksin gününü! İlla ölmek mi istiyorsun! Ölmeye meraklıysan bana söyle de, o kadına seni öldürme zevkini tattırmadan ben öldüreyim seni!"

Sonunda ellerimi iki yanıma düşürüp gözlerimi kapattım. Bayılmış numarası onu durdurabilecek tek şeydi!

"Eliz?" diye seslendi, gözlerimi açmadım.

"Kafasına yastık vurulup bayılan insan görmedim, Eliz, kalk çabuk!" Bir darbe daha indirdi fakat bu seferki kolumaydı.

"Eliz?" dedi tekrar, cevap vermedim. Korksun biraz pis kız! Elinde tuttuğu yastığı yan tarafıma atıp baldırlarıma oturdu ama ağırlığını vermedi.

"Eliz uyan, Eliz!"

Klasik Türk aklı bir: Bayılan insanı tokatlayarak uyandırmak.

"Eliz, duyuyor musun beni?"

Klasik Türk aklı iki: Bayılarak bilinci kapanan insana duyuyor musun beni diye sormak.

"Bora! Bora yardım et!" Kulağım dibinde sevgilisini yardım için çağıran Zeyno'ya bir anda gözlerimi açarak baktığımda, çığlık atarak üzerimden atladı.

Hızla yataktan kalktığımda, "Öyle aklını alırım işte!" dedim, sonra koşarak odadan çıktım. Girdiği şoktan çıkan Zeyno'nun, "Geberteceğim seni, Eliz!" diye bağırarak ayaklarını yere vura vura peşimden geldiğini duyabiliyorum. Koridorda koşarken Bora'ya çarpmamla sendelesem de hemen toparlanıp kendimi banyoya kilitledim. Kısa sürede Zeyno banyo kapısını teklemeye başladı. Kapının gerisinde tehditlerini savururken ben içeride kahkahalarla gülüyordum.

"Korktum, geri zekâlı korktum!"

Kapıya yaklaşıp, "İyi oldu, vurmasaydın kafama kafama o zaman!" diye bağırmaya çalışsam da kahkahalarım engel oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir de gülüyor ya! Aç kapıyı!" Bağırmalarına kapıya indirdiği tekmeler ve yumruklar eşlik ediyordu.

Arkadan gelen Bora'nın, "Siz nasıl bir manyaksınız arkadaşım? Nereye düştüm ben böyle?" demesiyle Zeyno kapıyı tekmelemeyi bırakmış, ben de kahkaha atmayı bırakmıştım.

Zeyno, "Hayırdır, beğenemedin mi, gülüm?" dediğinde kapının kilidini açıp dışarı çıktım. Arkadaşımın yanında durup ellerimi belime koyarken tehditkâr bakışlarımı Bora'ya atıyordum.

Aniden değişen ruh halimize şaşırarak, "Az önce birbirinizi öldürmek için evi yıkan siz, şimdi bir olup beni öldürecek gibi bakmayın," dedi.

Zeyno'yla birbirimize bakıp yine Bora'ya döndüğümüzde, "Siz cidden manyaksınız!" dedi. Zeyno sağ ayağını kaldırıp ayağına giydiğini Pembe Panter'li pandufunu çıkartıp eline aldığında, ben de sol ayağımdaki babeti çıkartıp elime aldım. Ne yapacağımızı anlayan Bora aniden önümüzden kaçınca attığımız terlik yerine geçen bir adet panduf ve bir adet babet duvara çarparak yere düştü.

Zeyno, "Sevgilisine manyak diyor!" dediğinde ona katılarak, "Baldızına manyak diyor!" dedim. Zeyno hemen bana dönüp koluma çimdik attı.

Acıyan kolumu tutup, "Ne yapıyorsun be! Aynı taraftayız biz!" diye bağırdım.

"Aynı taraftaymışız. Gebertirim kız seni!"

Bir şey deyip sinirlerini daha fazla hoplatmamak için susarak kapının önünden ayrıldım. Karşı duvara çarpıp yere düşen babetimi ayağıma geçirip, kolumu tutarak salona gittim.

"Gazi mi oldun, baldız?" diyen Bora'ya, "Senin yüzünden!" diye bağırdım. Sehpaya uzattığı ayaklarının üzerinden geçip tekli koltuğa oturduğumda, "Sen laf söylemeseydin banyodan çıkmayacaktım, Zeyno da kolumu morartmayacaktı," dedim. Kahkaha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atıp, "Asıl bana teşekkür etmelisin. Eğer sizi sinirlendirmeseydim de banyodan çıkmasaydın Zeynep seni yakaladığında daha kötü yapardı. En azından küçük bir çimdikle kurtuldun," dedi.

Allah'ım yine haklıydı! Karşımdaki insanın haklı olmasından nefret ediyorum! En son ben haklı olmalıyım! En çok ben!

Kanalları zaplayan Bora, "Dersiniz kaçta başlayıp kaçta bitecek?" dediğinde Zeyno'nun çimdik attığı yere bakarken, "Bir çeyrekte başlayıp dörtte bitecek," dedim. Morarmamıştı ama moraracak gibi duruyordu.

"Tamam, sizi ben bırakacağım, çıkışta da ben alacağım. Sarperlere gideceğiz."

Söylediğine karşı çıkmadım çünkü Peri'yi görmeyi istiyordum. "Olur, Peri'yi çok özledim zaten," dediğimde Bora'nın bakışları televizyondan çekilip bana döndü.

"Peri'ye alıştın mı?" dediğinde afalladım. Alışmış mıydım?

"Şey... Alışmak demeyelim de, Peri'yi seviyorum. Sonuçta onun suçu yok," dediğimde Bora ayaklarını sehpadan indirip dirseklerini dizlerini dayayıp bana doğru dönerek oturdu.

"Bundan sonra ne karar almak istiyorsan ilk önce Peri'yi sonra Sarper'i düşün, Eliz. Annenlerin başına gelen kötü olaydan önce gitmek istediğini biliyorum," dediğinde utanıp kafamı eğdim. Utanıyorum çünkü yaptığım güçsüzlüktü, korkaklıktı. Aldığım kararda ben gittikten sonra Peri'nin ne hale geleceğini düşünmedim. Öz annesinin yaptığı gibi ikinci darbeyi ben indirmek istedim ona.

"Kaldır kafanı. Kafanı eğmen için bir neden yok." Bora'nın anlayış yüklü sesini duyunca kafamı kaldırıp koyu yeşil gözlerine baktım.

"Düşüncesizlik ettiğimin farkındayım. Her şey üst üste gelince kaldıramadım, Bora," dediğimde gözümden düşen bir damla gözyaşına engel olmadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şşh! Ağla," deyip yerinden kalkan Bora yanıma gelip dizlerimin önünde çöktü.

"Sen kimsenin yapamayacağı şeyin altından kalkıyorsun, Eliz. İnan bana herkes yapamaz bunu. Sen güçlü bir kızsın."

Hangisini? Gerçek annesi olmayıp beş yaşındaki çocuğu kandırmayı mı? Eski dostunu düşmanın olarak karşına almayı mı? Yoksa üç yıldır platonik şekilde seni seven adamın yanında olmaya devam etmeyi mi? Hangisini başkaları yapamazdı? Benim bir aylık hayatım bunlardan ibaretti. Yalanlar ve kaldıramadığım gerçekler.

"Yaşadıklarım zor geliyor, Bora."

"Yanında seni seven dostların, seni deli gibi seven Peri ve sana âşık Sarper varken yaşadıklarının zorluğunu en aza indirgemek senin elinde," dedi, durdu ve birkaç saniye sonra devam etti: "Hepimize şans ver, Eliz, yanında olabilmemiz için şans ver. Baktın yine olmuyor, o zaman hayat senin hayatın, ne yapmak istersen onu yap."

Kafamı sallayıp, "Peki," dediğimde Zeyno üstünü değiştirmiş vaziyette salona girdi. Üzerine dizinin bir karış üstünde olan pileli siyah beyaz etek ve balerin yaka siyah bluz giymişti. Uzun siyah saçlarını yan taraftan bol örgüyle toplamıştı. Dizlerinin bir karış altına kadar uzanan siyah kedili çorabını siyah bilekte converse ayakkabısıyla tamamladı. Bora bakışlarını benden ayırıp Zeyno'ya çevirdi, sonra yine baktı ama benim yüzümde olan bakışları saniyeler sonra tekrar Zeyno'ya döndü. Çöktüğü yerden kalkıp Zeyno'yu boydan boya süzdükten sonra, "Hayırdır? Cesaret hapı mı yuttun, hatun?" dedi. Erken gelişen aşklarına imrenmedim dersem yalan söylemiş olurum. Ne kadar gıcık oluyormuş gibi davransam da, güzel giden ilişkileri vardı. Zeyno, Kerimcan Durmaz taklidi yapıp, "Ne mana?" derken Bora sert

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sos tonuyla, "Çok mana," dedi. "Eteğin devamına paran mı yetmedi, güzelim?"

Vov! Klasik ve fazlasıyla kıroca laf.

Zeyno ellerini göğsünde kavuşturup tek ayağını öne doğru uzatırken, "Ne bu Kara Ambar Kamyon sürücüleri lafları?" dedi. Bora'nın bakışları otomatik olarak Zeyno'nun bacaklarına kaydı. Daha koyu renge dönüşen yeşil gözleri öfkeden ve kıskançlıktan kocaman oldu.

"Bacaklarını eline tutturmam için sebep söyle?" dediğinde Zeyno kahkaha attı. Duruşunu bozarak Bora'nın yanına gidip kollarını beline doladı.

"Kıskanç!"

"Git çıkar gözünü seveyim şunu, hadi," deyip beline doladığı ellerini çözüp omuzlarından tutarak geri çevirdi.

"Ben yanındayken giy ama derslerine giremeyeceğim ve okulda elimi kolumu sallayarak gezemeyeceğim için çıkar."

Zeyno hâlâ Bora'nın kıskançlık krizlerine gülerken onu itekleyerek yönlendirmesine izin veriyordu. Zeyno'nun o kılıkta okula gitmeyeceğini bilsem de Bora bilmiyordu. Tarzı değildi bir kere. Giydiği etek benim eteğim, giydiği çorap ise birkaç hafta önce Hayriye teyzenin pazara gitmek için bize bıraktığı torununun çoraplarıydı. Bora'yı kıskandırmak için giydiği bariz belliydi ve Bora hemen yemi yemişti.

Portmantonun yanına bıraktığım çantamın içinden telefonumun melodisini duyunca oraya yönelip yere bıraktığım çantamı aldım. Telefonumu çıkartıp kimin aradığına baktığımda yine aynı numarayı gördüm. Açmalı mıydım? Hayır, açmamalıyım çünkü kesinlikle beni delirtecek kelimeler kullanacaktı. Çalar çalar susar diye telefonu pantolonumun arka cebine sıkıştırıp salona geri döndüm. Melodi sesi susup mesaj sesi geldiğinde cebimden çıkartıp mesaj kısmına girdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Korkak olduğunu unutmuştum :)"

İşte bundan nefret ediyordum! Bu konuda güçsüz dahi olsam ona karşı böyle gözükmek istemiyordum! Cevapla kısmına basıp parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirdim.

"Yarım saat sonra kampüsün karşısındaki kafede!"

Yerimden kalkıp, ünitenin üzerinde duran post it kâğıda, 'Ben okula geçiyorum, kumrular. Sizin aşk tazelemenizi beklemeyeceğim. Kaçırdığım derslerin notlarını toplamam gerekiyor!" yazarak salondan çıktım. Evin kapısına kâğıdı yapıştırıp çantamı ve defterimi alarak evden çıktım. Zeyno beni bu sefer kesin öldürecekti!

Kafeye girdiğimde Aysun çoktan gelmiş, önünde duran bardağında her ne varsa onu yudumluyordu. Tehlike sezdirecek durum var mı diye etrafıma bakıp yürürken sadece okuldan insanların olduğunu görmek içimi rahatlattı. Hızlı adımlarla Aysun'un oturduğu masaya gidip sandalyeyi geri çekip oturdum.

Ondan tiksindiğimi belli eden bakışları ona yöneltirken, benim bile beklemediğim kadar soğuk ses tonuyla, "Ne söyleyeceksen hemen söyle, dersim var!" dedim.

"Şaşırttın beni, Eliz'cik. Buraya da gelmezsin sanmıştım," dediğinde beni kışkırtmak istediği belliydi. Ama yemezler, sinirlenip ya da karşısında ağlayarak korkak olarak gözükmek istemiyordum.

"Konuş, Aysun!"

"Ailene hazırladığım sürprizi beğendin mi, Eliz'cik?" deyip pişmiş kelle gibi sırıttığında masanın altında olan ellerimi yumruk yaptım. O yumruğu boya küpü suratına indirmek için nelerimi vermezdim!

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" dedim dişlerimi sıkarak.

Benim öfkeme karşılık kahkaha atıp, "Her neyse, konumuz bu değil," dedi ve ellerini masaya dayadı. "Meselemiz sana ger-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekleri anlatmak," dediğinde kaşlarımı çatarak, "Ne gerçekleri?" dedim.

Yine ne öğrenecektim?

"Sarper'in sana üç yıldır âşık olduğu gerçeğini."

Kahkaha atma sırası bende, sinirlenme sırası ondaydı! Yüksek sesle kahkaha attığımda etrafımızda olan insanların bakışlarını umursamadan gülmeye devam ettim. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" dediğimde yüzü resmen sinirden morarmıştı. Öne doğru eğilip, Aysun'a meydan okurcasına ellerimi masaya dayadım. Göz kırpıp, "Biliyor musun, Aysun, eskiden daha akıllıydın," dedim.

Sinirlendirmek için, "Ailene yaptığım şey bence çok zekiceydi," deyip içtiği kahveden yudum alırken kırmızı ruju bardağa leke bıraktı.

"Ama istediğini elde edemedin. Ailem eskisi gibi sağlıklı ve evlerinde ayaklarını uzatmış televizyon izliyor."

Böyle devam Eliz, böyle devam!

"Bir dahakinde şanslı olamayabilirler," dediğinde korksam da bozuntuya vermeden devam ettim: "Bir daha bu tekrarlanmayacak, Aysun'cuk. Sevgilim hem beni hem ailemi koruyor, hiç merak etme!"

Bingo! Aysun Ceyhan'ı öfkeden delirtiyordum. Allah'ım yaşadıklarıma karşılık ödül mü veriyorsun bana? Masanın üzerine bıraktığım defterimi alarak sandalyeden kalktım. Tam arkamı dönmüş gidecekken ona doğru dönerek, "Ah bir de artık karşında eski korkak Eliz yok canım, ona göre hareket edersen ikimizin de canı sıkılmaz. Ha illa ben böyle devam edeceğim dersen emin ol yaptıklarının on katıyla karşılaşacaksın," deyip güldüm.

Öfkeden delirmiş Aysun'u geride bırakıp kafeden çıktım. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum resmen! Hemen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zeyno'ya anlatmalıydım bunları. Çantamdan telefonu çıkartıp mesaj kısmına girdim.

"Hemen okula gel!"

Büyük ihtimalle onunla buluştuğum için bana sinirlenecekti ama ağzının payını verdiğim için sinirlenme oranı minimuma inecekti. Telefonum mesaj geldiğine dair sinyaller verirken elimde tuttuğum telefonu kaldırıp baktım.

"Not bırakıp gitmek ne! Ölümün benim elimden olacak, demedi deme. Okula yaklaştık, çeneme karşı kendini hazırla :*"

Mesaja bakarak gülerken kampüsün kapısından içeri girdim. Öğrenci kartını girişte bekleyen güvenliğe gösterip bahçeye girdiğimde herkes çimlere tünemiş, bazıları sevgililerin bacağına yatmış güneşlenirken bazıları da önlerinde duran kitaplara bakıyordu. Final haftası yaklaşıyordu, ondan sonra ver elini yaz tatili! Okul yok, ders yok, külyutmaz Orhan yok. Oh... Mis!

Bahçenin otopark kısmına ilerleyip Bora ve Zeyno'yu bekledim. Olanları anlatmak için sabırsızlanıyordum. Harikaydım be! On dakikalık güneşin altında bekleyerek beynimin sulanmasının sonunda Bora'nın beyaz Auidi'si otoparka giriş yaptı. Arabayı tam yanıma park eden Bora, korna çalarak korkama sebep olunca çığlık attım.

"Manyak!"

Siyah camlar nedeniyle içeride benim korkak halime gülen arkadaşlarımı görmesem de, Zeyno arabadan gülerek indi.

"Alın aklımı da rahatlayın!"

Bora da arabadan inip, yanımıza geldiğinde Zeyno'nun belinden tutarak kendine çekti ve birlikte arabaya yaslanıp yüzüme baktılar. Tek nefeste olan biteni anlattığımda Zeyno beklediğim gibi bir tepki sergilemişti.

"Onunla buluşmaya gittiğine mi kızayım yoksa lafı ağzının ortasına oturttuğun için alnından mı öpeyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Omuzlarımı dikleştirip kafamı hafifçe kaldırdığımda, "Bugüne bugün yeni Aysun Ceyhan'ı mort etmiş bir ben varım karşınızda!" dedim böbürlenerek.

Zeyno sevgilisinin kollarının altından çıkıp yanıma geldiğinde ilk önce enseme vurdu. "Bu onunla buluşmaya gittiğin için. Dua et okuldayız yoksa daha fena pataklardım seni," dedi. Daha sonra kafamdan tutup kendi doğru çekip alnıma sulu öpücük bıraktı. "Bu da güçlü durup onu alaşağı ettiğin için."

Bora halimizi sırıtarak izlerken Zeyno, yanına gidip tek elini omzuna koydu.

"Hadi, Bora, daha fazla etraftaki kızların dikkatini çekmeden, yakışıklılığını alıp kaybol buradan!"

"Vallahi ben bu sefer cidden not dilenmeye gidiyorum. Sizin vedalaşmanızı bekleyemeyeceğim," deyip yanlarından uzaklaşırken Selim'in bahçeye girdiğini gördüm. Beni fark etmemişti. Olduğum yerde durup bana bakmasını beklemedim. Adımlarını hızlandırırken etrafına bakmadan okul binasına doğru yürüyordu. Neyi vardı bunun?

"Selim!" diye bağırarak dikkatini çalıştığımda ne düşünüyorsa duymamıştı bile. Tekrar, "Selim!" diye bağırdığımda etkili olmuş, kimin çağırdığına görmek için etrafına bakındı. Elimi sallayıp beni fark etmesini sağladığımda koşarak yanımda geldi ve sarıldı.

Kollarımı boynuna dolayıp sarılmasına karşılık verirken, "Hey! Ne oldu?" dedim gülerek.

Geri çekildiğinde yüzünün aldığı ifade benim yüzümdeki gülümsemeyi sildi.

"Görmedin mi?"

Bu aralar sık kullandığım kaş çatma hareketimi bir kez daha yürürlüğe geçirirken, "Neyden bahsediyorsun?" dedim. Cebin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den telefonu çıkartıp bir şeyleri açtıktan sonra görebilmem için ekranı bana döndürdü. Video izletiyordu bana ve videonun başrolü bendim. Bugün çekilmiş videoda kafeden çıktıktan sonra okula yürürken halim vardı. Kim tarafından çekilmişti bilmiyorum ama kamera bir süre daha beni çektikten sonra farklı videoya geçmişti. Kadın karşıdan karşıya geçerken, hızla gelen araba kadına çarparak kaçıyordu. Bu videoda bittikten sonra ekran kararıyor ve bir yazı geliyordu. Siyah tonun üzerine kan kırmızısı renginde yazılan notta şöyle yazıyordu:

'Dikkatli ol, Eliz'cik. Film her an gerçekleşebilir.'

Zor da olsa gözlerimi telefonun ekranından ayırıp Selim'e çevirdiğimde, "Nere-nereden buldun?" dedim.

Kekelemiştim çünkü bu video beni gerçekten ürkütmüştü. Bu manyaklıktı, bu vahşilikti!

"Okulun itiraf sayfası çalınmış. Bu video da sayfada paylaşılmış," dediğinde kaldırım taşları ayağım altından kaydı sanki. Selim'in koluna tutunarak düşmemek için destek aldım. Bu kadarı fazlaydı, çok fazlaydı. Arkamızda otoparkta vedalaşan Zeyno ve Bora'ya baktığımda, Zeyno'nun donup kalmış yüz ifademi görmesiyle koşarak yanımıza gelmesi bir oldu. Bora da ne olduğunu anlamak için aniden koşmaya başlayan sevgilisini takip ederken gözleri benim düşmemek uğruna Selim'in kolundan destek alan bedenime kaydı. Zeyno ile aramızdaki mesafe kapanırken koşan benmişim gibi tıkanan nefesime aldırmadan, "Zeyno!" dedim.

Bora, Selim'e bakarak "Ne oldu?" dedi. Panik yaptığı ses tonundan belliydi.

Selim, Bora'nın sorusuna anlamayacaklarını tahmin ettiğim cevabı verdi: "Videoyu izlettim."

Zeyno, Selim'in şifreli konuşmasını çözmek istercesine, "Ne videosu, Selim?" diye sorarken Bora kolumu Selim'in kolundan çekip belime sarıldı. Ayaklarım bedenimi daha fazla ayakta tut-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

makta zorlanırken, kendimi kollarına bırakıp kafamı göğsüne yasladım. Gözlerim Zeyno ve Selim arasında gidip gelirken, Selim'in Zeyno'ya telefonunu uzattığını gördüm.

"Götür beni, Bora, lütfen." Kısık sesle yalvarmalarım Bora'nın kulağına ulaşmıştı. Belimdeki kolunu çekmeden hafifçe öne eğilip, diğer kolunu bacaklarımın etrafında dolandırıp ayaklarımı yerden kesti.

"Zeynep, hadi," diyen Bora çoktan arabaya doğru yürümeye başlamıştı.

Zeyno yanımızda yürürken, "Sarper'in evine mi gidiyoruz?" dedi.

"Hayır. Peri, Eliz'i bu halde görürse çok üzülür. Sizin eve gidelim, Sarper'i yolda ararım."

Kısa sürede arabanın yanına yaklaştığımızda, aralık olan gözlerimi kapattım. Uyumak istiyordum, uyumak ve her şeyi unutmak. Resmen beni nasıl öldüreceğini planlı olarak gözlerimin önüne hatta herkesin gözünün önüne sermişti. Bunları polisler nasıl göz ardı edebiliyordu? Açık ve net ölüm tehditleri alıyordum. Mafyacılık oynamak bu kadar kolay mı!

Bedenim yavaşça deri koltuklara bırakılırken Zeyno, "Ben de yanında oturacağım," dedi. Kafam yukarı kaldırıldıktan saniyeler sonra Zeyno'nun baldırlarına bırakılmıştı. Saçlarımı okşayan eller beni uykuya itiyordu. Saçlarımı okşayan ellerin sahibinin Sarper olmasını istedim o dakika. Bu sıralar yanımda olmasını istediğim tek insandı Sarper. Onun yanında bana zarar gelmeyeceğini biliyordum, beni koruyacağını biliyordum.

"Alo, abi?"

Bora, Sarper'i aramıştı galiba.

"Abi, kızların evine geçiyoruz. Hemen gelmelisin, Eliz iyi değil!" dediğinde Sarper'in ses tonunu ve yüz ifadesini delicesine merak ettim. Korkmuş mudur?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bora'nın sesi kesildiğine göre telefonu kapatmıştı. Ne olduğunu sormamış mıydı? Neden kötü olduğumu merak etmemiş miydi?

"Zeyno?" dedim gözlerimi açmadan.

"Söyle, kardeşim?"

"Beni öldürecek."

Bugün Aysun'a kafa tuttuğum için kendimi güçlü sanırken aslında değilmişim. Bir videoda böyle kendimi bırakmak...

"Saçmalama Eliz." Sakinleşebileyim diye saçlarımla oynama devam etse de sinirli olduğu ses tonundan belliydi.

"Gidelim, Zeyno buradan, ailemizin yanına gidelim."

"Uyu, bir tanem, uyu."

Dediğini yapıp kendim uykuya vermeye çalıştım. Yavaş yavaş uykuya teslim olacakken Zeyno'nun uyanmam için kısık ses tonuyla konuşması dikkatimi çekti.

"Bunun acısını ondan çok fena çıkartacağım! Orospu, fahişe!"

"Sakin ol, Zeynep, eğer uyumuyorsa seni duyar."

Ya ailem gördüyse videoyu? O zaman ne açıklama yapacaktık? Hiçbir açıklamayı kabul etmez, hayallerimi gerçekleştiremeden alırlardı beni buradan.

"Kardeşimi ne hale getirdi baksana. Az bile diyorum!"

Elleri saçlarımda şefkatle kayarken göz pınarlarımdaki damacanayı devirmemek zor gelmişti. Ağlamak istiyorum deli gibi, nefesim kesilene kadar ağlamak istiyordum. Çantamın içinde çalan telefonumla bedenime panik dalgası yayıldı.

"Çantayı uzatsana, Bora," diyen Zeyno hareketlendi.

Ne olur annem olmasın, ne olur annem olmasın. Israrla çalmaya devam eden telefon, sustuğunda yine çalmaya başlıyordu.

"Efendim, Zeliş?" Korktuğum başıma gelmişti!

"Sakin ol, Zeliş, Eliz iyi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annemin korkmuş halde konuşması derinden gelse de duyuyordum.

"Tamam, Zeliş tamam. Yok gelmeyin, niye geleceksiniz?" Artık Zeyno da panik yapmaya başladı.

Annemin uyarı dolu, "Zeyno!" demesi kulağıma ulaştığında bu işin kaçışının olmadığını anlamıştım.

Zeyno, "Allah kahretsin! Ailesi ilk uçakla buraya geliyor!" diyerek telefonumu tükenmiş bedenimin arkasından koltuğa savurdu.

"Bu iyi olmadı," diyen Bora, hissettiğim kadarıyla arabanın gazına abandı. Neye üzüleyim? Ölüm tehditleri aldığımdan bütün okulun haberdar olmasına mı yoksa ailemin buraya gelip bütün gerçekleri öğreneceğine mi? Zeyno, ağlamaklı ses tonuyla konuşmaya başladığında, "Ailesinin Eliz'in burada kalmasına izin vereceğini sanmıyorum, Bora," dedi.

"Halledeceğiz, canım, halledeceğiz."

Bora, Zeyno'yu teselli etse de bu işi halletmenin zor olduğunu biliyordur. Nasıl halledebilirlerdi? Bu meseleyi halletmeleri için Aysun'un hapse girmesi gerekiyordu. Araba yavaşlamaya başladığında eve geldiğimizi anlamıştım. Kalkmak istemiyordum. Burada aylarca, yıllarca yatmak, kimsenin beni bulmamasını istiyordum. Kapı açıldığında, "Eliz?" diyen Sarper'in sesini duymak gözlerimin açılmasına neden oldu. Gözyaşlarım Sarper'i bekliyormuşçasına akmaya başladığında, kollarımı ona doğru uzattım.

"Sarper?"

"Efendim, güzelim?" diyerek arabanın içine doğru eğilip saçlarımı okşadı.

Zeyno, "Ben ineyim, Sarper," deyip kafamı kaldırdığında Sarper engel oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bekle, kucağıma alacağım. Eve çıkaralım."

Bedenim arabanın deri koltuklarından çekilip, Sarper'in sıcak bedenine dayandığında kollarımı boynuna dolayıp, kafamı boynunun girintisine gömdüm. "Beni öldürecek, Sarper," diye sayıklanırken Sarper belime sardığı parmaklarıyla açıkta kalan tenimi okşadı.

"İzin vermem, sana zarar gelmesine izin vermem."

"Ailem beni almaya gelecek."

"Peşinden gelirim."

Yapar mıydı gerçekten?

"Peri'yi özledim." Uyumamak için konuşmayı tercih ediyordum.

"O da seni çok özledi."

"Gidince bana çok kızar mı? Benden nefret eder mi?" Kafamı gömdüğüm boyun girintisinden çekmeden konuşuyordum.

"Gitmeyeceksin, Peri de senden nefret etmeyecek."

"Uykum var ama uyumak istemiyorum."

"Uyu, güzelim, ben buradayım. Canının yanmasına izin vermem."

Korktuğum için mi uyuyamıyorum? Evet. Uyuduğumda zarar göreceğimi düşündüğüm için mi uyumuyorum? Evet.

Evimin tanıdık kokusu Sarper'in parfüm kokusunu aşıp burnuma ulaştığında kafamı gömdüğüm yerden çektim. Kucağından inmek istesem de izin vermeyip odama ilerlemeye başladı. Gözlerim hem ağlamaktan hem ağlayamamaktan acıyor ve yanıyordu. Bedenim yatağımla bütünleşince yine Sarper'in kollarının arasında olmayı diledim. Ayakkabılarımı çıkartıp yatağın köşesindeki ince battaniyeyi üzerime örttü.

"Gidecek misin?" diye sordum battaniyeyi kendime siper edercesine çeneme kadar çekerken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır. Buradayım. Biraz dinlen, bize geçeceğiz."

İtiraz etmedim. Gözlerimi kapatarak kendimi uykunun kollarına bırakırken korkmuyordum. Evimde olduğum için değil, Sarper'in yanımda olduğunu bildiğimden.

Uyandığımda içeriden gelen bağırış seslerini ilk başta idrak edemeyip kimin bağırdığını çözemesem de, bir süre sonra bağıran kişinin babam olduğunu anladım. Hızla yataktan çıkıp kapıya koştuğumda babamın, "Siz kızımı neye bulaştırdınız böyle!" diye bağırışı iç organlarıma kadar titrememe neden oldu.

Zeyno babamı sakinleştirmek adına, "Haldun amca sakin ol, bildiğin gibi değil," dediğinde babam Zeyno'yu bile dinlememiş, bağırışlarına devam etmişti.

"Sana güvendim ulan! Sana güvenerek kızımı emanet ettim. Bu video ne!"

Babamı nasıl sakinleştireceğimi bilemez halde salonun kapısında durduğumda elimi kapı pervazına dayadım. Annem ağlamaktan kızarmış gözlerimi, dağılmış saçlarımı, kısacası çökmüş bedenimi görmesiyle eliyle ağzını kapattı.

"Kızım!"

Sıra babama geldiğinde, "Eliz?" dedi. Elimi pervazdan çekip çıplak ayağımı yerde sürüye sürüye salona girdiğimde, "Onların suçu değil," dedim.

Babam beni ürkütmemek adına sadece bir adım atarak, "Söyle, kızım, söyle seni hale kim getirdi?" dedi.

"Aysun."

Ağzımdan çıkan isimle annem ve babamın yüzünün aldığı ifade tarif edilmeyecek derecede ürkünçtü. Akıl sağlımdan korkmuş gibi halleri vardı. Hak vermek gerekirdi. Biri gelip karşıma Aysun yaşıyor ve seni öldürmek istiyor deseydi karşımdakinin akıl sağlığından ben de şüphe ederdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem kekeleyerek, "Ne- ne diyorsun kızım sen?" dediğinde kendimi koltuğa bırakıp ellerimi bacaklarımın arasından sarkıttım.

"Başıma, başınıza gelen her şey Aysun'un suçu. Beni ölümle tehdit eden de doğal gaz borusunu kestirip sizi zehirleten de Sarper'in çocuğunun annesi de yıllar önce öldüğünü bildiğimiz Aysun."

Daha fazla içimde tutamadığım gerçekler bir bir ağzımdan dökülürken bunları aileme anlatmak ne kadar doğru bilmiyordum. Annem Zeyno'ya bakarken cevap bekliyordu. Aynı şekilde babam da.

Zeyno kafasını olumlu anlamda sallayınca annem, "Hi!" diye içerlenip iki eliyle ağzını kapattı. Babam ne tepki vereceğini, ne söyleyeceğini bilemez halde tekli koltuğa oturduğunda yüzüme bakıyordu.

Sessizlik, eve çöken kara bulut gibiydi. Anne ve babam duydukları haberi sindirmek adına birbirlerine bakarken, Zeyno bu dramatize ortamda daha fazla kalamayarak hışımla salondan çıkmış, Bora da peşinden gitmişti. Sarper ise gözlerini kırpmadan beni izliyordu. Ben mi? Harabeye dönmüş bedenimi ayakta zor tutuyordum.

Babam girdiği transtan çıkıp, "Polise neden söylemediniz bunları?" dediğinde güldüm. Bu gülümsemeyle annemin bana olan 'kızım aklını kaçırdı' bakışları üzerine yüzümdeki donuk gülümsemeyi silip, "Denemedik mi sanıyorsun? Biz biliyoruz onun yaptığını ama delil yetersizliğinden serbest kalıyor," dedim.

"Kızım nasıl olur bu? Yanlış biliyor olmayasınız?" dedi annem inanmak istemezken.

"Evime geldi, her yeri altüst etti. İki gün sonra kızının doğum gününde karşıma çıkıp başıma bela olacağını söyledi, sizi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öldürmeye çalıştı, şimdi de bu video. Bunlar benim uydurmalarım değil, anne!"

Babam ani hareketle oturduğu yerden kalkarak, "Toparlan, Eliz! Trabzon'a gidiyoruz," dedi. Elinde olsa bir tane eşyamı almama izin vermeden kaçırırcasına götürürdü beni buradan.

Annem, "Dur hele, Haldun, sakin olalım. Bir hal çaresi bulunur elbet," dediğinde babam karşı çıkarak, "Ne hal çaresinden bahsediyorsun, Zeliha! Bizi zehirleyerek öldürmek isteyen kadın, kızıma neler yapar kim bilir! Ben kızımı sokakta bulmadım!" dedi.

Ağlamaktan kızaran, uyumaktan şişen gözlerimi Sarper'e çevirdiğimde ne diyeceğimi bilmedim. Saatler önce beni bırakmayacağını dile getiren adam, şimdi babamın karşısında nasıl tepki verecek diye beklerken, susmayı tercih ediyordu.

"Eliz?" Babam sabırsızca kalkıp hazırlanmamı ister gibi adımı söyleyip duruyordu.

Söyle... Bir şey söyle...

"Eliz kalk!"

Babamın bağırışıyla bakışlarım deniz mavisi gözlerden ayrılıp, öfkeden daha siyah tona dönmüş babamın gözleriyle buluştu.

"İstemiyorum, baba."

Annem ellerini uzatıp saçlarımı okşamaya başladığında, "Baban bu durumu halledene kadar en iyisi bu olacak, kızım. Zarar görmeni kaldıramayız," dedi.

Oturduğum koltuktan kalkıp kollarımı karnıma bağladım. "Bu mu bana iyi gelecek olan, anne? Hayallerimi geride bırakıp Trabzon'a geri dönmem bana iyi mi hissettirecek?"

Sakin ses tonuma karşılık babamın öfkeli ses tonu yerimden sıçramama neden oldu.

"Sen hayallerin ölmek mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konu ben olduğumda babamın gözü hiçbir şeyi görmüyordu, hele ki konu canımsa bu verdiği tepkiler az kalmıştı.

Babam elini cebine atıp, "Madem sen canını düşünmüyorsun, o zaman ailesi kızını tımarhaneye kapatsın!" dedi. Karnıma bağladığım kollarım iki yana düşerken babamın cebinden çıkaracağı şeyi bekledim. Telefonu... Seyhan teyzeyle Bekir amcayı arayacaktı.

Koşarak babamın yanına gidip elindeki telefonu aldığımda, "Hayır, baba!" diye bağırdım. Bunu beklemiyor oluşunu telefonu elinden kaptığım andaki yüz ifadesinden anlamıştım.

"Ne diyeceksin insanlara? Sizin kızınız yaşıyor ama fahişe olmayı tercih etmiş, şimdi de kızımı öldürmeyi hedeflemiş katil ruhlunun teki. Ha bizi öldürmeye çalışan da sizin kızınızmış. Gözünüz aydın torununuz da varmış mı diyeceksin!"

Bağırışlarım salonda yankılanırken Zeyno ve Bora içeri girmişti. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı Zeynep'in de. Babamın beni götüreceğini duydu belki de?

Babam bir şey demeden yüzüme bakarken annem aramıza girerek, "Kız haklı, Haldun. İnsanlar bunu kaldıramaz," dedi.

Elimde tuttuğum telefonu koltuğun üzerine atıp, ellerimle yüzümü kapattım. Sarper neden konuşmuyordu? Yalan! Beni bırakmayacağı, zarar görmemi engelleyeceği... Hepsi yalandan ibaretti. Peki benim içim niye sızlamıştı? Konuşmaması neden kırmıştı beni?

Ellerimi yüzümden çekip babamın duymak istediği konuşmayı yapmaya başladım: "Tamam, baba, sizinle geleceğim. Senin istediğin gibi Aysun belasından kurtulana kadar dizinin dibinde oturacağım."

Zeyno'nun ağzını kapatarak ağlayışını gördüğümde yanağımdan akan gözyaşını elimin tersiyle sildim. Bora vardı yanında, destek olurdu yokluğumda. Sarper'in yanından geçip giderken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göz ucuyla bile yüzüne bakmamıştım. Onun baktığını, gözlerinin yüzümün her milimini incelediğini hissedebiliyordum. Tam salondan çıkmak için son adımımı atacağım sırada dakikalarca duymayı beklediğim ses tonu, evimin salonunda duyuldu.

"Hayır."

Arkamı dönmeden devam etmesini bekledim.

"Eliz'i götüremezsiniz, Haldun Bey. Ne kızım ne ben bunu kaldırabiliriz."

Zeyno'nun hıçkırıklarından başka ses duyulmuyordu. Sarper de bu sessizlikten faydalanıp devam etti: "Ben kızınızı üç yıldır uzaktan uzağa sevdim, Haldun Bey. Kızım onu annesi biliyor, beş gündür gece yatarken annemi özledim, diye ağlıyor. Kızım annesine, ben sevdiğime kavuşmuşken bunu bize yapmayın."

Babamın otoriter sesi Sarper'in çaresiz sesine karşılık, "Eliz kızının annesi değil!" dedi.

"Evet, biliyorum, öz annesi değil. Annesi bile kızına Eliz'in davrandığı gibi davranmadı. Benim kızımın saçını öz annesi taramadı, kızım annesiyle alışverişlere gidip elbiseler denemedi. Ta ki Eliz'i karşısına çıkartana kadar. Gidin bakın kızıma, mutluluğunu gözlerinizle görecek, sevgisini teninizde hissedeceksiniz." Arkamı dönerek neredeyse babama yalvaracak adama baktım. Çaresizliği vücuduna yansımıştı. Omuzları çökmüş, kaslı kolları iki yana düşmüştü.

"Kızın senin için ne kadar değerliyse benim kızım da benim için değerli. Göz göre göre onu burada bırakıp kilometrelerce uzakta her gün ne yapıyor, başına bir şey geldi mi diye düşünerek yaşayamam." Sol göğsünün üzerine üç parmağını defalarca vurarak, "Burası dayanmaz!" dedi.

Sarper büyük beklentiyle, "Buraya taşının? Benim evim hepimize yeter?" dediğinde babam afalladı. İşte bunu gerçekten beklemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem varlığını ve şaşkınlığını belli edercesine Sarper'e bakarak, "Ne diyorsun, oğlum, sen?" dedi.

"Hep birlikte yaşayalım. Ne siz kızınızdan ne biz kızınızdan ne de kızınız senelerdir kurduğu hayallerinden uzak dursun."

Babam bu durumu kabul etmezdi ama Sarper'in teklifi beni heyecanlandırdı. Yalan demiştim ya? Vakumlayarak geri alıyorum dediklerimi! Hiç tanımadığı insanlarla anı evi paylaşmak istiyordu karşımdaki adam, bu büyük sorumluluktu.

"Ben bu zamana kadar kimsenin parasını yemedim, hele senin gibi iki gündür tanıdığım adamın parasını hiç yemem!"

"Benim paramı yemeyeceksiniz. Gerekirse iş buluruz size, çalışırsınız."

Sarper vazgeçmiyordu ve Sarper'in bilmediği konu, babam da vazgeçmezdi. İki adamın arasında kalmış, inatlarını yenmelerini beklerken ağlamasını durdurup Sarper'e bakan Zeyno'nun yanına gittim. Elini tutup destek alırken bakışlarımı Sarper ve babamdan ayırmıyordum. İşin sonu nereye varacak gerçekten merak ediyordum. Ya babam Sarper'in söylediklerini kabul edecek ki bu çok düşük ihtimal ya da babam beni de alarak Trabzon'a geri dönecek, bu da yüksek olan ihtimal.

"Bunu kabul etmem," diyerek kesin kararını dile getirdikten sonra bana dönerek, "Hadi, kızım, git hazırlan. Akşam ilk uçakla döneceğiz. Okulu dondurma işlemini halletmeye çalışırız," dedi.

Senelerdir kafanı yastığa koyduğunda kurduğun hayallerin yıkılması sadece iki kelimeden ibaretti. 'Git hazırlan!' Öğretmen olma hayallerim burada son bulmuştu. Pes etmeyeceğim diye klasik cümleler kurmayacağım. Bana sorulmadan alınan karar hayallerimle birlikte hevesimi de bir milyon parçalık yapboza çevirmişti. Bir milyon parça, imkânsız değil mi? Benim gözümde öğretmen olmam da imkânsızlaşmıştı. Elini tuttuğum Zeyno'nun elini dudaklarıma götürüp öptüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ağlama."

Salondan çıkıp koşarak odama gittiğimde yatağımın kenarında yere oturup ağlamalarımı çoğalttım. Hıçkırık seslerimin içeri gitmemesini umarak ağzımı avucumun içiyle kapatırken bayılacak raddeye gelmiştim. Yere yatıp cenin pozisyonu aldığımda tişörtümün yukarı sıyrılmasıyla soğuk parke tenime değdi.

Yine başlıyoruz. Tekrar bir sinir krizi! Çok ağladığım zamanlarda hep başıma geliyordu. Bedenimi saran titremeyle sesimi çıkarmadan olduğum yerde yatmaya devam ettim. Kimsenin yardımını istemiyordum. Mümkün olsa, burada ölmek isterdim. Sadece psikolojik anlamda yaşadığım şok, bedenime titreme olarak yansıdığı için herhangi bir ölüm riski olmuyordu. Ağzımı kapattığım ellerimi çekip dizlerimin arasında sıkıştırdım. İnlemelerimi engelleyemediğim için her an odanın kapısının açılıp içeri birilerinin gireceğini biliyordum. Öyle de oldu. Sesimi duyup da gelmediğini gördüğüm Zeyno salya sümük odaya girdiğinde gözleri odayı taradı. Yerde yatmış titreyen bedenimi gördüğü anda öyle yüksek sesle çığlık attı ki eminim birinci katta oturanlar bile ne oldu diye eve geleceklerdi. Yanıma gelip kendini dizlerinin üzerine bıraktığında ellini omzuma koyup çevirmeye çalıştı.

"Eliz, Eliz kendine gel, buradayız. Korkma, tamam mı?"

Korkmuyordum zaten.

"Ne oldu, Zeyno!" diyerek odaya giren annem ve babam beni gördüklerinde koşarak yanıma geldiler.

"Kızım, sakin ol. Buradayız. Sakin ol." Babam yerden kaldırıp yatağa yatırmak için kucağına almaya çalışsa da bel fıtığı buna izin vermiyordu.

"Sen dur, Haldun," diyerek babamın beni kaldırmasına izin vermeyen annem Sarper'e bakıp, "Sarper yardım et," dedi.

Babamdan çekinmiş, kapının yanında duran Sarper bunu bekliyormuş gibi hemen harekete geçip yanıma geldi. Ellerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saçlarımdan geçirip kafamı karnına doğru yaklaştırırken ne yaptığını biliyordu.

"Sakin ol. Biz yanındayız, sen iyisin." Sesi öyle huzur doluydu ki... Koca sahilde tek başıma denize bakarak temiz havayı içime çektiğimi hayal ediyordum. İleri geri sallanmaya başladığında, "Biliyor musun, Peri gelecek birazdan," dedi.

Beni böyle görmemeliydi, toparlanmalıydım.

Gülerek, "Seni çok özlemiş," dediğinde, kulağımın yanına yaklaşıp sadece benim duyabileceğim kadar kısık sesle konuştu: "Baban illa seni götüreceğini söylediğinde tek çarem Peri'ydi."

Güzel taktikti ama babamı etkileyebileceğini sanmıyordum. Titremelerim azalmaya başladığında Sarper hissetmiş, kucağına alarak yatağa yatırmıştı. Sardığı kollarını üzerimden çekmeden benimle birlikte yatakta uzanır vaziyette kaldı.

"Seni böyle görmemeli. Üzülür."

Beni böyle görmesi, gideceğim haberinden daha çok üzmezdi onu. Nasıl anlatacaktı acaba? Gitti mi diyecekti? İkinci kere seni bıraktı gitti derse nefret etmez miydi benden? Nefret etmesini istemem. Öldü dese?

"Öldü, öldü de. Bıraktı seni de-deme," dedim.

"Gitmeyeceksin, izin vermem."

Titremelerim tamamen bedenimi terk ettiğinde kafamı Sarper'in göğsünden çekerek bizi izleyen aileme baktım.

"Baba..." Bir şey demeyeceğim halde baba demem herkesi beklentiye sokmuştu. Özellikle Sarper'i.

"Söyle, güzel kızım."

"Yola çıkmadan önce dinlenmek istiyorum."

Babam ağzını açmış konuşacağı sırada çalan kapı zili ağzını kapatmıştı. Zeyno kapıya bakmak için odadan çıktığında babamın az önce yuttuğu kelimeler ağzından çıktı: "Tamam, kızım, dinlen biraz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anne!" diye odaya giren Peri ile bütün yorgunluğu unutup yatakta doğruldum. Koşarak kollarımın arasına giren küçük kızı bir kez daha hayal kırıklığına uğratacağım için kendimden nefret ederken babama baktım. Olan bitenden haberi varmışçasına bizi izlerken anneme baktım. Gözlerinden akan yaşları gizlemeden Peri'yi izliyordu.

"Seni çok özledim, anne. Neden geç geldin?" Sarılmasını bırakmadan peş peşe sorularını göndermeye devam etti: "Hasta mı oldun, anne? Doktora gidelim mi?"

Geri çekilip yüzüme baktığında, gözlerimi takip ederek nereye baktığıma bakmak için kıpırdandı. "Onlar kim, anne?"

Cevap vermeyip annemle babama bakarken, babam bir adım öne atılıp elini Peri'ye uzattı.

"Merhaba, küçük hanım. Ben Eliz'in babasıyım."

Peri, "Dedem misin yani?" diyerek heyecanla yerinden kalkıp yatakta zıplamaya başladığında, "Dede! Dede!" diye bağırıyordu. Babamın dolan gözleri içimde umut ışığı yaktı. Acaba? Acaba Peri babamı ikna edebilir miydi?

Uzattığı eli teğet geçerek kucağına atladığında babam düşmemesi için refleksle kollarını Peri'nin beline doladı.

"Korkuttun beni."

Yanaklarına sayısız sulu öpücükler bırakırken, "Benim de atçılık oynayabileceğim dedem var!" diye bağırıyordu Peri. Bora, "Aşk olsun, piremses hazretleri. Az Düldül'ünüz olmadım sizin," dediğinde istemsizce güldüm.

Babam yüzünü düşürüp, "Üzgünüm, küçük hanım ama bu koca adam sizin atınız olamayacak kadar hasta," dediğinde Peri'nin yüzü de düşmüştü. Saniyeler sonra düşen yüzünü eski haline getirip gülmeye devam ettiğinde, "Olsun benim de dedem oldu artık. Atçılık oynamasak da olur," dedi ve kollarını babamın boynuna sardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babamın arkasında duran annemi gören Peri, "Anneanne!" diye bağırınca annem kahkaha attı. Sarper'e baktığımda yüzü gülüyordu, yanımda oturduğu için fısıldayarak da konuşsa ne dediğini duymuştum.

"Oldu bu iş!"

Dirseğimi hafifçe karnına vurunca bozuntuya vermeden bana bakıp göz kırptı. Aklımdan ilk geçen sen öyle zannet Sarper Tekin, bundan sonrası en zorları olacaktı. Babam kucağında Peri ile odadan çıkarken annem de onlarla birlikte gitti. Beni tamamen unutmuşlar gibiydi. Halimden de şikâyetçi değildim açıkçası.

Zeyno elinin tersiyle gözlerini silerken, "Babanı Peri ikna edecek galiba," dedikten sonra kollarını Bora'nın beline sardı. Bora da kollarıyla, Zeyno'yu sarmalarken yanağını okşuyordu. Yorgunluktan isyan bayrağını çeken vücudum bana emir vererek yatmamı söylüyordu. Kum torbası misali kendimi yatağa bırakırken gözlerimi tavandan ayırmadan, "İşi zor," dedim. Salondan gelen kahkaha sesleri fikrimi çürütürken aslında işinin zor olmadığı düşündüm. Yattığımda Nirvana'ya ulaşmış bedenime ihanet edip heyecanla oturur pozisyona geçtim. Yüzümdeki sinsi gülüşü Zeyno'ya gösterdiğimde o da heyecanla Bora'dan ayrılıp, "Aklında uçan filleri görebiliyorum, Eliz. Başla konuşmaya!" diyerek yatağıma oturdu.

"Şimdi hepimiz içeriye gideceğiz. Zeyno sen Peri'ye, 'Dedenler anneni götürmeye geldi,' diyeceksin gülerek. Ondan sonrası Peri'ye kalmış. İstediğimiz tepkileri verirse babamı tam olarak yumuşatamasak da hafiften gardını indirebilir."

Bora, "Siz kadınlar resmen şeytansınız. Babanın yüzüne baka baka oyun oynayacaksın. Pes!" deyince kollarımı göğsümde birleştirip, "Gitmemi o kadar istiyorsan söyleyebilirsin. Ha eğer daha iyi fikirlerin varsa lütfen bizimle paylaşmaktan kaçınma,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedim. Sarper kuzeniyle girdiğim ters bakış atma müsabakasının düdüğünü çalan hakem gibi araya girip, "Şimdilik bizi idare edebilecek plan. Hadi kalkın gidelim ve kızımın yeteneğine şahit olalım," dedi. Odadan çıkıp hızlı adımlarla salona gittiğimizde hiçbir şey olmamış gibi peş peşe koltuklara oturup sohbet eden üçlüyü izledik. Gülmemek için dudaklarımın içini dişlerken biraz fazla dişlediğimi ağzıma gelen kan tadıyla anladığımda, dudaklarıma işkenceyi yapmayı bıraktım.

Peri, "Dede kaç gün burada kalacaksınız?" dediğinde tam sırası dercesine Zeyno'ya baktım. O da zamanın olduğunu anladığı an gülerek, "Deden anneni almaya gelmiş teyzeciğim, kalmayacaklar," dediğinde Peri'nin yüzündeki gülümseme silinip babamın kucağından indi. Karşısında ayakta beklerken ellerini beline koyup, "Annemi götürmeye mi geldin?" dedi. Babam Zeyno'ya tehditkâr bakışlarını atarken, "Zeyno!" dedi.

"Ne yapayım, Haldun amca, doğruyu söyledim."

Peri babamın Zeyno'ya bakışlarını engelleyebilmek için yana eğilip, "Teyzoşuma kızma, dede!" dedi.

Babam sahte kızgınlığıyla kaşlarını çatarken gülümsemesine engel olamıyordu.

"Küçük hanım bana posta mı koyuyor?"

"Şirinlik yapma, dede. Sen annemi götürmeye mi geldin?"

İstediğim tepkiler Peri'den gelmeye devam ederken bana verilen yetkiye dayanaraktan açtım ağzımı, "Peri," dememe kalmadan Peri elini kaldırarak beni susturup, "Sen dur, anne. Daha seni yeni bulmuşken bir yere göndermem," dedi. Vay be! Beklediğimin üstünde tepkiler veriyordu.

Annem olaya el atıp, "Periciğim, annen biraz hastalanmış. Onu götürmemiz gerekiyor," dediğinde Peri, "Hayır!" diye bağırdı. Ciddi anlamda bağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada da doktor amcalar, doktor teyzeler var. Burada da annemi iyileştirebilirler."

Sarper istemeye istemeye, "Kızım lütfen," dediğinde Peri'nin hedefi bu sefer babası olmuştu.

"Annemi götürmelerine izin veremezsin, baba!"

Peri ağlamaya başladığında gidip ona sarılmak istesem de babamın karşında bunu yapmanın ne kadar doğru olduğunu idrak edemedim. Sarper ayağa kalkıp ağlayan kızını kucağına aldığında babama kısa bakışlarını attıktan sonra yanıma gelip oturdu. Sarper'in oturmasıyla Peri'nin kollarını bana uzatıp kucağıma gelmesi bir oldu. Daha fazla dayanamayarak kollarımı küçük bedenine sararken burnumu saçlarının arasına daldırdım. Çok fazla zaman geçirememiş olsak da Peri'yi gerçekten çok sevmiştim. Bana her 'anne' diye seslenişinde içimde kelebekler kanat çırpmaya başlıyordu. Gözlerimi kapatıp şampuan kokan saçlarından derin bir nefes içime çektiğimde ağlamak istiyordum. Bırakmak istemiyordum.

"Haldun, benimle gelir misin?" diyen annemin sesiyle gözlerimi açarak birbirine bakan aileme baktım. İşe yaramış mıydı? Allah'ım ne olur işe yarasın.

Annem ayaklanıp salondan çıkarken babam da, annemi takip etti.

Zeyno heyecanla bana bakarak, "İnşallah işe yarar!" dediğinde Peri hâlâ kollarımda ağlıyordu. Ellerimi saçlarının arasından geçirirken, "Ağlama, canım," dedim.

"Nasıl ağlamayayım? Seni daha yeni buldum ben, anne! İlk defa doğum günümde annem yanımda oldu. İlk defa anneme sarılıp uyudum. Şimdi seni götürüyorlar."

Keşke ağlama demeseydim de bunları duymasaydım. Sarper kızına eğilerek kulağına bir şeyler söylediğinde Peri ağlamayı bırakmış, heyecanla kucağımda atladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten mi, baba? Doğru mu söylüyorsun?" Heyecanla bağırırken Sarper işaret parmağını dudağına dayayarak sus işareti yaptı ve kızına göz kırptı. Ne demişti de ağlaması bir anda kesilmişti?

Yarım saat boyunca biz salonda annemle babamı beklerken onlar mutfakta konuşuyorlardı. Eğer annem babamı ikna etmeye çalışıyorduysa ve bu salona babam ikna olmuş şekilde girerse annem yeni rekor kırmış olacaktı.

"Ne çok konuştular, arkadaş!" diye sitem eden Zeyno'ya bakarak, "Haldun Dalkıran'ı bir şeylere ikna etmek o kadar kolay değil, Zeyno," dedim. Bunu en iyi Zeyno'nun biliyor olması lazımdı.

Zeyno gözlerini devirerek, "Bilmem mi," dedi. Bora konuşmalarımıza katılırken Sarper bütün dalgınlığıyla ayağına bakıyordu.

"Neyin var?" dediğimde beni duymadı bile. Dikkatini üzerime çekmek için kolundan dürttüğümde kafasını yasladığı elinden çekip bana doğru çevirdi.

Sorumu tekrar edip, "Neyin var?" diye sorduğumda bakışlarını yere uzanmış Bora'nın telefonundan çizgi film izleyen Peri'ye çevirdi.

"Ya baban ikna olmazsa?"

Söylediği şeyle çenesi gerilirken ne diyeceğimi bilemedim.

"Ya seni götürürlerse, Eliz? Ben kızımı bir daha nasıl toplarım?"

Karşımda çaresizce oturan adama sarılmamak için kendimi zor tutarken, elimi koluna koymakla yetindim. Koluna koyduğum ellerine bakıp, "Ben ne yaparım sensiz?" dediğinde bunu beklemediğim için sırtım kasıldı.

Bu adamı sevmiyordum ama neden böyle heyecanlandığımı anlamıyordum. Sevmediğime eminim ya da değilim, bilmiyorum. Öğrenmem gerekiyordu!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elimi kolundan çekip, "Zeyno, kırmızı alarm. Hemen konuşmalıyız," diyerek oturduğum yerden kalkıp salondan çıktım. Koşar adımlarla odama girdiğimde saniyeler içerisinden Zeyno da peşimden odaya girdi. Kapıyı kapatıp bana bakarken odanın içinde volta atıyordum.

"Sarper yanımdayken heyecanlanıyorum. Bana beni sevdiğini belli eden cümleler kurduğunda heyecandan kasılıyorum. Bana ne oluyor?"

Zeyno kahkaha atıp yatağıma otururken, "Âşık olmuşsun," dedi.

Hayır, hayır bu aşk değildi.

"Bu aşk değil ki. Kitaplarda böyle değildi. Kadın adama âşık olduğunda onun için dünyayı yakmaya, canını vermeye hazır oluyor," dediğimde Zeyno dirseğini yatağa yaslayıp, kafasını da avuç içine dayayıp yüzüme baktı.

Tek kaşımı kaldırıp, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sorduğumda, "Doğru, âşık olduğunda öyle oluyor. O zaman sen daha âşık olma evresindesin, yani Sarper'den hoşlanıyorsun," diyerek içime su serpti.

Âşık olmak istemiyordum, hele ki bir oyunun içindeyken hiç istemiyordum. Kendimi frenleyebilir ve ona âşık olmadan bu evreye son verebilirdim. En doğrusu buydu.

Kapı açılıp Peri kafasını içeriye doğru uzattığında, "Anneannem sizi çağırıyor, anniş," dedi.

Zeyno ile aynı anda odadan çıkmak için hareketlendiğimizde kapının önünde duran Peri'yi kucağıma alarak geldiğimiz gibi koşarak salona gittik.

Salona girdiğimde Sarper'i ayakta görmek sinirlerime uyarı göndermiş ve babamın ikna olmadığını anlamıştım. Hevesim kırılmış, omzum düşmüştü. Kucağımda duran Peri'ye bakarak, "Özür

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dilerim," dedim ve alnına öpücük bıraktım. Neden özür dilediğimi anlamayan Peri gözlerimin içine bakarken elini yanağıma koydu.

"Neden özür diliyorsun, anniş?"

Seni bırakıp gideceğim için demek o kadar zordu ki. Bir darbeyi de bu küçük bedene benim indireceğimi bilmek kalbimi paramparça ediyordu.

"Eliz?" diyen annemin seslenişiyle Peri'ye vereceğim cevaptan kurtulmak biraz da olsa içimi rahatlatmıştı.

"Efendim, anne?"

Git valizini toplaya diyecekti herhâlde. Peri'yi kucağımdan indirip Sarper'e baktığımda yüzündeki huzursuzluk elle tutulacak cinstendi.

"Sen Sarper'i seviyor musun?"

Annemin bu sorusu afallattı. Ne alakaydı şimdi bu? "Ne-neden böyle bir sordun, anne?" dediğimde babama baktım. Babamın yüzündeki ifadeyi anlamam güçtü. Sinirli, kırgın, mutsuz... Bildiğiniz tüm olumsuz ruh halleri babamın suratında toplanmıştı.

"Sarper'i seviyor musun?"

Sarper'e baktığımda gözlerini yavaşça kapatıp açtı. Sorumun cevabı beni nerelere götürecekti? Parmaklarını avucumun içinde kımıldatan Peri'ye baktığımda yüzünde kocaman gülümseme vardı.

"Evet!"

Ne yaptım ben!

Gözlerimi kocaman açıp ilk önce Sarper'e baktığımda yüzündeki huzursuzluğun yerini rahatlama almıştı. Ansızın ağzımdan dökülen kelime beni bilmediği şeylere sürüklüyordu.

"Tamam o zaman. Evlenin."

"Ne!"

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuzuncu Bölüm

Hayat! Acıları, hüzünleri ve mutluluğu birbirine bağlayan beş harfli, iki heceli, kısa ama bir o kadar uzun bir kelime. Bu hayatta vereceğin sınavlar seni cennete veya cehenneme gönderecek. Yalanlarım ile cehenneme adım adım yaklaşırken cenneti göz göre göre arkamda bırakıyordum. Bile bile yanlışa gitmek üzerimdeki beyaz elbiseyi siyaha çevirirken ben vazgeçmeden ilerlemeye devam ediyordum. Annemin 'evlenin' demesinin ardından yirmi gün geçmiş, sınavlarım bitmiş, yaz tatilinin ikinci gününe girmiş bulunmaktayım. Geçtiğimiz okul dönemi önüme sürprizler sunarken en büyük sürprizi annem yapmıştı. Burada kalmaya ikna etmeye çalışıyor diye düşünürken meğerse babamı evlenmemiz konusunda ikna ediyormuş. Burada kalmama gönlü razı olmayan adam nasıl evlenmemizi kabul edebilmişti? Aslında ben de evlenmeyi kabul etmemiştim.

Peri'yi Zeyno ile salondan gönderdikten sonra anneme önceliğimin okulum olduğunu söylemiştim. Babam bu kararıma sevinerek beni desteklerken annemin de yapacak bir şeyi kalmamış ve "Tamam, okulun bitene kadar nişanlı kalın, ondan sonrası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Allah kerim," diyerek konuyu kapatmıştı. İlk defa annemin sözü babamın sözünden baskın çıkmıştı, hem de böyle bir konuda. Demek ki Zeliha Dalkıran istediğini elde edebiliyormuş!

Şimdi mi? Kuaför kafama onlarca firketeyi takarken nişanım için beni hazırlıyorlardı. Her şey o kadar çabuk gelişiyor ki, bunun sonu hayır değildi. Bu süre zarfında Aysun'dan ses soluk çıkmamıştı ve bu beni daha çok geriyordu. O videodan sonra ne karşımıza çıkmış ne de mesajla rahatsız etmişti. Sessizlik... En korkunç olan nokta buydu ya işte.

Kuaför saçlarımla işini bitirdiğinde makyöz önünde duran makyaj malzemelerine bakarak, "Eliz Hanım makyajınız çok sade, rujunuzu ön plana çıkarabiliriz," dediğinde aynadan yansıyan yüzüme baktım. Makyajım yok denecek kadar azdı ve gösterişli elbiseme göre oldukça sadeydi. Kadının dediğini onaylayıp kafamı salladığımda, kadın marka ruju elini alıp dudaklarıma yöneldi.

Kadın, "Ağzınızı açın, Eliz Hanım," dediğinde istediğini uygulayıp ağzımı açtım.

Ruj, kurumuş dudaklarımda kayarken gözlerimi kapattım. Heyecanım düşüncelerimi geri planda bırakırken dışarıdan gelen müzik sesi heyecanımı kat be kat atırıyordu. Nişan Sarper'in evinin bahçesinde olacak, Trabzon'dan gelen birkaç akraba Sarper'in ayarladığı otelde kalacaklardı. Annem, babam, Zeyno'nun annesi Perihan teyze ve babası Okan amca bizimle birlikte burada kalacaktı. Seyhan teyze, Bekir amcanın annesinin rahatsızlığıyla gelememiş ama aramıştı ve tebriklerini sunmuştu.

Zeyno odaya girip pencereye doğru giderken sinirle ayakkabısını yere vuruyordu.

"Akraban demeyeceğim yolacağım ben bu kızı bugün!"

Kadın rujun son rötuşlarını bitirdikten sonra gülümseyerek, "Geçmiş olsun, Eliz Hanım," dedi ve malzemelerini toplamaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir saattir usanmadan makyajımla uğraşan kadına gülümseyip teşekkür ettikten sonra yerimden kalkıp Zeyno'nun yanına gittim. Misafirler yavaş yavaş gelmeye başlarken hava kararmaya başlamıştı. Her şey Peri'nin doğum gününde olduğu gibi hazırlanmıştı. Tek fark; çoğunluk krem rengi hâkimdi.

"Ne oldu yine?" diye sordum gelenleri izlerken.

Zeyno bakışlarını bahçeden ayırmayıp, "Kuzenin olacak o yelloz beni deli etti. Neden hemen nişan kararı almışlar, daha isteme bile olmamış, acaba aranızda bir şeyler mi olmuş gibisinden konuşmaya başladı!" dediğinde yüzüm düştü. İnsanlar haklıydı, bir anda nişanlanma olayı herkese sürpriz olmuştu.

"Haklılar, Zeyno," dediğimde kafasını öyle hızla bana çevirdi ki boynunun kırılacağından korktum.

"Haklı mı?!"

Çığırmalarına başlayamadan bitiren Zeyno baştan aşağıya beni süzdü. Üzerimde arkası uzun önü kısa olan krem rengi elbise vardı. Kumaşın üzerine ince detaylı bordo danteller işlenmişti. Bildiğiniz dünya harikasının sekizincisini üstümde taşıyordum. Straplez olan elbisenin, kalp model yakası derin dekolte detayını meydana çıkartıyordu. Saçım elbisenin mükemmeliyeti göstermek için ensemde dağınık topuz olarak toplanmış, önümden iki tutam salınmıştı.

"Baba, hatun olay!"

Tepkisi kahkaha atmama neden olurken kollarımı yana açıp sarılmasını bekledim. Çok fazla bekletmeden kollarımın arasına giren Zeyno'nun bol örgü modelli saçlarını okşadım.

"Gelin olmuş, gidiyorsun..." Kafasına şaplağı indirdiğimde geri çekilip yüzüme baktı. Benim aksime yeşil gözleri siyah eyeliner ile meydana çıkarılmıştı. Dudağında ise sadece parlatıcı vardı. Üzerinde ince askılı, bol, siyah mini elbisesi vardı. Boğa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zından uzanan altın rengi zincirin uçları karnına kadar uzanıyordu. Elbisesini beyaz converse ile tamamlamıştı. Ayakkabılarını gördüğüm anda gözlerimi kocaman açıp, "Ben neden bunlarla gezerken sen onları giyiyorsun!" dedim. Benim topuklu ayakkabılarım şimdiden canımı acıtmaya başlamıştı.

"Nişanlanacak olan ben değilim, sensin çünkü."

"Olsun, sen de nişanlanacak kızın en yakın kankasısın. Kafanda sim bile yok! Sen nasıl kankasın!"

Ben heyecandan saçmalarken Zeyno dudaklarını büzüştürdü. "O kızı bıraktığımda konuşuyordu, hâlâ konuşmaya devam ediyor," deyip çenesiyle kuzenim Beril'i işaret ederken gözlerim bahçeye giren Serpil'e kaydı.

Suratı o kadar düşüktü ki. Odada kimsenin olup olmadığına baktıktan sonra Zeyno'ya yanaşıp Serpil'i işaret ettim.

"Sarper'i seviyormuş."

Ağzı ve gözleri birbirleriyle yarış yaparcasına kocaman açılırken, "Sen ne diyorsun?" diye sordu bütün şaşkınlığıyla.

"Nişandan sonra hatırlat, anlatırım, şimdi gelen giden olur," dediğim sırada odanın kapısı açılıp annem içeri girdi. Mutlu mu değil mi anlayamıyordum. Duygularını her zaman o kadar güzel saklamıştır ki bu bakımdan anneme benzemek istemişimdir hep.

Annem yanımıza gelirken, "Zeyno, Peri seni arıyor. Saçını istediği gibi yapamamışlar, isyan çıkardı," dedi.

"Ben bakayım küçük cadıya," diyerek annemin yanından geçip odadan çıkan arkadaşımın arkasından bakarken annem yanıma gelmiş önümde durmuştu. Elinde tuttuğu kutuyu öne doğru uzatarak kapağını açtı.

"Bu bana babaannenden emanet. Bunu takarken, 'Torunum olur da mürüvvetini göremeden ölürsem, bunu ona tak. Ha eğer torunum erkek olursa gelinime takarsın,' demişti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kolyeyi kutudan çıkartıp görmem için havaya kaldırdığında gözlerimin önünde bir sağa bir sola giden kolye ucuna büyük aşkla baktım. Yakut olduğunu bildiğim taş yusufçuk halinde kesilmiş. Yusufçuğun tam kuyruğunda kısa bir zincirle kalp asılıyordu. Kalp çok büyük değildi.

Elimi kaldırıp annemin tuttuğu kolyeye dokunarak, "Anne bu çok güzel!" dedim

"Dedenin babaannene evlilik hediyesiymiş. Özel olarak yaptırmış."

Gözlerimde yaşlar birikirken, "Ben bunu taşıyamam, anne, ya kaybolursa?" dedim. Bu kolyeyi kaybetsem vicdan azabından ölürdüm.

"Çocuk musun, kızım, niye kaybedesin? Hem sadece önemli günlerde takarsın, onun dışında güzel bir yerde saklarsın."

Elindeki kutuyu pencere pervazına koyup arkama geçti. Kolyeyi boynumdan geçirirken, "Anne?" dedim.

"Efendim?"

"Babamı nasıl ikna ettin?" dediğimde annem omzuma uzun öpücük bırakıp onu görebileceğim bir yere geçip gülümsedi.

"Benim de kendime göre yeteneklerim var, kızım."

Dediğine gülümseyerek karşılık verdiğimde anlatmayacağını anlamıştım. Kafamı tekrar cama çevirdiğimde kollarımı karnıma sardım.

"İnsanlar konuşmaya başlamış bile, anne."

"Onların ne söylediğini ne zamandan beri umursuyoruz, Eliz. Biz sana güveniyoruz."

Gözümden akan bir damla gözyaşının peşinin gelmemesi ve kadının saatlerdir uğraştığı emeğin saniyeler içinde bozulmaması için gözlerimi tavana çevirip elimi yelpaze gibi kullandım.

"Sakın ağlama, kızım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yaptığımız doğru değil, anne," dedim titreyen sesime aldırmadan.

"Evet, Peri'yi kandırmanız doğru değil ama..."

Bakışlarımı anneme çevirip ama'nın devamı getirmesini bekledim.

"Bak kızım, üç yıl önce kardeşim diyerek evimize getirdiğin kız, aynı masada yemek yediğimiz kız bizi evimizde öldürmek istedi. Bize bunu yapan sana neler yapar Allah korusun. Hele o video? Aklımız çıktı, Eliz. Seni o kadından bir tek Sarper korur."

Böyle mi ikna etmişti babamı, bunları diyerek mi? Annem babama bunları söylediyse ne hissetmiştir acaba? Beni koruyamadığı için üzülmüş müdür?

"Böyle diyerek mi babamı ikna ettin?" dedim titreyen sesimle. Annem sorumu cevapsız bırakarak kollarını boynuma doladığında, "Olan oldu artık, kızım, düşünme bunları," derken açıkta kalan tenimi okşuyordu. Gözyaşlarım daha fazla karşı çıkamayıp yanaklarımdan süzülürken makyaj umurumda değildi. Geri çekilip gözyaşlarımı gören annem hafifçe koluma vurarak, "Makyajın akacak, kız!" dedi.

Odanın kapısı açılıp Peri bağıra bağıra içeri girerken yüz ifadesi istemsiz olarak gülmeme neden oldu. Elimin tersiyle yanağımdaki şerit şeklinde olan ıslaklığı silip Peri'ye doğru yürüdüm. "Ne oldu?" diye sorduğumda Peri kollarını göğsünde birleştirip belli belirsiz olan sarı kaşlarını çattı.

"Kuaför abla saçıma o kadar sim döktü ki," deyip burnunun ucuna bakmak için gözlerini şaşı yaparak, "Burnumun ucunda olan simleri bile görebiliyorum!" diye isyan etti. Bakışlarım saçlarına kaydığında ciddi anlamda çocuğun saçının disko topundan farksız olduğunu gördüm.

"Yıkayalım, prenses?" diye sordum kollarını tutarken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır! Sizin yanınızda olmayalım, o kırmızı ipi keserlerken elini tutmalıyım."

Zeyno, annem ve ben kahkaha atarken Hacer abla odaya gülümseyerek girdi.

Peri'nin saçını gören Hacer abla gözlerini kocaman açarak, "Tövbeler olsun, kızımın saçının rengi değişmiş," dediğinde Peri neredeyse ağlamak üzereydi. Bana bakmasını sağlamak için küçük çenesini parmaklarımın arasına alarak kafasını çevirdim. "Daha üstünü giyinmemişsin. Şimdi Hacer abla senin saçını yıkasın ve Zeyno da saçına daha güzel örgü yapsın. Sana söz veriyorum o kırmızı ipi sen yanıma gelmeden kestirmeyeceğim."

Dediğimle Peri'nin mavi gözleri parlarken heyecanla bağırdı: "Tamam o zaman, hadi Hacer Sultan hemen saçımı eski rengine çevirelim," diyerek odadan koşarak çıkan Peri'nin ardından gülümseyerek baktım.

Zeyno, "Saçını yapan kız stajyermiş. Peri, 'Sim de olsun,' deyince senin deyiminle çocuğu gelinin kız kardeşine çevirmiş," dedi.

Annem lafa girip, "Ben misafirlerin yanına iniyorum, sen de çok geç kalma in aşağıya," dediğinde kafamı sallayarak, "Tamam, Sarper gelsin ineriz," dedim.

Annem odadan çıktığında içeri giren Bora oldu. Zeyno hemen heyecandan ne yapacağını şaşırsa da kısa sürede kendini toparlayıp yanına gelmesini bekledi.

"Çok güzel olmuşsun!"

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun."

Aralarında birbirlerine iltifatlar ederken gözlerimi devirip romantik ortamı bozmak için araya kaynak yaptım: "Benim ayaklar topuklular yüzünden ağrımaya başlamış," dediğimde ikisi de utanarak bana baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bora onu utandırdığım için, "Sen de çok güzel olmuşsun, yenge hanım!" dedi, 'yenge' kelimesine vurgu yaparken. Utanacağımı falan mı sanmıştı?

"Sağ olasın, birader," dedim avuç içimi göğsüme indirirken.

Bora gözlerini kocaman açarak yaptığım ve söylediklerimi sindirmeye çalışırken Zeyno kahkaha atarak, "Gerçek Eliz Dalkıran'ı tanımaya hazır mısınız, Tekin ailesi?" dediğinde Bora kolunu Zeyno'nun beline sararken, "Kızın için bakkal Orhan abi çıktı. Senin içinden de böyle şeyler çıkmayacak değil mi, güzelim?" dedi. İkimiz de kahkaha atarken Zeyno kolunu sevgilisinin boynuna sararken, "Merak etme, yakışıklı, benim içimde kamyoncu Tevfik amca var!" dedi. Bora'nın yüzünün aldığı ifade karnıma ağrılar saplanacak derecede gülmeme neden olurken, Sarper açık olan kapıdan içeriye girdi. Baştan aşağıya süzdüğümde yüzümdeki ifade yerini şoka bırakırken ağzım açık kaldı.

Tam olarak tıraş olmamıştı ama kirli sakallarını toplattırmıştı. Giydiği siyah takım elbisesini, üzerimdeki elbisenin dantel renkleriyle aynı renk olan bordo mat bir kravatla tamamlamıştı. Kravat çok kalın olmadığı için rengi ben buradayım demiyordu.

Benim gibi Sarper de baştan aşağı beni süzerken onun yüz ifadesi farklıydı. Gökyüzü mavisi gözleri kısılmış, her bir detayını ezberlercesine yüzümde geziniyordu.

Zeyno bizi yalnız bırakmak için, "Biz Peri'nin yanına gidiyoruz," diyerek Bora ile birlikte odadan çıkmış, arkalarından kapıyı kapatmışlardı.

"Çok-çok güzel olmuşsun." Kekelemesine lanet edercesine yüzünü buruşturup yanıma gelmek için adım attığında gülümseyip başımı önüme eğdim.

"Sen de fena sayılmazsın," dediğime gülünce kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Koluna girmem için dirseğini büküp kolunu bana doğru uzattığında titremeye başlayan ellerimi Sarper'in koluna geçirip ceketini avuçladım.

"Çok heyecanlısın?" diye sorduğunda onaylamam için yüzüme bakıyordu.

"Heyecan değil de korku. İnsanların düşünceleri..."

"İnsanların ne dediği önemli değil."

Benim için önemli! Tabii bunu sesli şekilde dile getirmek istemedim.

"Kolyen, çok güzelmiş," dediğinde boş olan elim otomatik olarak kolyeme gitti.

"Babaannemin yadigârıymış."

Sarper kolunu elimden kurtarıp, ceketinin cebinden küçük kırmızı bir kutu çıkardı. Kutunun içinden tek taş bir yüzük çıkardı. Hiç beklemediğim bir hareketi sergileyince zaten titreyen ellerim heyecandan terlemeye başladı. Sarper Tekin önümde diz çökerek elinde tuttuğu yüzüğü bana doğrulttu.

"Eliz Dalkıran, bir ömür boyu benim yanımda, kızımın yanında olur musun? Eliz Tekin olur musun? Üç yılın sonunda sana kavuşmama izin verir misin?"

Düşüp bayılmasam yeridir. Bu adam ne yapıyor böyle!

"Sa-Sarper?" dediğimde, Sarper gülümseyip, "Şu an aşağıda nişan davetimiz var. Bunu da göz önünde bulundurup cevap verirsen çok makbule geçer, Eliz," dediğinde şaşkınlığım yerini gülümsemelere hatta kahkahaya bıraktı. Dediği gibi aşağıda nişan davetimiz varken bana bu soruyu sorması ciddi derecede komikti. Hayır desem ne değişecekti ki? Ya da şöyle sorayım: Artık, 'Hayır!' deme şansım var mıydı?

Düşüncelerim kahkahalarımı bıçak gibi keserken Sarper ayağa kalkıp sağ elimi tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunun böyle olmasını istemezdim, Eliz, inan bana istemezdim." Elindeki elması parlayan yüzüğü görmem için kaldırdığında, "Sen isteyene kadar bu yüzüğü parmağına takmam. Hatta alyansı da. Kendini zorunlu hissetme," dedi.

"Evet."

Verdiğim cevabı duyunca ilk önce idrak edemese de sonradan kendine gelerek mavi gözlerinin içi bile güldü. Tuttuğu elimin yüzük parmağına tek taşı taktığında birkaç saniye elime baktı. Yüzüğün özel olarak tasarlandığı görünüşünden belliydi. Yüzüğü incelemeyi sonraya saklayıp elimi ellerinin arasından çekerek yüzüme gülümseme yerleştirdim.

"Bence artık gitmeliyiz yoksa annem kulağımızdan çekiştire çekiştire çıkartacak bizi," dediğimde tekrar koluna girebilmem için, kolunu uzattı.

Elbisemin arka kuyruğunu düzeltip topuklu ayakkabılarımı sürüye sürüye Sarper'le birlikte odadan çıktık. Tam merdivenin ilk basamağına yaklaştığımızda annem ayakkabılarını vura vura merdivenleri çıkıyordu. Bizi gördüğünde, "Hiç gelmeseydiniz, çocuklar, biz daha beklerdik," dedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, annemin öfkeli yüz ifadesine karşılık gülmek, bu haldeyken bile terlik savurmasına yeterdi. Tabii şu an ayağında kısa topuklu ayakkabıları vardı ama büyük hevesle bir yerlerden terlik bulabilirdi.

"Geliyoruz, anne, geliyoruz," dedim. Sarper'i çekiştirerek merdivenlere adım attığımızda düşmemek için daha çok sarıldım koluna. "Düşmeme izin verme," diye fısıldadım Sarper'e doğru. Kolunu tuttuğum elimi, boşta kalan elleriyle tutarak bedenini hafifçe bana doğru çevirdi.

"Düşmene izin vermem, güzelim ama sen de düşmemeye çalış," dediğinde kahkaha attım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi hadi, oyalanmayın!" Annemin arkamızda olduğunu hatırlatan heyecanlı ve biraz kızgın olan sesiyle merdivenleri daha hızlı inmeye çalıştım.

Ölüm gibi cebelleştiğim merdivenlerin son basamağını da indiğimde anneme bakarak, "Peri ne durumda?" diye sordum.

"Hacer saçlarını yıkadı, Zeyno da şekil veriyor. Sıkı sıkı tembih etti, 'Ben gelmeden kırmızı ipi kesmesinler,' diye."

Sarper elimi eline alıp parmaklarını parmaklarına kenetlediğinde bunu beklemiyordum. Bakışlarım ellerimize kaydığında ne yapacağımı şaşırdım. O ise halinden gayet memnun bir şekilde ceketinin düğmesiyle ilgileniyordu.

Annem bizden önce bahçeye çıkıp arkasını döndü ve alkışlamaya başladı. Annemin alkış sesini duyanlar bakışlarını kapıya çevirip, alkışlarıyla anneme eşlik etmeye başladılar. İnsanların elleriyle çıkardıkları sesler kulaklarımı tırmalarken yürümeye başladık. Kapıdan adım atmamla heyecan bütün bedenimi ele geçirdi. Nişanlanıyordum. Hem de sevmediğim bir adamın, kızı için. Neden yapıyordum bunu?

Bu bir aylık sürede kendime o kadar çok 'neden' demiştim ki hiçbirinin cevabını veremiyordum. Yapıyordum ama sonunu düşünmüyordum. Verdiğim kararlar omzuma yük ola ola küçücük kalmıştım. Bizim için hazırlanan kamelyaya ilerlerken her adımımda verdiğim kararlar yüzüme tokat olarak yapışıyordu.

Bir; Peri'nin annesi gibi davranıyorum.

İki; bir zamanlar en yakın arkadaşım olan kıza şu an düşmanım.

Üç; üç senedir bana platonik olarak âşık olan adama karşı bir takım hislerim yeşerdi.

Ve son olarak; o adamla evlenme kararı almıştım.

Sihirli Annem adından bir dizi vardı ve o dizide istedikleri zaman zamanı geri alabiliyordu. Şu an öyle bir yeteneğimin ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ması için nelerimi vermezdim. Zamanı her şeyin başladığı güne geri almak isterdim...

Alkışlar eşliğinde çiçeklerle donatılmış kamelyaya ulaştığımızda babam yanımıza gelerek önümde durdu. Kolları ile beni kendine çekip sarıldığında kulağıma fısıldayarak konuşmaya başladı: "Emin misin, kızım?"

Emin miyim?

Şu dakikaya kadar evet, emindim ama bahçeye adım atmamızla bu kararım sarsıntıya uğramıştı. Kararımı değiştirdim baba dememle, babam beni buradan alıp götürebilirdi. Eski rutin hayatıma geri dönebilirdim. *'Hiçbir şey olmamış gibi yaşayabilir misin? Sarper sana güvendi. Onları bırakıp gidersen onların ne hale geleceğini biliyor musun? Bu kadar bencil olma, Eliz!'* Vicdanımın döver gibi söylediği bu sözler beynime balyoz inmiş hissi verdi. Bencil değildim ben!

"Eminim baba."

Babam söylediğimle geri çekilip yüzüme baktı. Elleriyle yanaklarımı avuçlayıp alnıma uzun süreli öpücüğünü bıraktı ve kokumu içine çekebilmek için derin nefes aldı. Benim yanımdan ayrılıp Sarper'in önüne geçtiğinde, "Kızıma iyi bak. Onu koru, yoksa kimse seni benim elimden alamaz," dedi. Sarper her zaman olduğu gibi kafasını sallayarak babamı onayladıktan sonra, "Hiç şüpheniz olmasın, Haldun Bey," dedi.

"Geldim, geldim!" diye bahçeye bağırarak giren Peri herkesin dikkatini çekti.

"Kırmızı ipi kesmediniz değil mi?"

Yanımıza gelip elimizi tutarak parmaklarımıza baktı.

"Oh be! Kesmemişsiniz," dediğinde yüzünde oluşan rahatlama ifadesi kahkahaların yükselmesine neden oldu.

"Sen gelmeden kesmeyeceğimizi söylemiştim," dedim Peri'yi ortamıza alarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babam, "Kim takacak yüzüklerinizi?" diye sorduğunda bunu hiç düşünmediğimi fark edip gözlerimi küçük kalabalığa çevirdim.

"Siz takacaksınız, Haldun Bey."

Sarper'in sesiyle gözlerimi kalabalıktan çekip ona çevirdiğimde babama bakıyordu. Babam Sarper'in bu söylediğine mutlu olmuş olacak ki yüzündeki gülümseme büyüdü, hemen, "Tamam," dedi.

Sarper'e yaklaşıp, "Hadi yine iyisin, babamın gözüne girmeye başladın," dediğimde ikimiz de güldük. Beril cırtlak sesiyle, "Nişan tepsisi nerede, yenge, getireyim ben," dediğinde annem, "Sağ ol canım, Zeyno getiriyor şimdi," dedi. Suratı asıl hemen. Beril amcamın kızı, ama nedense bir türlü çok yakın olamıyorduk birbirimize. Sürekli öne çıkma çabası beni her zaman deli ederdi. Beril'in bakışları karşımızda duran Bora'ya kaydığında işaret parmağını önünde duran bir tutam saçına doladı. Allah vere de Bora'ya yönelmese bari yoksa Zeyno bu sefer kesin döverdi.

"Kuzenin Bora'ya göz koymuş gibi duruyor," dedi Sarper kulağıma eğilerek. Demek o da fark etmişti.

"Vallahi Zeyno nişan mişan demez, yolar Beril'i. Hiç sevmeyiz zaten."

"Başka kuzenin yok mu?"

"Annem tek çocukmuş, babam da üç kardeş. Bir amcam, bir halam var. Halamın bir oğlu var ama yurt dışında çalıştığı için gelemedi. Halam da eniştem ayağını kırdığı için gelemedi."

"Onu sever misin?" Ailemi tanımak istemesi hoşuma gitmişti.

"Çok severim. Aynı şekilde o da beni çok sever."

"Kıskanmalı mıyım?" Sorduğu soruyu beklemediğim için kendimi tutamayıp güldüm.

"Kuzenimi kıskanmana gerek yok."

"Ben üç sene boyunca sana yakın olan herkesi kıskandım, Eliz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaptığı itiraf utanmama neden olduğu için, yanaklarımın kızardığını belli etmemek için geri çekilip babama baktım. Tuttuğu elimi çekiştiren Peri, "Anne?" diye çağırınca kafamı yere eğdim.

"Efendim, canım?"

"Kırmızı ipi ne zaman kesecek dedem?" dediğinde gözlerim Zeyno'yu aradı. Neredeydi Allah aşkına?

"Teyzen nerede?" dediğimde, "En son mutfakta Hacer Sultan'la konuşuyordu," dedi.

Sarper'e doğru yaklaşıp, "Ben bir Zeyno'ya bakayım," dedim.

Tam adım atacaktım ki Zeyno'yla Hacer abla bahçeye çıktı. İkisinin de yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Zeyno'nun yanakları al al olmuştu. Genelde sinirlendiğinde yanakları kızarıyordu. Kaşlarımı çatıp bize doğru yaklaşan Zeyno'ya baktım. Ne olmuştu?

Toygar hızlı adımlarla Hacer ablanın yanına gelip kulağına bir şeyler söyledikten sonra Hacer ablanın gergin yüz ifadesi yerini rahatlığa bırakmıştı. Zeyno, Hacer ablaya baktığında, Hacer abla hafifçe kafasını salladı. Zeyno da oh çekip yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi ve hızlı adımlarla yanımıza geldi. Tam yanımda durduğunda, "Ne oldu?" dedim. "Bir şey olmadı, kuzum," diyerek başından savdı beni. Babam, Zeyno'nun taşıdığı tepsinin üzerinde kırmızı kurdele bağlanmış yüzükleri eline aldığında konuşmaya başladı:

"Çok uzun konuşarak kimsenin canını sıkmadan kısa bir şey söylemek istiyorum, ondan sonra siz gençleri eğlencelerinizle baş başa bırakacağım."

Babam yüzüğü önce Sarper'in parmağına taktı. Kurdelenin diğer ucundaki yüzüğü takmak için karşıma geçtiğinde, yüzüğü parmağımın hizasında tutup gözlerimin içine baktı. Bu bakışın anlamı, 'Yüzük parmağa giriyor, Eliz,' idi. Gözlerimi yavaşça

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapatıp açtığımda, babam ne demek istediğimi anlamış gibi yüzüğü parmağımdan geçirdi.

"Benim bir tane kızım var. Her baba için, kızı her zaman küçücük kalmıştır. Ben kızımın büyüdüğünü bu yüzüğü parmağına taktığımda anladım. Umarım her şey istediğiniz ve dilediğiniz gibi olur, çocuklar. Ve sen Sarper Tekin, kızımı sakın üzme yoksa seni kodese tıkarım," dediğinde herkes babamın dediğine kahkaha atarak karşılık verdi. Tepsinin üzerinde duran makası alıp tam kurdeleyi keseceği sırada Peri'nin, "Dede!" diye bağırmasıyla durdu.

Babam elinde makasla bakışlarını Peri'ye indirdiğinde, "Söyle dedesi?" dedi.

"Birlikte keselim mi kırmızı ipi, dede?"

Babam elindeki makası tepsiye bıraktığında, Peri'yi kucağına aldı. Yanağına öpücük bıraktığında makası tekrar eline aldı.

"Elini elimin üzerine koy," diyerek Peri'yi yönlendiren babam, kurdeleyi makasın arasına aldı.

"Haydi bismillah!" diyerek kurdeleyi kestiğinde herkes alkışladı.

Sarper şirkette çalışan bazı arkadaşları ile beni tanıştırmak için yedi kişilik bir grubun yanına götürdü. Bazılarını Peri'nin doğum gününden tanısam da birkaç tanesini ilk defa görüyordum.

"Çınar, Songül, Mehmet ve Samet'i tanıyorsun. Tanımadığın kesim; Derin," diyerek sarı saçlı oldukça sempatik kızı gösterdi. Sarper'den birkaç yaş küçük duruyordu. Sarper memnuniyetsiz şekilde, "Yeliz," diyerek esmer kızı işaret etti. Derin'in aksine oldukça soğuk tavırlara sahipti. Sarper neden bu kızın adını söylerken gerilmişti ki? Turuncu saçlı ve beyaz tenli adamı gösterdiğinde, "Bu havuç da Batuhan," diyerek son arkadaşını da tanıştırdığında samimi bir gülüşle hepsine, "Memnun oldum," dedim. Yeliz hariç diğer iki arkadaş gülerek karşılık verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adının Çınar olduğunu ve Sarper'in en yakın arkadaşı olduğunu bildiğim adam, "Hayırlı olsun, yenge hanım," diyerek cebinden çıkardığı kutuyu Sarper'e verdi.

"Şimdi sana vermek isterdim de bu deli adam kıskançlık krizine girmesin diye şey yaptım yani," diyerek devam etti. Dediği bütün grubu güldürdü. Tek bir kişi hariç!

Songül, "Hayırlı olsun, tatlım, her zaman mutlu olun inşallah," diyerek kocasının lafını böldü. Çınar ve Songül üç aylık evlilermiş. Duyduğumda nedensizce mutlu olmuştum çünkü Songül gerçekten çok iyi bir kadındı ve ayrıca çok da güzeldi. Çınar'ın da Allah'ı var çok yakışıklıydı.

"Teşekkür ederim, canım," diyerek iyi dileklerini alırken bahçeye bağırarak giren erkek sesiyle arkamı döndüm.

"Bensiz benim prensesimi nişanlıyorlarmış. Yakarım burayı!"

"Aksel!" diye cırlayarak kuzenime doğru yürüdüm. Sarper'in arkadaşlarının yanından bir şey demeden ayrılmak ayıp olmuştu ama sonra gider özür dilerim diyerek ayağımdaki topuklulara aldanmadan koşmaya başladım. Elinde bir demet papatya ile kollarını iki yana açmış, hayran olduğum beyaz dişlerini göz önüne sererek bana bakıyordu. Allah'ım nasıl özlemişim! Yanına gittiğimde kollarımı boynuna doladım. Ayaklarım yerden kesilirken Aksel etrafında dönmeye başladı. Kahkahalarım ortamı inletirken hiç kimse umurumda değildi. Zeyno'dan sonra en yakınımdı ve bugün burada, yanımda olması benim için çok önemliydi.

"Dur, başım döndü, deli!" diyerek kahkahalarımın arasında konuşurken Aksel durup, ayaklarımı yere bastırdı.

"Eskiden hoşuna giderdi, cimcime!" deyip burnumu parmaklarının arasına sıkıştırdığında, "Hâlâ hoşuma gidiyor da heyecandan midem bulanırken hiç iyi olmadı," diyerek kısa açıklamada bulundum. Elindeki demet papatyayı bana doğru uzatıp, "Asıl

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seni heyecanlandıracak şeyi söyleyeyim mi, güzelim?" dedi. Papatyaları kucağıma alıp, "Gelmen bile yetti, bundan güzel haber olamaz bence," dedim.

"Burada bir şirketin müdürü bana teklif gönderdi. Oldukça ballı bir teklifti, görüşmek için geldim."

Yerimde zıplayıp çığlık attıktan sonra kollarımı tekrar boynuna doladım. Demek ki bundan sonra hep burada kalacaktı. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım herhâlde! Babam yanımıza geldiğinde Aksel benden ayrılıp, "Dayı," diyerek babama sarıldı.

"Aslan oğlum benim, hoş geldin."

"Hoş buldum, dayım, hoş buldum."

"Kara çocuk!" diyerek annem kollarını açarak Aksel'e doğru yürüdüğünde, Aksel de annemin kollarının arasına girerek, "Zeliş Hatun, bu ne güzellik!" dedi. Elimdeki papatyaları burnuma yaklaştırıp koklarken Sarper gözüme takıldı, annemin arkasında bekliyordu. Elimle gel işareti yaparak yanıma çağırdığımda, başparmağıyla birkaç kere burnuna hafifçe vurup yürümeye başladı. Bu hareketiyle boğazım kururken, bana doğru gelen meteor parçası dizlerimi titretiyordu.

"Aksel!"

Zeyno evden çıkıp Aksel'i karşısında gördüğünde koşarak boynuna atladı.

"Yavaş be, kızım! Boynumu kıracaksın."

Zeyno geri çekilip Aksel'in siyah saçlarını karıştırdığında gülerek, "Özledik seni!" dedi. Zeyno ne zaman Aksel'i görse aynı hareketi yapardı ve Aksel bundan nefret ederek Zeyno'ya ters bakışlarından gönderirdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Sarper'in koluna girerek, "Aksel, nişanlım Sarper Tekin," dedim. Aksel, Zeyno yüzünden yüzünde oluşan huysuz ifadeyi silip tekrar sevecen yüz ifadesine büründü ve elini Sarper'e uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper kuzenimin uzattığı eli tutarken, "Aksel Tayfun, değil mi?" dedi. Kaşlarımı kaldırarak Sarper'e baktığımda Aksel'i nereden tanıdığını düşündüm. Yüzükler takılırken başka bir kuzenim olup olmadığını sormuştu ama adını falan söylememiştim ki? Yan tarafımda Zeyno pişkin pişkin sırıtırken neler olduğunu anlamak için Sarper'e baktım.

Aksel, "Vav, enişte bey bizi araştırmış galiba," dediğinde Sarper güldü ve karşılık olarak, "Benimle birlikte çalışacak herkesi araştırırım," dediğinde jeton paraşütle düşmüştü. Yok artık!

"Ben Sarper Tekin. Tekinler Şirketi'nin genel müdürü. Sana iş teklifi gönderen de benim şirketim."

Aksel şaşkınlıkla Sarper'e bakarken hâlâ elini tutuyordu.

"Yurt dışında çalıştığın şirket tarafından oldukça övülen bir çalışansın. Ben de böyle bir başarıyı kaçırmak istemedim doğrusu. Kabul edip etmemek sana kalmış tabii ki, ama ben seninle çalışmaktan memnuniyet duyarım."

Aksel'in gülümsemesi daha çok büyürken başarısının övülmesi hoşuna gitmişi. Doğruya doğru, mükemmel zekâya sahipti. Çalıştığı şirket batmak üzereyken Aksel'in yaptığı planlar sayesinde tutunmayı başarmıştı. Bu yüzden iki senedir yurt dışında yaşıyordu. Arada küçük kaçamaklar yapar, annesi ve babasının yanına giderdi. İki saatliğine de olsa, beni görmeden gitmezdi Almanya'ya. Aksel, sonunda Sarper'in elini bıraktığında, "Bakalım, enişte, belki de kalırız ha," diyerek kolunu annemin omzun koyduğunda, "Zeliş Hatun, açlıktan ölüyorum," dedi.

Annem Aksel'in karnını tutup, iki kere hafifçe vurduktan sonra, "Hadi gel, kara oğlan, doyuralım o karnını," dedi.

Aksel ve annem yanımızdan ayrılırken tam babam da adımını atacaktı ki bekledi ve uzaklaşmalarını izledi.

"Zeynep!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bora'nın, Çınar'ın yanında seslenişi ile Zeyno arkasını döndü. Bora eliyle gel işareti yapınca yürümeye başladı. Tekrar sessiz üçlü ortama geri döndüğümüzde babam Sarper'e minnetle bakıyordu. Tek elini omzuna koyup sıkarken, "Sağ ol, evlat," dedi. Sarper başını bir kere aşağıya yukarı indirip, "Sizin yaptığınızın yanında bu hiçbir şey, Haldun Bey. Hem Aksel gerçekten iyi bir çalışan. Benim de bu tür insanlara ihtiyacım var," dedi.

Babam yanımızdan ayrılırken Sarper'e dönüp, "Teşekkür ederim," dedim.

Sarper bir elimdeki papatya demetine bir bana bakarken gülümsedi. Elini siyah kumaş pantolonun cebine koyarken etrafına bakındı. "Yirmi gündür sana hazırladığım nişan hediyesinden sonra böyle kuru bir teşekkür mü? Ayıp, ayıp." Şımarık çocuklar gibi olan bu hareketi hoşuma gidip beni güldürürken, "Size nasıl teşekkür edebilirim, Sarper Bey?" dedim.

"Bana bu dansı lütfederek teşekkürünüzü edebilirsiniz, Eliz Hanım," diyerek cebine koyduğu elini bana doğru uzattı. Düşünmeden kırmızı kurdeleye bağlanmış yüzüklü elimi avucunun içine koydum. Masaların ortasında boş bırakılan, yuvarlak, küçük sahneye yürürken Aksel'in getirdiği papatyaları köşede açık büfe gibi duran masanın köşesine bıraktım. Sahneye çıkıp müziğe eşlik ederken etraftaki insanların bize bakışları utanmama sebep oldu. Herkes adımıza mutluymuş gibi bizi izlerken Serpil ve Yeliz, somurtarak bize bakıyordu. Serpil'i anlarım, Sarper'i seviyormuş da Yeliz niye böyle bakıyor bize? Yoksa o da mı? Aman Allah korusun, ben biriyle başa çıkamıyorum, iki tanesiyle nasıl uğraşayım? Hele de başımda Aysun gibi bir kadın varken!

Bedenlerimiz müziğin ritmiyle yavaşça bir sağa bir sola hareket ederken yan masadan gelen kahkaha sesiyle bakışlarımı o tarafa yönelttim. Bora'nın annesi, babası, Zeyno'nun annesi, babası ve babam koyu sohbetlerini kahkahayla şenlendiriyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğleniyorlar," dedi Sarper benim gibi onları izlerken.

Onların haline gülerken, "Kesinlikle eğleniyorlar," dedim.

"Sana söylemeyi unuttum ama Boralar törenden sonra eğlence düzenlemişler."

Sarper'e bakarak, "Kimler olacak?" dedim.

"İşte bizim çocuklar," dedi çenesiyle arkadaş grubunu gösterirken. "Bora, Zeynep, Aksel falan," diyerek tam olarak eğlence davetlilerinin listesini önüme sundu.

"Tamam, gideriz ama tek şartla!"

"Neymiş şartın?"

"Bu ayakkabıları çıkarmadan şuradan şuraya gitmem, söyleyeyim," dedim gözlerimi devirerek. Ciddi anlamda ayaklarımda sızlanmalar başlamıştı ve rahatsız ediyordu.

Bu söylediğim Sarper'in çok hoşuna gitmiş olacak ki kahkahayı patlattı. Hafif esen rüzgâr parfüm kokusunu burnuma doldururken derin bir nefes aldım. Bu kokunun tarifi yoktu, Sarper Tekin'e has olan bir kokuydu.

"Beni de alın!" diyerek sahneye çıkan Peri ile bütün gözler tekrar bize döndü. Sarper Peri'yi koltuk altlarından tutup havalandırırken, "Gel bakalım, piremses," dedi. Üçümüz birlikte gülüşerek dans ederken sahneye Zeyno ve Bora, peşlerinden de Çınar ve Songül gelmişti. Çiftler olarak dans ederken tek kalanlar sohbet ediyordu.

"Aksel dayı çok komik, anne."

Babasının kucağında, tek kolunu boynuma saran Peri'ye bakıp gülümsedim. "Öyledir."

Boynumdaki elini çekip önüne gelen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra kolu boynumdaki yerini aldı.

"Hiç gitme, hep burada kal, dedim."

Sarper, "O ne dedi peki?" diyerek kızının ağzından laf almaya çalışırken cevabını ben de merak ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Babana söyleme, dedi, babacığım, üzgünüm," diyerek küçük elini babasının yanağına koyarak gülümsedi. Belki bir şans diyerekten, "Peki ya anneye?" dediğimde kafasını iki yana salladı.

Çınar yanımıza yaklaşarak, "Gece geliyorsunuz değil mi? O kadar hazırlığı gömerseniz sizi yerim, oğlum, bak benden demesi," diye sordu bir yandan Songül ile dans ederken.

"Geliyoruz geliyoruz, celallenme," dedim gülerek. Sarper'in arkadaşlarıyla muhabbet etmek hoşuma gidiyordu, hepsi çok iyi insanlardı.

"Helal, yenge!" dedikten sonra Peri'ye bakarken, "Biraz da bizimle dans etsen, cimcime?" diye sordu.

"Olur!" diyerek kollarını Çınar'a uzatan Peri ile Sarper, "Bora bir, bu iki, uzak durun lan kızımdan. Gidin çocuk yapın!" dedi. Songül'le birlikte attığımız kahkaha, Çınar'ın, "Sen dua et Peri'den büyük oğlum yok," demesiyle daha yüksek bir hal aldı. Bakışlarım bizi izleyen bir çift yeşil göze takılınca kahkaham yavaş yavaş kayboldu. Bu kadının derdi neydi? Songül bakışlarımı takip ederek beni huzursuz eden şeye baktığında ağzını oynatarak, "Takılma," dedi. Kadınla muhabbetimizin olmamasına rağmen bana nefretle bakmasına anlam veremiyordum.

Sesimin kısık çıkmasına özen göstererek Sarper'in kulağına yaklaşıp, "Yeliz'in derdi ne?" diye sordum. Kafamı geri çekmeden Sarper'in vereceği cevabı beklerken sırtının kasıldığını hissettim. Geri çekilip Sarper'in yüzüne baktığımda Yeliz'e bakıyordu.

"Seni mi seviyor?" diye sordum aklıma gelen düşünceyi daha fazla içimde tutamayarak. Göz bebekleri küçülerek mavilerini daha çok ortaya çıkartırken bana baktı.

"Kısa süreli birlikteliğimiz oldu. Peri ona ısınamadığı için aramızda olan şeye noktayı koydum," dediğinde karnıma kramp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girdi. Yani Peri onu sevseydi, bu oyunu onunla oynar mıydı? Peri'ye bu kadın senin annen, der miydi? Belki şu an benim yerimde o olabilirdi.

"Sen.. sen istediğin için ayrılmadın yani?"

"Onu sevmiyordum, Eliz. Üç yıl boyunca kimin peşinde olduğumu biliyorsun."

"Bu onunla sevgili olduğunu değiştirmiyor."

Belimden tutup beni kendine daha çok yanaştırdığında nefesini boynumda hissettim ve bu beni inanılmaz derecede heyecanlandırdı.

"Onunla sevgili değildim, sadece flört dönemiydi. Aramızda ileri boyutta bir şeyler olsaydı şu an burada olamazdı," diyerek yaptığı açıklamanın her kelimesinde verdiği nefes boynuma çarpıyordu.

Aramızdaki yakınlık bedenimi titretirken Sarper bunu fark etmiş olacak ki gülümsedi.

"Kollarımın arasında titremen, hayal ettiğimden daha güzel."

Yapma, adam yapma!

"Aslında sen hayallerimin ötesindesin. Hayallerim bile yanında çirkin kalıyor."

Mübarek öldür de kurtul!

"Kokun," derin nefes aldı. "Bir tek kokunu hayal edemiyordum. Nedeni buymuş. Çünkü hayal edilemeyecek kadar güzel."

Toprak atın üstüme!

"Biraz daha devam edersen şuracıkta bayılırım görürsün. Bu kadar iltifat bedenime ağır geliyor," diyerek susması için küçük bir uyarı yaptım. Güleceğini hissettiğim için nefesinin tenime çarpmasından önce geri çekilmem beynime gönderilmiş uyarıydı.

"Bir dans için nişanlınızı ödünç alabilir miyim?" diyerek araya giren Aksel'e içimden minnetler yağdırıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uzun sürmesin, özlerim," diyerek benden uzaklaşan Sarper, gülümseyerek tuttuğu elimi Aksel'e bırakıp sahneden indi.

"Gel bakalım," diyerek beni kollarının arasına alan Aksel, hafifçe havaya kaldırıp bir kez etrafında döndürdükten sonra durup dans etmeye başladık.

"Yengem bazı şeyler anlattı," dediğinde benimde suratım düşmüştü. Şu an bu konu hakkında konuşmak istemediğim için, "Bunu sonraya bırakalım mı?" dedim.

Kafasını sallayarak, "Tamam," dedi.

Aysun hakkında konuşmak onun da hoşuna gitmiyordu. Aysun'u hiçbir zaman sevmemişti. Nedenini bilmiyorum ama her seferinde onunla arkadaşlığımı bitirmemin daha doğru olacağını söyler dururdu. Keşke o zamanlar dediklerini ciddiye alsaydım.

"Hiçbir zaman sevmedim o kızı," diyerek gözlerini etrafta dolaştırırken babamda durdu. "Kötü olduğunu biliyordum da dayımla yengeme zarar verebilecek kadar vahşi olduğunu düşünmezdim."

Dediği cümleyle benim de gözlerim babamla annemi buldu. Hastaneye götürüldükleri gün aklıma geldi. Annemin o halleri gözümün önüne geldiğinde karnıma darbe indirilmiş gibi hissettirdi. Sıkıntıyla hafifçe bükülüp, yüzümü buruşturdum. Aksel panikle, "Eliz?" dedi.

Kimsenin görmemesini umarak hemen toparlandım. "Yok, bir şey yok, ağrı saplandı ama geçti," diyerek dikeldim.

"Emin misin?"

"Evet evet. Hem buradan sonra eğlence var ve sen de davetlisin. Özel olarak," dediğimde ikimizin de gerginliği kayboldu.

"Kaçırmam o zaman."

Müzik bittiğinde sahneden inerken Aksel'e dönüp, "Sen takıl, ben lavaboya gidip geliyorum," diyerek yanından ayrıldım. Gözlerimle Zeyno'yu aradım. Çınarların yanında durmuş mu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

habbet eden Zeyno'nun dikkatini çekmek için elimi kaldırıp sallarken Songül beni gördü. Gülümseyip yanında duran Zeyno'ya beni gösterdiğinde teşekkür anlamında gülümsedim.

Yanıma doğru gelen Zeyno'yu beklerken köşede duran Toygar dikkatimi çekti. Kaşlarımı çatarak yanına ilerlerken Zeyno'nun da peşimden geldiğine emindim.

"Neden orada duruyorsun?"

Toygar ceketinin önünde duran düğmeleri ilikleyip, "Burası iyi, Eliz Hanım," dedi. Çatık kaşlarımı daha çatarak, "Bu 'hanım' konusunu konuşmuştuk diye hatırlıyorum," dedim.

Gülümseyip, "Doğru hatırlıyorsun," dediğinde evin önünde bir ileri bir geri giden korumalar dikkatimi çekti. "Yeterince koruma var. Şimdi sen kalabalığa katıl daha sonra hep birlikte eğlenceye gideceğiz. Seni de orada göreceğim, Toygar." Arkamı dönüp gidecekken geri dönerek, "Bu bir rica değil," dedim.

Çimlerin üzerinde topuklu ayakkabıyla yürümek zor olsa da, topuklarım toprağa bata çıka bata çıka sonunda eve girebilmiştim. Kendimi önüme gelen ilk koltuğa bıraktığımda ayağımdaki ayakkabıları çıkartıp bir köşeye savurdum.

"Yemişim topuklu ayakkabısını! Giymiyorum arkadaş!" diye isyan ederken sağ ayağımı ovalamaya başladım. Topuklarım öyle acıyordu ki.

Zeyno yanıma gelip önümdeki sehpaya oturdu.

"Saçmalama, kızım. Giy şu ayakkabıları, annen görürse..."

"Sus Zeyno, bu ponçik ayaklarıma daha fazla kötülük yapamayacağım," dedim, elimi kaldırıp itiraz ederken.

Kızarmış ayaklarıma bakarken, "Gerçekten kötü olmuşlar," dedi.

"Ne giyeceksin, yukarıdan babet falan getireyim mi?" diye sorduğunda kafamı iki yana sallayıp, "Bir şey daha giyersem ayaklarım kendi benliğini ilan ederek benden kaçacak," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aklıma gelenle ayaklarımı bırakıp gözlerimi kısarak Zeyno'ya baktım.

"Yüzükleri getirirken yüzünün hali neydi?"

"Heyecanlanmıştım sadece," diyerek saçma bir bahane bulduğunda işaret parmağımla alnımı işaret ederek, "Alnımda benim göremediğim 'keriz' yazısı mı var?" dedim.

"Ha?"

Sırtımı koltuğa yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Öt bakalım, Zeyno."

Oflayarak yerinden kalktığında, "Vallahi bir şey olmadı ya," diyerek volta atmaya başladı.

Tam cırlayacağım sırada salona giren Sarper ile bağırmalarımı yutmak zorunda kaldım.

Sarper, "Ne yapıyorsunuz, kızlar?" diye sorduğunda Zeyno'ya baktım, tırnağını yiyordu. Belliydi bir şeylerin olduğu.

"Kemirme parmağını!" diyerek yanımda duran yastıklardan birini Zeyno'ya fırlattığımda aniden gelen yastıkla şaşırmıştı. Kendine geldiğinde yastığı yerden alıp yanında duran tekli koltuğa bırakırken, "Dua et Sarper burada yoksa seni öyle güzel pataklardım ki!" dedi.

Sarper halimize kıkırdarken bahçeden içeri giren Bora bizi görünce, "Bak sen, bizi bırakıp burada oturuyorlar hainler!" dedi.

Bora bana bakarak, "Annemler seni görmek istiyor, Eliz, beş dakika gelir misin?" diye ricada bulunduğunda, "Tabii hemen geliyorum," deyip oturduğum koltuktan kalktım.

Suzan ve Mustafa Tekin çiftiyle Peri'nin doğum gününde tanışmıştık. Çok olaylı geçen doğum gününden pek bir şey anlamamış olsak da tanışma merasimini gerçekleştirebilmiştik.

"Ayakkabıların?" diyerek beni durduran Sarper'e yavru köpek bakışlarını attım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Giyinmezsem ayıp olur mu? Cidden canımı yakıyorlar artık."

"Tamam, sen teyzemlerin yanına git, ben sana yukarıdan ayakkabı getiririm," dediğinde minnet bakışlarımı Sarper'e iletim. Tam gerek olmayacağını söylemek için ağzımı açmıştım ki, "Çıplak ayakla üşütürsün, olmaz öyle," deyip durdurdu. İtiraz etmeme fırsat vermeden salondan yukarı çıkan merdivenlerden iki basamak çıkmıştı bile. Yalın ayak bahçeye çıktığımda babam ve Peri'nin sahnede dans ettiklerini görünce gülümsedim.

Zeyno yanımda yürürken, "Haldun amca Peri'ye alıştı gibi duruyor," dediğinde kafamı sallayarak, "Öyle görünüyor," dedim.

Suzan teyzenin yanında gittiğimizde arkası bize dönük olduğu için bizi görmedi. "Suzan teyze?" diyerek seslendiğim kadın kızıl saçlarını savurarak arkasını döndü. Bora gibi yeşil renkteki gözleri beni görünce içtenlikle gülümsedi.

"Elizciğim," diyerek kollarını açtığında, beklemeden şefkatli kollarının arasına girdim.

"Mutluluklar dilerim, kızım, umarım her şey için en doğru karar budur," dediğinde Suzan teyzenin de her şeyi bildiğini hatırladım. Bu oyunu bilmeyen tek insan Peri'ydi galiba.

"İnşallah," diyerek dualarına karşılık verirken Mustafa amca yanımıza gelerek, "Biraz da biz sarılalım yeni gelinimize, Suzan," dedi. Suzan teyzeden ayrılıp Mustafa amcanın kollarının arasında yerimi alırken, "Ailemize hoş geldin, güzel kızım," dedi.

"Hoş buldum, Mustafa amca."

Suzan teyze kaçamak bakışlarını Zeyno'ya atarak, "Sıra Zeynep'te galiba, Mustafa. Ne dersin?" deyip gülerken Mustafa amca beni koltuk altında tuttu. Boş kalan kolunun altına da Zeyno'yu alarak, "Allah derim Suzan," dedi heyecanla. Zeyno utançtan kızarırken Sarper yanımıza gelip, "Gelinleri almışsın yamacına, enişte," dedi. Elinde tuttuğu krem rengi babetleri ayaklarımın di-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bine bırakırken ayakkabıların kimin olduğunu çözmeye çalıştım. Benim böyle bir ayakkabım yoktu, Zeyno da böyle ayakkabılar giymezdi. Bakışlarımı ayakkabıdan ayırıp mavi gözlere çevirdiğimde cevap bekleyen halimi gören Sarper, "Ayakkabılarla uzun süre duramayacağını tahmin ettiğim için almıştım," dedi.

Yanımızdaki insanlar, "Oo," derken ben nasıl tepkiler vereceğimi şaşırdım. Bu adam benim nevrimi döndürüyordu yahu!

"Eliz, Selim geldi," diyerek beni dürten Zeyno ile bakışlarım bahçeye giren en yakın erkek arkadaşımı buldu. Sarper'in önüme bıraktığı babetlere ayağımı geçirirken, "İzninizle hemen geliyorum," deyip yanlarından ayrıldım. Babetlerle yürürken topuklu ayakkabılara lanetler ederek Selim'in yanına geldim.

"Geç kaldın," diyerek kollarımı boynuna doladığımda, "Kafe çok kalabalıktı, çıkamadım bir türlü. Kusura bakma," deyip sarılmama karşılık verdi.

"Affedildin."

Geri çekilip yüzüne baktığımda gerçekten yorgun olduğunu morarmış gözaltlarından anladım. "Çok yorgun görünüyorsun, Selim, iyi misin?"

Kafasını sallayarak gülümsedi. "İyiyim, merak etme," dedi.

Koluna girip, "Hadi gel, seni Sarper'le tanıştırayım," diyerek çekiştirmeye başladım. Tekrar Suzan teyze ve Mustafa amcaların yanlarına gittiğimde Selim'i sırayla tanıştırdım.

"Sarper, Suzan teyze Sarper'in teyzesi ve Mustafa amca Suzan teyzenin eşi. Bu da Zeyno," diyerek sonunda Zeyno'yu gösterdiğimde Selim güldü.

"Memnun oldum, ben de Selim," diyerek başıyla herkese selam veren arkadaşıma gülümsedim.

"Amcam gelemediği için özürlerini gönderdi. Mutluluklar diledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mustafa amca, "Eliz kızım biraz benimle gelir misin?" dediğinde, "Tabii," diyerek Sarperlerin yanından ayrıldım. Suzan teyze de peşimizden gelirken üçümüz eve girdik.

Salona girdiğimizde Suzan teyze, küçük çantasının içinden uzun kırmızı kutu çıkardı. "Bu Osman'ın yani Sarper babasının Sezen'e nişan hediyesiydi," deyip kırmızı kutunun kapağını açtığında zarif bir bileklik meydana çıktı. Küçük pırlantalar boydan boya işlenmişti.

"Bu-bu çok güzel," dediğimde bakışlarımı bileklikten çekemiyordum.

Suzan teyze bilekliği eline alıp kutuyu Mustafa amcaya verdiğinde, "Ablam ölmeden önce bu bilekliği hak eden birine vermem için söz verdirmişti. Bu bilekliği Sezen'den sonra hak eden tek insan sensin ve bunu kabul etmeni istiyoruz," dedi.

Söylediği sözlerle gözlerimde yaşlar birikirken, "Ben bunu hak edecek bir şey yapmadım ki?" dedim. O kadar mutlu etmişlerdi ki beni, salya sümük ağlayabilirdim.

"Sen, Sarper ve Peri'ye nasıl bir iyilik yaptığının farkında olabilecek kadar akıllı kızsın, Eliz."

Kafamı yere eğerek parmaklarımla oynarken Suzan teyze bilekliği, bileğime taktığında gözlerimi ondan ayırmıyordum. Elimi kendime çekerek, parmaklarımı bilekliğin üzerinden geçirirken arkamdan gelen sesle irkildim.

"Teşekkür ederim, teyze."

Kafamı çevirip kapı pervazında bizi izleyen Sarper'i görmeyi beklemiyordum.

"İki dakika nişanlını yanından çalıyoruz, hemen misafirleri bırakıp geliyorsun yanımıza," diyerek Sarper'le dalga geçen Mustafa amca elini karısının beline koydu.

Suzan teyze, "Hadi gidelim, misafirlere ayıp oluyor artık," diyerek koluma girerken Sarper kapıdan çekildi. Hep birlikte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bahçeye çıktığımızda babamla annemin, yengemlerin yanında olduğunu görünce onlara doğru ilerledim. Yaklaştıkça yengemin, "Annem yoruldu, Haldun abi. Biz nerede kalacaksak oraya gitsek?" demesini rahatlıkla duydum.

"Yenge?"

"Efendim, canım?"

Yengem iyi kadındı aslında. Tek sorunu nerede ne konuşulacağını bilmediğiydi.

"Neyi var Şaziye babaannenin?" diye sordum. Ardından yanından ayrılıp Şaziye babaannenin yanına ilerledim. Sandalyeye oturmuş bastonuna dayanarak etrafı izleyen tonton kadının yanına gittiğimde "Şaziş, neyin var bakalım?" dedim. Benim babaannem olmadığı için ona değer verirdim. Kızının aksine mantıklı bir kadındı.

"Uyy eşek sıpası, kaç saattir bir sağa bir sola gidiyusun, bir benim yanuma gelmedun," deyip bastonunu hafifçe kaldırarak salladı. Dizlerinin önüne çöküp, "Özür dilerim, Şaziş'im," dedim.

Bastonu tutan ellerini tutup öperken gülümsedi. "Damat on dakikada bir yanıma geldi. Aferun sana, iyi çocuk bulmuşsun," dedi. Kahkaha atarken Beril yanımıza geldi.

Arkamızdan geçen Bora ile Beril'in gözleri fıldır fıldır olurken gözlerimi kısarak ona kötü bakışlarımı attım. Beril bakışlarımı fark edince yüzündeki gülümsemeyi bozmadan, "Eliz, tanıştırsana bizi?" dedi. Pişmiş pişmiş gülerken sinirlerim bozuldu.

"Zeyno'nun seni yolmasını özledin herhâlde, Beril?" dediğimde anlamamış gibi bakışlarını yolladı.

"Zeyno'yla birlikte olduğunu anlayamadın mı?" dediğimde, Şaziş lafa karışıp, "Vay bok yiyen! Kız sen utanmayi misun hellalliği olan adama bakmaya!" dedi. Beril gözlerini devirerek, "Ne helalliği anneanne, sadece görüşüyorlarmış," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Âşıklar. Bora'nın ailesi de, Zeyno'nun annesi de biliyor. Belki birkaç aya kalmaz onlar da nişanlanır," dediğimde Şaziş yine torununu rezil etme çabasına girerek, "Hah mort oldun mi?" dedi.

Şaziş'in tepkileri beni güldürürken Beril'in yüzünün düşmesine neden olmuştu. O ara yanımıza Zeynep gelince konuşmayı kestik. Hemen ardından da Bora geldi. Beril saçını elinin tersiyle geriye atarak Bora'nın dikkatini çekmek istese de başaramamıştı. Bora'nın gözler babaanneyle uğraşan Zeyno'dan başkasını görmüyordu.

Beril hâlâ Bora'nın gözlerinin içine bakıyordu ve Zeynep de bunu fark edince Bora'nın koluna girdi. "Sen nasılsın, Berilciğim? Özledin mi bizi?" dediğinde 'özlemek' kelimesinin altında farklı anlamlar yatıyordu.

Beril hiç de samimi olmayan gülüşüyle, "Öyle çok özledim ki anlatamam," dedi.

Bora yapabileceği en büyük hatayı yaparak, "Gece sen de bizimle gel, özlem giderirsiniz hem," dediğinde olayı anlamadığı için özlem konusunu ciddiye almıştı. Zeyno gözlerini kocaman açarken Beril zafer kazammışçasına gülümsüyordu. *Allah'ım sorun olmadan bitsin bu gece!*

O sırada Songül'ün seslenmesiyle arka masaya doğru yürümeye başladım. Bu gece ayakta durmaktan değil sağa sola gidip gelmekten yoruldum!

"Efendim, canım?"

"Bizimkiler artık çıksak mı diyor?" dediğinde arkadaş grubunun sözcüsü olarak seçildiği belli oldu. Sandalyelerinde oturanlar belli ki sıkıntıdan patlamak üzereydiler.

"Bir dakikalığına buraya bakar mısınız?" Sahneye çıkmış, orta yaş kesimli insanların sözcüsü de babam seçilmişti. "Biz yaşlılar için bu kadar eğlence yeterli gibi duruyor. Siz gençle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinde bu gece farklı planları varmış, o yüzden damat beyin de onayıyla törenimiz bitmiş bulunmakta. Siz gençlere iyi eğlenceler dileriz," diyerek konuşmasını bitiren babam, arkasında duran kadınlara bakarak "Eee biz de elinizden bir Türk kahvesi içeriz," dedi. Annem, Hacer abla, Peroş, Suzan teyze, yengem sahneden inip eve yol alırken erkek tarafı iki masayı birleştirerek sandalyelerine kuruldular.

"Hadi o zaman biz de çıkalım," diyerek genç tayfaya mutlu olacakları haberi verdiğimde hepsi bir anda ayaklandılar. Bilseydim bu kadar sıkıldıklarını önceden çıkartırdım babamı sahneye be!

Bora ve Zeyno evden çıkarken Sarper yanıma gelerek kolunu belime doladı.

Kulağıma eğilerek, "Üzerini değiştirmek istersen biz mekâna sonradan gidebiliriz, sıkıntı değil," diye fısıldadığında gözlerim minnetle parladı. "Çok iyi olur, bu elbise ile hareket etmek zor oluyor," diyerek elbisenin yakalarından tutup çektim. Ve böylece biz yarım saat sonra yanlarına gitmek üzere anlaştık.

Beril'in halini Aksel de fark etmiş olacak ki, "Çirkef kuzenim Zey'i yine delirtti ha?" diyerek arkamda belirdi. Gerçi nasıl fark etmesin, Beril adamdan gözünü ayırmıyor, Zeynep de Beril'e bakıp duruyordu. Bu gece ikisinden biri kaybetmem baya yüksek bir ihtimaldi.

Aksel uzun bir yolculuk yaşamıştı ve haliyle de epey yorulmuştu. Dinlenmek için iznimizi istediğinde önce ona itiraz ettim. Ama sonra bir şey söyledi ve ben ne duyduğumdan emin bile olamadım. "Nasılsa bundan sonra burada olacağım, başka zamana sözüm olsun," demişti. Evet evet, artık bizimle kalacaktı. Bundan sonra aramızda o uzun mesafeler olmayacak, özlemimiz o kadar büyümeyecekti. Onu her istediğimde görebilecek olmanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rahatlığıyla, "Tamam o zaman sen dinlen. Biz sonra şey yaparız, tamam mı? Hadi öptüm seni," deyip heyecanla yanından koşarak eve girdim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp odama geldim. Üzerimi değiştirdiğimde gecenin devamı için hazırdım!

Geldiğimiz yer bir bardı. İçeriden gelen yüksek sesli müzikle yüzümü buruştururken Sarper'in yanına giderek, "İyi hoş düşünmüşler de bu yorgunluktan sonra bu müzikler beynimi kemirecek gibi," dediğimde elini belime koyarak kendine doğru çekti.

"İstersen eve gidebiliriz?"

Gökyüzü mavisi gözler benim sıradan kahverengi gözlerimle buluştuğunda akşam karanlığın bile bu kadar parlak olması nedensizce mutlu ediyordu beni. Gözlerinin rengi içime huzur veriyordu. Kafamı iki yana sallayıp, "Ayıp olur şimdi o kadar hazırlanmışlar. Girelim, dayanamazsak bir saate çıkarız," dedim. Ellerini giydiği krem rengi keten pantolonun cebine sokarken, "Tamam ama dayanamayacağın raddeye geldiğinde söyleyeceksin," dedi.

"Tamam, hadi girelim," deyip ilerlemeye başladığımda önüme çıkan iri adam ellerini arkasında birleştirip kalın ve ürkütücü sesiyle, "Kimlik," dedi.

Tövbe ettim tövbe estağfurullah bu ne!

Gözlerimi kocaman açarak adama bakarken Sarper'in hemen yanıma gelmesi için dualar ederken yine belimde hissettiğim sıcak elle kasılan bedenim rahata kavuştu. Adamın surat ifadesi gevşerken, "Hoş geldiniz, Sarper Bey, buyurun," dedi sağ tarafındaki çelik kapıyı gösterirken.

İçeri girdiğimde dışarıdan duyulan boğuk müzik sesi netleşerek kulaklarımla buluştuğunda bir an kulaklarımı kapatma isteği ile yanıp tutuştum. İnsanlar çılgınlar gibi dans edip bağırırken bundan ne zevk aldıklarını anlamak için kapının önünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durmuş onları izlerken böyle yerlerden neden nefret ettiğimi bir kez daha anladım.

Neon ışıklar insanların yüzüne vurup, yüzleri renkli hallere gelirken komik oluyorlardı. Bazıları yeşil bazıları kırmızı olan suratlara bön bön bakarak Sarper'i takip ettim. Kalabalığın arasında kaybolurken bizim gruptan Çınar'ı gördük ve peşinden ilerlemeye başladık. Bahsettikleri masaya yaklaştıkça kalabalıktan uzak, bir basamak yukarıda duran L şeklinde siyah deri koltuk ve önünde duran büyük kara siyah cam masa vardı.

Mehmet, Samet, Batuhan, Derin ve Yeliz koltuklarda otururken Derin yine bıkkınlıkla etrafına bakıyordu. Bu kızın problemi neydi? Koltuklara yerleşirken gözlerim Yeliz'e kaydığında elindeki bardağı dudaklarına götürüp içindeki sarı sıvıyı tek dikişti bitirdi. Yanımda oturan Beril kulağıma yaklaşarak, "Şu yelloz sürekli sana kötü kötü bakıyor," dediğinde zaten Yeliz'in üzerinde olan gözlerim kısıldı. Beril'in dikkatini çektiyse herkesin dikkatini çekmiştir.

"Ben halledeceğim, güzelim, sen eğlenmene bak," deyip Beril'in yanından kalktığımda tekrar ona dönerek, "İçki içersen seni saçlarından tavana asarım, Beril," diye uyarımı yaparak karşımda oturan Songül'ün yanına geçtim. Kocasıyla bir şeyler konuşan Songül'ün kolundan dürtüp "Songül?" dedim. Sesimi duymasa bile kolunu dürttüğüm için arkasını dönen Songül gülümseyerek, "Efendim canım?" diye bağırdı. Demek karşındakine sesini duyurmak için boğazın yırtılırcasına konuşman gerekiyor!

Songül gibi bağırarak konuşmaya başladım. "Beş dakika konuşabilir miyiz?"

Songül kafasını sallayıp, "Tabii ki!" diyerek kocasına dönüp kulağına bir şeyler söyledikten sonra yerinden kalkıp benim ile kalkmamı bekledi. Bizi izleyen Zeyno'ya gizemle gelmesi için işaret yaptığımda anlamış olacak ki yerinden kalktı.

Songül önümden geçip kalabalığa karışırken Zeyno ile ben de peşinden gittik. Girdiği koridorla müziği gerimizde bıraktığımızda kafamın rahatladığını hissettim. Allah bu insanlara akıl fikir versin, bu gürültüden ne zevk alıyorlardı sanki? Tuvalete girdiğimizde içeride kimsenin olmaması büyük şanstı bizim için.

"Ne oldu, Eliz?" diyerek seramik tezgâha yaslanan Songül'e bakarken lafı fazla uzatmak istemeyip, "Yeliz," dedim. Songül konuyu anlamış olacak ki duruş pozisyonu gerildi.

Zeyno araya girip "Bende sana onu soracaktım, Eliz, hatunun derdi ne?" dedi.

"Sarper."

Yine lafı uzatmayıp tek kelimelik cevabımı verdiğimde Zeyno her ne kadar tuhaf tuhaf baksa da Songül kafasını eğdi ve dudaklarını kemirmeye başladı.

"Sarper ne alaka. Sonuçta onunla çal... Yok artık! Dur! Düşündüğüm şeyin olduğunu söyleme sakın?"

Zeyno'nun geç düşen jetonuyla Sarper'in dedikleri aklıma geldi. Aralarında büyük bir şey olmasa dahi kadının aklında hâlâ Sarper'in olduğu aşikârdı.

"Elle tutulur ilişkileri olmadı, Sarper sana zaten anlatmıştır, Eliz," deyip konuşmaya başlayan Songül daha fazla konuşmadı.

Zeyno ortamdaki şifreli konuşmalara daha fazla dayanamayarak isyan etti. "Bana da anlatın ya, Fransız kaldım."

Kollarımı göğsümde birleştirip cevap bekleyen arkadaşıma döndüm. "Sarper'le Yeliz kısa süreli flört dönemi yaşamışlar. Sevgili olamadan Peri Sarper'e o kadını sevmediğini söyleyince Sarper de noktayı koymuş," diyerek açıklamada bulununca Zeyno'nun gözleri belerdi.

"O zaman hâlâ Sarper'i seviyor ki sana öyle bakışlar atıyor. Ama ben onun o gözlerini eline veririm!" diyerek hışımla hareket ettiğinde kolunu tutarak durdurdum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Saçmalama, Zeyno."

Songül kahkaha atıp, "Bırak ya, zaten Zeynep dövmese bu gece bitmeden Derin, Yeliz'i öldürür," dedi. Cümlesini bitirmesiyle tuvalet kapısının açılması aynı anda oldu.

"Elimde kalacak, geberteceğim. Ümüğüne çökeceğim kadının!" Derin sayıklayarak içeri girdiğinde bizi görünce şaşırdı. "Siz ne yapıyorsunuz burada?" deyip kapıyı kapattığında yanımıza doğru yürüdü.

Songül çenesiyle beni göstererek, "Eliz, Yeliz hakkında konuşmak istedi de," diyerek sarışın kıza açıklama yaparken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Sessiz sakin kızı bu hale getirdi ya, helal olsun vallahi.

"Aman ben gidiyorum o zaman. Biraz daha Yeliz'le ya da Yeliz adı geçen ortamda bulunursam kafamı klozete sokar intihar ederim!"

Derin'in isyanı hepimizi güldürürken o somurtuyordu.

"Bir rahat vermedi. Arkadaşımın nişanından keyif almadım. Hadi oradan çıktık belki burada uzak durur dedim, sarhoş oldu! Kene gibi hepten yapıştı."

Demek bu yüzden sürekli sessiz duruyordu. Derin elini bana uzatarak, "Bu arada, tam tanışamadık. Ben Derin," diyerek gülümserken aynı samimiyetle gülümsemeyle karşılık verip uzattığı elini tuttum. Elini çekip Zeyno'ya döndüğünde yüzündeki samimiyet bozulmadı.

"Ben de Zeynep, ama Zeyno diyebilirsin," dedikten sonra tanışma evresini bitirip tekrar konuya döndüğümüzde, "Herkes bu denli rahatsızsa, neden gönderilmiyor?" diye soruyu Songül'e yönelttiğimde, cevap Derin'den geldi: "Yeliz, işinde oldukça başarılı biri. Sarper onu işi almak için akla karayı seçti ve nişanlını tanıdığın üzere başarılı çalışan avcısı. Şimdi Aksel Tayfun diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birini takmış kafaya. Adam yurt dışında çalıştığı şirketi batmaktan kurtarmış falan filan..."

Zeyno ile gülerken karşımızdaki güzel bayanlar kaçırdıkları olayı anlamaya çalışıyorlardı.

"Bu akşam törene elinde bir demet papatya ile bağırarak bahçeye giren kuzenim. Yani Aksel Tayfun."

Yaptığım açıklama ile Derin'in mavi gözleri kocaman açılırken, "O-o Aksel Tayfun muydu?" dedi.

Niye şaşırdı ki şimdi? Songül arkadaşının haline kahkaha atarken olaya Fransız kalan taraf bu sefer biz olduk. Zeyno'yla kaşlarımız havalanmıştı. Şaşkınlıkla karşıya bakan Derin'e, bir de arkadaşına kahkahalarla gülen Songül'e bakıyorduk. Aval aval baktığımızı gören Songül kahkahalarının arasında nefesinin yettiği kadar konuşmaya başladı: "Siz bir-bir ara or- ortalıktan ka- kayboldunuz. Derin..." Karnını tutup derin nefes aldıktan sonra zorla kendini susturmaya çalıştı. Yüzü kızarırken konuşmasına devam etti: "Derin yine, Yeliz'den kaçarken açık büfenin oraya gitti. O sırada Aksel Bey de bir şeyler atıştırıyordu. Aynı kanepeye el atmışlar. Köprünün üzerindeki iki inatçı keçi gibi başlamışlar tartışmaya. Aksel Bey yine nezaketinden ödün vermeyip söylenmese de bizim kız epey bir şey demiş," deyip kahkahalarını serbest bıraktı. Zeyno neredeyse bağırır gibi gülüp Songül'e katılırken Derin'in yüzü kırmızının her tonuna girmişti.

Derin'in gerginliğini biraz olsun azaltmak için yanına giderek elimi koluna koydum. "Merak etme, Aksel böyle şeylere takılmaz. Unutmuştur bile," desem de buna kendim de inanmadım ama Derin'in inanmasını bekledim. Aksel kötü anlamda Derin'e laf söylemeyecek olsa da sürekli uğraşıp kızı delirtecekti büyük ihtimalle. Yüzünde parlayan umut ışığıyla Derin bana bakarken, "Öyle mi dersin?" dedi. Kafamı sallayarak onay

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verirken gülümsedim. Biraz olsun rahatlamış olacak ki ten rengi kendine gelmişti.

Songül ve Zeyno'ya kötü bakışlarını atan Derin, "Başınıza sarhoş Yeliz'i salarım susmazsanız!" dediğinde ikisinin de kahkahası anında kesilmişti. Elbisemin cebinde çalan telefonum ortamdaki sessizliği bozarken elimi cebime attım. Kimin aradığını görmek için ekranına baktığımda vücudum gerildi. Bilinmeyen numara arıyordu. Kimin aradığını az çok tahmin ediyor hatta adım gibi emindim. Yeşil sembolü sürükleyip telefonun çalan melodisini durdurup kulağıma dayadım.

"Gözünüz aydın, şekerim. Nişanlandınız."

Karşı taraftan gelen ince sesin sahibi tam da emin olduğum kişiye aitti. Attığı kahkaha ile telefonu kulağımdan uzaklaştırmak istesem de yapmadım.

"Dilini mi yuttun, konuşsana!" derken az önce konuştuğu ses tonunun aksine şu an oldukça ciddi ve tehlike saçıyordu. "Ben seni kızımdan uzaklaştıracağım derken sen işi ileri boyutlara taşıyıp o herifle nişanlandın mı!" Cevap vermeden dediklerini dinlerken, "Beni iyi dinle, Eliz," dedi.

Sessizlik.

"Bunun bir bedeli olacak."

Sessizlik.

"Senin yaptığın her şeyi bedeli olacak. Hazır ol."

"Dıt.. Dıt.. Dıt.. Dıt..."

Telefon kulağımda, gelen 'Dıt' seslerini dinlerken titreyen elimi yumruk yaptım. Beni tehdit edişleri canımı sıkmaya başlamıştı artık. Bir yandan da yapabilecekleri beni korkutuyordu. Onu ciddiye almamazlık yapamazdım ama tehditlerine pabuç bırakmak da istemiyordum. Bir şeyler yapmalıydık yoksa bütün sevdiklerime zarar vermekten vazgeçmeyecek ve bundan keyif

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alacaktı. Zeyno ve Songül kimin aradığını anlamış gibi birbirlerine bakarken Derin bilinmezlikle ağzımdan çıkacak kelimeleri bekliyordu.

Telefonu kulağımdan çekerek, "Artık bizimkilerin yanına gidelim," diyerek hareketlendiğimde telefonu cebime bıraktım. Yüzümü soğuk suyla yıkamak isterken, makyajım aklıma gelince vazgeçtim. Derin önde ben arkasında tuvaletten çıkıp kalabalığa ulaşmak için yürürken Songül fısıldayarak, "O muydu?" diye sordu. Gözlerimi ona çevirmeden karşıya bakarken, "Evet," dedim. Ne söylediğini sormamaları için, "Kimler biliyor?" diye sordum.

"Çınar ve benden başka bilen yok. Zaten Sarper diğerleri ile çok yakın değil. Şirket dışında özel günler haricinde birleşmezler."

"Anladım."

Aysun'un söyledikleri kulağımda çınlarken bütün organlarım bir el tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Kime zarar verecekti? Sevdiğim insanlara mı yoksa bana mı? Sarper'den almak istediği intikam için sevdiklerime veya bana zarar verirken geçmiş hiç mi aklına gelmiyordu? Geçmişinde ona iyiliği dokunan her insana zarar verecek kadar kötü olmuştu. Ailemi öldürmek isteyecek kadar vicdansız, beni soğukkanlılıkla canımla tehdit edebilecek kadar vahşi... Karşımdaki büyük tehlikeye rağmen benim adımlarım hâlâ Sarper'e doğru gidiyordu. Hatta artık ailemin adımları bile Sarper'den taraftı. Müzik sesi yoğunlaşırken yerimde durarak, "Kızlar," dedim. Hepsi birlikte durup bana baktıklarında, "Telefonum çalmadı ve ben kimseyle konuşmadım, tamam mı?" diyerek istediğimi dile getirdim.

Zeyno bunu onaylamayıp, "Hayır, bunu kabul etmem. Sarper'in bilmesi gerekiyor," deyip tepkisini ortaya koyduğunda Songül de Zeyno'ya katıldığını kafasını sallayarak belli etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tam olarak kimin aradığını bilmesem de yüzünün aldığı ifade iyi değildi. Bence de Sarper'in bilmesi gereken konuşmaydı," diyen Derin, cümlesini bitirerek yanımızdan ayrıldı.

"Söylemeyeceğim demiyorum, söyleyeceğim ama şimdi değil. Keyfinin kaçmasını istemiyorum. Yarın söylerim."

Zeyno, "Tamam ama yarın da sen söylemezsen söylerim Eliz," diyerek Derin gibi yanımızdan ayrıldı. Zeyno'nun bu hareketi beni üzse de benim zarar görmemem için yaptığını biliyordum. Koluma sarılan elle kafamı eğdiğimde, "Senin üzülmeni istemiyor," diyerek giden Zeyno'nun ardından konuştu Songül. Dudaklarımı içe büküp kafamı salladığımda, "Hadi gidelim artık yoksa bize bakmaya gelecekler," diyerek koluma giren Songül'le yürümeye başladım.

Müzik sesi yine kulaklarımı tırmalarken bizim için özel olarak ayrılan masaya yürüdük. Yüzümdeki gergin ifadeyi değiştirip gülümsemeye çalıştım. Sarper görüş alanıma girince yerimde durdum. Çok mutluydu. Yüzüğümüze bağlanmış kırmızı kurdeleleri çıkarmamıştık, bu yüzden tuttuğu bardağın altından kurdele sarkıyordu. "Mutluluğu elle tutulur," diyerek kendi kendime sayıkladım. Sarper'in gözleri beni bulduğunda gülümsemesi daha çok büyüdü. Elindeki bardağı önündeki masaya bırakıp yerinden kalktı.

Bize doğru gelen Sarper'le, Songül yanımdan ayrılmış ve ben de olduğum yerde Sarper'in yanıma gelmesini bekliyordum. Sırtıma değen sırtlara alışmış artık, abes bulmuyordum. Sarper'in arkasından Bora kalkıp koşarak bir yere gitti. Kaşlarımı çatarak nereye gittiğini görmek istesem de etrafımdaki insanlar buna izin vermiyordu. Kötü bir şey mi oldu diye tekrar bakışlarımı masaya çevirdiğimde somurtan Yeliz'den başka diğer herkes gülerek sohbet ediyordu. Kötü bir şey olsa Bora koşarak giderken onlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gülüşüp konuşmaz diye düşündüm ve kalabalığa yararak bana doğru ilerleyen Sarper'e baktım. Normalde şimdiye yanımda olmalıydı ama sarhoşlar sürekli önüne engel gibi çıktıkları için gelememişti. Müziğin ritmi düşüp slow şarkı çalmaya başlayınca etrafımızdakilerin "Ohooo, bu ne!" tarzında itirazları yükseldi.

Şimdi anlaşılıyordu Bora'nın koşarak gittiği yer. Müziği o değiştirtmişti büyük ihtimalle. İnsanların pisti boşaltmasıyla Sarper'in adımları hızlanmıştı. Ulaştığında, "Bir an hiç ulaşamayacağım diye düşündüm," deyip gülen Sarper'e, "Ben de bir an hiç gelemeyeceksin diye düşündüm," dedim. Tuttuğum eliyle beni kendine çekti. Ellerini belime koyarken ben de kollarımı boynuna sardım. Az önceki telefon konuşmamın gerginliğini belli etmemeye çalışarak gülümsemeye çalışırken Sarper yüzümü inceliyordu. Utançla gözlerimi kaçırırken, "Buraya çok sık gelir misiniz?" diye sordum etrafa bakarken. İnsan topluluğu yüzünden belli olmasa da oldukça büyük bir yermiş.

"Böyle ortamlara geleceksek genellikle burayı tercih ederiz. Bu akşam buraya gelebileceğimizi tahmin etmemiştim," dediğinde kafamı salladım. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Hep senden bulaştı bu kafa sallayarak cevap verme huyu!" diye yalandan Sarper'i azarlarken, halime gülüyordu. Belimdeki elini çekip, boynuna dolanmış sol kolumu çekerek elimi tuttu. Elimi tuttuğu elinin hedefi bu sefer kalbinin üzeriydi. Elimi tam kalbinin üzerine koyduğunda, atışlarını hissettim.

"Kalbin çok hızlı atıyor," deyip panikledim.

Panik halimi geçirmek için, "Korkma korkma, mutluluktan dolayı hızlı atıyor," dediğinde gözlerimi açtım. Ben bu adama ne yapıyorum böyle? Benim heyecanlanmama rağmen bu kadar hızlı atmıyor kalbim.

"Anladın mı şimdi üç senenin sonunda neler hissettiğimi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anladım ve avucumun içinde hissettim. Bu beni mutlu etmişti, içimde garip bir kıpırtı oluşturdu.

Birkaç dakika müziğe eşlik edip dans ettikten sonra Sarper kafasını boynuma gömdü. Ondan santimler kadar kısa olsam da, bükülerek kafasını boynuma koysa da ve birazdan beli ağrıyacak olsa da halinden ve yerinden gayet memnun, dans ediyorduk. Tenime değen nefesi, vücudumun karıncalanmasına neden oluyordu. "Yirmi gün boyunca ne düşündüm biliyor musun?" diye sordu kafasını boynumdan çekmeden. Sesi boğuk çıksa da ne dediğini anlayabiliyordum.

"Ne düşündün?" Sormak için değil, gerçekten merak etmiştim yirmi gün boyunca aklından neler geçirdiğini.

"Ya annen babanı ikna edemeyip, seni Trabzon'a götürselerdi?"

"Peşimden geleceğini söylemiştin," diyerek işi dalgaya vurdum.

"Evet, gelirdim ama işleri taşımak, yeni yer bulmak, yeni ev bulmak, taşınmak falan uzun zaman alırdı ve biz seni özlerdik."

Bu kadarını beklemiyordum...

"Geçti bitti, gitmedim ve buradayım."

Gözlerim bizimkilerin oturduğu masaya kaydığında Bora ve Zeyno'nun masanın yanında dans ettiklerini gördüm. Songül, kafasını Çınar'ın omzuna yaslamış konuşuyorlardı. Beril ve Derin Batuhan'la sohbet ederken Mehmet ve Samet içkilerini yudumluyordu. Yeliz mi? Her zaman olduğu gibi, baygın gözleriyle bizi izliyordu.

"La havle," diye başladığım cümlemi bitiremeden dışarıdan yükselen çığlık susmama sebep oldu.

"Yangın! Yangın var çıkın!"

Sarper kafasını kaldırıp etrafına bakarken elimi tuttu ve masaya döndü. İnsanların çığlıklar ve koşuşturmaları yüzünden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sağa sola yalpalarken Sarper hâlâ masaya dönmüş el hareketleri ile yerimizi belli etmeye çalışıyordu. Ortama yayılan hafif duman paniği arttırırken çığlıkların yükselmesine neden olmuştu. Korkulu gözlerle etrafıma bakarken omzuma çarpanlar yüzünden sendeliyordum. Birinin omzuma hızla çarpmasıyla geriye doğru düşecekken Sarper kolumdan kavrayıp beni kendine çekti ve belimden tuttu.

Bizimkiler sonunda yanımıza yaklaştığında Bora Zeyno'yu, Samet Beril'i, Çınar Songül'ü Batuhan Derin'i, Mehmet de ayakta durmakta zorlanan Yeliz'i tutuyordu. Etrafımız biraz da olsa sakinleşince Sarper, "Ön kapıdan çıkamayız, kızlar ezilebilir. Arka kapıya koşun!" dedi ve hızlı adımlarla ilerlemeye başladık.

Ortamdaki duman genzimi yakınca öksürüğüme engel olamadım. Adımlarım arasında öksürmeye çalışırken Sarper, "Elinle ağzını ve burnunu kapat, güzelim, sıklıkla nefes almamaya çalış," dediğinde söylediğini yaparak avuç içimle ağzımı ve burnumu kapattım.

Girdiğimiz koridorda duman artmaya başlayınca arkamızdan gelen erkeklerin ağzından duyulan küfürler de arttı.

Çınar, "Neredeydi lan bu kapı!" diye bağırdığında Sarper, "Sakin ol ve Songül'e dikkat et!" diyerek arkadaşını sakin kalması için uyardı. Şu an birimiz panik yaparsak her şey boka batabilirdi.

Beril'in ağlama sesini duyduğumda arkamı dönüp ona bakmak isteyince Sarper engelleyerek yürümemi sağladı. "Samet yanında, korkma. Beril'i kendinden çok korur."

Hepimizin öksürükleri artarken Sarper elini bir kapıya uzattığında ilk başta açamayınca panik bedenime yayıldı. Eğer o kapı açılmazsa geriye dönme şansımız yoktu! Hepimiz burada ölebilirdik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sıçayım! Açılsana lan!"

Sarper elimi bırakırken omzuyla kapıya vurdu. Açılmadı. Tekrar vurdu. Açılmadı.

Bora yanımıza gelip Sarper'le birlikte kapıyı kırmaya çalışırken öksürük krizine giren arkadaşımın kolunu tuttum. İki büklüm olmuştu Zeyno, eliyle ağzını kapatırken öksürmekten gözünden yaş geliyordu.

"Zeyno, Zeyno iyisin. Korkma, iyisin."

Kapıyı kırmaya çalışanlara bakarak sanki onların suçuymuşçasına, "Açın artık şu kapıyı!" diyerek bağırdım. Bora, kafasını çevirip dumanların arasında Zeyno'yu öyle gördüğünde korkuyla durdu.

"Bir şeyi yok, iyi. Sarper'e yardım et!"

Bilmem kaçıncı darbede kırılarak açılan kapıyla birlikte temiz hava yüzümüze tokat gibi yapıştı.

"Hadi, kardeşim, yürü. Kurtulduk."

Zeyno ayaklarını sürterek benim yönlendirmemle yürürken, Bora yarı yolda yanımıza gelerek Zeyno'yu kucakladı ve koşarak dışarı çıktı. Öksürmelerim devam ederken belime dolanan elle ayaklarım yerden kesilirken temiz havaya doğru koşan Sarper'e baktım. Herkes sağ salim kapıdan çıktığında yükselen sesle arkamıza baktık. Çıktığımız kapının üzerindeki tavan çökerken gözlerim kocaman açıldı. Birkaç saniye daha geç kalsaydık hepimiz ölebilirdik!

Temiz hava ciğerlerime dolarken öksürüklerim artmıştı. Sadece benim değil, hepimizin öyleydi.

"Hadi ön tarafa gidelim," diyerek grubu yönlendiren Sarper'e, "Beni yere bırak," dedim. Zaten kendi de öksürüyordu ve benim ağırlığımla yürüyemiyordu.

Ayaklarım yere değerken kolumu Sarper'in bedenine sararak öksürüklerimizin arasında mekânın ön tarafına gittik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyük adam koşarak yanımıza gelip, "Şükürler olsun, Sarper Bey! Çıkamadınız sandık. Gelin gelin, ambulanslar bu tarafta," diyerek yönlendirdi. Beril'in ağlamaları kulağıma tekrar ulaştığında bu sefer yerimde durarak ona baktım.

Bakışlarımı gören Beril, Samet'in kolundan çıkarak koşarak yanıma geldi ve sarıldı. Korkudan titreyen bedenine sarılarak, "Şhh! Tamam geçti. bir tanem, geçti," deyip duman kokan saçlarını okşadım. Bora kucağında Zeyno ile ambulanslara doğru koşarken, "Zeyno?" diye fısıldayarak Beril'den ayrıldım ve elini tutarak Bora'nın peşinden koştum.

Zeyno'nun olduğu ambulansın yanına geldiğimizde, Zeyno'nun kendinde olduğunu görünce hepimiz tuttuğumuz nefesimizi bıraktık.

Sarper, Bora'ya bakarak, "Ne koşuyorsun, oğlum, öyle! Yüreğimize indirdin," diye kızarken Bora ellerini saçlarına geçirdi.

"Sen bir de bana sor, Sarper. İki dakikada ruhumu teslim ediyordum az daha!"

Zeyno ağzına takılan oksijen maskesini çekip, "Koşma desem de adam maraton koşucularına rakip çıktı," dedi.

Acınacak halimize gülerken telefonum çalmaya başladı. Annemler aldıysa haberi onlardır diye düşünerek cebimden çıkardığım telefonun ekranında Aysun'un beni aradığı numarayı görünce kafamdan aşağıya kaynar sular boşaldı. *Allah'ım ne olur düşündüğüm şey olmasın... Yalvarırım...*

Grubun yanından uzaklaştığımda telefonu açarak kulağıma dayadığım an yükselen kahkaha ile yüzümü buruşturdum. "Sürprizimi nasıl buldun, canısı?"

Dişlerimi sıkarak, "Ne yaptın sen!" dediğimde bildiğim sorunun cevabını onun vermesini bekledim.

"Yalanlarınız yüzünden cehennemi boylayacaksınız ya? Bir prova yapalım dedim. Güzel demiş miyim?" diyerek eğlendiği-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni belli edercesine kahkahalarına devam ederken elimden alınan telefonla kaşlarım çatıldı. Arkamı dönerek kimin olduğuna baktığımda çatılan kaşlarım, Sarper'in yüzünün aldığı ifadeyle havalandı. Böyle öfkeyi daha önce onun yüzünde hiç görmemiştim. Mavi gözleri laciverte dönüşürken sıktığı dişleri yüzünden çenesi kasılmıştı.

"Sen mi yaptın?"

Karşıdan gelen cevap veya Aysun'un boş konuşması her neyse öfkesine öfke katmıştı. Gözlerini kapatarak derin nefesler alıp verirken burun delikleri genişliyordu.

"Bunun, bunun cezasını çekeceksin! Bu sefer seni hapse sokmak için elimden geleni yapacağım," dedi ve onun konuşmasına izin vermeden telefonu kulağından çekip kapattığında telefonumu yumruğunun içinde sıktı. Yanına giderek yumruk yaptığı elini tutup, beyazlayan parmak boğumlarına baktım.

Parmaklarımı beyazlayan yerlerin üzerinde gezdirirken, "Parmaklarını aç," dedim. Sinirden dediklerimi idrak edemezken boğumları daha beyazladı.

Sinirden ağlamaya başlarken hıçkırıklarım arkada duranlara ulaşmış olacak ki bakışları bize döndü. Daha fazla ayakta duramayıp dizlerimin üzerine düştüm. Dizime aldığım darbe inlememe neden olurken Sarper girdiği transtan çıkarak bana baktı. Gözleri büyüyerek benim gibi yere çökerken ellerini saçlarıma geçirdi.

"Ağlama, güzelim, ağlama!"

"Ölecektik. Biraz daha geç kalsaydınız ölecektik."

"İzin vermem, zarar görmenize izin vermem. Yemin ederim cezasını çekecek. Ödeteceğim bunu ona, yemin ederim."

Eve döndüğümüzde bizimkilere olayı anlatmak istemesek de üzerimize sinen duman kokusuyla mantıklı açıklama yapama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştık. Mümkün olduğu kadar kötü olan sahneleri silerek anlatsak da inanmadıkları bariz belliydi.

Hacer abla elindeki ayranlarla bahçeye girerken babam almış sazı eline konuşuyordu ama ne dediğini anlayamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi.

"İzninizle ben duş alıp yatacağım," diye ayaklansam da Şaziş bastonunu hafifçe popoma vurarak, "Otur oturduğun yerde. Ayran iç de içundeki zehir kaybolup gitsun," dedi.

"Zehirlenmedim ki, Şaziş, hem zehirlensem burada olamazdım," diyerek işten paçayı kurtarmak istesem de Şaziş yine bildiğini okuyarak beni sandalyeyi geri oturtmayı başardı. Elindeki tepsideki yeni yapılmış ayran dolu bardakları benim, Sarper'in, Zeyno'nun, Bora'nın ve Beril'in önüne koyan Hacer abla, "Bunu için, hiçbir şeyciğiniz kalmaz," dedi. Bir an önce bitsin diye elime aldığım bardağı ağzıma götürüp soluksuz içerken, Şaziş elini dizime koyup, "Harareti yükselmiş, kizun," dedi.

Babamlara sigortadan kaynaklanan yangın olduğunu söylemiştik. Kalkıp da Aysun bizi diri diri yakmaya kalktı deseydik evini falan basardı herhâlde. Boşalan bardağı masaya bırakıp kimsenin itiraz etmesine fırsat vermeden, "İyi geceler," diyerek yanlarından ayrıldım. Hızlı adımlarla eve girerken hafif esen rüzgârın etkisiyle üzerimdeki duman kokusu burnuma ulaşınca yüzümü buruşturdum. Merdivenleri çıkmadan önce mutfaktan gelen konuşmalar dikkatimi çekince oraya yöneldim. Tanıdık ses kulaklarıma ulaşınca kaşlarımı çattım.

"Yeni geldiler. Ne olmuş bilmiyorum, sadece yangının ortasında kaldıklarını duydum."

Yine telefonda birilerine bir şey anlatıyordu Serpil.

"Tamam, ben sana haber vermeye devam ederim. Görüşürüz."

Mutfağa girip, "Kime ne anlatıyorsun?" derken çatık kaşlarımı daha çok çatarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Yüzü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nün aldığı panik ifadesi utançtan mıydı yoksa korkudan mıydı? Utanacak bir tip yoktu karşımda hem de bana karşı. O yüzden korkmuştu. Ama neden?

Kafasını eğerken, "An-annemle," diyerek cevap verdi soruma.

"Annen neden bizi merak etmiş?" İkinci sorumla daha afallarken ne diyeceğini şaşırmıştı.

İlk zamanlar geldiğimde de sürekli annesine hakkımda olanları anlatıyordu, yani yine annesiyle konuşuyor olabilirdi gerçekten. "Neyse... Rica ediyorum bizim hakkımızda olanları dışarıdaki insanlara anlatma. İkinci defa böyle ricada bulunmam," dedikten sonra mutfaktan çıkarak merdivenlere yöneldim. Artık duş almazsam duman yüzünden değil, üzerimdeki koku yüzünden zehirlenecektim!

Odama girip dolaptan iç çamaşırlarımı ve pijamalarımı alırken Şaziş için yatağın çarşaflarının değiştiğini fark ettim. Komedinin üzerinde duran tarağı da alarak odadan çıktığımda misafir banyosu olduğunu hatırladığım kapıyı açıp içeriye girdim. Doğru hatırlıyormuşum.

Kapıyı kilitleyip duşakabinin kapısını açıp suyun sıcaklığını tam istediğim seviyeye getirdim. Üzerimde olan kıyafetleri sepete atarken saçlarımdaki tokaları çıkardım ya da çıkarmaya çalıştım diyelim. On dakikanın sonunda kafamda olan firketeler bitmiş, kendimi sıcak suyun altına atmıştım. Yüzüğe bağlanmış kurdeleyi çıkarıp köşeye bıraktım. Saçımı koku gitsin diye üç kere şampuanla yıkayıp, mor renkli duş jeli ile vücudumu yıkadıktan sonra sıcak suyun altından çıkarak askıda asılmış gri havluyu alıp vücuduma sardım. Burnumun kokuya alışmasından mıdır nedir, is kokusunu hâlâ duyuyordum. Aynalı dolapları açarak kokuyu bastırması için krem bulmayı diledim ama oldukça pahalı siyah parfüm şişesi buldum. Şişeyi elime alıp, kapağını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açtıktan sonra burnuma yakınlaştırdım. Burnuma dolan koku neredeyse para kokuyordu.

Kokuyu geç, şişesi bile gözüme dolar işareti gibi görünüyordu. Kapağını kapatıp tekrar yerine koyup dolabın kapağını kapattım. Buğulanan aynayı elimle silmek için kaldırdığımda gözüme değen ışıltı ile elim sabit kaldı. Tek taş ve alyans... Bu gece yaşadığımız olaydan sonra parmağımda koca bir ağırlık hissediyordum. Az daha bu yüzükler yüzünden ölebilirdik. Evet, sadece yüzük. Eğer Aysun nişanlandığımızı duymasaydı bizi yangının ortasında bırakmazdı. Yüzükleri elimden çıkarmak içini bir harekette bulunsam da gözüme şimşek gibi, Sarper'in önümde diz çökerek evlenme teklifi ettiği an parladı. Saniyelik gelip giden bu görüntü beni frenlerken ellerimi iki yanıma düşürdüm.

"Yüzüğü çıkarmak da ne, Eliz! Daha kaç saat oldu!"

Kendi kendime sitemler ederken havlunun açık bıraktığı omzumda küçük daire şeklinde olan morluk gözüme çarptı.

"Allah Allah," deyip işaret parmağımı morluğa değdirdim. Hafif bir sızı hissedince dudaklarımdan inilti yükseldi. Nerede oldu ki bu?

Morluğun üzerinde durmayıp köşeye bıraktığım iç çamaşırlarımı üzerime geçirdim. Sıcak suyla gevşeyen vücudum yatakla buluşmak için hızlı hareketler yaparken gözlerim kapanıyordu. Pijamalarımı da giydiğimde havluyu kirli sepetine atarak odadan çıktım. Bahçeden gelen kahkaha tufanı ile bizimkilerin hâlâ oturduğunu anladığımda kimseye denk gelmemek için adımlarımı hızlandırarak Peri'nin odasına girdim. Odayı aydınlatan pembe gece lambasıyla yönümü bulmaya çalışırken ayağıma takılan peluş oyuncakla sendeledim. Çıkardığım sesle Peri uyunmasa da kıpırdanmıştı. Kafamdaki havlu kayarken elimle düzeltip pencereye yöneldim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalabalığa Aksel de katılmış, sohbet edip gülüşüyorlardı. Sarper'e baktığımda huzursuzluğunu belli etmek istemiyor; gülümsemeye, sohbete katılmaya çalıyordu. Yüzüğüne bağlı kırmızı kurdelesini çıkarmamış, yaptığı el hareketleri ile sağa sola sallanıp duruyordu.

Zeyno, bu gece hiçbir şey olmamış gibi önüne koyulan pastasını yerken Bora masanın köşesinde Zeyno'yu izliyordu. Babam anlattığı konuda yüz mimiklerini değiştirerek konuşurken, herkes babamın haline gülüyordu. Şaziş bile bu saate kadar ayakta duruyorsa muhabbet gerçekten güzeldi. Neden orada değildim? Çünkü ben duygularımı dışarı vuran bir insanım, diğerleri gibi gerginliğimi saklayamıyorum. Orada olsam yaşadığımız o korkunç olayı düşünüp dururken yüzüm beş karış değil, on karış asılacak ve bu halimle insanları ister istemez huzursuz edecektim. Özellikle de Sarper'i. Aksel, Zeyno'nun elindeki çatalı alıp pastasına ortak olurken gözlerim istemsizce Bora'ya kaydı. Aksel ve Zeyno arasındaki yakınlık Bora'da kıskançlık yaratsa da belli etmemeye çalışıyordu. Pencere önünden çekilip hiçbir şeyden haberi olmayan, toz pembe rüyalarda dolanan Peri'nin yatağına girerek pike ile üzerimi örttüm.

"Anne?" diye mırıldanıp kollarını karnımın üzerinden belime saran Peri'nin saçlarını okşayıp, "Benim, canım, uyu sen," dedim.

Uyku sersemi haliyle bile, "Geldin," deyip gülümserken başının tepesine öpücük bırakıp, "Geldim," dedim. Elimi karnımın üzerinden geçen elinin üzerine koydum.

"Bu oyunda tek masum melek sensin, Peri'cik. Her zaman bu kadar masum ol."

Kendi kendime mırıldanırken gözlerim uykuyla verdiği savaşta yenik düşerek kapandı.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onuncu Bölüm

Gözlerime çarpan ışıkla, açılmamak için isyan eden göz kapaklarım bana küfürler ediyordu. Yaz tatilindeyken erken saatlerde kalkmak haksızlık gibi geliyordu. Kafamdaki havlu sağ tarafa kayıp saçlarımı çekiştirirken kafamı hafifçe kaldırıp, saçlarımı havludan kurtardım. Karnımın üzerinde hissettiğim baskı ile zorla açtığım tek gözümü kaldırıp karnıma baktım. Görüşüm netleşmese de hem sağ hem sol tarafımda birilerinin yattığını anlayabiliyordum. Kafamı kaldırıp iki gözümü de açarak sağ tarafıma baktım. Peri saçları yüzünü kapatacak şekilde yüz üstü yatıyordu. Ee karnımda yatan? Gözlerimi hemen karnıma indirdiğimde görmeyi beklemediğim manzara karşısında nefes alışverişlerim hızlandı. Sarper cenin pozisyonunda yatağın kenarına yatmışken kafası karnımın üzerindeydi. Bir eli iki dizinin arasındayken diğer eli kalçasının üzerindeydi. Kıpırdanmalarım ve hızlı nefes alışverişlerim yüzünden şişip inen karnım uykusunu bölmüş olacak ki kafasını kaldırarak sağına soluna baktıktan sonra, gözleri şaşkınlıkla açılmış gözlerimi buldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper, "Ah, özür dilerim. Ben uyuyakalmışım burada," diyerek ayaklandığında ben olayın şokundan çıkamadan suratına bakmaya devam ediyorum. Niye bu kadar şaşırdığımı anlamasam da şaşırmıştım işte! Kaşları havalanırken, yeni uyandığını için şişen gözlerini kısarak, "Neden bana öyle bakıyorsun?" dediğinde neden böyle baktığımı benim bile bilmediğimi söylemenin saçma olduğunu düşünüyorum.

"Hi-hiç, bir an şaşırdım."

Ellerini saçlarından geçirip kafasını sallarken pencereye yöneldi. Saçlarındaki ellerini iki yana açıp gerilirken tişörtüne baskı yapan kaslar ben buradayım diye bağırıyordu.

"Saat kaç acaba?" diye sorduğumda telefonumu nerede bıraktığımı hatırlamadığım için saatin kaç olduğuna bakamıyordum. Sarper elindeki saate bakarak, "On bire çeyrek var," dedi.

"Herkes uyanmış," deyip çenesiyle bahçeyi gösterdiğinde yerimden kalkarak cama yaklaştım.

"Yengemle Beril dün otele gitmedi mi?"

"Gece geç saatte göndermek istemedim. Evde odadan başka bir şey yok zaten."

Kafamı ona çevirdiğimde gülümsedim. Ailemi bu kadar benimsemesi ve saygı göstermesi beni gerçekten mutlu ediyordu.

Kısaca, "Teşekkür ederim," diyerek tekrar dışarıda oturan aileme çevirdim bakışlarımı. Kahvaltı masası hazırlanmış, gençlerin uyanmasını bekleyenler sedir koltuklar oturmuş muhabbet ediyorlardı. Aksel, havuzun kenarında mekik çekerken, annem Aksel'e bir şeyler söylüyordu.

Pastane poşetiyle bahçeye giren Suzan teyze ve Ahmet amcayla, herkes selamlaşmak için ayaklandı.

Pencere kenarından çekilerek, "Hadi biz de gidelim," dediğimde Sarper kolumdan tutarak durdurdu. Yatakta uyuyan Peri'ye baktıktan sonra tuttuğu kolumu çekiştirerek odadan çıktık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yapıyorsun, Sarper?" diye sorsam da umursamadan beni kendi odasına doğru çekiştirmeye devam etti. Odaya girdiğimizde tanıdık koku burnuma dolarken, derin bir nefes almamak için kendimi zor tuttum.

"Neyin var?"

Aniden gelen soruyla kaşlarım havalanırken, anlamsızca, "Neyim var?" diye sordum.

"Eliz, bir şeyin olduğu suratından belli oluyor. Neyin olduğunu anlatır mısın?"

Bıkkınlıkla sorumu tekrar ettim: "Neyim var gibi duruyor?"

"Soruma soruyla karşılık vermekten vazgeç."

Hafif yükselen sesine karşı kaşlarımı çattım. "Israrla bir şeyim olduğunu, söylememi isteyen sensin. Sorduğun soruya verecek cevabım yok, çünkü bir şeyim yok."

Ne kadar çok 'bir şey' kelimesini kullanmıştım öyle?

"Aysun'u kafaya takı..."

Cümlesini bitiremeden elimi havaya kaldırıp onu durdurdum. "Onun hakkında konuşmayalım tamam mı? Evet, dün korkunç saatler geçirdik ama ben bunları düşünerek akıl sağlığımı kaybetmek istemiyorum. Şimdi üzerimizi değiştirelim ve bizi bekleyen ailelerimizin yanına gidelim," dediğimde bir süre yüzüme baktı. Ardından belli belirsiz bir ses tonuyla, "Pişman mısın?" diye sordu.

"Ne?"

Yüzük olan elini kaldırıp önüme uzatırken, "Pişman mısın?" diye tekrarladı sorusunu. Parmaklarım yüzüklerime gittiğinde bu soruyu düşündüm. Pişman mıyım? Evet, dün birkaç dakikalığına olsa da pişman olmuştum ama şimdi öyle hissetmiyordum. Dün öyle düşünmemin nedeni kendimi güvende hissetmeyip korkmamdı. Ama geçti... Güvendeyim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzüme bakarak cevap bekleyen Sarper'in gözlerinde anlayamadığım ifade vardı. Umut? Korku? Bence ikisi de. Pişman değilim dememi umut ederken diğer yandan pişmanım dememin korkusu vardı. Kendimden emin omuzlarımı dikleştirip, "Değilim," dedim. "Pişman değilim."

Sarper tuttuğu nefesini bırakırken aldığı cevapla aniden beni kendine çekerek sarıldı. "Korktum. Çok korktum pişmanım demenden."

Onun bu hali beni afallatırken ne yapacağımı, havada kalan elimi nereye koyacağımı bilemedim. Bu kadar büyük sevgiyi kaldırabilir miyim ben? Babamdan başka hiçbir erkek sevmemişti beni böyle, garip geliyordu. Tanımadığım bir adamın karşımda korkudan titreyecek kadar beni sevmesi...

Üstelik karşılıksız geçen üç yıllık sevgi. Evet, Sarper yakışıklı, karizmatik ve başarılı bir adam. Ondan hoşlanabilirim ki Zeyno'nun dediğine göre hoşlanıyormuşum ama onu, onun beni sevdiği kadar sevebilir miyim bilmiyordum. Zaman bana ne gösterecek onu da bilmiyordum ama şu an imkânsız gibi duruyordu. Sarper, bir zamanlar en yakın dostum olan kadının kızının babası. Ona âşık olmak, yanlış gibi geliyordu bana. Sonuçta birbirlerini sevmeseler dahi büyük bir geçmişleri ve ortada küçük çocuk vardı. 'Bu nasıl bir düşünce? O zaman hoşlanmayacaksın da!' Gereksiz iç ses yine ortaya çıktığında söylediğinin doğruluğuyla nefesimi tuttum. 'O zaman hoşlanmayacaksın da!'

İç sesim yine düşüncelerime göz devirirken, 'Bugün salaklığın üzerinde. O kız seni de şu an sana sarılan adamı da aileni de öldürmek istedi. Ne geçmişinden bahsediyorsun,' diyerek bir gerçeği yüzüme tokat gibi indirdi. Sarper hâlâ sarılmış kokumu içine çekerken havada kalan ellerimi iki yana düşürdüm. Kafamın içinde iki ses vardı. Biri bunun yanlış olduğunu söylerken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğeri doğru olduğunu söylüyordu. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anlayana kadar aramıza mesafe koymam en iyisi olacaktı. Sarper bu hareketim karşısında geri çekilerek hayal kırıklığıyla yüzüme bakarken, "Bana zaman ver," dedim. Onu üzmek istemiyordum ama kendi içimde doğru olanı bulmalıyım. "Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bulabilmem için bana zaman tanı. Seninle çıktığım bu yolda kararlarımı rayına oturtmalıyım yoksa üzüleceğim."

Kafasını sallayarak, "Tamam, tamam ama benden uzak durma. Yeterince senden uzak durdum. Yakınımdayken bana uzağı yaşatma, Eliz," dediğinde gözlerimin dolduğunu buğulaşan görüntüden anladım.

"Çok güzel seviyorsun ama ben buna karşılık verebilir miyim bilmiyorum," dedim kafamı eğip yüzükleri parmağımda döndürürken.

Sarper'in büyük elleri yanaklarımı kavrayıp ona bakmam için kafamı kaldırdığında yüzlerimizin arasındaki mesafeyi en aza indirgedi. "Sen sadece yanımda ol. İstersen beni sev, istersen sevme ama gitme."

Yaşadığım duygu karmaşasının içinden bir an önce çıkmalıydım, yoksa işler istemediğim boyutlara gidecekti. Geri çekilip yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersiyle silerek, "Hadi kahvaltıya gidelim, acıktım," deyip ruh halimi zorla da olsa değiştirip gülümsedim.

Allah'ım sana yalvarıyorum, verdiğim ve vereceğim kararlardan beni pişman etme, bana yardım et.

Hızla odadan çıkıp benim için hazırlanmış odaya yürüdüm. Zeyno'nun diğer koridorda odadan çıkarken beni görmemesi için koşar adımlarla odaya girip sessizce kapıyı kapattım. Halimi görünce neden ağladığımı soracak ve cevap alana kadar da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

susmayacaktı. Şu an için kimseyle konuşmak istemediğim için köşe kapmaca oynamak en iyi seçenekti. Tabii ki sadece bu dakika için geçerli seçenekti. Nişandan sonra birkaç gün burada kalacağımızı bildiğim için getirdiğim kıyafetlerin olduğu dolabın aynalı kapısını açarak sayılı kıyafetlerimden hangisini giyeceğime baktım. Gözlerim kıyafetlerdeyken aklım dakikalar önce Sarper'le yaşadığım andaydı. Elime gelen ilk elbiseyi dolaptan çıkarıp yatağın üzerinde attım. Üzerimdeki pijamalardan kurtulup mavi, askılı ince kumaş tulumu giydim. Aynanın karşısına geçip havlunun içinde kuruyan saçlarımı elimle tarayarak, sıcaktan ensemin pişmemesi için atkuyruğu olarak topladım. Ağladığım için kızarmış gözlerimi avcumun içiyle ovaladıktan sonra kirpiklerime rimel sürdüm. Dolgun olan kirpiklerim siyah boyayla daha da belirginleşirken gözlerimin altındaki yorgunluktan oluşan morlukları kapatıcıyla kapatmaya çalıştım. Ayakkabılarımı ararken, aklıma dün duş almadan önce banyoda çıkardığım gelince yalın ayak odadan çıkarak banyoya yöneldim. Soğuk zemin ayak tabanlarıma değdiğinde rahatlama hissi hoşuma gitmişti.

Banyonun kapısını açıp kafamı içeriye uzatarak ayakkabılarımın orada olup olmadığına baktım. Sepetin yanında duran beyaz converselerimi görünce kafamı uzattığım kapıdan içeri girerek ayakkabılarımı giyindim. Bağcıklarını fiyonk şeklinde bağladıktan sonra banyodan çıktım. Merdivenlere ulaştığımda Peri odasından çıkıyordu. Pembe pijamaları, Pembe Panter'li terlikleriyle gözünü ovalaya ovalaya odadan çıkan Peri'nin yanına giderek kucağıma aldım.

"Uyurgezer seni."

Yanağına bıraktığım öpücükle mutluluğunu gizlemiyordu. Yüzünde oluşan kocaman gülümseme küçük dişlerini meydana çıkartırken oldukça sevimli duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elleri tekrar gözlerini ovuştururken, "Dün benimle birlikte yattın değil mi, anniş? Çünkü sana sarıldım ama rüya mıydı gerçek miydi aklıma gelmiyor," dedi. Bileğinde annemin Peri'ye hediye aldığı bileklik vardı. Zincirin ortasında orta boylarda nazar boncuğu vardı.

"Senin yanında yattım hatta sana kocaman sarıldım," diyerek rüya görmediğini doğrulayınca kollarını boynuma doladı. Adımlarımı tekrar merdivenlere yönlendirdiğimde bu sefer odasından çıkan Sarper'le yerimizde durduk.

Sarper odasının kapısını kapatırken, "Piremsesim?" diyerek kızına seslenirken gülümsüyordu. Takım elbisesini giydiğine göre şirkete gidecekti.

"Şirkete mi gideceksin?" diye sordum fikrimi netleştirmek isterken.

"Evet, birkaç işim ve toplantım var ama erken dönmeye çalışacağım," derken kol düğmesiyle uğraşıyordu. Kucağımda olan Peri'ye kollarını uzatırken, Peri de aynı şekilde babasına kollarını uzatarak kucağımdan çekildi. Bazen Aysun'u anlayamıyorum, böyle bir aileyi bırakıp giderken ne düşünmüştü? Bir kere Aysun'un tipi değildi ki o adam! Her zaman kumrallara ve sarışınlara özel bir zaafı olduğunu söylerdi ama yanında olan adam esmerdi.

"Baba bugün yüzelim mi?"

Sarper topu bana atarak, "Annen izin verirse yüzebiliriz," deyip gülerken göz kırptı. Peri kafasını bana çevirip yavru köpek bakışları atarken, "Baban da yüzerse yüzebilirsin," diyerek tekrar pası Sarper'e attığımda gülümseme sırası bendeydi.

"O zaman annen yüzerse ben de yüzerim."

Ah! Ceza sahasında oynuyorsun Sarper!

"Benim yüzerken giyeceğim eşyalarım yok. O yüzden siz yüzersiniz, ben sizi izlerim." Tam bu oyuna son verip gol atacaktım ki direkten döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç sorun değil. Songül'ün şirket dışında kendine ait bir butiği var. İhtiyaçlarını oradan karşılayabilirsin."

Ve gol! Bunun üstüne ne dersem diyeyim baba-kız söylediğime itiraz edip beni bire iki bırakacakları için pes ederek kafamı salladım. Zaferine sevinen Sarper, Peri'yi kucağında zıplatarak, "Anneyi yendik," diye söylendi.

Kollarımı göğsümde birleştirip, "Biraz daha burada durup aşağıya inmezseniz o anne hemen kararını değiştirebilir," dememle, Sarper'in merdivene yönelmesi bir oldu.

Babasının kucağında heyecandan tepinen Peri'nin, "Hadi, baba, daha hızlı. Koş!" dediğini duyduğumda kahkaha attım. Koca iş adamı Sarper Tekin, ben ve kızının yanından çocuktan farksız oluyordu. Peşlerinden merdivenden inerken elinde süt dolu bardakla salon kapısından giren Zeyno, "Günaydın!" deyip ışık hızıyla yanımdan geçerek bahçeye çıktı. Niye koşuyordu bu?

Bora da saniyeler sonra salona girdiğinde, "Niye deli dana gibi koşuyordu?" diye sordum.

Bora, "Aksel böreklerini yemesin diye," derken gülüyordu. Yine yemek savaşları başlamıştı demek ki. Bora ile bahçeye çıktığımızda herkes masada yerini almıştı. Babam, Sarper'in yanında otururken sağ tarafında Okan amca, sol tarafında Mustafa amca oturuyordu. Masanın diğer başında heybetli duruşuyla Şaziş oturuyordu. Masaya yaklaştıkça konuşulan sohbeti duyabiliyordum. Erkekler ekonomi, borsa derken, kadınlar da Hacer abladan börek tarifini alıyorlardı.

Zeyno, Aksel'e kötü bakışlarını atarken, yetişemediğini anlamıştım. Zeyno'nun ve Beril'in ortasında boş bırakılan sandalyeyi çekip otururken, "Günaydın," dedim. Günaydın sesleri yükselen masa, huzur kokuyordu. Herkesi tek tek izlerken gözlerimin gezindiği her yüzde gülümsemem artıyordu. Eniştesinin yanında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oturan Sarper babama bir şeyler anlatırken oldukça ciddiydi. Aksel'in yanında oturan Peri sütünü içerken gözleri babasındaydı. Aşkla bakıyordu resmen.

Zeyno kollarını masaya dayayarak, "Aksel?" dedi bütün sinirliyle.

Aksel inadına yapar gibi çatalındaki son böreği de ağzına atıp yuttuktan sonra, "Efendim Zeynocuğum?" dedi. Eğlence başlıyor! Babam da olayı anlamış olacak ki yanındakilere kaş göz yaparak dikkatleri Zeyno ve Aksel'in üzerine çevirdi.

"Kokuyu alıyor musun, Akselciğim?"

Aksel kaşlarını çatıp, Zeyno'nun bahsettiği kokuyu almak için burnunu büzerek, "Evet," dedi. Ne kokuyordu ki? Ben bir koku almıyordum.

"Ne kokuyor sence?"

"Sinirden beynin yanmış da o kokuyu alıyorum," dediğinde masada kopan kahkaha tufanı ile Zeyno gözlerini devirdi.

"Yok canısı, o kokmuyor. Evet bir şey yanıyor ama beynim değil, Zeliş'ten özel olarak istediğin ve hazırladığı zeytinli ekmek yanıyor."

Aksel sandalyeyi geriye doğru itip koşarak masadan ayrıldığında annem de, "Amanın ben unuttum onu," diyerek peşinden kalkmak için hareketlendiğinde Zeyno annemi durdurup, "Zeytinli ekmek sağlam, Zeliş, bilerek yaptım," diyerek Aksel'in önünde duran sıcak böreği alarak ağzına götürdü. Böreğine karşılık böreği. Güzel taktik.

Aksel'in, "Zeyno!" diye bağıran sesiyle herkes kahkahasına devam ederken Aksel bahçeye girdi.

Zeyno nispet yapar gibi böreği yerken, "Kusura bakma, Akselciğim, ben sinirden yanan beyninin kokusunu yanmış ekmek diye anlamışım," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aksel burnundan soluyarak masaya gelip kalktığı sandalyeye otururken gözlerini Zeyno'dan ayırmadı. Aksel'in, "Bunun acısı senden çok acı şekilde çıkacak. Nasıl olsa gitmiyorum," cümlesini bitiremeden annem sevinçle bağırdı: "Gitmiyor musun?"

Annem Aksel'e en az benim kadar düşkündü. Hiç olmamış, erkek çocuğu gibi davranırdı.

"Gitmiyorum, Zeliş Hatun," diyerek müjdeyi veren Aksel'e babam da, "O zaman kuruyoruz bu akşam rakı sofrasını değil mi, evlat?" deyip Sarper'e baktı. Sarper ağzında olan kahve fincanını çekerek, "Tabii. Ne lazımsa Toygar'a söyleyin o halleder," derken babamın yüzünde oluşan memnuniyet ifadesi görülmeye değerdi. Sarper'i sevmeye başlamıştı. Aslında bu kadar kolay ve çabuk alışmasını beklemiyordum doğrusu.

Sarper elindeki fincanı masaya bıraktığında, "Madem akşama rakı balık var. Ben şirkete gidip işlerimi erken bitirmeye çalışayım," diyerek sandalyesinden kalkarken Aksel'e bakarak, "Aksel sen de gel istersen, bir fikir edinirsin şirket için?" dedi.

"Ohoo! Enişte, zeytinli ekmek yemeden şuradan şuraya gitmem ben," diyerek sandalyesine yayılan Aksel, yanında oturan Peri'nin yanağından makas aldı.

"Tamam o zaman. Size afiyet olsun."

Sarper eve doğru giderken Şaziş masanın altından bastonuyla ayağıma vurarak, "Kalk kız, nişanluni yolcu etsana!" dedi. Zeyno, Şaziş'e gaz vererek, "Hiç bilmiyor, Şaziş, hiç!" dediğinde tabii Şaziş de gazla çalıştığı için bir baston darbesi daha indirerek, "Bak hâlâ oturiyi. Adam işe vardı sen hâlâ otur! Kalk, kız!" dedi. Oflayarak elimdeki portakal suyu bardağını masaya bırakarak oturduğum sandalyeden kalktım. Sanki ben yolcu etmesem gidemeyecekti!

"Oflama, yersun bastonu kafana!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eve girdiğimde salondan çıkmadan koridorda konuşan Sarper ve Toygar'ın sesiyle durdum.

"Adamlara tembih et, o kadın ya da adam eve girmek isterlerse kesinlikle engel oluyorsunuz. Peri'ye ve Eliz'e yaklaştıkları an bunu hesabını ağır verirler!"

Toygar, "Tamam, kardeşim, sen merak etme. Gerekirse ben beklerim kapıda," diyerek arkadaşına güven vermek isterken, istediğini elde etmişti.

"Eyvallah, kardeşim. Bora'ya da söyle geç kalmasın. Hadi görüşürüz."

Sarper evden çıkmadan yeni geliyormuş gibi salondan çıkarak, "Sarper?" dedim. Sesimi duyan Sarper çıkacağı kapıdan geri dönerek beni bekledi. Toygar hızla yanımızdan ayrılırken yavaş adımlarla yanına gittim. Elinde olan alyans dikkat çekerken, yüzüğün uzun parmaklarına yakıştığını düşündüm.

"Bir sorun mu var, Eliz?" diye sorarken kafamı hayır anlamında sallayıp, "Seni yolcu etmeye geldim," dedim. Bu dediğim hoşuna gitmiş olacak ki gülümseyerek gamzelerini ortaya çıkarmıştı.

"Akşam rakı balık olduğuna göre yüzme işi iptal oldu," desem de Sarper vazgeçmeyip, "Bugün yüzmezsek yarın yüzeriz," dedi. İlla yüzdüreceklerdi beni!

"Tamam, yaparız bir şeyler. Sen işe geç kalma."

Açık bıraktığı kapıdan çıkarken ben de pervazına yaslanarak arabaya binişini izledim. Adını bilmediğim koruma Sarper'in kapısını açarken, Sarper arkasını dönerek son kez bana baktı.

Dudaklarını oynatarak, "Görüşürüz," dediğini anladığımda göğsümde birleştirdiğim ellerimden birini çekerek el salladım. Çalışan arabaya binip evin önünden kaybolduğunda içeri girerek kapıyı kapattım. Arkamı döndüğümde sessizce arkamda bekleyen Serpil'i görmek bir an beni korkutsa da bozuntuya vermeden, "Bir şey mi oldu, Serpil?" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Titreyen dudaklarını oynatarak, "Onu hak etmiyorsun," dedi. Kaşlarımı çatarak, "Anlamadım?" dedim. Yürek mi yemiş bu kız bu sabah?

Gözünden akan tek gözyaşı yanağından süzülüp siyah tişörtünün önüne damladığında söylediğini tekrar ederek, "Onu hak etmiyorsun," dedi.

Histerik bir kahkaha atıp, "Sen mi hak ediyorsun?" dedim. Cevap vermesine fırsat vermeden, "Evli olduğun halde, sen mi hak ediyorsun?" dedim. Dediğim şeyi beklemiyor olacak ki yüzündeki ifade garip bir hal aldı. Yanına yaklaşıp aramızda bir adım mesafe bırakacak şekilde durdum. "Laf söylemek için laf söylersen kaldıramayacağın cevaplar alırsın, Serpil. Toygar'a saygım var ama sınırlarını zorlama."

Cümlem bittiğinde takındığım havalı tavrı bozmadan yanından geçerek salona, salondan da bahçeye çıktım. Bu kadının kimden cesaret aldığını anlayamıyordum. Annesi telefondan kıza akıl mı veriyor git kocanın patronunun nişanlısını deli et diye, ben çözemedim!

Masadakilerin çoğu yenmiş, Aksel'in zeytinli ekmeğinden bir dilim tabağıma bırakılmıştı. Geldiğimi göre Şaziş, "Gittin mi kocan, kız?" dedi.

Gözlerimi devirip sandalyeme otururken, "Ne kocası, Şaziş, biz sadece nişanlıyız," dediğimde bastonunu sandalyesinin ayaklarına vurup, "Pöh! Nişanlısiymiş," dedi. Herkes Şaziş'in tepkisine gülerken Zeyno somurtuyordu. Kavga mı ettiler acaba diye düşünerek Bora'nın yüz ifadesine baktığımda o gayet keyifli, babam ve babasıyla sohbet ediyordu. Ağzıma siyah zeytin atarak Zeyno'ya doğru eğildiğimde, "Neyin var?" diye sordum. Gözleri Bora'yı bulduğunda benim gibi sessizce konuşmaya başladı: "Sen Sarper'i yolcu etmeye gittiğinde Ahmet mesaj attı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağzıma attığım zeytinin çekirdeği boğazıma kaçtığında öksürmem gözlerin bize dönmesine neden oldu. Zeyno sırtıma vururken bize dönen bakışlara, "Zeytin boğazına kaçtı sorun yok," diyerek, önümdeki su bardağını elime tutuşturdu. Suyu içtikten sonra biraz olsun rahatlayan boğazımla Zeyno'ya bakarak, "Ne yazmış?" diye sordum.

Masanın altından Ahmet'in attığı mesajı açarak telefonunu bana uzattı.

"Eliz nişanlanmış, tebrik ederim ;) Sıra sende diyorlar, tabii izin verirsem! Ha bu arada o yangında yanındaki hıyara bir şey olmamış ama benim yangınımdan onu kim kurtaracak? Seni seviyorum."

Tuş kısmına basarak klavye önüme çıktığında Zeyno telefonu aniden elimden alarak, "Hayır," dedi. Sinirden ne yapacağımı şaşırmıştım.

"Haklısın, özür dilerim. Ama hiçbir şey yapamaz. Bora'yı koruyan onlarca insan varken Ahmet salağı Bora'ya ulaşamadan kendi yangınında ölür."

Bir şey demeden kafasını sallarken, "Bora'ya söyleyecek misin?" dedim. Gözleri hemen Bora'ya kayınca, "Yine aramız açılacak diye korkuyorum, Eliz. Söylesem ayrı dert söylemesem ayrı dert. Birbirleriyle uğraşmalarını istemiyorum," dedi. Bora'yı az çok tanıyorsam bu tehdit mesajını gördükten sonra işin peşini bırakmazdı ve bunun sonundan Zeyno üzülecekti. Elimi, dizlerinin üzerinde birleştirdiği ellerinin üzerine koyarak, "İstersen bu bizim sırrımız olsun?" dedim. Yüzünde açan gülücükle bunu dememi beklediğini anlamıştım. Yaptığımız doğru değildi tabii ama arkadaşımın huzuru hepsinden önce gelirdi.

"Yapma, Aksel, ya!"

Beril'in isyankâr çığlıkları kulaklarımıza ulaşınca Zeyno ile bakışlarımızı birbirinden ayırıp sesin geldiği yöne çevirdik. Ak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sel, Beril'i kucağına almış havuzun başında duruyordu. Peri de Aksel'in birkaç adım ötesinde gülmekten kızarmıştı.

"Sakın, Aksel! Sakın!"

"Aksel mi? Abiye ne oldu?"

Beril, çığlıklarına ara verip gözlerini devirdi, "Sen demedin mi bana abi demeyin, kendimi yaşlı hissediyorum diye!" dediğinde Aksel, "Öyle mi demişim?" diyerek kucağında Beril ile havuza atladı. Suya batmadan önce duyduğumuz Beril'in çığlıkları kesilince kahkahalar yükseldi. Peri'nin ayakkabılarını çıkardığını gördüğümde panikle, "Peri, hayır!" desem de yetişememiş, Peri suyla buluşmuştu. Büyük bir panikle sandalyeden kalkarken Hacer abla kolumu tutarak durdurdu.

"Korkma, kızım, yüzmeyi senden benden daha iyi bilir," dese de içim rahat etmeyip yerimden kalkarak havuzun kenarına gittim.

Peri kısa kollarını ve bacaklarını hızla sallarken Aksel, Peri'nin yanına doğru yüzüyordu.

Sahte bir sinirle Peri'ye bakarken kollarımı göğsümde birleştirip, "Ödümü patlattın, küçük hanım!" dedim. Peri kollarını Aksel'in boynuna dolarken, "Yüzmeyi biliyorum, anniş, merak etme," dedi.

Tam ağzımı açmış cevap verecektim ki birinin sırtımdan beni iteklemesiyle tiz bir çığlık dudaklarımdan dökülürken havuza düştüm. Su burnumdan ve ağzımdan içeri girerken klor yüzünden boğazım yanmıştı. Suyun üstüne çıkıp kimin beni iteklediğine bakarken Zeyno suratında büyük bir sırıtışla bana bakıyordu.

"Hain arkadaş!"

Bora sinsi sinsi Zeyno'nun arkasından gelirken sırıtma sırası bendeydi. Elimin tersiyle yanan gözlerimi silerken Zeyno bakışlarımı takip ederek arkasına baktı.

"Sakın, sakın, Bora!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bora kollarını Zeyno'nun beline sarıp kendini havuzun soğuk suyuna bıraktığında masadan gelen kahkahalar bahçeyi doldurdu.

Peri yüzerek yanıma geldiğinde Zeyno, sudan kafasını çıkarmış Bora'ya kızıyordu.

"Keşke babam da burada olsaydı, anniş," dediğinde bir kolumla havuzun köşesine gitmek için çırparken diğer kolumu Peri'nin kalçasına sarmıştım.

"Keşke canım ama babanın çalışması gerekiyor."

Hepimiz havuzdayken üzerinde üniforma olan genç bir çocukla Toygar bahçeye girdi. Çocuğun elinde büyük bir kutu vardı ve direkt havuza doğru geliyorlardı. Kime ne gelmiş olabilirdi ki? Hele de o kadar büyük bir kutuyla. Çocuk havuzdan birkaç adım ötede hem masaya hem de kıyafetlerle havuzda olan gruba bakıyordu.

"Zeynep Demir?"

Birbirine su atmayı bırakmış Zeyno ve Bora bakışlarını birbirlerinden ayırıp çocuğa baktı.

"Ne sipariş ettin yine, Zeyno?" dediğimde Zeyno'nun yüzünde olan gergin ifade aklıma bir şeyler getiriyordu ve eminim o da aynı şeyi düşünüyordu.

Yüzerek havuzun basamaklarına giden Zeyno, Toygar'ın yardımıyla havuzdan çıkarak ürkek adımlarla kutuyu taşıyan çocuğun yanına gitti. Peri'yi havuzun dışına çıkartıp ben de peşinden havuzdan çıktığımda hızla Zeyno'nun yanına gittim.

Çocuk, "Şuraya bir imzanızı alayım," diyerek kutunun üzerindeki kâğıttan bir yeri Zeyno'ya gösterdi. Titreyen ellerinden damlayan sular kâğıdı ıslatırken, elimi destek verircesine omzuna koydum. Eğer Zeyno bir şeyler sipariş vermediyse bu kutu başkasından geliyordu ve kim olduğu belliydi. Çocuk kutuyu Zeyno'nun kollarının arasına bırakırken, "İyi günler," diyerek Toygar'ın eşliğinde bahçeden çıktı. Herkes neler döndüğünü an-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lamayan bakışlarını atarak etrafımızda toplanırken olayı anlayan sadece Peroş ve Okan amcaydı.

Zeyno'ya, "Kimden geldiğini bilmiyoruz, belki de tahmin ettiğimiz gibi değildir. Açmalısın," dediğimde kafasını sallayarak dizlerinin üzerine çöktü. Büyük kutuyu dizlerinin önüne koyarken ellerini de kutunun üzerine koydu. Bora, Zeyno'nun yanına çökerek, "İstersen bakmadan direkt atabilirsin. Açmak zorunda değilsin," dedi. Haklıydı, ama ya düşündüğümüz kişiden değilse? Ama başka kim böyle bir şey yapardı ki?

Zeyno derin bir nefes alarak kutunun kapağını açtığında ilk başta ne olduğunu anlamak için kaşlarımı çatarak baktım. Beyaz bir elbiseydi. Zeyno kol kısmından tutup kaldırdığında elbise değil de gelinlik olduğunu görünce çatık kaşlarım şaşkınlıkla açıldı. Ama şaşkınlık pek uzun sürmedi. Gelinliğin önünü çevirdiğinde tam göğüs kısmı kırmızı boyayla kaplanmıştı. Şeye benziyordu. Kana...

Zeyno korkuyla gelinliği yere atınca elimi ağzıma kapattım. Beril, Peri'yi kucağına alarak eve koşturduğunda Peroş küçük bir baygınlık geçirerek Okan amcanın kollarına yığıldı. Annemler Peroş'la ilgilenirken kutuda olan kâğıt gözüme çarpınca eğilerek kâğıdı aldım.

"Not var," dediğimde Zeyno kafasını Bora'nın göğsüne gömerek okumak istemediğini bariz şekilde belli etti. Bora'ya baktığımda okumamı ister gibi ağır hareketlerle gözlerini kapatıp açtı.

Kâğıdı açıp ilk önce kendim okuduğumda bunu nasıl sesli dile getireceğimi düşünürken Aksel kâğıdı elimden alarak okudu.

'Sana ya benimsin ya kara toprağın dediğimde bana inanmazdın, çakır gözlüm. Ama seni başkasına yar etmektense ikimizi de öldürürüm. Ahmet.'

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onbirinci Bölüm

Zeyno, gelen hediye kutusundan daha doğrusu gelen o ürkütücü gelinlikten sonra sinir krizi geçirmişti. Bora'nın kucağında çığlıklarına eşlik eden gözyaşlarından sonra sevdiği adamın kollarının arasına yığılmıştı. Diğer tarafta baygınlık geçiren Peroş'la büyükler ilgilenirken Hacer abla çoktan telefona sarılmış aile doktorlarını eve çağırıyordu. Bora kollarının arasında kendinden geçmiş Zeyno'yu kucağına alarak koşarak eve girdi.

Ben odasına çıkacak diye düşünürken salondaki büyük deri koltuklardan birinin üzerine yatırdığı Zeyno'nun elini tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Ne yapacağımı şaşırmış şekilde önümdeki manzaraya bakarken Aksel elinde kolonya şişesiyle yanımdan geçerek Bora'nın yanına geçti.

Aksel, "Biraz kolonya koklat. İyi gelecektir," diyerek elindeki kolonya şişesini Bora'ya uzattı.

Bora ilk başlarda tereddüt etse de şişeyi alarak kapağını açtı ve kolonyayı eline döktü. Neden tereddüt etmiş ki?

Bora yüzünü ekşite ekşite eline döktüğü kolonyayı avuç içine yedirdikten sonra sağ elini Zeyno'nun burnuna dayadı. O sırada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koşarak içeri giren Hacer abla ilk bana sonra Zeyno'ya kolonya koklatan Bora'yı gördüğünde gözleri kocaman açıldı. Hacer ablayı şaşırtan şeyin ne olduğuna görmek için tekrar bakışlarını onlara çevirdiğinde aynı şekilde benim de gözlerim kocaman oldu.

Bora'nın gözleri kıpkırmızı olmuştu. Zeyno'ya bakarken neden tereddüt ettiğini anlamıştım. Kolonyaya alerjisi vardı. Peki neden söylememişti ki?

Aksel de olayı çakıp Bora'nın yanına gitti. "Niye söylemiyorsun, oğlum, alerjim var diye," dediğinde kollarını, Bora'nın koltuk altlarının altına yerleştirip yukarı kaldırdığında Bora karşılık vermeden Aksel'e yardım edercesine oturduğu yerden kalkarak tekli koltuğa oturdu.

Hacer abla Bora'nın önüne giderek yanaklarını tuttuğunda Aksel'e bakarak, "Mutfakta dolapta yumurtalıkların altında göz damlası var, oğlum, çabuk onu getir," dedi.

Aksel koltuklarından arasından hızlı bir çeviklikle geçerek mutfağa koştu.

"Bize söylemedi, Hacer abla yoksa izin vermezdim," derken kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Tereddüt ettiğinde veya yüzünün aldığı şekli gördüğümde bir şeylerin olduğunu anlamalıydım.

Zeyno sayıklanarak kendine geldiğinde karşı koltukta gözleri kızarmış ve acısından dolayı oluk oluk gözyaşı akıtan sevgilisini gördüğünde hızla yerinden kalktı. Ani kalkışı nedeniyle başı dönmüş olacak ki sendelediğinde kolundan tutarak ona destek verdim. Aksel koşarak salona girdiğinde elinde duran damlayı Hacer ablaya uzatırken Zeyno, "Ona ne oldu?" diye sordu.

Hacer abla göz damlasını Bora'nın gözlerine damlatırken Aksel, Zeyno'ya açıklama gereği duymuş olacak ki boğazını temizleyerek konuşmaya başladı: "Ben senin ayılman için kolonya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koklatmanı söyledim. İlk başta tereddüt edince tedirginliğinden kaynaklı olduğunu düşünmüştüm, meğerse alerjisi varmış. Ben bilmiyordum, Zeynep."

Zeyno gözlerini kısarak Bora'ya bakarken, "Ben de bilmiyordum." dedi.

İçimdeki vicdan azabı biraz olsun dindi. Çünkü sevgilisi bile bilmiyorsa... Aman neyse!

Annem salona girdiğinde kapının çalmasıyla yanımızda durmadan koşarak kapıya gitti. Doktor gelmişti galiba. Annemin peşinden gittiğimde annem çoktan kapıyı açmış elinde çantasıyla eve giren doktora Peroş'u anlatıyordu.

"Üzüntüden bayıldı, hâlâ da kendine gelmedi."

Doktor burnun üzerindeki gözlüğünü işaret parmağıyla yukarı kaldırırken, "Hasta nerede?" diye sordu.

"Buyurun buyurun."

Annem önde doktor arkasında ilerlerken ben de kapının önünde durmuş onları izliyordum. Bu nasıl bir gündür Allah'ım?

Bora gözlerini kapatmış burun kemiklerini sıkarken Zeyno saçıyla oynuyordu. Sarper'i arayıp haber vermeli miydim acaba? Sonuçta evinde baygınlık seansı gerçekleşiyordu. Gerçi gelip de ne yapacak ki? Adam doktor mu? Bazen cidden saçmalıyordum!

Kendimle konuşmamı bitirip yaslandığım kapı pervazından ayrıldım ve bahçeye çıktım. Doktor sedir koltuklara yatırılmış Peroş'la ilgilenirken Okan amca hâlâ uyanmamış karısının elini, iki elinin arasına almış yüzüne bakıyordu. Seyhan teyze ve Bekir amca yan yana durmuş üzgün yüz ifadesiyle Peroş'la ilgilenen doktorun dediklerini dinlerken babam bir köşede telefonla konuşuyordu. O kadar öfkeliydi ki boynundaki damarları belirgin hale gelmişti. Babamın böyle öfkelendiği anlar nadirdi.

"O iti bulun ve ben gelene kadar nezarethanede bekletin, Vural!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vural amca karakoldan arkadaşıydı. Belli ki babam Ahmet'in peşine düşmüştü ve bu sefer kurtuluşu yoktu.

"Tamam, senden haber bekliyorum," diyerek telefonu kapattı ve pantolonun cebine koydu. Bakışları beni bulduğunda hızla yanıma geldi ve beni kendine çekerek sarıldı. "Neler yaşıyorsunuz siz böyle, kızım?"

Neler yaşıyorduk biz böyle? Neden bir günümüz eğlenceli geçerken ertesi günler bize işkence edercesine canımıza okuyordu? Neden bir gün kahkahalarla gülerken diğer günler ağlamak zorunda kalıyorduk. Nişan eğlencemizi bozan yangın, yangın olayının üzerine bu kanlı gelinlik.

Babamı rahatlatma amaçlı, "Biz iyiyiz ve iyi olacağız, babacığım, merak etme," desem de bu dediğime kendim de inanmazken babamı inandırmaya çalışmak biraz saçma oluyordu. Babamın göğsünde duran kafamla, derin bir nefes aldığını anlamıştım.

"İsterseniz olayları çözene kadar buradan uzaklaşın, kızım."

Dediği şeyle babama yaslanmış bedenimi geri çekerek yüzüne baktım. "Bu olayların çözülmesi ne kadar zaman alır bilmiyoruz, baba. Aysun ve Ahmet ne zaman duracak bilmiyorken buradaki her şeyi bırakıp giderek pes etmemizi isteme bizden. Yapmayacağımızı biliyorsun."

Babam tekrar beni kendini çekerek kollarını bedenime sardı. Saçlarımda kaydırdığı ellerine eşlik edercesine konuşmaya başladı: "Umarım, pes etmeniz için çok geç olmaz, kızım, umarım."

Bunu hiç düşmemiştim. Acaba pes edeceğim, her şeyi bırakıp gideceğim an gelecek miydi? Aysun ve Ahmet'in yaptıkları bizi bu işten caydırabilecek miydi?

"Umarım pes etmemi gerektirecek bir şey daha yaşamam, babacığım."

Daha ne yaşayabilirdim ki? Daha beni [illegible] çalışacak ne olabilirdi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peroş'un sesi kulaklarıma ulaştığında babamdan ayrılıp, "Peroş uyanıyor," diyerek kalabalığın yanına ilerledim.

Doktor, "Strese bağlı baygınlık geçirmiş," derken elindeki stetoskopu çantasına koyuyordu.

Okan amca, "Başka bir sorun yok değil mi?" dediğinde, orta yaşlı doktor, "Bunun için burada bir şey demem imkânsız. Görünürde bir sorun yok. Hastaneye gelip gerekli tahlilleri yaparsak ancak öyle bir sorun var mı yok mu teşhis edebiliriz," diyerek cevap verdi.

Hacer abla araya girerek, "Tamam o zaman. Yarın biz sizin yanınıza geliriz, Orhan Bey," dediğinde Peroş itirazlarını sıralamaya başlamıştı: "Gerek yok, canım. İyiyim ben. Sadece Zeyno..." Cümlesini yarıda bırakıp birden yerinden kalktı. "Zeyno, kızım nerede?" dedi panikle.

Okan amca karısının omuzlarından tutarak tekrar yatırdığında, "Zeyno çok iyi," dedi. Bakışları doğrulamam için beni bulduğunda ağır hareketlerle gözümü kapatıp açtım. Yüzündeki gerginlik söylediğim şeyle rahatlamaya döndü, derin bir nefes bıraktı. Arkamı dönüp Zeyno ve Bora'ya bakmak için eve doğru yürürken pencerede yanaklarını ellerine dayamış ağlayan Peri'yi gördüğümde yerimde durdum. Gözlerini Peroş'tan alamadığı için ona baktığımı fark etmemişti. Alnına yapışmış ıslak saçlarını çekerek içeri girdiğinde onun yanına gitmeliyim diyerek adımlarımı hızlandırdım.

Salona girdiğimde Bora yerinden kımıldamamış otururken Zeyno kafasını dizlerine dayamış sessizce ağlıyor, Bora da saçlarıyla oynuyordu. Onları rahatsız etmeden yanlarından geçip giderken mutfağa girdim. Peri'ye bir bardak portakal suyu aldıktan sonra mutfaktan çıkıp ikişer ikişer merdivenlerden çıktım. Odasının önüne geldiğimde aralık kalmış kapıdan dolayı içeriden gelen seslerle yerimde durdum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzel teyzeme neden pis elbise göndermişler, Beril teyze?"

Görmedi sanıyordum. Beril ne diyeceğini bulamamış olacak ki sessiz kaldı. Durumu kurtarmak için odaya gireceğim sırada Peri yeni soru yöneltti: "Annemle teyzemi üzüyorlar mı?"

"Nereden çıkartıyorsun bunları sen?"

"Yanımıza geldiklerinden beri üzgünler. Bizim yüzümüzden mi?"

Gözümde biriken yaşlar görüntüyü bulanıklaştırırken tavana baktım.

"Yanımıza gelmeselerdi üzülmezlerdi belki?"

İşte bu bardağı taşıran son damlaydı ve gözümde biriken yaşlar yanaklarımdan süzüldü. Daha fazla dayanamayıp içeri girdiğimde Beril ve Peri'nin bakışları beni buldu.

"Anniş?"

Elimdeki bardağı masanın üzerine bırakarak yatağa oturdum ve Peri'yi kollarımın arasına alarak sarıldım. Küçük kollarını belime sararken, "İyi misin, anniş?" dedi.

Islak saçlarına öpücük bırakıp, "Hiçbir şey senin yüzünden değil, meleğim," dediğimde Peri kafasını geri çekerek yüzüme baktı. "O zaman bundan sonra güzel teyzem ve sen ağlamayın. Çünkü siz ağlayınca ben çok üzülüyorum."

Çenesini tutarken kafamı aşağıya eğerek yanağına öpücük bıraktım. Gülümseyerek, "Bundan sonra üzülmeyeceğiz," dedim. Bunun için söz veremesem de bir daha Peri etraftayken mümkün olduğunca olayları ona yansıtmamaya çalışacağım. Psikolojisi için iyi değildi. Her şeyi kendi suçu olarak görmesi... Suçluluk psikolojisi insana her şeyi yaptırabilecek kadar kötü oluyordu, bu çocuk dahi olsa. Peri tekrar kollarını belime sararken odanın kapısı açılıp Sarper odaya girdi. Haber almış olacak ki gelmişti. Kim aramış olabilir diye düşünürken aklıma gelen ilk isim Toygar olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper boynundaki kravatını gevşetirken hızlı adımlarla yanımıza geldi. Yatağa oturup kollarımın arasında olan kızının saçlarını öperken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Nasılsın, prensesim?" dedi bakışlarını çekerken.

"Annem ve güzel teyzem sürekli üzülüyor, ağlıyor. Bu beni çok mutsuz ediyor."

Peri'nin bu cümlesiyle Sarper'in mavilikleri yine benim kahverengi gözlerimi buldu. Tekrar kızına baktığında, Sarper doğru kelimeleri söyleyebilmek için birkaç saniye bekledi. Ne denirdi ki bu durumda? Gerçek annen, bizim sana yalanlarla inandırdığımız anneni tehdit ediyor, teyzeni de eski psikopat sevgilisi rahatsız ediyor mu?

Sarper'in bir şey diyemeyeceğini düşüp tam ağzımı açacaktım ki konuşmaya başladı: "Sakın kendini bu yaşananlar yüzünden suçlu hissetme, prensesim. Sen herkesten ve her şeyden o kadar masumsun ki."

Öyleydi... O kadar masumdu ki biz bu masumluğu yalanlarla dolanlarla mahvediyorduk.

Kapı tıklanıp Toygar kafasını içeri uzattığında konuşmalarımızın arasına bir de ısrarla çalan telefonumun melodisi eklenmişti.

"Bölmeyeyim dedim ama o kadar ısrarcı bir şekilde çalıyor ki önemlidir belki diye getirdim."

Telefonumun melodisi susmuş ve saniyeler sonra tekrar çalmaya başlamıştı. Kucağımda oturan Peri'yi babasının kolları arasına bırakıp yataktan kalktım ve Toygar'a doğru yürüdüm, o da aynı şekilde bana doğru yürüdüğünde ortada buluşarak telefonu elinden aldım. Alacaklı gibi arayan kimmiş diye telefon ekranına baktığımda sırtımı dikleştirerek çenemi sıktım. Sarper kimin aradığını merak etmiş olacak ki yüzüme bakıyordu. Bozuntuya vermeden gülümseyip, "Önemli değil, okuldan. Ben konuşup

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geliyorum hemen," diyerek gelecek olan sorulardan kaçarcasına hızla odadan çıktım. Karşı tarafta olan odamın kapısını açarak odanın içerisine ilerleyerek telefonu açarak kulağıma dayadım.

"Eliz?"

Karşı taraftan gelen sesle kasılan çenem olabilirmiş gibi daha çok kasıldı ve dişlerimi birbirine o kadar çok bastırıyorum ki her an hepsi kırılacak gibi hissediyorum.

"Yardım et bana, Eliz."

"Ne istiyorsun, Aysun?" dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Bu adam beni öldürecek, Eliz! Yardım et bana."

Kaşlarımı çatarak neler söylediğini idrak etmeye çalıştım. Aysun. Benden. Yardım. Mı. İstiyordu?

"Aysun ne saçmalıyorsun?"

"Eliz, yardı..."

Telefon kapanmıştı. Gerçekten başı belada mıydı? Beni aradığı numarayı tekrar aradığımda, telesekreterin sesiyle telefonu kulağımdan çekerek yatağın üzerine fırlattım. Ya gerçekten başı beladaysa? Ama neden polisi değil de beni arıyordu? Ben ne yapabilirdim? Sarper kesinlikle ona yardım etmeme izin vermez, bunu tahmin edemiyor muydu? Odanın kapısı tıklatılınca Sarper diye düşünerekten, "Gel," dedim.

Düşündüğüm gibi olmamış, odaya kızarmış gözleriyle Zeyno girdi. Elinde telefonu, oldukça sakin bir haldeydi. Telefonunu göstererek, "Az önce sürekli beni arayıp durmuş. Kim olduğunu öğrenmek için geri aradığımda kapalıydı. Sence Ahmet midir?" dediğinde yanına gidip, "Numarayı görebilir miyim?" dedim. Eğer onu da arayan numara Aysun'a aitse kesinlikle başının belada olduğunu düşünecektim. Zeyno arayan numarayı göstermek için telefon ekranını bana çevirdiğinde aynı numarayı görmek boğazımda bir şeylerin düğümlenmesine neden oldu. Elimi saç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larımın arasına geçirerek, "Beni de defalarca aramış, sonunda açtım. Aysun'du," dedim ve yatağa oturdum. Zeyno omuz silkip, "Önemli biri değilmiş o zaman," diyerek yanıma oturduğunda, "Yardım istedi, Zeyno," dedim. Anlamayan gözlerle yüzüme bakarken, "Bu adam beni öldürecek, Eliz. Yardım et, dedi, telefon kapandı," diyerek açıklama yaptım.

"İnandığını söyleme?"

Kaşlarımı çatarak yüzüne bakarken kızarmış gözlerini devirerek, "Hadi ama Eliz, bu kadar saf olma," dedi.

"Ya gerçekten başı beladaysa, Zeyno?"

"Başı dertteyse seni değil polisi arasın. Sakın ona yardım etmeyi düşündüğünü söyleme yoksa seni öldürürüm, arkadaşım," diyerek kendini yatağa atan Zeyno'ya ters bakışlarımı atarken, "Ona yardım etmek istediğimi söylemedim, sadece ya başı gerçekten dertteyse ve o pislik herif gerçekten ona zarar verirse bu vicdanla nasıl yaşarız diye düşünüyorum," dediğimde göz devirme hareketini yaparak yattığı yerden kalkıp önüme geçti.

"O kız seni tehdit etti, aileni öldürmeye çalıştı, bizi diri diri yakmaya çalıştı. Ha o adam da ona zarar verirse senin vicdan yapmana gerek yok çünkü o artık bizim arkadaşımız değil."

Zeyno'nun odadan çıkışını izlerken ortasında kaldığımız yangın aklıma geldi. Kolaylıkla bizi öldürmeye çalışırken neden aradığı ilk insanlar bizdik?

Telefonuma gelen bildirim sesiyle düşüncelerimden ayrılarak yatağa fırlattığım telefonu elime aldım. Başka numaradan gelen mesajı hızla açarak ne yazdığını okudum.

"Akşamüzeri birkaç adam sayesinde bu pislik herifin elinden kaçıp bu şehirden gideceğim. Seninle son kez konuşmak istiyorum, adresi atacağım. Lütfen gel. Eski günlerin hatırına. Aysun."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saat altıya geliyordu ve ben, iyi hissetmediğimi söyleyerek kendimi saatlerdir odaya kapatmıştım. Sarper yanıma geldiğinde başım ağrıyor, deyip gönderdikten sonra yarım saatte bir Zeyno yanıma gelerek gitme gibi bir düşüncemin olduğu takdirde beni öldüreceğine dair tehdit edip gidiyordu. Her zaman hayatın saçma olduğundan yakınıp durdum, yine söyleyeceğim: Hayat, Super Mario'nun kafasıyla tuğla kırabildiği halde bir kaplumbağaya çarpıp ölmesi kadar saçmaydı.

Beni ve ailemi kolaylık öldürmeye çalışan biri hakkında tedirgin olmam beni bile sinirlendirse de, ben buydum işte. Onun için endişeleniyordum. Ben onun gibi değildim ki...

Gidecek miydim? Bilmiyorum. Gidersem Sarper'e, Peri'ye, Zeyno'ya haksızlık edecekmişim gibi gelirken, eğer gitmezsem ve gerçekten o adam yüzünden başı beladaysa asla vicdanen kendimi affetmeyecektim. Telefonuma gelen mesaj sesiyle kafamı yastıktan kaldırıp komedinin üzerinde duran telefonumu aldım. Ekrana bakmadan önce derin bir nefes aldıktan sonra mesajı okumak için ekranı çevirdim.

Aysun adresi atmıştı, sonuna da, "Söyleyeceklerimi dinlemen gerekiyor, lütfen gel," diyerek not düşmüştü. Ne söyleyecekti ki? Bizi ve ailemi öldürmeye çalıştığı için özür mü dileyecekti? İşte buna gülerdim.

Telefonu komedinin üzerine koyup tekrar kafamı yastığa yerleştirdiğimde tavanı izledim. Peri'yle tanıştığım zaman vicdanım ve mantığımın savaştığı an tekrarlanıyordu. Yine birbirine girmiş duygularımın arasında kalmış, kaçacak yer arıyordum. Kapının tıklanmasıyla düşüncelerime ara vererek oturur pozisyona geçtim.

"Gel," diyerek seslendiğimde kapı açılıp annem kafasını içeriye uzattığında gülümsedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem, "Nasılsın, kuzum?" diye sorarken odaya girmiş ardından kapıyı kapatmıştı. Bozuntuya vermeden elimle şakaklarımı ovalarken bağdaş kurdum.

"İlaç aldım da biraz hafifledi."

Bu zamana kadar yalan söylemeye alışamadıysam bir daha asla alışamam herhâlde. Her yalan söylediğimde böğrüme mavi balina oturuyormuş gibi hissediyorum. Annem yanıma otururken ellerini saçlarımdan geçirerek kaydırdı.

"Bugün hepimiz için korkunçtu. Peroş çok kötü oldu," dediğinde cevap vermek yerine kafamı sallamakla yetindim. Sarper'den bulaşmıştı bu hareket. İstenmeyen tüy burnunda bitermiş işte!

"Zeyno da çok üzüldü tabii." Yine kafamı salladım.

"Kız niye kafayı sallayıp duruyorsun, bir şey desene!"

Sarper de kafa sallayarak cevap verdiğinde ben de böyle sinirleniyordum işte.

"Ne diyeyim, anne. O pislik herif hapse girmeden Zeyno'ya rahat yok," dedim.

Annem oturduğu yerde doğrulup, "Onu baban parmaklıkların arkasına tıkamadı daha, kimse de tıkamaz. Vallahi bak!" deyince gülmeden edemedim. Babam, annemin gözünde mükemmel biriydi. En iyisini babam der, en güzelini babam yapardı. Ben de birine annemin babama âşık olduğu gibi âşık olmak isterdim.

Annem, "Neyse, sen elini yüzünü yıka da in aşağıya, ayıp artık. Yat yat, büyüttün oturağını," diyerek yatağımdan kalktığında, "Anne?" dedim. Annem arkasını dönüp yüzüme baktığında, "Efendim, kuzum?" dedim.

"Biri senden yardım istiyorsa ve o kişi sana zamanında kötülük yapmış olsa dahi yardım eder miydin?"

Annem ellerini önünde birleştirip birkaç dakika cevap vermedi. Bu sessizlikten cevabının ne olduğunu anladığımı düşünürken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

annem yatağa tekrar oturdu. "Eğer gerçekten yardıma ihtiyacı olduğuna inandıysam yardım ederim. Ama bu onu affedeceğim anlamına gelmez. İlk başta ona inanıp inanmadığını anla."

Peki ben inanıyor muydum?

***

Zeynep Demir

Evdeki orta yaşlı hatunların hazırladığı sofrayı izlerken, Eliz'i her saniye öldürmek istiyordum. Kaç saattir kendini odaya kapatmış, çıkmıyordu!

Gözlerimi devirip Zeliş'e bakarken, "Gözümün önünde resmen cennet var ve ben hiçbirine dokunamıyorum. Kızını öldürmemem için bana bir sebep söyle, Zeliş," dedim.

"Yarım saat önce yanına gittiğinde inmesini söyledim ama bir haller vardı. Garip garip sorular sordu," dediğinde gizliden aldığım bir dilim salatalığı ağzıma atıp çiğnerken Zeliş'in dediği ile ağzım otomatik olarak durdu.

"Ne, ne sordu sana?"

"Daha önce sana kötülük yapan birine yardım eder misin, gibisinden bir şey söyledi."

Masadaki herkes pür dikkat bizi dinlerken Sarper'in kaşları çatılmıştı. Sandalyeyi geriye doğru itip, "Allah kahretsin!" dedikten sonra koşarak eve girdim.

"Sakın düşündüğüm şeyi yapma Eliz, sakın düşündüğüm yapma," diye sayıklanırken merdivenleri ikişer üçer çıkıyordum. Peşimden geldiklerini adım seslerinden anlasam da durmadan koşuyordum. Eliz'in odasının önünde durup, "Ne olur içeride ol!" diye düşünerek kapıyı açtığımda gördüğüm boş odayla başımdan aşağıya kaynar suların boşaldığını hissettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper yanıma gelip kolumu tuttuğunda, "Ne oluyor, Zeynep?" diye sordu. Ne diyecektim şimdi? Aysun'a yardıma gitti diyeceğime kendimi vurmayı tercih ederdim. Haldun amca da huzursuzlanmaya başlamıştı. "Zeyno, dilini mi yuttun, kızım, konuşsana!"

Gözlerimi kapatıp tek nefeste söyleyip kurtulmak istedim: "Aysun bizi aradı. Beni de aramış ama görmediğim için açmadım. Sonra Eliz'i aramış, o da açmış. Aysun yardıma ihtiyacı olduğunu söylemiş. Ben gitmemesini söyledim ama beni dinlememiş ve gitmiş."

Etrafımdakilerin yüz ifadesine bakmak için tek gözümü açtığımda hepsinin suratında olan ifade nefesimi tutmama neden oldu. Zeliş panik yapmış yüz ifadesiyle bana bakarken Haldun amca gözlerini kapatmış öylece duruyordu. Beni asıl korkutan Sarper olmuştu. Mavi gözleri nefretle bakarken kırmızı görmüş boğa gibi nefretle soluyordu. Ah Eliz, ah!

***

Aysun heyecanla kollarını boynuma sararken, "Geldin!" dedi. Huzursuzca kıpırdanırken boynuma sardığı kollarından çekilerek, "Ne oldu?" diye sordum.

Dudağının kenarındaki yarayı gördüğümde kaşlarımı çatarak, "Bunu o mu yaptı?" dedim. Utanarak kafasını eğdiğinde karşımda eski Aysun'un olduğunu gördüm.

Kafasını kaldırıp parlayan gözleriyle, "Geldiğin için teşekkür ederim. Ben gelmezsin diye düşünmüştüm," dedi. Gözlerimi kısıp, "Ben de gelmem diye düşünmüştüm," deyince yine mahcup olmuş şekilde kafasını eğdi.

"Zeyno bana inanmadı değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanımızdaki banka oturunca sağ bacağımı sol bacağımın üstüne koydum. "Gelmesini beklemiyordun umarım. Beni bile göndermeyecekti de kaçtım."

Gözlerini şaşkınlıkla açarak, "Kaçtın mı?" dedi.

Arkamızda duran adam gözüme çarptığında sağa sola baktığını gördüm. Galiba tehlike var mı yok mu diye kontrol ediyordu.

"Ne sandın, Aysun? Sarper'in rızasıyla geldiğimi falan mı?" Cümlemi bitirince konuşmaya başlayacaktı fakat elimi kaldırıp durmasını sağladıktan sonra konuşmaya devam ettim: "Buraya gelmemin sebebi gerçekten başının belada olduğunu inandığım için. Seni affettiğimi falan düşünmeni istemiyorum Ne söyleyeceksen ya da ne yapmamı istiyorsan hemen anlatsan iyi olur çünkü Sarperlerin kaçtığımı anlaması an meselesi. Bu da demek oluyor ki, çok fazla vaktin yok."

Yutkunduktan sonra arkamızda duran adama bakarak, "Herhangi bir tehlikeye karşı dikkat et ve biraz ileride bekle," dediğinde adam kafasını bir kere eğip kaldırdı ve etrafına bakarak ilerlemeye başladı.

"Sarper'e inandım ve her şey bir anda gelişti. Hamile olduğumu öğrendiğimde o kadar çok korktum ki ne yapacağımı şaşırdım. Ailemin tepkisinden korktuğum için tek kelime edemedim. Sarper'e söylemek istedim ama onun da tepkisini düşünemiyordum. Ya istemezse diye düşünüp durdum. Size de söyleyemedim. Beni yanlış anlamanızdan korktum," dedi. Derin bir nefes alarak yüzüme baktı.

"Bunları bana niye anlatıyorsun?"

"Sözümü kesme de dinle. Sarper'e söylediğimde hiç beklediğim gibi tepki vermedi hatta sevindi bile. Aileme söylemeyi teklif etti ama ben yine korkudan bunu kabul etmedim. Bir oyunla herkesi öldüğüme inandırdık. Sonra çok pişman oldum ama her şey için çok geçti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sözümü kesmemi istemedi ama dayanamadım: "Bize söyleseydin seni yanlış anlamazdık, Aysun! Yanında olur, çözüm arardık. Böylesi daha mı oldu! Ailenin ne hale geleceğini düşünemedin mi?"

Sorumu umursamadan anlatmaya devam etti: "Peri doğduktan bir ay sonra Sarper daha fazla yalan söylemek istemediğini söyleyerek aslında sana âşık olduğunu itiraf etti. O sıralar Sarper'e karşı hislerimin olduğunu düşünüyordum. Sana yakın olabilmek için, seninle tanışabilmek uğruna beni kullanmış. Bunu öğrendiğimde o kadar öfkelendim ki..."

"Kızını atların arasında bırakıp gittin. Ne güzel açıklama ama!" diyerek cümlesini tamamladım. Yine sözlerimi umursamadan konuşmaya devam etti:

"Sonra ben Doğukan ile tanıştım. Bana öyle iyi davrandık ki, mükemmel hissettirdi. Tanıştıktan birkaç hafta sonra kaçmayı teklif etti. Sarper'e olan öfkem ilk günkü sıcaklığını koruduğu için ona ders vermek istedim."

Sonrası malum...

"Sarper'e olan nefretim hâlâ devam ederken canını yakmak istedim. Senin canın yanarsa Sarper'in de canı yanardı."

Öfkeyle yerimden kalkıp, "Bunun için de ailemi ve beni öldürmekten başka yol yoktu, öyle mi!" diye bağırdığımda boş olan parkta sesim yankılandı.

Aysun da benimle birlikte ayağa kalkıp yanıma geldi. "Sana yemin ederim çok pişmanım. Sen benim dostumsun, Eliz. Özür dilemem bir şeyleri düzeltmeyecek ama," dedi ve ayaklarımın önünde diz çöktü. "Çok, çok, çok özür dilerim."

Bacaklarıma kollarını dolayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Ağlamasından dolayı kesik kesik nefes alıyordu.

"Beni affetmene ihtiyacım var, Eliz. Ondan sonra defolup gideceğim. Bir daha yüzümü görmeyeceksin. Gerçekten ölmüş gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerçekten ölmüş gibi...

Yapamazdım, onu affedemezdim. Peri'ye yaptıkları, Sarper'e yaptıkları, aileme yaptıkları, bana yaptıkları, kendi ailesine yaptıkları... Affedilemez şeylerdi.

Bacaklarıma sardığı elleri gevşeyince geri çekildim. Banka bıraktığım küçük çantamı alarak son kez eski dostuma baktım. "Aileme yaptıkların, Peri'ye yaptıkların için seni asla affetmeyeceğim. Şimdi hepimizin hayatından çık git."

Aysun ayağa kalkmış, kızarmış gözleriyle bana bakarken yanıma yaklaştı. Aramızda sadece bir karış mesafe kala durduğunda sarılacağını sanmıştım.

"Sen eskiden böyle değildin, canım." Yüzünde anlamlandıramadığım ifade vardı ve beni korkutuyordu. "Eskiden gözyaşlarıma dayanamazdın. Sarper'in seni çok değiştirmiş olmalı," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Buraya hiç gelmemeliydim."

Tam gideceğim sırada kolumu tuttu. Bacağıma saplanan sızıyla gözlerimi kocaman açarak ne olduğuna bakmak için yavaş yavaş kafamı eğmeye başladım. Kan göreceğimi sanmıştım fakat gördüğüm şey, şırıngadan kana karışan sarı sıvıydı. Bacağımdaki yanma bütün vücuduma yayılırken elimde tuttuğum telefon çimlerin üzerine düştü. Aysun'un yüzündeki çirkin gülümseme daha çok büyürken kendime küfürler gönderiyordum. Salak Eliz! Aptal Eliz! Geri zekâlı Eliz! Ne sanmıştın!

Bacaklarım bedenimi daha fazla taşıyamayacak raddeye geldiğinde telefonum gibi ben de çimenlerin üzerine düştüm. Yaz ayında olmamıza rağmen hava sıcakken vücudum üşüyordu. Hatta donuyordum. Ellerimdeki titreme, yanma hissi gibi bütün vücudumu ele geçirdi. İç organlarımı yanıyormuş gibi hissederken, donuyordum. Beynim karıncalanmaya başlarken nefes alış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verişlerim yavaşlamış, sanki boğuluyorum. Karanlık gözümün önünde belirginleşmeye başlarken uğuldayan kulaklarımda Aysun'un sesi yankılandı: "Merak etme ölmüyorsun. Sadece seni etkisiz hale getiriyorum ki bana zorluk çıkarma, değil mi?"

Kahkahası kafamın içinde yankılanıp bana acı verirken daha fazla buna katlanmak istemiyordum.

"Neyse ki ben eskisi gibi değilim de, gözyaşlarım gerçekçilik taşımıyor."

"Ağlamak... Acizlik... Değildir!" Bu cümleyi kurmak bile bana ölüm gibi gelmişti. Ağzım kurumuştu.

"Ağlamak benim gibi insanlar için acizliktir, Eliz!"

Göz kapaklarım daha fazla bunlara katlanmamak için kapanırken duyduğum son ses Aysun'a aitti: "Oyun şimdi başlıyor, Eliz. Beni aptal yerine koymak neymiş öğreneceksiniz!"

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onikinci Bölüm

Günler birbirini kovalarken ben her an daha çok acı çekiyorum. Sırtımı kaplayan kemer izleri gün be gün artarken ruhuma işleyen acılar daha da büyüyordu. Dik başlılığımın bir gün başıma bela açacağını söyleyen annemi hiç dinlemez, umursamazdım. Demek anne sözü dinlemek gerekiyormuş. Zeyno'nun her yarım saatte bir yanıma gelip beni tehdit etmesine sinirlensem de, sözünü dinlemem gerekiyordu. Eğer dinleseydim, iki gün boyunca rutubet kokan bir bodrum katında olmak yerine evin bahçesinde sefa sürüyor olurdum. Ama yok! İlla burnumun dikine gideceğim yoksa rahat batar!

Koridorda yankılanan gorilin sesi gelmeye başladığında ayak bileklerime bağlanan zincirleri de peşime çekerek sırtımı duvara dayayıp karanlık köşeye sindim. Gözlerim ayak bileklerime kaydığında morarmış yerleri görmek midemin bulanmasına neden oldu. İğrenç görünüyordu. Kan toplamış yerlerde küçük kırmızı benekler meydana gelirken kemiğin üzerinde kocaman morluklar vardı. Demir kapı gürültüyle açılıp duvara çarptığında, yapısı ve çirkin suratıyla goril dediğim adam görüş alanıma girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerim otomatik olarak ellerine kaydı. Kemer yerine içinde bir parça ekmek olan tası görünce tuttuğum nefesimi bıraktım. Bu vicdansız köpeklerde iki öğün yemek, beş öğün dayak diyeti uygulanıyordu!

"Yavru köpek ineni mi saklamış," dediğinde kalın sesi boş odada yankılandı. Adamın hiçbir şeyi normal değil ki sesi olsun! Psikopat goril!

"Küçük bedenin gibi aklın da küçükmüş senin. Orada durman biraz sonra yiyeceğin dayağı engellemiyor, güzelim. O yüzden şu yemeği ye de hemen bayılma. Çok sıkıcı oluyorsun öyle."

Köpeğe ekmek atar gibi elindeki tası önüme atarken, ekmek farklı yere gitti tas farklı yere. Birkaç santim ötemde duran ekmeği alıp yemeye başladım. Normal bir günde olsak kimse bana o ekmeği yediremezdi ama bu normal günlerden olmadığı ve bu hayvanların bana ne zaman yemek vereceklerini kestiremediğim için yemek zorundaydım. Zaten burada ölürsem ya gorilin dayaklarından ya da açlıktan ölecektim.

Bir hafta boyunca Aysun yanıma sadece dün gece gelmişti. Goril, kendi gibi kalın deri kemerini sırtıma indirirken Aysun'a yalvaran gözlerle baksam da bu, susuzluktan ölürken şeytandan su istemek gibi bir şeydi. Kuru ekmeği, kurumuş boğazımdan indirmeye zorlarken Sarper'in ne zaman beni bulacağını düşünüyordum. Bir hafta boyunca Sarper'in nasıl olduğunu, neler yaptığını, neler düşündüğünü düşünüp durdum. Sadece Sarper, Sarper, Sarper ve Sarper.

"Senin nişanlının seni daha erken bulacağını düşünmüştüm. Ama yanılmışım, adam değilmiş," deyip güldüğünde öfkeme yenik düşüp, "Sen adam mısın da başkasının adamlığı hakkında yorum yapıyorsun, pis goril!" dediğimde sonradan pişman olsam da bozuntuya vermedim. Kısık ışığın altında gözlerinin içinde parlayan öfkeyi gördüğümde yutkundum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birileri sevgilisine laf söylenince deliriyor, bak sen! Bakalım bu sinirin dayak yerken de dilindeki zehri dökecek mi?" derken pantolonuna geçirdiği kemerin tokasını açtı.

Başlıyorduk! Allah'ım sen yardım et. Kaçmaya çalışmadan öylece yerimde durdum. Nereye kaçacaktım ki zaten! Eninde sonunda o kemer sırtımda patlayacaktı. Goril yanıma gelip kollarımdan çekerek kaldırdığında ayaklarım yerden kesildi. Goril diye boşuna demiyorum. El bileğime bağlanmış zinciri tavandan asılan kancaya taktı. Sarı tişörtümü kaldırıp arka kısmını gözlerimi kapatacak şekilde kafama geçirirken, "Bugün yeni bir yöntem kullanacağım, küçük kız. Daha eğlenceli olacak," dediğinde korku bütün bedenimi kapladı. Daha fazla ne yapabilir diye düşünürken açıkta kalan vücuduma atılan buz gibi su, çığlık atmama sebep oldu.

"Sana bir soru, küçük. Islak tene, kemerle vurulursa ne olur?"

Cevap vermeden gelecek darbeleri bekliyordum.

"Ben söyleyeyim. Benim bile dayanamayacağım kadar çok acı."

"Senin ayı gibi bedenin dayanamıyorsa demek oluyor ki, ben de acıdan ölürüm."

Ne oluyordu bana! Niye çenemi tutamıyordum bugün!

Sırtıma inen acı ile çığlıklarım odayı inletirken goril, "Hadi bir daha hakaret et bana!" diye bağırdı.

"Seni sadist goril!"

Bir acı daha! Susunca da dayak yiyordum, susmayınca da. Bari dayak yediğime değsin!

"Geber!"

İki gün boyunca tenime vurulan ellinci kemer darbesiyle sırtımı hayal ettim. Galiba sırtımda bir dünya haritası şekli oluşmuştur.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sedat!"

Aysun'un sesi yeni bir kemer darbesini durdurmuş olacak ki, kemer sırtıma gelmeden çekmiş ve havada bıraktığı sesi duymuştum.

"Ona işkence edeceksin, öldürmeyeceksin!"

"Ah ne kadar düşüncelisin, teşekkür ederim, arkadaşım," dedim son kelimenin üstüne basa basa.

Beni umursamadan arkamda duran gorile, "Sen çık," dedi.

"Sen çık, goril. Biraz da sahibin dayak atsın bana."

Ekmeğin arasında cesaret hapı falan mı vardı, ne bu açık sözlülük Eliz Dalkıran, hele ki şu durumda? Kafamdan çekilen tişört tenime değdiğinde yüzümü buruşturdum. Acıdan dolayı gözümden akan yaşlar pis zemine düşerken Aysun önüme sandalye çekip oturdu. Siyah, yüksek topuklu rugan ayakkabıları içerideki tozdan dolayı kirlenmiş, üzerinde kısım kısım toz tabakası oluşmuştu. Kırmızı rujlu dolgun dudakları hareket etmeye başlayıp sesi duyulmaya başladığında yüzüne kusma isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

"Sarper'in seni kurtarmaya gelmedi, Eliz. Acaba seni gerçekten sevmiyor muydu?" derken düşünüyormuş gibi yaparak sol elini çenesine götürüp okşadı.

"Aslında burayı bulmaması için dua etmen gerekmiyor mu senin?" derken gülüyordum. Acı içindeki sahte gülümsemelerime eşlik edip o da güldü.

"Bulmasını istiyorum, ki o bulduğunda seni gözünün önünde vurabileyim, değil mi?"

Şu an yüzüne okkalı bir tokat indirmek için nelerimi vermezdim. Fakat havada sallanan ellerim bu konuda bana pek yardımcı olmuyordu.

"Dikkat et de, öldüreceğim derken ölme. Çünkü Sarper, benim için her şeyi göze alır, bilirsin," dediğimde son cümlemin altın vuruş olduğunu değişen yüz ifadesinden anlamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sarper senin için her şeyi yapar da sen Sarper için her şeyi yapar mısın acaba?" dediğinde bozulma sırası bendeydi.

"Ne demek istiyorsun?"

Oturduğu yerden kalkarak etrafımda dönmeye başladı. "Sarper bir saat önce yerimizi buldu ama o da senin gibi çok dikkatsizdi. Aslında her zaman öyleydi. Ergen çocuklar gibi, fevri."

Söyledikleriyle ellerimi yumruk yaptığımda, ellerime bakarak kahkaha attı. "Birazdan yanına getirecekler. Aşkınızı görmek için sabırsızlanıyorum," derken kalktığı sandalyeye tekrar oturdu. İki dakika boyunca öldürücü bakışlarımı Aysun'a atarken o yanında getirdiği tırnak törpüsüyle, uzun tırnaklarını düzeltiyordu.

"Tam orospulara yakışacak haldesin şu an!" Onun bu halleri beni öfkelendirirken benim söylediğim kelime umurunda değilmiş gibi omuz silkerek, "Allah'ın bildiğini kuldan mı saklayayım, cicim," dedi.

Bu kadın kafayı yemişti!

Kapı tekrar gürültüyle açıldığında iki adam kollarından tuttuğu Sarper'i sürükleyerek odaya soktu. Kafası önüne düşmüştü. Kendinde değil gibi duruyordu. Sarper'in o hali içimdeki korku fırtınasının kopmasına sebep olmuştu. Panik dalgasıyla birlikte gelen kusma istediği midemde kıpırtılar oluştururken, kalbimin acısı beynime sinyaller gönderiyordu.

'Kurtul şu zincirlerden!'

"Allah'ın cezası, ne yaptın ona!" diye bağırdığımda Aysun kahkaha attı.

"Seni nasıl bayıltıp buraya getirdiysem onu da bayılttım. Bu arada seni tebrik etmek istiyorum, Eliz'ciğim. Sarper senin gibi dayanıklı değildi, saniyeler içinde bayıldı. Sen iki dakikada bayıldın."

Yaptıkları yetmemiş gibi bir de dalga geçiyordu bizle! Adam Sarper'i sürükleyerek yanımda yere atarak ellerini ve ayakları-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı bağladı. Bileğindeki ipi öyle sıkmışlardı ki elleri morarmaya başlamıştı.

"İpi çok sıktınız! Baksanıza, elleri morarıyor!" diye bağırdığımda kimse oralı olmadı. Aysun'a bakarken, "Hemen şimdi köpeklerine o ipi gevşetmelerini söylemezsen yemin ederim ne yapar ne eder bu zincirden kurtulur seni öldürürüm. Kafama koyduğumu yaparım, bunu en iyi sen bilirsin!" dediğimde gözlerini benden ayırmadan, "İpi gevşetin," dedi.

"Seninle bu yüzden en yakın arkadaştık işte. Hiçbir şeyi lafta bırakmayacağını biliyorum."

Daha önce niye bu taktiği kullanmadım ben? Bu kadar sinirlenmem için illa Sarper'in canı mı yanması gerekiyor! Gözlerimi tekrar çevirdiğimde adamlar bileğindeki ipleri gevşetiyordu. Terden ıslanan saçları alnına yapışmıştı. Yeni çıkmaya başlayan sakallarını tıraş etmemişti. Kaçırıldığımdan beri ne haldeydi acaba? Hele ailem, Zeyno? Peki Peri? Ne demişlerdi ona? Yine onu bırakıp gittiğimi mi düşünüyordu acaba? Şimdi bunları düşünmemeliydim. Buradan nasıl kurtulabileceğimize odaklanmalıydım ama önce Sarper kendine gelmeliydi.

Sarper'in tepesinde duran adam Aysun'a bakıp kafasını salladığında bir şeyler olduğunu anlamıştım. Adam, Sarper'in karın boşluğuna tekmeyi indirdiğinde, "Piç herif! Geber!" diye bağırdım. Adamın gözleri beni bulduğunda üzerime yürümek üzereyken, "Bilal!" diyen Aysun'un sesiyle durdu. Aysun'a baktığımda, "Bu işin sonunda kimse seni benim elimden alamayacak, o goril bile seni kurtaramaz, Aysun!" dedim. İki adam yanımdan geçip odadan çıkarken Aysun oturduğu sandalyeden kalkıp önümde durdu. "Dua et ellerim bağlı yoksa o silikon yuvası dudaklarını patlatır, makyajdan katman oluşmuş suratında düzelmeyecek çizikler bırakırdım!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elindeki törpüyü çenemde gezdirip, "Bir kere sustum diye hep susacağım anlamına gelmiyor, Elizciğim. Sen de bilirsin ki ben de lafta kalmam, o yüzden ileri gitme derim," dedi.

"Onu rahat bırak, derdin benimle."

İkimizin de kafası, yerde oldukça güçsüz halde duran Sarper'e döndü. Gözleri yarım açık, nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafa bakıyor ve kendine gelmeye çalışıyordu. Kim bilir ne yaptılar...

Aysun, çenemde tuttuğu törpüyü çekip, "Beyaz atlı prensimiz de uyanmış!" dedi.

"Seni daha erken bekliyorduk, Sarper. Eğer daha erken gelseydin sevgili nişanlın da bu kadar dayak yemeyecekti."

Sarper'in gözleri hemen yüzüme döndü. Herhangi bir yara arıyordu. Aysun o gereksiz kahkahalarından birini atarak Sarper'e baktı. "Tabii pek yüzüne çalışmadılar. Güzelliği bozulsun istemedim canım arkadaşımın, ne kadar vefalı biriyim değil mi?"

Aysun, sırtımı Sarper'e döndürürken, "Hazır mısın, yakışıklı prens?" diyerek tozdan, kirden rengi değişmiş tişörtümü yukarı doğru sıyırdı. Sarper'in yüzünü görmesem de ifadesini hayal edebiliyordum. Hızla alıp verdiği solukları duyabiliyordum.

"Seni öldürmemem için bana yalvaracaksın, Aysun!"

Aysun istediğini elde edip, Sarper'i sinirden kudurturken tişörtümü indirip yüzümü Sarper'e çevirdi. Yüz ifadesi tam da hayal ettiğim gibiydi. Boynundaki damarlar sinirden kabarırken bu haliyle bile bir çekicilik katıyordu ona.

"Asıl sen bana Eliz'i öldürmemem için yalvaracaksın!"

Aysun'un ağzından çıkan her kelimesinde sesi biraz daha yükselmişti.

"Beni kandırmanın bedelini ağır ödeyeceksin, Sarper Tekin. Çok ağır ödeyeceksin!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aysun siniriyle birlikte odadan çıkarken topuklu ayakkabısının çıkardığı tok ses koridorda yankılanıyordu.

"Sarper, iyi misin?" dedim.

Sarper, canı acıyormuş gibi yüzünü buruşturup yerinde kıpırdanırken kafasını olumlu anlamda salladı. Vücudumdaki sinir kat sayısı bu kadar fazlayken kafayı sallayarak cevap vermesi pek de iyi olmadı.

"Allah aşkına! Bana kafanı sallayarak cevap verme, konuşmayı biliyorsun!"

Sinirle bağırdığım için Sarper şaşırmış olacak ki kıpırdanmayı bırakmıştı. Kafamı sallayıp, öne eğdiğimde kollarımdaki uyuşmayı hissetmeye başlamıştım.

"Canın çok acıdı mı?" dediğinde kaşlarımı çatıp, "Sana bağırdığım için mi? Hayır," deyip gülümsedim. Sarper, küçük gülümsemesiyle dizlerini kendine doğru çekerken, "Sırtını kastettim," dedi.

"İki gündür yediğim elli tane kemer darbesi. Bundan iki tanesini ıslakken yemiş olsam da..." Kafamı kaldırıp bu sefer geriye doğru atıp, "Hiç! Acımadı!" dedim ve deli gibi ağlanacak halime kahkaha attım.

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim."

Yüzüne baktığımda gerçekten üzgün olduğun görebiliyordum ve bunun yüzünden üzülmesini istemiyorum.

"Beni buradan kurtarırsan seni affederim." Gülerek ve asılan ellerime bakarak, "Ellerim artık isyan bayrağını çekmek üzere," dediğimde Sarper'in öfkeli bakışları ayak bileklerimde sabit duruyordu. Ne olduğunu anlamak için kafamı eğdiğimde pantolonumun açık bıraktığı ayak bileğimdeki yaralar ortaya çıkmıştı. Ayakkabımla paçamı aşağıya indirmeye çalışsam da tam olarak kapanmamıştı. Zaten gördükten sonra kapatmanın da bir anlamı kalmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sarper?" diye seslendim dikkatini yüzüme çekmek için ama gözlerini kırpmadan aynı yere bakıyordu. Bu yaralara böyle baktıysa sırtımı gördüğünde gözlerinde çakan şimşeği görmemek en iyisi olmuştu.

"Sarper bana bak!" Yükselen sesimle dikkatini çekebilmiştim fakat öfkesi hâlâ mavi gözlerindeydi.

"Birileri bizi kurtarmaya gelecek mi?" diye sorduğumda sıktığı dişlerini ayırmadan, "Depoya girmeden önce Bora'yı arayıp yerimi söyledim. Geleceklerdir ama şehir dışında olduğumuz için birkaç saat sürebilir. Belki yolu yarılamış olabilirler de bilmiyorum," dedi.

"Şehir dışında..." Kafamı salladım. Kafamı öne eğdiğimde gözüme çarpan pislikle yüzümü buruşturup Sarper'e baktım. "Buradan kurtulduğum an kendimi çamaşır suyuyla yıkayacağım!"

Saçma cümlelerime aldırmadan, "Nerede olduğunu bilmiyor musun?" dediğinde gözüme giren saçı omzumla geri atmaya çalışırken, "Hayır. İki gündür görebildiğim tek ışık..." İlk önce tepemizde asılan tekli ampulü göstererek, "Bu ve..." Çenemle tavana yakın bir yerde olan küçük pencereyi göstererek, "O," dedim. Üzerinde kan lekesinin olup olmadığını anlamak için baştan aşağı süzerken, "Sana zarar verdiler mi, hatırlıyor musun? Verdikleri ilaç vücudunu uyuşturduğu için hissetmiyor olabilirsin," diye sorduğumda o da üzerini kontrol etti. İplerden kurtulmak için çabalarken, "Bir yerimde yara var," dedi. Vücuduma yayılan panik ile tekrar üzerini inceledim. Resmen kan lekesi arıyordum veya bir yara!

"Nerede? Neren acıyor?"

Sanki havada asılan ellerimle ona yardım edebilecekmişim gibi yerimde çırpınıyordum.

"Kalbim acıyor. Yaralarını gördükçe, sana yaptıklarını düşündükçe daha erken gelemediğim için kalbim acıyor!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pes edercesine iplerle uğraşmayı bırakmış ve kendini yere atmıştı. Bana bakmıyordu. Yaralarımı görmek istemiyordu çünkü yaralarımın onun da canını yaktığını yüzünden anlayabiliyordum. Onu bu halde görmek yaralarımdan daha çok acıtıyordu canımı.

"Kalk yerden, Sarper." Cenin pozisyonunu alırken elimin havada asılı olmasına bir kez daha lanet okudum. Kancaya baktığımda zincirin iki deliğinin kancaya sokulduğunu gördüm. Ne kadar çıkarmaya çalışsam da kancanın ucu fazla uzun olduğu için başaramadım. Uğraşlarıma ara verip ilgilimi Sarper'e çevirdiğimde sayıklıyordu: "Seni bu işe bulaştırmamalıydım. Canının yanacağını tahmin etmeliydim."

"Sarper kalk!"

Zincirleri kancadan çıkarmak için tekrar çaba harcadığımda zıplamam sayesinde bir deliği kancadan çıkardım.

"Sarper!"

Adam resmen şoka girmişti. Ne oluyordu?

Tekrar zıpladım ve ikinci delik de çıktı. Kurtardığım elimle, diğer elimi de kurtarıp Sarper'in yanına diz çöktüm. Ellerimi yanaklarına koyduğumda vücudunun soğukluğu beni korkuttu. Kapıya bakıp, "Yardım edin!" diye bağırdım.

"Sarper, aç gözlerini. Aç gözlerini, Sarper. Bana bak."

Sarper gözlerini aralayarak yüzüme baktığında, "Eliz," diyerek gülümsedi.

"Uyuma! Uyuma, Sarper." Bir elimi ensesine indirerek kafasını kaldırdım ve başucuna geçerek kafasını dizlerime koydum.

"Uyuma tamam mı, bak Boralar gelecek şimdi. Kurtaracaklar bizi. Sakın uyuma!"

Ben ne dersem diyeyim göz kapakları kapandı. Boş kapıya bakıp, "Allah'ın cezaları, ne yaptınız ona!" diye bağırdığım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kimsenin gelmeyeceğini anladığımda ağlamaya başladım. Burada olduğum süre boyunca sadece kemerle dövüldüğüm zaman ağlamıştım, o da acıdandı. Ama şimdi, korkudan ağlıyordum. Sarper'e bir şey olacak korkusu... Yanaklarını okşarken sırtımı arkamda duran kolona yasladım. Kimse bize yardım etmeyeceği için beklemek yapabileceğim tek şeydi. Sarper nefes alıyordu, ölmemişti. Tek temennim o ölmeden Bora'nın gelmesiydi.

Zaman, sanki kum saatini çevirmiş fakat kum taneleri tek tek akıyormuş gibi geçerken hiçbir ses yoktu. Ne Bora geliyordu ne de filmlerden fırlamış kötü adamlar. Ellerim Sarper'in yanaklarını okşarken kapanan göz kapaklarım beynime itaat etmiyordu. Kapanmak için savaşıyordu. Kafamı yasladığım kolondan çekerek hızla sağa sola salladım.

"Uyumamalısın! Sen uyurken gelip bize zarar verebilirler."

Ayıkken de zarar veriyorlar ama neyse... Yine de uyumamalıydım! Ben yeterince darbe aldım ama gözlerimin önünde Sarper'e eziyet etmelerini izleyemezdim.

"Sarper?" dedim uyandırmak adına şansımı denerken. Göz kapaklarında kırpışma gördüğümde heyecandan sırtımı soğuk duvardan çekerek yanaklarını ellerimin arasına aldım. "Hadi uyan, canım, hadi." Gözlerini açıp kapattığında biraz daha ısrar etsem tam olarak uyanacağına inanıyordum. "Hadi uyan, aç gözlerini."

Kısık çıkan sesiyle, "Eliz?" dedi ve tam o sırada demir kapının kilit sesi geldi. Sarper tekrar uykuya döndüğünde kapı tamamen açıldı ve içeriye Goril Sedat girdi. Kollarımı Sarper'in kafasına dolarken, "Ona dokunmaya çalışma!" diye çıkıştım.

"Hadi ya, beni sen mi durduracaksın cüce?"

"İnsan ol! İnsan evrim geçirmiş, goril olmuş resmen!"

Cidden benim ekmeğimin arasına cesaret hapı koymuşlardı ve ben onu yemiştim, başka bir açıklaması olamaz çünkü bu yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tığım şeyin. Neredeyse benden sekiz kat büyük herife hakaret ediyordum. Kel kafasının tepesi sinirle kızarmaya başladığında yine çenemi tutamayarak, "Ne oldu, sinirlendin mi, dazlak!" dedim.

Hay anasını sayın seyirciler, sanki çene benim değil, hâkim olamıyorum bir türlü!

Tepesindeki kızarıklık yüzüne inerken koca ellerini yumruk yaptı. O yumruğun yüzüme geldiğini hayal ettiğimde bir de helvamı yiyen ailemi ve arkadaşlarımı hayal ettim çünkü o toynak gibi yumruk benim narin yüzüme indiği an ben nalları dikerdim, garanti!

Aysun, yanında bir adamla içeri girdiğinde adamın çelimsiz yüzü tanıdık gelmişti. Önü açık beyaz gömleği ve artık ansiklopedilerde yerini alacak raddeye gelen gümüş kolyesiyle ne kadar korkunç olduğunu görmemek için gözlerimi Aysun'a çevirdim.

Bakışları Sarper'in üzerindeydi. "İlaç etki etmiş. Fosur fosur uyuyor," dediğinde içindeki nefret sesine yansımıştı. Yani ben bu saate kadar sırf uyuyan adam için mi korkmuştum!

Çirkin adam gorile bakarak, "Uyandırın şunu. Keyfini bekleyemem onun!" dediğinde goril yanında getirdiği ve yere bıraktığı içi su dolu kovayı eline aldı. Ne yapacağını anladığım an kova havalandı. Kendimi Sarper'in yüzüne siper ederken soğuk su benim üzerime döküldü. Sırtıma inen soğuk su yaraları acıtsa da hareket etmeden durdum. Sadece yüzünü koruyabildiğim için göğüs kısmı falan ıslanmıştı. Kafamı hafifçe kaldırıp yüzüne baktığımda ayılmaya başladığını gördüm. Saçımdan ve yüzümden dalmayan sular, Sarper'in yüzüne her düştüğünde gözlerini hızla kapatıp açtı. Tam olarak kendine geldiğinde üzerine kapanmış beni görmek ilk önce şaşırtsa da sonra halinden memnunmuş gibi gülümseyerek, "Merhaba!" dedi. İstemsizce gülerek, "Sana da merhaba," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aşkınız gözlerimi yaşarttı ama artık romantik kısımdan dram kısmına geçiş yapsak?"

Adamın sesiyle yüzümüzdeki gülümseler silinip gerçek dünyaya döndüğümüzde Sarper'in üzerinden kalktım. Kim olduğunu hatırlamıştım. Peri'nin doğum gününde Aysun'la gelen adamdı bu. Yani Doğukan.

Gözlerim Doğukan'ı ararken sandalyeye oturmuş halde görünce güldüm. Ayakkabıları kösele miydi onun?

"Patates mafyası," deyip kıkırdadığımda bunu duyan sadece Sarper'di ve o da kıkırdadı. Birbirimizden aldığımız cesaret ile saçmalasak da korkuyordum ve Sarper'in de korktuğuna emindim. Aslında kendimiz için korkmuyorduk, birbirimiz için korkuyorduk.

Doğukan sağ ayağını kaldırıp ayak bileğini sol bacağının üzerine koyarken, "Ne rahat rehine bunlar böyle?" dedi. Bileğine astığı tespihi eline alıp sallarken, 'Hangi tarihten kalmasın sen acaba?' diye düşünüyordum.

Aysun'a bakarak, "Dalga geçtiğin insanlar gibi birine âşık olman... Ne demişler büyük lokma ye, büyük konuşma," dedim dalga geçtiğimi olduğunca sesime yansıtmaya çalışarak. Aysun'un allıkla kızartılmış yanakları sinirden daha çok kızarırken üzerime doğru yürümeye başladı. Tam yanıma yaklaşamadan dizlerimde yatan Sarper'in kafasından kurtulup ayağa kalktım. Elini kaldırarak yanıma gelen Aysun'a gülerek baktım.

"Hadi vursana," dedim gayet sakin şekilde.

Aklıma lisede kavga ettiğimiz bir grup geldi. Yine her şey Aysun'un başının altından çıkıyordu ama o zamanlar birbirimize bağlılığımız nedeniyle senin kavgan benim kavgam demez, olaya bodoslama dalardık. Sonuçta kankaydık değil mi? Aralarında en sakin görünen ben olsam dahi en güçlüleri bendim ve o kavgada bütün okula kanıtlanmış bir şeydi bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aysun'a yaklaşarak kulağına fısıldadım: "Bana vurduğun an karşılığını alırsın, hem de fazlasıyla."

Aynı anı onun da gözünün önüne gelmiş olacak ki bir adım geri çekildi ve havada kalan elini göğüs hizasına indirip işaret parmağını salladı. "Bana bak, Sarper'e güvenme! Bu yaptıklarının acısı ondan çıkar."

Beni Sarper üzerinden tehdit etmesine deli oluyordum! Ben de bir adım geri çekilince zayıf noktamı anlamış gibi gülümsedi ve yarım bıraktığı için devam ettirdi. Yanağımda hissettiğim darbeyle yüzüm sağ tarafa döndü, saçlarım gözümün önünü kapatırken kendime söz verdim. *Bunun acısını alacaksın, Eliz. Şimdi sakin ol. Sana inat Sarper'e zarar verirler. Bunu görmek istemiyorsan sakin ol, karşılık verme.*

Yüzüme gelen saçları geri çekip yüzüne baktığımda hızla sevgilisinin yanına gitti. Adam Aysun'un poposuna bir şaplak atıp, "Aferin benim sert kızım," dedi.

İğrençlikte boyut atlamış yaratıklar! Sarper'e baktığımda aynı tiksinç bakışlarla onları izliyordu.

Sonunca cilveleşmeyi bırakıp nerede oldukları akıllarına geldiğinde bize baktılar. Doğukan, "Oyun başlasın!" dediği an goril, kollarımdan tutarak beni Sarper'in karşısına getirdi ve az önce söylediklerimin acısını alırcasına diz kapaklarımın arkasına tekme attı. Dizlerimin üzerine düşerken, yaraların üzerine yara eklendiğini yanmaya başlayan yerlerden anlayabiliyordum. İnledim.

"Vurma lan ona!"

Sarper ayağındaki ve ellerindeki iplerin izin verdiği kadarıyla yerinden kalkıp benim gibi dizlerinin üzerinde durdu. Adının Bilal olduğunu öğrendiğim adam Sarper'in yanına gidip elindeki ipleri açtıktan sonra kalkmasına yardım etti. Yardım etti derken yanlış anlaşılmasın, hayvan gibi çekiştirip durdu. Sarper karşılık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermeye çalışsa da yanındaki kendinden yapılı olunca pek şansı kalmadı. Doğukan cılız herifin teki olunca kendini koruyacak ayı gibi adamlar bulmuştu. Korkak piç!

Bilal siyah bir bez parçasıyla Sarper'in gözlerin bağladıktan sonra belinden çıkardığı tabancanın güvenliğini açarak eline tutuşturdu. Ne yaptıklarını anlamadığım için Aysun'a bakarken, Doğukan'ın kucağına oturmuş keyifle Sarper'i izliyordu.

"Sen iğrenç birisin," diye bağırdığımda Aysun'un dikkatini çekmiştim.

"Neden öyle diyorsun, Elizciğim. Ne güzel eğleneceğiz işte," deyip kahkaha attığında boğazını sıkıp onu oracıkta öldürmek istedim. Nefes alamazken yüzünün moraran rengi, pörtleyen gözleri şu an en büyük zevkim olabilirdi.

"Yalanlarla dolusun ve bir gün o yalanların içinde boğulacaksın!"

Sarper'e baktığımda gözlerinin kapalı olmasına rağmen tuttuğu tabancayı görüyormuş gibi eline bakıyordu. "Ne yapacağım bununla?"

Doğukan izleği şeyi bir dart oyununa benzeterek açıklama yapmaya başladı: "İşte işin eğlenceli kısmı. Elindeki silahla belirlenen hedefe ateş edeceksin, artık nereyi vuracağın senin şansa kalmış. Kollar beş puan, karın ve göğüs bölgesi on puan, baş bölgesi yüz puan."

Bilal, Sarper'in kolunu kaldırıp silahın tam hedefe doğru nişan almasını sağladı. Yani bana!

"Eliz?" dedi Sarper. "Hedef sen misin?"

Cevap vermek istemiyordum. Sadece bana doğrultulmuş tabancanın namlusuna bakıyordum.

Aysun eğlendiğini belli edercesine heyecanla, "Bingo!" diye bağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarper, "Bunu yapmayacağım!" diye bağırıp tabancayı elinden fırlattığında metalin zeminde çıkardığı ses yerimde sıçramama neden oldu. Güvenliği açık tabanca fırlatılır mıydı! Bu adam hiç mi polisiye dizi izlemiyordu Allah aşkına! İlaç yan etki mi yaptı!

O da yaptığını son anda fark etmiş olacak ki herhangi bir patlama sesi duymak için bekledi. Doğukan başıyla tepemde duran gorile işaret verdiğinde goril kocaman elleriyle ağzımı kapatıp kulağıma sadece benim duyabileceğim gibi fısıldadı: "Bağırdığın veya ses çıkardığın an, sevgilinin beyni parçalanır," dedi ve gözleriyle Bilal'in Sarper'in kafasına silahı dayadığı görüntüyü işaret etti. Kafamı sallayıp bağırmayacağımı temin ederken Doğukan'a baktı ve tek hareketle kafasını oynattı.

Doğukan belinde duran tabancayı çıkartıp havaya ateş ettiğinde çıkan ses boş odada korkunç bir ses yaydı.

"Yüz puan!" diye bağıran Doğukan'la ne yapmaya çalıştığını anladım. Sarper tabancayı atınca, tabanca ateşlenmiş ve vurulmuşum gibi gösteriyordu.

"Ne?" diye sordu Sarper şokla.

Doğukan hevesle yerinde kımıldanırken, "Güvenliği açık silahı yere atarsan patlar, geri zekâlı herif. Sen de tam nişanlına doğru fırlattın," dedi.

Sarper ikna olmak için, "Eliz?" diye seslendiğinde ağzıma kapanan eller yüzünden cevap veremedim, ağzım kapalı olmasa bile cevap vermem imkânsızdı!

"Eliz! Cevap ver, güzelim!"

Gözümden akan yaşlarla gözümü kapattım. Acı çekiyordu!

"Eliz!" diye bağırdığında gözlerimi daha sıkı kapattım. Ne halde olduğunu görmek için gözlerimi açtığımda diz çökmüştü. Omuzları ağladığını belli edercesine hareket ediyordu. *Ağlama!*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağlama, beni vurmadın, diye bağırıyordum içimden. *Ağlama, vurmadın beni! Yaşıyorum!*

Gözüne bağlanan bezi açsa görecekti gerçekleri ama açmıyordu. Belki de açamıyordu. Beni vurduğunu sanıyordu. Kanlar içinde yere serilmiş bedenimi görmek istemiyordu. *Allah'ım sen yardım et, yalvarırım yardım et. Aç gözlerini Sarper, çıkar artık o bezi! İçimden çığlıklar atıp bağırsam da dışa vuramıyordum. Biliyordum, çıt çıkardığım an vururlardı Sarper'i. Vururlardı sevdiğim adamı.*

Evet, sevdiğim... Bir hafta önce ondan hoşlandığımı dahi kabul etmezken şimdi sevdiğim adam diyebilecek kadar emindim kendimden. Sarper'i seviyordum. Kabul ediyordum artık. Belki onun beni sevdiği kadar kocaman sevgim yoktu ama seviyordum işte. Ağlaması kalbimi acıtırken onun gerçekten kanlar içinde yerde yatan halini düşündükçe bile delirecek gibi oluyorum. *Ne olur aç gözlerini artık adam, aç ki gör gözlerimi... Gör nefes aldığımı, yaşadığımı.*

Kulağıma gelen siren sesiyle gözlerimi kocaman açtım. Yine de ses çıkarmadım çünkü hâlâ Sarper'i hedef almış silah vardı. Doğukan ve Aysun rahatları bozulup yerinden kalktıklarında birbirlerine baktılar. *İşte şimdi sıçtınız!*

Doğukan, Aysun'un elini tutup Bilal'e bakıp, "Bilal git, ön kapıda olanlara bak. Biz kaçana kadar ne yapıp et, içeri girmelerini engelle!" dedi. Bilal silahla Sarper'i gösterip, "Bunları ne yapacağız, abi?" diye sordu.

"Bırak şimdi onları!" diye bağıran Doğukan ile Bilal harekete geçmişti. Goril hâlâ ağzımı kapattığı için konuşamasam da Sarper'in gözlerini açması için bağırdım. Sarper hiçbir şeyi umursamadan dizlerinin üzerinde oturmuş ağlıyordu. Tekrar bağırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doğukan bu sefer gorile dönerek, "Sen de hazırlıklı ol. Çatışacağız," dedi.

Dışarıda polis memuru megafonla, "Etrafınız sarıldı, kaçacak yeriniz yok. Rehineleri bırakın ve teslim olun," diye bağırırken gorilin ağzımdaki eli gevşedi.

Fırsattan istifade diyerek koca ellerine dişimi geçirdim. Öyle bir dişledim ki benim bile elim acıdı. Kalın sesiyle, "Ah!" diye bağırıp refleksle elini ağzımdan çektiği an Sarper'in yanına koştum. Silah sesleri gelmeye başlamıştı.

Yanına gittiğim an kollarından kaldırmaya çalıştım. Karşılık vermeden ayağa kalktı ve nereye çekersem oraya geldi. Allah'tan ayağıma bağlanan zincirler uzundu da rahat hareket edebiliyordum. Kolonların arkasında güvenli olduğunu düşündüğüm yere sinerken Sarper'i duvara yasladım. Gözüne bağlanan bezi çıkardığımda, gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Yanaklarını ellerimin arasına alıp, "Aç gözlerini!" dedim. Girdiği trastan çıkmıyor ve gözlerini açmıyordu. Yanaklarından süzülen yaşları başparmaklarımla silerken tekrar ettim: "Bak, vurmadın beni, yaşıyorum. Aç gözlerini."

Tık yok. Nasıl korkmuştu kim bilir. Silah sesleri yaklaştıkça kendimle birlikte Sarper'i de yere eğdim.

"Sarper?" diyerek omuzlarından sarssam da hiçbir tepki vermiyor, ağlıyordu. Aniden dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Şu durumda bunu yapmam ne kadar doğru bilmesem de onu kendine getirecek tek şeyin bu olduğunu düşünüyordum. Öyle de oldu. Geri çekildiğimde Sarper, ağlamaktan kızarmış gözlerini aralamıştı.

"Bak, buradayım, yaşıyorum. Kendine gel." Yanaklarımı ellerinin arasına almıştı.

"Yaşıyorsun!" diyerek gerçek olup olmadığımı anlamak ister gibi yüzümü okşuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yaşıyorum."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp öpücükler bırakırken her öpücüğünün arasında, "Yaşıyorsun!" deyip durdu. Alnımı alnına yaslayıp, "Evet, yaşıyorum," dedim.

"Ama sen... sana seslendim cevap vermedin."

"Kafana silah dayadılar. Eğer sana cevap verseydim seni öldüreceklerdi. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Tekrar öptüğümde bu sefer hemen geri çekilmedim. Arkamızda duyulan silah seslerine aldırmadan, burada koca bir kargaşanın içinde değilmiş gibi hareket ediyorduk. İki gün boyunca yaşadığım işkenceler, açlıklar, susuzluklar gözümde silinirken, beni kaçırttığı gün, benim karşı koyduğum günler, yaşadığımız her kötü an, nişan günümüz film şeridi gibi kafamın içinde akarken, öpüşüne karşılık veriyordum. Zaman ne gösterir, neler yaşatır bilmiyorum ama şu an yaşamak istediğim sadece dudaklarımda hissettiğim dudakları ve dokunuşlarıydı. Bizim gerçek hikâyemiz burada, rutubet kokan pis bir depoda başlamıştı.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onüçüncü Bölüm

Polis arabasında, Sarper'in omzuna başımı koymuş beklerken depodaki son adamı da tutuklayıp arkamızda duran büyük arabaya oturttular. Bora ön koltukta otururken bir şey söylemeden bir sağa bir sola koşan polisleri izliyordu.

Sarper, parmaklarını parmaklarıma geçirdikten sonra elimin üst kısmını dudaklarına götürdü ve öylece bekledi. Öpmedi ama derin nefes aldı. Dudaklarına değen küçük kesikler dikkatini çekince, elimi dudaklarından uzaklaştırdı. Boşta kalan elinin işaret parmağını kesikler üzerinde gezdirdi.

Gözlerini elimden ayırmadan, fısıldayarak, "Hepsi geçecek," dedi. En azından zincir yüzünden oluşan kesikler ve ayağımda oluşan morluklar geçecekti. Peki, üst üste gelen kemer darbeleri? İzleri kalacaktı, hem bedenimde hem ruhumda. Geçmeyecekti. Acımayacaktı ama hep kalacaktı, bana bir zamanlar kardeşim dediğim insandan kalan bir mirastı o izler. Zorla da olsa gülümseyip, "Geçecek," dedim. Bora sonunda dayanamayarak, "Susayım susayım diyorum ama dayanamıyorum. Eliz aklından ne ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çiyordu! Nasıl bize haber vermeden kaçıp gidersin?" dediğinde sesinde öfkeden çok korku vardı.

Sarper cevap vermeme fırsat vermeden kendisi söze karışarak, "Bora, bunları sonra konuşalım. Görmüyor musun halini?" dedi.

Bora bu sefer, "Hastaneye de gitmek istemiyor!" diye isyan ederken kafamı Sarper'in omzundan kaldırıp, "Sevgili eniştem eve doktor getirir diye düşünmüştüm," dedim ortamdaki gerginliğini biraz da olsa yok etme umuduyla. İstemeden de olsa gülümseyerek bana baktığında ben de gülümseyerek karşılık verdim. Uykusuz kaldığı gözaltındaki morluklardan belli oluyordu.

"Benim gazabımdan kurtulabilirsin ama yanında oturan Bay Kahraman bile seni Zeyno'nun elinden alamayacak," dediğinde gülümsemem kayboldu. Bora yüzümün aldığı şekle kahkahalarla gülerken bir polis memuru şoför koltuğuna oturdu ve arkasını döndü.

"Hastaneye gitmemek konusunda kararlı mısınız, Eliz Hanım?" diye soran genç polise, "Evet. Burada daha fazla durmak istemiyorum, ne zaman gideceğiz?" diye sordum.

"Şimdi çıkıyoruz. Karakolda ifadeniz alındıktan sonra arkadaşlar sizi evinize bırakacaktır," derken arabayı çalıştıran polise itiraz edecektim ki Bora benden önce davranıp, "İfade işini biraz ertelesek. İlk önce doktora görünmeleri gerekiyor," dedi.

Aslan eniştem benim! En az otuzlu yaşlarında görünen polis, arkasına dönüp bize baktıktan sonra gülümseyip, "Bunun için bir şeyler yapabilirim," dedi. Kahverengi gözleri, siyah kıvırcık saçlarıyla oldukça sempatik görünen bu polis memuruna gülümseyerek karşılık verdim. Kafamı cama çevirdiğimde tanıdık sarı saçlar gözüme çarptı. Aysun'un daha arabaya bindirilmediğini ve eline kelepçe takıldığını gördüm. Polis tam arabayı hareket etti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

receği sırada oturduğu koltuğun başlığını tutarak, "Bana bir dakika izin verir misiniz?" dedim. Bora sorun olup olmadığını anlamak için arkasını dönüp yüzüme baktığında ben çoktan arabanın kapısını açmış ve dışarı çıkmıştım. Bileğimdeki morluklar, o pis yerden ve vicdansız insanların elinden kurtulmanın verdiği rahatlığı bozmak adına sızlamaya başlamıştı. Sol ayağım sağ ayağıma nazaran daha iyi durumda olduğu için sağ ayağıma baskı yapmamaya çalışarak topalladım. Aysun, ona doğru yaklaştığımı gördüğünde duruşunu dikleştirdi. Korkuyordu ama gururundan ödün vermeyip, korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu. Korkmalıydı. Arkamdan Sarper'in adımı seslenmesine aldırmadan Aysun'un önünde durdum ve bileğindeki kelepçelere baktım.

Gülerek, "Ait olduğun yere gittiğin için bu kadar üzülme, Aysuncuğum," dedim. Aysun bir şey demeden kıstığı gözleriyle yüzümü incelerken, sinirden kızarmaya başlayan yanağına bütün gücümle tokat attım, hatta öyle hızlı vurdum ki elimin uyuştuğunu hissettim. Kafası yana düşerken sarı saçları yüzünü göremeyeceğim şekilde önünü kapattı. Kahkaha atarak yüzünü tekrar bana çevirdiğinde saçlarını savurdu. Dudağının kenarındaki kanın küçük bir kısmını diliyle yalayıp psikopatça gülümsedi.

"Senin bana bıraktığın bu yaranın sızısı sadece bugün sürecek ve kaybolup gidecek. Ama benim sana bıraktığım izler hayatının bütün anında seninle kalacak."

Baldırlarımın yanında sıktığım yumruklarımı, her zaman küçüklüğünden dolayı özendiğim burnunun ortasına vurup paramparça etmek istesem de bunu yapmadım.

"Dua et de hapishane köşelerinde ruhunda kapanmayacak yaralar açmasınlar, Aysun."

Vurmaktan beter ettiğim bu sözleri anlamış olacak ki yüzündeki sinsi sırıtış sildi. Arkamı dönüp birkaç adım ötemde durmuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beni bekleyen Sarper ve Bora'nın yanına doğru yürürken Aysun'un, "Senin peşini bırakmayacağım, Eliz! Seni pişman edeceğim," diyen haykırışlarını duymazlıktan geldim. Çıktığım polis arabasına tekrar binerken Sarper yine yanıma oturdu ve "Eliz hatırlat da seni çok fazla sinirlendirmeyelim," dedi.

Bora ön koltuktan arkasına dönüp, "Gerçekten. O nasıl tokattı öyle! Elinin rüzgârının sesini duydum resmen!" deyince gülümsedim. Araba hareket etmeye başladığında Sarper'in omzunda yerimi alıp gözlerimi kapattım. Elli beş dakikalık bir mesafe ile Antalya dışındaydık. Bu yolun hemen bitmesi içinde tek seçenek uyumaktı. Sırtımdaki yaralar kendini unutturmayıp sızlarken tepki vermemek için kendimi sıktım. Sarper'in üzülmesini istemiyordum, zaten kendini suçlu hissediyordu yeterince. Ortamdaki sessizlik ve Sarper'in saçımı okşayan eli beni uykuya iterken Bora'nın çalan telefonu ayılmama sebep oldu fakat gözlerimi açma gücünü kendimde bulamıyorum.

"Efendim?" Üzerimdeki sersemlik nedeniyle tanıyamadığım ince sesli kadın karşı tarafta hızlı hızlı konuşuyordu.

"Evet, evet. Çıktık yola geliyoruz. Siz Orhan amcayı aradınız mı?"

Yine ince ses bir şeyler anlattıktan sonra, Bora, "Tamam, yaklaşınca haber vereceğim. Görüşürüz," diyerek telefonu kapattı.

Sarper'in eli saçımda gezinirken uyuduğumu sanıp fısıldayarak konuşmaya başladı: "Zeynep miydi?"

"Yok, annem. Neredeyiz diye soruyor."

Arkamızdaki polis arabaların siren sesi gittikçe yakınlaşırken Sarper sesleri duymamam için kulağımı kapattı. Aklıma depoda geçirdiğimiz son dakikalar gelince gözlerimi açıp kafamı Sarper'in omzundan çekmemek için zor tuttum. O zaman bu kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

utanmamıştım ama şimdi ayak parmaklarıma kadar kırmızı hale gelebilirdim. Yaşadığımız duygu yüklemesi korkudan kaynaklı mıydı yoksa dışa vurabilmem için böyle aksiyon dolu ortam mı bekliyordu bilmiyorum ama düşündükçe utanıyordum. Sarper'i öpmüştüm hatta bir kere değil, birkaç kere! Bora'nın çalan telefonu tekrar sessizliği bozduğunda telefonu açmadan önce, "Çınar arıyor," dedi.

Sarper, "Ver bana," dediğinde elini Bora'ya uzattığını kıpırdayan bedeninden anlamıştım. Telefonun melodisi durunca Sarper konuşmaya başladı: "Alo, Çınar."

Kulağıma yakın olan telefon sayesinde bu sefer karşı tarafın ne dediğini net şekilde duyabiliyordum: "Delirdin mi, oğlum, sen! Niye polisleri beklemiyorsun! Ya ikinizi de bir şey olsaydı!"

Çınar telefonun diğer ucunda sinirden köpürürken Sarper onun dediklerini umursamadan konuşmaya başladı: "Bulabildiğin en iyi avukatları buluyorsun. Ne kadar para isterlerse iki katını teklif et ve o şerefsizlerin en ağır cezayı almalarını sağlasın," derken cümlesinin sonuna doğru siniri artmıştı.

Çınar arkadaşının sinirli olduğunu anlamıştı ve daha fazla üstüne gitmemek adına az önce kullandığı ses tonundan daha sakin tonla, "Tamam, sen o işi merak etme. Siz neredesiniz?" dedi.

"Az kaldı."

"Eliz nasıl?" diye sordu Çınar'ın yanında sesini duyurmak için bağıran Songül.

"Çok hırpalamışlar. Şimdi uyuyor."

Çınar, "Tamam, biz size geçiyoruz, orada görüşürüz," dedikten sonra cevap beklemeden telefonu kapattı. Başım tekrar hareketlenince Sarper'in telefonu Bora'ya geri verdiğini düşündüm.

"Çok önemli bir şeyi yok gibi görünüyor Eliz Hanım'ın."

Yola çıktığımız andan itibaren ilk defa konuşan polisin varlığını unutmuşum resmen. Sarper histerik şekilde gülünce, sinirini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

polisten çıkarmaması için dua ettim ve kolumu beline sardım. Kasılmış bedeni gevşeyince istediğimi elde etmiştim. Bir adamın üzerinde böyle etki yaratmak hoşuma gitmişti açıkçası.

"Kemerle dövmüşler."

Bunu duymak bile yeniden kemerle dövülüyormuşum gibi hissettiriyordu. Yanmaya başlayan gözlerim, gözyaşların habercisiydi. *Olmaz, şimdi ağlama. Şimdi olmaz.* Biraz daha uyuyor taklidi yaparsam konuşmaya devam edeceklerdi ve ben gözyaşlarımı bir daha geri gönderemeyecektim. Her cümlelerinde o anları tekrar yaşıyormuş gibi olmaktansa sözlerimi açıp, yeni uyanmış gibi yaparak avucumun içiyle gözlerimi kaşıdım.

Sarper, "Rahatsız mı oldun, güzelim? Ayaklarını uzat istersen?" derken kafamı sallayıp beline daha çok sarıldım. Başımın tepesine dudaklarını koyup öyle dururken pislik içinde kalan saçlarımın ne kadar kötü koktuğunu ve kötü göründüğünü düşününce kafamı çektim.

"Çok kirli, dudaklarını koyma," dedim. Eliyle kafamı tekrar omzuna yerleştirirken dediğimi dinlemeyip dudaklarını tekrar saçlarımın arasına yerleştirdi. "Sen ve kızımızın kokusu, bana dünyadaki en güzel koku gibi geliyor."

Gülümsedim.

Göz kapaklarıma uğrayan uykuya yenik düşüp, bu sefer gerçekten uyuduğumda birinin beni dürtmesiyle uyandım. Tanıdık evin bahçesine girerken şaşkınlıkla Sarper'e baktığımda, "Sadece beş dakika uyudum. Uçtuk mu Allah aşkına?" dediğimde gülerek, "Yarım saattir uyuyorsun, hayatım," diye cevap verdi.

Araba bahçede durunca evin kapısı açıldı ve aklıma gelip gelemeyecek olan herkes bahçeye akın etti. Polis gülerek, "Epey seveniniz varmış, Eliz Hanım," dediğinde ailemi görmemle hâkim olmaya çalıştığım gözyaşlarım galip gelip tek tek yanakla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rımdan akmaya başladı. Arabanın kapısını açıp indiğimde kimse tepki vermeden yüzüme bakıyordu. Sokak lambalarının ve ay ışığının yardımıyla herkesin yüzüne baktım. Annem, babam, babamın kucağında duran Peri, Zeyno, Peroş, Okan amca, halam, Beril, bastonundan destek alan Şaziş, Okan amca, Suzan teyze, Selim, Hacer abla, Aksel, Toygar, Çınar, Songül, Sarper'in şirketten diğer arkadaşları...

Bakışlarım annemi bulunca titreyen dudağını görmek neredeyse çığlık atmama neden olacaktı. Bu kadar insanı bu hale getirdiğim için kendimden nefret ediyordum. Nasıl bir çocukluk yapmıştım ben? Destek almak için tutunduğum kapıyı bırakıp küçük adımlar atarak yürümeye çalıştım. Hepsinin yüzündeki korku elle tutulur cinstendi. Hele Peri, kim bilir ne kadar ağlamıştı ki gözleri kızarmış, gözaltları morarmıştı. Ayaklarım bana ceza verir gibi bedenimi taşımayı reddediyordu. Bir adımımda daha sendelediğimde arkamda duran Sarper ve Bora yanıma gelip iki kolumu da tutarak ayakta durmamı sağladılar. Kimse neden tepki vermiyordu? O kadar kötü halde miydim?

Sarper'e bakıp titreyen ve kısık sesimle, "Neden kimse konuşmuyor? Çok mu kötü görünüyorum," diye sordum. Yerinde durup, bütün vücuduyla bana döndü.

"Hayır, sadece yorgun görünüyorsun. Bir de dudağının kenarında küçük bir yara var o kadar," dedi içimi rahatlatmak istercesine. Peki bileklerim, sırtım, üzerimdeki pislik? Sadece yüzüme böyle tepki verdiklerine göre sırtımı gördüklerinde ne olacaktı? Annem ne hale gelecekti?

Gözlerim kararmaya başlayıp, ayaklarımın daha fazla beni taşımayacağını anlayınca, "Sarper, iyi değilim," dedim. Ne olmuştu şimdi! Kendime gelmeliydim, ailemin karşında bu durumda olmamalıydım, onları daha fazla üzmemeliydim. Daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazla dayanamayıp bilincim kapanırken havalandığımı hissettim ve artık herkesin konuştuğunu duydum. Ondan sonrası kocaman boşluktan ibaretti.

Gözlerimi araladığımda açık pencereden içeri giren güneş ışığı yatağımın karşısında dizili duran kadınların yüzüne yansıyordu. Oturur pozisyona geçmek için kıpırdandığımda bileğime bağlanmış sargı bezlerini görünce kaşlarımı çattım. Bunları ne zaman bağlamışlardı? Kaç saattir baygındım? Sırtımdaki yaraları da görmüşler miydi? Hepsinin yüzünü yaralarımın ne kadarını gördüğünü anlamak için tartarken Şaziş yatağımdan kalkıp, bastonunu bana doğru salladı.

"Sen hele bi ayaklan, bir da ben döveceğum seni!"

Gülmek istesem de sırasının olmadığını biliyordum. Sırtımı yatak başlığına yasladığımda hissettiğim acı ile yüzümü buruşturdum.

Zeyno oturduğu pencere pervazından kalkıp, "Sırtında da mı yaralar var, doktor muayene sırasında yanına girmemize izin vermedi," diye sordu. Galiba Sarper istemişti böyle olmasını. Konuyu dağıtmak için etrafı incelerken hâlâ kirli kıyafetlerle olduğumu görünce kafamın üstünde ampul parladı.

"Üzerimi değiştirmezsem bu kıyafetleri kazımak zorunda kalacağız," dediğimde Şaziş bastonundan destek alarak, "Haydi biz aşağıya inelum, Eliz de üstünü değişip gelsun," dedikten sonra bastonun zeminde bıraktığı tok sesler eşliğinde odadan çıktı. Halam ve Beril peşinden giderken, yanımda sadece Songül, Derin ve Zeyno kalmıştı. Annem neredeydi bilmiyorum ama şu an burada olmaması iyiydi.

Derin gülümseyip bana bakarak, "Ben de ineyim, aşağıda yardım edilecek bir şeyler vardır belki. Annenler yemek yapıyordu," dedikten sonra o da çıktı. Zeyno yanıma gelip kalkmam için yardım ederken Songül de diğer elimi tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kızlar, iyiyim ben," desem de Zeyno'nun bana attığı kötü bakışların sonunda sustum. Odamda olan banyoya yürürken ayak bileğimin acısının biraz da olsa dinmiş olduğunu fark ettim. Beyaz babet çoraplarım griye dönmüştü resmen.

"Bu halde beni yatağa mı yatırdınız Allah aşkına!"

Pantolonumun belirli yerlerinde kurumuş kumlar vardı. Belirli yerlerin ipleri çıkmıştı. Sarı tişörtüme bir şey demek istemiyordum. resmen facia örneğiydi.

Zeyno sabır çekerken Songül gülerek, "Sarper sana dokunmamıza izin vermedi," dedi. Neden izin vermediğini görseniz, siz de izin vermezdiniz herhâlde.

Banyonun tanıdık kokusu burnuma dolunca arkadaşlarımın ellerinden kurtulup yavaş hareketlerle önlerine geçtim ve yüzümü onlara döndüm.

Önceden tedbir amaçlı, "Göreceğiniz şeyin sonunda çığlık atıp da milleti başımıza toplamayın. Özellikle anneme sindire sindire göstermemiz lazım yoksa Aysun'un yapamadığını ben yapar, kadını kalpten gönderirim," dediğimde öncelikle birbirlerine bakıp, sonra aynı anda, "Tamam," dediler. Ne dediğimi anlamadıkları açıkça yüzlerinden okunuyordu. Sarı tişörtümün eteklerini tutup yukarı kaldırdım. Kollarımdan çıkardığım tişörtü küvetin yanına atarken, kızların yüzüne baktım. "Onu çöpe atın," diyerek tişörtü göstersem de merakla vücudumu inceliyorlardı. Bir şey görmeyi bekliyorlardı. Yavaşça sırtımı döndüğümde sırtıma dökülen saçlarımı sol omzumun üzerinden öne aldım.

"Hi!"

Şaşkınlık nidaları banyoda yankılanırken yüzlerini görmek için omzumun üzerinden arkama baktığımda acıma duygusuyla sırtıma bakan yüzleri görmeyi bekliyordum fakat gözlerinden yaşlar akan annemi görmeyi beklemiyordum. Hızla önüme dö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüp elime gelen ilk havluyu bedenime sardım. Zeyno gözlerinden dökülen yaşları sildikten sonra daha fazla dayanamadı ve banyodan çıktı. Songül'e bakıp, "Peşinden gider misin?" diye rica ettiğimde Zeyno'nun peşinden gitti.

Annem hâlâ kapının eşiğinde durmuş ağlarken küçük adımlarla yanına yürümeye başladım.

"Anne?" dedim cevap vermedi. Tekrar, "Anne?" dedim ama yine cevap vermedi. Gözlerini, gözlerimden ayırmadan ağlıyordu. Sarındığım havlunun ucunu sıkarken yerimde durdum. Sonunda tepki verip bir adım attığında, "Arkanı dön," dedi. Kafamı sağ tarafa eğip, "Anne yapma," dedim.

Sesini yükseltip, "Arkanı dön!" diye bağırdığında yerimde sıçrayarak arkamı döndüm. Havluyu sırtımdan ayırmak istemesem de annemin titreyen elleri bu isteğimi geri planda bırakarak yaralarla dolu sırtımı meydana çıkardı. Tepkisini bekledim. Ama susuyordu. Ne de ağzından tek kelime dökülüyordu ne de ağlama sesi... Sadece susuyordu. Birkaç saniye bu sessizlik sürünce neler olduğuna bakmak için arkamı dönecektim ki yaraların üzerinde hissettiğim hafif baskı inlememe neden oldu. Yaralara dokunuyordu.

Annem sonunda konuşurken, "Su toplamışlar," dedi ağlamaklı sesiyle. Biraz olsun içini rahatlatmak için, "Çok acımıyorlar. Az önce beklemediğim için ürktüm," dedim. Yalan söylediğimi anlamış, "Yalan söylemeyi başaramıyorsun," deyip gülümsemişti.

Daha fazla ona işkence etmemek için arkamı döndüm.

"Sen beni tutuyorsun ve ben aşağıdaki ziyafete geç kalıyorum, anne!" diye şakayla sitem ederken annemin yanağından akan tek gözyaşını başparmağımla sildim.

Ciddi anlamda acıktığımı şu an hissediyordum. Kuru ekmek ve su içmekten perişan olmuştum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi sen aşağıya in. Hazırladığınız yemeklerden bir tabak hazırla ve tabağıma Aksel'in dokunmasına izin verme."

Annem gülünce ben de güldüm. Zeyno banyoya girdiğinde avucunun içiyle burnunu silerek kızarmış gözlerini kısarak gülümsedi. "Hadi, Zeliş Hatun, ben pasaklı kızını temizleyeyim. Sen de bizi aşağıda bekle."

Annemin itiraz edeceğini düşünüp omuzlarından tutarak banyodan dışarı çıkartırken, "Merak etme, bütün pisliklerden arındıracağım kızını," diyerek esprilerle ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Ama nafile. Annemin burada gülse, aşağıya indiğinde dizlerini döverek ağlayacağını biliyordum.

Büyük uğraşlarla annemi odadan çıkaran Zeyno yanıma gelerek yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Dua et yaralısın. Yoksa seni öldürürdüm."

Gülümseyip, "Biliyorum," dedim.

Yaralarıma dikkat edip sarılırken ellerini omuzlarımın üzerine koydu. Kollarımı beline sararken hadi Zeyno ıstırabından da yırttık, diye düşünmeden edemedim.

"Sakın bir daha böyle aptallık yapma."

"Yapmam. Zaten Aysun ve ona yardım eden herkes hapse girecek. Sarper bu işin peşini bırakmaz," dediğimde geri çekilerek yüzüme baktı ama ellerimi bırakmadı.

Dudaklarını büzüp, "Sen kaybolduğunda ruh gibi dolandı ortalıkta. Ne doğru düzgün yemek yedi ne uyudu," dediğinde içim acımıştı. Bunları biliyordum ama biri yüzüme söylediği zaman sanki biri kalbimi avuçlarının içinde sıkıyormuş gibi hissediyordum.

"Beni vurduğunu sandığında öyle hale geldi ki, Zeyno, resmen kalbimi ayaklarıyla çiğnediler," dedim. Olayı bilmediği için anlamamıştı ama soru da sormamıştı. İyi de olmuştu, olanları anlatmak için hazır hissetmiyordum kendimi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve biz..." dedikten sonra utanıp kafamı eğdim. Gülüyordum.

"Ve siz..." dedi Zeyno devam etmemi beklerken. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda hâlâ güldüğüm için anlamıştı. "Oha! Siz artık gerçekten şey misiniz? Şey... Sevgili?"

Heyecanla kafamı sallayıp onaylarken elimi bırakıp kollarını havaya kaldırdı.

"Yüce Rabbim, sen nelere kadirsin," derken sırıtıyordu.

Koluna vurup, "Banyodasın aptal, çarpılacaksın," dediğimde kollarını indirdi.

"Demek sizin sınavınız da buymuş, gardaş. Ben ondan hoşlanıyorsun dediğimde epey kalaylamıştın ama neyse, ne demişler: Doğru diyeni dokuz köyden kovarlar."

Yanımdan geçerken gülüyordu. Sıcak suyu açıp kontrol için elini suyun altına soktuğunda klozetin üzerine oturdum ve toz kir içinde kalan pantolonumu bacaklarımdan kaydırarak çıkardım.

"Bandajları aç, ıslanmasın. Banyodan sonra krem sürer tekrar bağlarız," dediğinde onaylayıp hem el hem ayak bileklerime bağlanan bandajları sökmeye başladım.

"Sarper beni görmeye gelmedi."

"Haldun amcanın zoruyla uyudu. Yoksa adam uykusuzluktan öldü diye manşetlere düşecekti."

Uyku dediğinde, kollarımın arasında titrediği anlar aklıma gelince ürperdim. Bu düşünceleri kafamdan atmalıydım. Yoksa atlatamayacaktım yaşadıklarımı.

"Isındı su, gel," deyip küvetin yanından çekilen Zeyno'ya bakarak, "Cidden sen mi yıkacaksın?" diye sordum.

Islanan ellerini yüzüne sürmemek için bileğiyle önüne gelen saçlarını geriye atarken, "İlk önce öyle düşünmüştüm ama o yaraları gördükten sonra canını acıtırım diye korkarım. Sen yıkan ben de klozetin üzerinde oturur seni beklerim," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi devirip, "Çok büyük şeylermiş gibi davranma, Zeyno. İyiyim ben," dediğimde kaşlarını çatarak elini beline yerleştirdi.

"Çok büyük şey değil mi? Sen halini, özellikle sırtını gördün mü hiç!" Hiç aynaya bakmadığım için şu an ne durumdayım bilmiyordum, aslında bilmek istediğime de emin değildim.

Kafamı çevirdiğimde aynaya takılan gözlerimle yansımamı gördüğümde çığlık atmamak için ağzımı kapattım. Suratımın her yerinde siyah siyah kirler vardı. Dudağımın kenarında küçük ve acısını hissettirmeyen bir yara vardı. Yüzümden göğüslerime inen kir tenimin rengini değiştirmişti. Saçlarım ise Arapsaçına rakip olabilirdi. Sırtımı görmek için yan döndüğümde gözlerime biriken yaşlar görüşümü engelledi. Üst üste gelen darbelerden dolayı yer yer morluklar ve şeritler haline kabarmış kızarıklıklar vardı. Bazı çizgilerin kesişen yerleri su toplamıştı. Binde bin, izleri kalacaktı!

Dünya haritasına dönmüş sırtımı daha fazla görmemek için sırtımı aynaya döndüğümde yanaklarımdan süzülen yaşları pis elimin tersiyle sildim. Sağ bacağımı kaldırıp küvete girdiğimde sol bacağımı da içeri sokup kabinin kapısını kapattım.

"Sen o kirden arınana kadar ben seni burada bekleyeceğim," diyen Zeyno'nun klozete oturan gölgesini görebiliyordum. İç çamaşırlarımı çıkarıp kenara bıraktığımda sıcak suyun altına girdim. Gerilen kaslarım gevşerken, sırtımdakiler acıyordu ama dayanılmayacak derecede değildi. Islanan saçlarım kirden ve yağdan dolayı olan ağırlığını kaybederken köşede duran şampuanla köpürttüm.

"Nasıl oldu? Yani nasıl başladınız ilişkinize?" Beklemekten sıkılmış Zeyno utanç verici sorularını peş peşe gönderirken ellerim köpüren saçlarımın arasında kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu öptüm!"

Dur, ne! Bunu söylemeyecektim!

"Ne!" diye cırlayan Zeyno, sonradan ses tonunu düşürüp, "Öptün mü?" dedi.

Sorusunu duymazlıktan gelip saçlarımdaki köpüğü durulamak için suyun altına girdim. Tekrar şampuanı saçlarıma dökerken Zeyno kabinin buzlu camına vurdu.

"Cevap versene, kız!"

Söyleyebileceğim en saçma şeyi söyleyip, "Uyudum ben," dedim.

"At mısın sen geri zekâlı. Soruma cevap ver hadi."

Öyle cevaba, böyle cevap.

"Kızım rahat bırak da yıkanayım!"

"Tamam. Şimdi kaçabilirsin ama sonra, asla!"

Sorularının cevabını vermeden asla rahat bırakmayacağını biliyordum ama en azından cevaplar için zaman kazanmıştım. Yaşadıktan sonra dile getirmek utandırıyordu, ama Zeyno için bu bir anlam ifade etmez. Her şeyi noktasına virgülüne kadar merak ederdi, hiç demiyor ki bu kız utanıyor mu, çekiniyor mu diye. Gıcık! Köpükleri durulayıp içimin rahat etmesi için tekrar köpükledim.

"Eliz?"

Sarper'in banyonun dışından gelen sesiyle gözlerimi açtığımda refleksle göğüslerimi kapatmak için kollarımı vücuduma sardım.

Ne yapıyorsun salak! Seni nasıl görsün? Yaptığım salaklığı fark edip kollarımı vücudumdan ayırıp kabinin kapısını aralayıp kafamı dışarı uzatıp Zeyno'ya baktım.

Pis pis gülüp kaşlarını kaldırıp indiriyordu. "Sevgilin kırklanıyor, enişte. Sonra gel." Zeyno halimizle eğlenirken, kafamı içeri sokup kabini kapattım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, iniyorum. Sizi bekliyoruz yemek için."

Saçlarımı son kez yıkayıp duvara küçük şirin kancayla asılmış turuncu lifi aldım. Kancayı görünce havada asılı olan ellerim, gözümün önünde şimşek gibi çakıp kayboldu. *Düşünme, Eliz, düşünme. Bitti.* Lifin üzerine papatya kokulu duş jelini döküp ellerimin arasında köpürttüm.

"Kız çabuk, ağaç oldum."

Köpüklü lifi boğazıma bastırırken, "Beklemek isteyen sendin, hatun. Gideydin!" dedim.

Vücudumdaki kirden arındığıma emin olduğumda banyodan çıkıp odaya gittiğimde dolabın içinden sırtımı kapatacak, bol kısa kollu tunik gömleği ve siyah taytımı çıkarıp yatağın üzerine attım.

Çekmeceden iç çamaşırlarımı da çıkarttıktan sonra yatağa oturmuş Zeyno'ya, "Sen in, ben giyinip geliyorum. Bandajları yemekten sonra bağlarız," dediğimde onaylayıp odadan çıktı. Hızla kıyafetlerimi giyip, saçımdaki havluyu çıkarttım. Karışan saçlarımı tarakla tararken hâlâ su damlıyordu. Hava sıcak olduğu için pek umursamayıp köşede duran parmak arası terlikleri giyip banyoya girdim. Lavabonun üstüne bıraktığım bandajları alarak odadan çıktım. Hızlı yürüdüğüm için bileğim acıyınca adımlarımı yavaşlattım. Merdivenlerden inerken Serpil, elinde soğuk su dolu sürahiyle bahçeye çıkıyordu. Onun da benim kurtulmam için dua ettiğini hayal edince güldüm. Hiç sanmıyordum böyle duyarlı biri olacağını. Ama beni kimin kaçırdığını öğrendiğinde yüzünün aldığı ifadeyi görmek isterdim. Cidden, Aysun'dan haberi olmayanlara ne söylemişlerdi?

Bahçeye çıktığımda herkesin keyfi yerindeydi. Kaç kişinin olduğunu bilmediğim masa, kocaman kumaştan şemsiyeyle güneşten korunuyordu. Mustafa amca ve Okan amca muhabbet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ederken babam onları dinliyordu. Şaziş Sultan, halam ve Beril'e bir şeyler anlatırken Peroş ve Suzan teyze onlara kahkahalarla gülüyordu. Aksel, Derin'le sohbet ederken, yanlarına oturmuş Yeliz her zamanki memnuniyetsiz suratıyla önündeki tabağa bakıyordu. Çınar ve Sarper kendi aralarında konuşurken, Bora'yla Samet, Batuhan'a bakıp gülerken Batuhan sinirle arkadaşlarına bakıyordu. Songül ve Zeyno sessizce etrafındakileri izlerken, arkası bana dönük annem, Hacer abla ve Peri'nin ne yaptıklarını tam olarak göremiyordum. Peri'nin arkasında durup, küçük yüzünü ellerimin arasına alıp yanağına uzun, hasret dolu öpücük bıraktım. Kokusunu özlemiştim.

Peri heyecanla yüzüme bakarken yanında duran boş sandalyeye oturup ona doğru döndüm. Küçük kollarını sarılmak için öne uzatırken eğilerek kollarının arasına girdim. Sırtıma doladığı elleri canımı yaksa da ses çıkarmadan yüzümü buruşturdum. Sarper'in gözleri gözlerime değerken yüzümdeki acı ifadeyi silerek gülümsedim.

"Seni özledim, anniş. Kaza yaptığını öğrendiğimde çok korktum."

Kaza? Afallasam da bozuntuya vermeden ellerimi Peri'nin saçlarından geçirdim.

"Ben de seni çok özledim, güzelim," dedikten sonra daha fazla gerilen sırtımın acısına dayanamadığım için geri çekildim. Gülümseyerek çenesini tutarken, "Şimdi kahvaltımızı yapalım, sonra yine sarılırız," deyip göz kırptım.

Şaziş beni fark etmeyen aile bireylerine, "Eliz de induğune göre haydi afiyet olsun," diyerek herkesin bana bakmasına sebep oldu. Ben iyiydim ya Şaziş, niye böyle yaptın ki.

"İyi misin, kızım, ağrın var mı?"

Okan amcanın sorusuyla gülümseyip, "İyiyim. Ağrım da yok," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sofrada çatal bıçak sesleri yükselmeye başladığında önümde duran tabağa baktım. Gözlerim parladı. Cennetteydim! Krep, poğaça, sosis, patates kızartması... Gözlerimi kapatıp açtığımda önümde duran tabak kaybolmuş, yerine kuru ekmek olan bir tas gelmişti. Yüzümdeki gülümseme silinirken kendime gelmeye çalışıyordum. *Bunlar zihninin sana oyunları, Eliz, bırakma kendini. Bırakma kendini!* Gözlerimi sımsıkı kapatıp bu görüntünün kaybolması için bir süre bekledim. Gözlerimi tekrar açtığımda dolu tabak belirdi önümde. Sadece hayal ürünü, sadece hayal ürünü.

Boğazımın kuruluğunun gitmesi için önümde duran kahveye uzandığımda annem elime vurarak kahve fincanını çekti, portakal suyu dolu bardağı elime tutturdu. Gülerek ağzıma götürdüğüm bardağı dudaklarıma dayadığımda sanki aylardır su içmiyormuşum gibi kana kana içtim. Bardağı masaya bıraktığımda yarısını bitirmiştim bile. Çatala batırdığım peyniri ağzıma götürürken alnıma çarpan küçük şey tabağıma düştü. Ne olduğuna baktığımda yeşil zeytin olduğunu gördüm. Hiç sevmezdim! Kimin attığına baktığımda çaprazımda bütün sinsiliğiyle gülen Aksel'e gözlerimi kısarak baktım. Attığım bakışlara aldırmadan bir zeytin daha atınca, "Aksel seni öldürürüm!" dedim.

Şaziş halimize bakıp, "Çarpilecaksin, deli oğlan!" dediğinde kafamı sallayıp, "Zaten çirkinsin, hepten çirkin olursun!" dedim. Külliyen yalan elbette!

"Ben mi çirkinim? Ben?" İşaret parmaklarıyla kendini gösterirken Derin bana sorulan soruyu fark etmeden kendi cevapladı: "Öyle yakışıklısın ki!"

Düşündüğü şeyi sesli söylediğini anlayınca mavi gözlerini kocaman açarak etrafına baktı. Herkes onu utandırmamak için tabağıyla uğraşıyormuş gibi yapsa da bıyık altından gülüyordu. Aksel tabii daha da utandırmak için öküz gibi kızın yüzüne bakarken Derin'in şu an ölmek için dua ettiğini duyabiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babam olayın üstünü kapatıp Derin'i kurtarmak için öksürürken bütün dikkatleri üstüne çekti. "Sarper?" deyip elindeki çay bardağını masaya bırakırken, Sarper de babama, "Buyurun, Haldun Bey," dedi.

"Öncelikle şu resmiyeti artık bırakıp bana baba diyebilirsin," deyip yerinden kıpırdanırken bu söylediği şeyle gurur duymuştum.

Sarper gülümseyip, "Peki baba," dedi baba kelimesine vurgu yaparken.

"Her şey yoluna girdiğine göre, biz iki güne Trabzon'a gideriz. Eliz'i de yanımıza alacağız. İznin olursa, Peri'yi de götürelim."

Sarper'e baktığımda yüz ifadesinden bu fikrin hoşuna gitmediğini anlamıştım ama hemen toparlanıp gülümsedi. Cevap vermeden bana bakarken ben de Peri'ye baktığım. Babamın bu fikri hoşuna gitmiş olacak ki, gülüyordu. Ama benim pek hoşuma gitmemişti. Neden bana sormamışlardı ki?

Annem, "Sen de bize eşlik edebilirsin istersen, sormana bile gerek yok," dediğinde babam da annemi onaylamak için, "Tabii ki," dedi.

"İşlerimi yeteri kadar aksattım, teklifiniz için teşekkür ederim ama üzülerek reddetmek zorundayım." Yerinde kıpırdanıp istemeye istemeye, "Ve tabii ki Peri sizinle gelebilir," dedi. Sarper'in arkadaşları beni Peri'nin gerçek annesi olarak bilirken, Şaziş, Beril ve halam benim manevi annesi olduğumu biliyordu. Yani izin alma konusu kimseye garip gelmemişti.

Sarper, "Ama beni onlardan çok uzak tutmamanızı rica ediyorum," diyerek şakayla karışık gerçeği dile getirirken karşımda oturan Zeyno öne doğru eğilip, "Sonuçta yeni kavuştu sevdiceğine," dedi fısıldayarak. Masanın altından ayağına attığım tekme ile suratını buruşturdu.

Gitme konusu benim de içime sinmemişti ama burada kalsam Trabzon'daki akrabalar için dedikodu konusu olacaktık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun yüzünden en az birkaç gün orada görünmeliydim. Kaldıkları yerden muhabbetlerine devam edenleri izlerken gözlerim, maviliklerde takılı kaldı. Beni izliyordu. Parmağında olan alyans güneş nedeniyle parlarken aklıma gelen şeyle, korkuya kapıldım.

Bacaklarımın üzerinde duran ellerime bakıp boş parmaklarımı görmek gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Masanın altından Zeyno'yu dürtüp bana bakmasını sağladığımda yüzümün halinden dolayı panik yaptı. "Ne oldu, bir yerin mi acıyor?" diye sordu.

"Yüzüklerim! Yüzüklerimi goril almıştı," dedim. Anlamayan Zeyno boş boş yüzüme bakarken dikkat çekmemek için yerimden kalkıp sandalyeyi geri itekledim. Ağladığımı görmemeleri için kimseye bakmadan yürürken annem arkamdan seslendi. Zeyno benim yerime anneme cevap verirken, "Sıkışmış, Zeliş, lavaboya gidip gelecek," deyip olayı kurtardı.

Mutfağa girip kapıyı kapattığımda bar sandalyesine oturdum. Ağladığımı duymamaları için ağzımı kapattım. Açılan kapı ile hızla gözyaşlarımı silerken tanıdık kokuyla silmeyi bıraktığım gözyaşlarım daha çok aktı.

"Güzelim, ne oldu?" diyerek görüş alanıma gelen Sarper ağladığımı görünce korkuyla, "Bir yerin mi acıyor, doktoru çağıralım mı?" dedi. Yanımda durmuş ne olduğunu çalışan adama bakıp, "Özür dilerim," dedim.

"Eliz, korkutuyorsun beni. Ne oldu?"

Gözlerimi önümde duran ellerime çekip, "O goril yüzüklerimi aldı. Engel olmaya çalıştım ama bu sefer dövdü. Özür dilerim, onu engelleyemedim," dediğimde hıçkırıklarım daha çok arttı.

Sarper elleriyle kafamı çekip göğsüne yasladığında, "Bunun için mi ağlıyorsun bu kadar?" dediğinde kafamı salladım.

"Ağlama. Ne olur, bir daha ağlama. Sana bir şey olacak korkusuyla yaşadım her saat. Günü geç dakikalar, saniyeler düşmanım oldu benim. Şimdi sadece iki tane yüzük için ağlama."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onlar sadece yüzük değil! Bana evlenme teklifi ettiğin yüzüktü o, değerliydi."

"Yine evlenme teklifi ederim. Sorun mu sanki?" deyip güldüğünde kafamı geri çekip gülümseyen yüzüne baktım. Tek eliyle yanağımdaki yaşları silerken, "Bu gözyaşları için dünyayı yakarım ben. Sen ağlama, gerekirse o yüzükleri bulurum ben," dediğinde yerimden kalktım. "Sen bana geldin ya, Eliz, yapamayacağım şey yok artık."

Kollarımı boynuna dolarken ben, "Şu an sana sarılamadığım için o adamı öldürebilirim," dedi. Canım acıyacak diye sarılamıyordu.

Geri çekilip yanında duran ellerini tutup arkama doğru çektim. Acının en hafif olduğu yere ellerini yerleştirirken, tuttuğum ellerini çekmek istediğinde engel oldum.

"Canın yanar."

"Oraları acımıyor, merak etme," dediğimde her ne kadar tereddüt etse de elini çekmeyeceğine emin olduğum zaman ellerimi ellerinin üzerinden çektim.

Tekrar sarıldığımda, "Bundan sonra sana sarılmadığım gün olmayacak, söz veriyorum," dedi.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ondördüncü Bölüm

"Hadi, anniş. Uçağa geç kalacağız! Hadi!"

Peri elbisemin eteklerini çekerken, Sarper'den bir süre daha ayrılmamak için ne isteseler yapardım galiba. Uçağın kalkacağını duyuran kadının sesi koridorlarda yankılanırken kollarımı Sarper'in boynundan çekerek, eteğime asılan Peri'ye baktım.

"Anneannemler çoktan gitti, yerlerine oturdu bile!" diyordu belli belirsiz sarı kaşlarını çatarken.

Sarper dizlerinin üzerine çöküp Peri'yi kollarının arasına alıp ayaklarını yerden kesti. "Babayı bırakıp gitmekte ne kadar heveslisiniz, küçük hanım."

Peri çattığı kaşlarını düzeltip, küçük inci gibi dişlerini ortaya çıkartarak gülümsedi ve şirinlik yaparak, "Öyle şey olur mu aşkım babam, seni çok özleyeceğim o yüzden..." dedi ve kulağına eğilerek fısıldayıp bir şeyler söyledi. Peri'nin dediği şeylerle Sarper'in gözleri bir anda açıldıktan sonra daha fazla dayanamayıp kahkaha attı. Bu kadar güleceği ne söylemiş olabilir diye düşünürken Sarper, "Babasını kızı," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Antalya'dan Trabzon istikametine giden üç numaralı peron uçağı için son duyuru!"

Baba-kızın aşk dolu dakikalarını bozmak istemesem de, "Hadi bakalım, gitme vakti," dedim. Sarper'in gülen yüzü somurtunca Peri'yi yere bırakarak elini giydiği siyah ceketin iç cebine soktu.

"Bu arada, Eliz," derken cebinden çıkardığı küçük kırmızı kutuyu karnının hizasında tutup açtığında heyecandan yerimde zıpladım. Bunlar benim yüzüklerimdi! "Karakola ifade vermeye gittiğimizde bize eşlik eden polis memuru beni buldu. Yüzüklerin sana ait olduğunu düşünmüş."

Geldiğimde polise teşekkür etmeyi unutmamalıydım. Kırmızı kutuyu elinden kapıp Peri'nin elini tuttum.

"Bu yüzükleri tekrar senin takmanı isterdim ama uçağı kaçırırsak babam bizi keser!" deyip yanağına kısa öpücük kondurup koşturmaya başladım.

Sarper'in arkadan, "Sizi seviyorum," diye bağırışını duysam da dönüp arkama bakmadım çünkü bir kere bakarsam gidip sarılacaktım ve bu yüzden uçağı kaçırabilirdik.

"Geldik! Geldik!"

Kadın bize gülümserken, "Tam zamanında," dedi. Biletleri kontrol etmesi için kadına uzatacağım sırada, "Önemli değil, zaten bir siz kaldınız, kapılar kapanmadan yetişin," dedi. Kadına minnetle bakarken teşekkür edip yanından geçtik.

Son anda yetiştiğimiz uçağa binip koltuğumuzu ararken popoma vurulan sert şeyle arkama baktım. İyi bir ciyaklama için kendimi hazırlarken popoma vurulan şeyin bir baston, vuran kişinin de Şaziş olduğunu görünce atacağım çığlıkları yutarak ağzımı kapattım.

"Bir ayrılamadun heriften! Gel, yerun burayi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peri'yi orta koltuğa oturtup kemerini bağlarken elimde duran kırmızı kutuyu kucağıma koydum.

Peri'ye, "Babanın kulağına ne söyledin?" diye sorduğumda gülümseyip ağzına hayali fermuar çekiyormuş gibi yaptı. Kemerini bağlamayı bırakıp kendi kemerimi de bağladıktan sonra derin bir nefes alarak kucağıma bıraktığım kutuyu elime alarak açtım. Yüzükleri kutudan çıkartıp parmağımdaki yerlerine bırakırken içimin artık çok daha rahat olduğunu fark ettim. Az ağlamadım bu yüzükler için ben! Pis goril!

Şaziş, yüzüklerimle yaşadığım hasretin arasına girerek, "Kavuştun mi yüzüklerune sonunda?" dedi. Sanki görmemiş gibi elimi ona uzatırken güldüm. "Kavuştum, kavuştum," dedim.

"Yaktun yiktun iki tane yüzük için ortaluği. Kazada nasıl becerdun kaybetmeyi ben anlamadum zati."

Aysun'u bilmeyen herkes markete giderken kaza yaptığımı düşünüyordu. Nasıl ikna olduklarını anlamasam da inandıkları bariz belliydi. Şehir dışına bir hastaneye kaldırıldığımı, yanıma kimsenin alınmasına izin verilmediği gibi bir sürü dalavereler.

Kaptan havalanacağımızı haber veren konuşmasınız bitirdiğinde Şaziş, "Birakmadunuz ki otobüsle gideyim. Az kaldi kalbime inecek!" deyip koltuğa gömüldü. Peri, Şaziş'in koltuk kenarlarına koyup sıktığı ellerini tutarak, "Korkma, nene," dedi güven vermek isterken. Uçak motorlarından gelen sesle hareket etmeye başlayınca Şaziş de bildiği bütün sureleri okumaya başladı. Onun bu haline gülerken Peri'ye baktım, gözleri dolmuştu. Uçağa binmeden önceki heyecanı uçup gitmişti.

"Prenses? Ne oldu sana?" diye sorduğumda aldığım cevabı beklemiyor oluşum benim de yüzümü düşürdü.

"İlk defa babam olmadan bir yere gidiyorum. Onu özledim."

Kemerin izin verdiği kadar yakınlaşıp kollarımı vücuduna sardığımda, "Ne zaman istersen geri dönebiliriz, bir tanem," di-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerek rahatlatmaya çalıştım. Yüzündeki somurtma tekrar gülümsemeye döndüğünde sarı saçlarının tepesine öpücük bıraktım. Şaziş gözüme takıldığında kasılmış bedenini görünce güldüm. Sol tarafımdaki küçük pencereden dışarıya baktığımda çoktan havalandığımızı gördüm. O kadar şeyden sonra Sarper'den ayrılmak benim de zoruma gitmişti açıkçası. Onun da bu uçakta bizimle olmasını çok isterdim. Ama benim çocukça yaptığım bir hata yüzünden işlerinden yeterince uzak kalmıştı, hem sağlığından da olacaktı o yüzden. Yüzümdeki asık ifadeyi silerek elbisemin cebindeki telefonu çıkartıp hızla mesaj kısmını açtım.

"Biz de seni seviyoruz."

***

Getirdiğimiz valizleri babam kapıdan içeri alırken kucağımda uyuyan Peri'yi benim odama götürdüm. Dirseğimle kapı kolunu indirirken sokak lambasından gelen ışıkla idare ederek yatağın yanına yürüdüm. Allah'tan nevresimler seriliydi ama yatağın üzerinde o kadar yastık vardı ki Peri'yi uyandırmadan onları nasıl kenara çekeceğimi düşünüyordum.

İmdadıma yetişen annem, "Dur, kızım dur, ben yardım edeyim," deyince rahat hareket edebilmesi için iki adım geri gittim. Açtığı kısma Peri'yi yatırdıktan sonra ayağında olan spor ayakkabılarını çıkartıp köşeye koydum.

"Üstünü değiştireceksen baban hemen getirsin valizini?"

"Yok, anne, uyanırsa uyanmaz," dediğimde kafasını sallayarak, "Tamam ama üzerini iyi ört. Emanet çocuktur, hastalanmasın," dedi. Odadan çıkıp, kapıyı kapattığında ayağımdaki sandaletlerden kurtulup dolaba yöneldim. Yanıma almadığım kıyafetler yıkanmış ve ütülü bir şekilde özenle katlanmış yerleştirilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saat geç olduğu için, bu saatte gelen giden olmaz diye düşünerek Sünger Bob'lu geceliğimi alıp dolap kapağını kapattım. Üzerimdekileri çıkartıp geceliği giyindim. Çıkardığım kirlileri kapının yanında duran turuncu sepete atıp odanın kapısını açtım. Kapıyı açık bırakıp annemlerin yanına giderken mutfak lambasının açık olduğunu gördüm. Tam eski günlerdeki gibi zıplayarak mutfağa gireceğim sırada babamın sesini duyunca durdum.

"Atlatabilmesi için psikologdan destek alsak mı? Kâbusları durmuyor."

Duvara yaslanıp annemin ne diyeceğini bekledim. İki gün boyunca soğuk terler dökerek uyandığım uykumda fark etmeden çığlıklar atıyormuşum. Bir gün bu çığlıklar yüzünden bütün ev halkını başımı toplamıştım. Ertesi gün çığlıklarıma herkes alışmış, sadece Sarper gelmişti. O sabaha kadar saçımla oynayıp uyumamı beklemişti.

"Daha ne oldu ki, Haldun. Tabii kolay kolay atlatamaz. Zaman vermeliyiz çocuğa."

"Sırtını gördükçe içim yanıyor, Zeliha."

Üzerimdeki gecelik askılı olduğu için sırtım açıktaydı. Portmantoya asılı olan ince hırkayı alıp giydiğimde kollarını dirseklerime kadar çekip yüzüme 'az önce konuşulanları duymadım rahat olun' ifadesini yerleştirip mutfağa girdim.

"Ne yapıyorsunuz bakalım?" diye sordum babamın yanağına öpücük bırakırken. Çaydanlığın içini yıkayan annem, "Baban çay yap da balkonda içelim, dedi," diyerek sorumu cevapladı.

Babamın abur cubur zulası dediği annemin hiç sevmediği çekmeceyi açıp içinden hazır keki çıkardım.

"Hacer, iyi çay yapıyor ama senin çayın gibi olmuyor be, gülüm." Babamın anneme gönderdiği iltifat yüzümü güldürürken şu an Sarper'in ne yapıyor olabileceğini düşündüm. Hâlâ şirkette

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olabilir ya da Hacer ablayla birlikte kahvelerini yudumluyor da olabilir. Keki paketinden çıkartıp tabağın üzerine koydum. Kıvrımlarla belirlenen yerleri keserken derinden gelen telefon sesi durmama neden oldu. İlk başta idrak edemedim kimin olduğunu ama sonradan çalanın benim yeni telefonumun sesi olduğunu anladım. Aysun kartımı kırmış, telefonumu da gorile vermişti. Tabii o goril de telefonumu yemiştir!

Bıçağı bırakıp koridora çıktığımda kapının yanına dizilmiş valizlerin üzerinde duran çantamın içinde çalıp duran telefon susmuştu.

Çantayı açıp içinde telefonumu ararken bu sefer babamın telefonu çalmaya başladı. Yanında olduğu için ikinci çalışta açtığı telefonda, "Efendim, Sarper," deyince telefonumu aramayı bırakıp hemen mutfağa gittim.

"Yetişemedi herhâlde, oğlum. Yanımda şu an, dur vereyim." Tam telefonu kulağından çekip bana uzatacağı sırada tekrar kulağına dayadı. "Sen de, oğlum, sen de dikkat et. Hadi iyi geceler."

Babamın uzattığı telefonu alıp balkona çıktım.

"Canım?"

"Sizi özledim..."

Dediği şey beni güldürürken, "Daha iki saat oldu, Sarper," dedim.

"Ben seni üç yıldır özlüyorum, Eliz. Şimdi sana kavuşmuşken bırak iki saati iki dakikada özlüyorum."

Dizlerim titrerken düşmemek için korkulukları tutup destek aldım. *Allah'ım sana geliyorum.* Benim için bu kadarı bünyeme fazlaydı. Her an yüksek dozaj aşktan bayılabilirdim.

"Peri nasıl? Keyfi yerindedir, gitmek için can atıyordu," dediğinde konuyu değiştirdiği için hemen cevap verdim: "Taksiye bindiğimizde kucağımda uyuyakaldı o yüzden keyfi nasıl bile-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mem ama uçağa bindiğimizde senden ilk defa ayrı kaldığı için üzüldü ve özlediğini söyledi."

"Evet, ikimiz için de ilk. Bana da zor geldi. Eve gitmek istemiyorum," deyince kaşlarımı çatarak, "Neredesin ki sen?" diye sordum. Ses tonum değişmiş olacak ki, "Şirketteyim daha. İşler çok birikmiş," dedi.

"Bir an şey deyince şey oldu, o yüzden şey ettim." *Ne diyorum ben!?*

Sarper kahkaha atıp, "Ne diyorsun sen, güzelim?" diye sorduğunda ne dediğimi ben bile bilmiyorum ki sana cevap vereyim.

"Aman yorgunluktan saçmalıyorum işte, sen bakma bana." Külliyen yalan, bütün uçak yolculuğunda uyumuştum. Hatta Şaziş uçaktan indiğimizde, "Kendi fosur fosur uyudi ben kalpten gidiyidum," diye kızmıştı.

"Tamam o zaman, hayatım, kapalım sen yat. Telefonun yetişebileceğin yerde olsun lütfen," dediğinde sanki görebilecekmiş gibi kafamı sallayıp, "Tamam. Görüşürüz," dedim.

Tam kapatacağım sırada, "Ha Eliz?" deyince, "Efendim?" dedim.

"Kâbus görürsen saat kaç olursa olsun ara, tamam mı?"

"Tamam. Merak etme."

"Görüşürüz."

Telefonu kulağımdan çekip kapattığımda iki apartman ileride oturan Zeynoların evine baktığım. Balkonda oturmuş telefonla konuşuyor olduğunu gördüm. Demek tek özleyen Sarper değilmiş. Sinsilikle gülüp, mesaj kısmını açıp Zeyno'nun numarasını buldum. "Az konuş, az!" yazıp gönderdiğimde tepkisini görmek için bekledim. İletildi mesajından saniyeler sonra Zeyno, telefonu kulağından çekip ekrana baktı. Mesajı okumuş olmalı ki kafasını kaldırıp bizim eve doğru baktı. El sallayıp güldüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Telefona dönüp bir şeyler yazarken bir yandan da ağzını oynatıyordu. Elimde titreyen telefonu açıp attığı mesaja baktım: "Yelloz!" Yazdığı şeye gülüp mesaj kısmını temizledim, sonuçta babamın telefonuydu.

Mutfağa girip annemle babamın yanaklarına öpücük bıraktım. "Ben de size katılmak isterim ama çok yorulmuşum, yatsam iyi olur," dedim. Gülümseyerek "Allah rahatlık versin," diyen babama uzaktan bir öpücük daha atıp mutfaktan çıktım. Odaya girdiğimde Peri yatağın ortasında üzeri açık uyuyordu.

Yine kâbus görürsem ve çığlıklar atarsam, korkabilirdi. Yatağın yanına gidip üzerini örttükten sonra saçlarından öptüm. Melek gibi uyuyordu. Yatağın üzerindeki yastıklardan birini alıp, dolaptan da ince bir battaniye aldıktan sonra son kez Peri'ye baktım. Gülümseyip, kapıyı kapatmadan salona geçtim. Yastığı ve battaniyeyi üçlü koltuğa yerleştirip, uzandım. Her ne kadar uçakta uyumuş olsam da yorulduğumu şimdi anlıyordum.

"Bu nasıl, küçük sürtük? Beğendin mi?"

Kemer darbeleri hızla sırtıma inmeye devam ederken sesimi çıkarmadan gelecek darbeleri bekliyordum. Canım acımıyordu. Niye bilmiyorum ama hissetmiyordum. Bu beni daha da korkutuyordu.

"Ses versene!" Gorilin bağırışı bütün odayı inletirken kulaklarımı kapatmak istedim ama havada asılan ellerim buna izin vermiyordu.

"Konuşmayacaksın öyle mi, konuşmayacaksın!"

Kemeri önümde yere atarken zemine çarpan metal tokanın sesi kulağımı çınlatırken gorilin ne yaptığına baktım. Gömleğinin düğmelerini açıyordu.

"Bakalım, seni inletirken de ağzını açmayacak mısın?"

Korku vücudumu ele geçirirken, bağırmak istiyordum ama yapamıyordum. Konuşmayı bilmiyordum sanki. Çığlık atamıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum. Tepki veremiyordum. Vücudumun bütün sinirlerine iğne batırılıyormuş gibiydi. Titriyordum.

Son üç düğme kaldığında daha fazla uğraşmak istemeyip gömleği yırtarak üzerinden çıkardı. Bir anda gorilin arkasında biri belirdi. Sırtı bize dönüktü. Sarper'di bu ve beni çağırıyordu.

"Eliz!"

Arkasını dönse beni görecek ve kurtaracaktı ama dönmüyordu. Ne o arkasını dönüyordu ne de ben burada olduğumu belli edebilmek adına bir şey yapabiliyordum. Goril sırıtarak yanıma gelirken hareket ettim. Tekmeler savurdum. İşe yaramadı, attığım darbeler koca vücuduna işlemiyordu. Saçlarımı tutup geriye doğru çektiğinde çığlık atmak istedim, olmadı. Gözlerim tekrar Sarper'e döndüğünde hâlâ arkası dönük beni çağırıyordu.

"Eliz, ses ver, güzelim!"

Arkanı dön, Sarper, arkanı dön! Kafamın içinde attığım çığlıklar dilime ulaşmadan kaybolup gidiyordu.

Goril kafasını boynuma sokup pis dudaklarının tenime değdiğini hissettiğim an bütün gücümü toplayıp çığlık attım.

"Bırak beni, bırak, pis herif bırak! Dokunma bana!"

"Eliz?"

Duyduğum ses Sarper'e ait değildi. Kim olduğunu anlamak için etrafıma baktığımda kimsenin olmadığını gördüm.

"Yardım edin! Yardım edin bana!"

Korkuyla açılan gözlerimi, güvende olup olmadığımı anlamak için etrafta gezdirdim. Evimin salonunda, koltukta yatıyordum ve babam korkuyla yüzümü inceliyordu.

"Kâbustu, kızım. Sadece kâbus."

Terden dolayı yüzüme yapışan saçları geriye atarken hâlâ şaşkınlıkla babamın yüzüne bakıyordum. Dilim tutulmuştu.

Annem odamdan çıkıp kapıyı kapattığında koşarak mutfağa girdi ve elinde büyük su bardağıyla yanıma geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geçti, kuzum. Geçti, korkma. Al iç, rahatlarsın."

Yattığım yerden kalkıp uzattığı bardağı titreyen ellerimle alıp dudaklarıma dayadım. Soğuk su kurumuş boğazımı yakarak iniyordu. Bardağı dudaklarımdan çekip babama uzatırken, "Peri uyandı mı?" diye sordum. Çığlık attığımı tahmin ettiğim için çığlıklarımdan korkmuş olabilirdi.

Annem terden ıslanmış saçlarımı okşarken, "Uyandı ama uyuttum ben, merak etme sen," dedi.

O da alışmıştı iki gündür çığlıklarıma, korkmuyordur ama üzülüyordur. Kafamı sallayıp onaylarken duvarda asılı saate baktım. Gece ikiye geliyordu. Sarper saat kaç olursa olsun aramamı söylemişti ama arayıp onun da canını sıkmak istemiyordum. Yanımda olmadığı için sıkıntı edecekti ve daha fazla benim için sıkıntı yaşamasını istemiyordum. Yeterince şeyle uğraşıyordu zaten.

"Tamam, ben Peri'nin yanına gideyim," diyerek oturduğum koltuktan kalktım. Ailemin ne gördüğüm hakkında soru sormasını istemediğim için hızla odaya girip ardımdan kapıyı kapattım. Işık açıktı ve Peri yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu.

"Aşkım?" dedim gülümserken.

"Kâbus mu gördün yine, anniş?" dedi gözünü kaşırken. Yüzümdeki gülümsemenin kaybolmaması için mimiklerimle savaş verirken yatağa yürüdüm.

"Çok kötü değildi, rüyamda böcek görünce korktum."

Ne büyük yalan! Peri gibi yüksek zekâlı bir çocuk buna inanır mıydı?

"Bana sarılırsan seni o böceklerden korurum, anniş," diyerek yatağa yattı ve kollarının arasına girmem için yukarı doğru uzattı. Yatağa girip kaldırdığı kollarının arasına girdiğimde ağırlığımı vermeden kafamı karnına yerleştirdim. Elleri saçlarımdan kayarken, "Peri?" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Söyle, anniş?"

"Bundan babanın haberi olmasın tamam mı, prensesim? Baban beni böceklerden koruyamıyor, senin gibi o da üzülüyor."

"Tamam, söylemem ama..." Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda dudaklarının titrediğini gördüm. Korkuyla yerimden kalkıp, "Ne oldu, canım?" diye sordum.

"Ben babamı çok özledim, anne. Biliyor musun ben de kâbus gördüm."

Kucağıma alıp oturturken, "Ne gördün?" dedim.

"Babam bizi özlediği için ağlıyordu, anniş." Maviş gözlerinden akan gözyaşları içimi acıttı. Kafasını göğsüme bastırdım. Daha yeni geldik diyemezdim. Bu zamana kadar babasından altı saatten fazla uzak kalmayan kız şimdi kilometrelerce uzaktaydı. Bir şey demeden saçlarını okşarken hıçkırıkları azalıyordu. Kapı açılıp annem elinde sütle içeri girdiğinde Peri'nin ağladığını gördü. Bardağı komedinin üzerine bırakırken ne oldu der gibi yüzüme bakıyordu.

"Babasını özlemiş, küçük hanım."

Annem yatağıma oturup, "Ah kuzum benim. Bu zamana kadar hiç ayrılmamışlar ki özler tabii," dedi. Ben bile bunu saatler önce öğrenmişken annem nereden biliyordu? Bakışlarımdan anlamış olacak ki, "Hacer dün anlattı. Huysuz olacağını tahmin etmişti," diyerek kısaca özetledi.

"Ben böyle olacağını tahmin etmiyordum."

"Daha el kadar bebe, kızım, ne yapsın. Başında anne yoktu, babaya bağlandı."

Yüzüne baktığımda uyuduğunu görünce yatağa yatırmak istedim ama annem engel oldu. "Yok hemen bırakma, uyanır. Biraz dur öyle," dedi.

Sırtımı yatak başlığına dayarken Peri'nin saçları ile oynuyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem Peri'ye bakarak, "Ona çok benziyor," dedi. Kimi kast ettiğini anlamıştım ama tek kelime etmemeyi tercih ediyordum. Annem de saniyeler sonra kırdığı potu anlamış gibi, "Aslında babasına daha çok benziyor. Zekâsı hele ki. Çok zeki," dediğinde güldüm. İşte bu benim ilgi alanıma giren konuydu.

"Siz iki gündür çok farklısınız."

"Nasıl farklıyız?" Anlamış mıydı yani?

"İki gündür gerçekten nişanlı gibiydiniz. Sarper her zaman sana yakındı ama artık sen de ona yakınsın." Utancımdan bakışlarımı kaçırırken, "Merak etme, ben anlamamış gibi devam edeceğim," diyen annem bu sefer beni şaşırttı.

Biliyor muydu yani? Bilmese bile bir şeyleri tahmin ediyordu ve benim az önce sergilediğim tavır da bunu kanıtlamıştı. Başıma öpücük kondurup odadan çıkan annemin ardından şaşkınlıkla kapıya bakmaya devam ettim.

Komedine bıraktığı sütü alıp içerken telefonuma gelen mesajla ekranında ışık yandı. Bardağı bırakıp telefonu elime aldığımda mesajı açmadan önce kilit ekranında olan fotoğrafımıza gülerek baktım. Sarper yanağımı dişlerken Peri utanmış gibi gözlerini kapatmış ama yüzünde kocaman gülümseme vardı. Ben anın tadını çıkarırken kameraya bakıyordum.

Mesajı açıp kimden geldiğine baktığımda Sarper'in adını görünce hemen mesajı açtım.

"Eve daha yeni geldim. Şimdi sizi düşünerek uyumaya çalışacağım. Sizi seviyorum." Cevapla kısmına basarak, "Biz de seni seviyoruz," yazarak gönderdim. Peri'yi uyandırmamaya çalışarak yatağa uzandığımda tekrar kâbus görmeme umuduyla gözlerimi kapattım.

Eve gelen misafirlerin tek tek tebriklerini kabul ederken artık fenalık gelmişti. Ne iş yapıyor, nereli, yakışıklı mı, zengin mi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

soruları içinde boğulurken kaçmanın tek fırsatının boşalan çay bardaklarını doldurmak için mutfağa gitmek olduğunu anladığım an hızla bardakları toplayıp mutfağa girdim.

"Aman ya Rabbi, gorilin elinden sağlam çıktım ama bu kadınlar beni öldürecek."

Peşimden gelen Zeyno kızarmış suratıyla elindeki bardaklarını lavaboya sert şekilde bıraktı. Yine kim sinirlendirmişti bunu?

"Bu kadınlar bugün beni öldürecek! Garanti veriyorum. Bora'yı arayıp çağırayım da son nefesimde yanımda olsun!" Dediklerine gülerken getirdiğim çay bardaklarını yan yana dizdim.

Ocağın üzerinde, altı yanan demliği alıp çayı bardaklara dökerken, "Yine kim ne söyledi?" dedim.

"Neymiş efendim sen ne zaman evleneceksin, bak Eliz buldu bile. Hele o Meltem var ya Meltem. Bana diyor ama kendi gelmiş otuz yaşına, hâlâ koca bulamamış! Müzmin bekâr tavırları beni öldürüyor! Çökeceğim gırtlağına görecek kocayı!"

Sesini içeriye duyurmak için bağırsa da eminim kimse duymamıştır çünkü herkes öyle büyük hevesle Sarper ve benim nişan fotoğrafıma bakıp yorum yapıyorlardı ki, sanırsın dünya üzerinde ilk defa ben biriyle nişanlandım.

Getirdiği bardaklara bakarak, "Bunlar kimin?" diye sordum.

Tezgâha yaslanıp, "Şu kenarlarında yediği yemeğin yarısı duran bardak Meltem cadısının. Diğeri de Sultan halanın," dediğinde gülmemi bastırmaya çalışsam da başaramadan, "Şhh! Ayıp. Yıka şunu, öyle götürmeyelim," dedim.

"Aman bana ne, zaten kendi ağzından çıktı. Günah olmasın, arkasından ağlar yemek!"

"Eliz abla, Eliz abla!" diye koşturan Mete'ye, "Mutfaktayım, ablacığım!" diye seslendim başka bardak almak için demliği ocağa bırakırken. Misafirlerin en kötü yanı da peşlerinde getirdikleri çocuklarının isteklerinin bitmemesiydi!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mete koşarak mutfağa girdiğinde, "Peri. Peri çok ağlıyor," deyince mutfaktan çıkıp panikle koşarak küçük oturma odasına girdim. Peri, koltukların kenarında yere oturmuş, kollarını da bacaklarına sarmış ağlıyordu. Yanında duran telefonuma anlam veremesem de hızla yanına giderek araya girebilmek için koltuğu itekledim.

"Kızım? Ne oldu?"

"Babamı çok özledim, anne. Beni babama götür," diyerek aniden sarılınca dengemi kaybederek geriye doğru düştüm. Allah'tan koltuk vardı da yere düşmedik. Kapı zili çalınınca peşimden gelen Zeyno koşarak oturma odasından çıktı. Dakikalar sonra babam ve annemle yanımıza gelen Zeyno, "Ben su getireyim," diyerek tekrar yanımızdan ayrıldı.

Babam yanımıza gelip kollarımın arasında ağlayan Peri'yi kucağına alıp koltuğa oturdu. "Dedesi? Ne oldu sana?"

Gözyaşlarını silmek için ellerini yüzüne getirdiğinde şaşkınlıkla durdu. "Zeliha ateşi var çocuğun," deyince panikle yerimden kalkıp elimi alnına dayadım. Çok olmasa dahi evet, ateşi vardı.

"Eyvahlar olsun, sıkıntıdan hasta ettik çocuğu."

Peri'yi babamın kucağından alıp, "Anneciğim bak beni üzüyorsun, yapma ama böyle," deyip dudaklarımı şakaklarına dayadım. Zeyno elinde su bardağıyla yanıma gelip Peri'nin önüne gelen saçlarını çekip, "Al güzel teyzem," dedi.

Hıçkırıklarına ara verip bardağı Zeyno'nun elinden alırken kızarmış yüzüne baktım. Sarper'i arasam iyi olacaktı.

"Baba telefonu verir misin? Sarper'i arayalım da gelsin birkaç günlüğüne," dedim.

"Yok, kızım yok, olmaz öyle. Çocuğun işi gücü var. Ben size ve Zeyno'ya bilet alayım, gidin. Sarper işlerini hafiflettiği zaman gelirsiniz artık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Minnetle babama baktığımda bu duruma sevinen sadece Peri değildi. Zeyno ve ben de sevinmiştik. Sonuçta aşırı derecede karizmatik sevgililerimizi kurt sürüsünün içinde tek başına bırakmış ve buraya gelmiştik. İster istemez huzursuz oluyorduk tabii. Ne diyorum ben ya? Çocuk kollarımın arasında ağlamaktan içi çıkmış, ben kurttu kuzuydu derdine düştüm.

"Zeyno, ben Okan'la konuşurum. Sen de Eliz'e eşlik ediver, kızım."

"Tabii, Haldun amca, sorun değil."

Peri'ye bakıp sakinleştirmek için heyecanla, "Babaya gidiyoruz!" dedim. Peri mutlulukla kucağımdan inip babamın kucağına koşarken, annem halimize gülerek, "Analı kızlı teyzeli hepsi eşek sıpası bunların," dedi.

Ertesi Gün

Antalya'nın sıcak havası yüzümüze vururken Zeyno daha fazla dayanamayıp, "Allah'ına kurban abi aç şu klimayı. Cam yetmiyor," dedi elini yüzüne yelpaze yaparken. "Oy oyy!" İsyankâr Zeyno dağları devirecek derecede oy çekerken Peri gülmeye başladı.

"Anne babama haber verseydik işe gitmesin, bizi beklesin."

"Bence babana sürpriz yapalım. Hem babanın işe gitmesine bir saat var, bizim de çok az yolumuz kaldı."

Sürpriz deyince heyecanlanan Peri ellerini çırparken gülümsedim. Zeyno'ya baktığımda dudağını değişik şekle sokmuş bana bakıyordu.

"Bizim romantikliğimizden tiksinen insan nişanlısına sürpriz yapmayı planlıyor."

Utanmasını eğlendiriyorken, çıplak koluna şaplağı indirdim. Ters ters Zeyno'ya bakarken, "Hacer abla biz gidince yeğe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nine gitmiş. Haber verdim gelecek. Hatta ikna edip onu da Trabzon'a götüreceğim," dediğimde Zeyno yine inadına deli etmek için, "Tabii canım koca kadını şeker verip ikna edeceksin," dedi. Bu sefer daha hızlı vurunca, "Oh! Bu acıdı!" deyip vurduğum yeri tutarken dudaklarımı oynatıp, "Geber!" dedim.

Sabahın erken saatleri olduğu için pek fazla trafik yoktu. Bu yüzden yarım saatlik yolu on sekiz dakikada gelebilmiştik. Evet, dakikaları saydım, ne yapayım? Parayı şoföre uzatırken Peri ve Zeyno hızla arabadan inerek, koşarak evin kapısına gittiler. Kapıda duran iki adam arabanın yanına gelip valizler için beklerken ben de arabadan inip kol çantamda anahtarı arayarak yürüdüm.

En diplerde olan anahtarı büyük uğraşlar sonunda bulduğumda çoktan kapının önüne gelmiş hatta birkaç saniye kapının önünde de aramıştım. Kapıyı açtığımda evin tanıdık kokusu burnuma dolarken Peri koşarak merdivenlere yöneldi. Bu eve geldiğim, pardon, getirildiğim günü hatırladığımda gülümsedim. O zaman zorla girdiğim bu eve şimdi büyük bir heves ve heyecanla giriyordum.

"Anniş benim çok tuvaletim geldi. Sen babamın yanına git, ben geleceğim."

Zeyno kendini salondaki koltuğa atmış klimayı çalıştırırken çantamı yere bırakıp merdivenlere yöneldim. Heyecandan ayağım takılıp düşmemek ve Zeyno'nun diline düşmemek için dikkatle yürürken, yere bakıyordum. Saçlarımı gelişi güzel ellerimle tararken, "Güzelsin güzel, git manitanın yanına da Peri tuvaletini bitirmeden öpüşün," diyen Zeyno bakarken, etrafta ona atacak şey aradım. Elime ilk gelen yastık olunca hızla yüzüne attım. Kahkahalarla gülerken hızla merdivenlerden çıktım. Bu seslere uyanmış olabilir diye düşünerek onu odada yakalamak için koşar adımlarla yürüdüm. Nasıl olsa bu halimi Zeyno göremezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapının önünde durup derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıp içeri girdim. Gördüğüm manzara beni olduğum yere mıhlarken nefes alamadım. Bu heyecandan değildi, kalbimin acısındandı. Uyuyan bir Sarper bekliyordum ama yanında çırılçıplak yatan bir Yeliz'le değil!

Şu an karşımda duran manzara her dakika, her saniye kalbime iğne batırılıyormuş gibi hissettirirken, her noktası beynime kazılıyordu. Sarper yüz üstü yatarken üzerindeki örtü beline kadar kapatıyordu ve belden yukarısını açıkta bırakıyordu. Yanında yatan Yeliz ise Sarper'e doğru cenin pozisyonunda yatmış, örtüyü çıplak bedenini kapatmak için boğazına kadar çekmişti. Saçları yastığa yayılırken bir eli Sarper'in göğsünde duruyordu.

"Anniş! Babamın yanına gittin mi?"

Peri'nin sesiyle ne yapacağımı bilemez şekilde bir kapıya bir yatakta yatanlara baktım. Peri'nin bu görüntüyü görmemesi lazımdı. Babasını bu halde göremezdi. Kıpırdanmaya başlayan Sarper, eliyle gözlerini ovuştururken dirseklerinden destek alıp kalktı. Kapıyı kapatmadan önce, "Peri sen teyzenin yanına in, biz babanla geliyoruz," deyip odanın önüne gelmeden önce kapıyı kapattım ve kilitledim.

Sarper uyku sersemliğiyle beni görünce yüzündeki gülümseme büyüdü. Benim ifadem nasıldı göremesem de korkunç olduğunu Sarper'in gülümsemesinin silinmesinden anladım.

"Ne oldu, güzelim, niye öyle bakıyorsun?"

Gözlerimi yanından yatan sürtüğe çevirdiğimde bakışlarımı takip edip nereye baktığımı gördü. Sanki yanında yatan Yeliz'in orada olduğunu bilmiyormuş gibi şaşkınlıkla bakarken, hızla yerinden kalktı. Tam çıplak olduğunu tahmin ettiğim için gözlerimi başka noktaya sabitleyecektim ki, altında çamaşır olduğunu gördüm. Yeliz'in de uyandığını ve aptal bir sırıtmayla Sarper'e baktığını görünce o saçlarını yolmamak için kendimi zor tuttum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Günaydın, canım."

Saçlarına asılmak için yerimden ayrıldığımda Sarper önüme gelip engel oldu. Bu hareketi beni daha da öfkelendirirken çıplak göğsüne ellerimi koyup itekledim. Pek işe yaramasa da bozuntuya vermeden bağırmaya başladım: "Tabii ya, sevgilini koruyacaksın!"

"Saçmalama, Eliz, ne sevgilisi!"

Birde inkâr ediyor ya!

Histerik bir kahkaha atıp, "Tabii canım! İkiniz de çıplaksınız, aynı yataktasınız. Aranızda hiçbir şey yok, ben uyduruyorum, muhasebe dokümanları hakkında konuşup çimento kilosu hesaplıyorsunuz değil mi!" dediğimde öfkemin gözlerimden alevler gibi fışkıracağını hissediyordum. Tam ağzını açmış kendini savunacak, farklı yalanlar söyleyeceği sırada elimi kaldırıp dudaklarından çıkacak kelimeleri engelledim.

"Konuşup daha fazla küçülme gözümde."

Ağlayamıyordum. Canım acıyor ama ağlayamıyordum. Normalde çok duygusal insan olsam da şu manzara karşısında ağlayamıyordum. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi kestiremiyordum. Şu kocaman oda bana dar geliyordu, odayı geç dünya dar geliyordu ruhuma.

Sarper ellerini şakaklarına koyup sıkarken, "Eliz, aramızda ne olduğunu hatırlamıyorum," dese de bir şey ifade etmediğini belli eder gibi "Peri aşağıda, sizi bu halde görmemesi için odaya sokmadım. Yanındaki kadına da söyle giyinsin ve Peri'ye gözükmeden defolup gitsin," dedim ve hızla kapının kilidini açıp odadan çıktım. Sarper, "Eliz!" diye seslense de cevap vermeden hızla merdivenlerden indim. Salona girdiğimde Peri ve Zeyno birbirlerini gıdıklayıp gülüyordu.

Yerimde durup onlara ne söyleyeceğimi düşünürken Zeyno ve Peri'nin gözleri arkamda olan her neyse ona takıldı. Bakışla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rımı ona çevirmeden yanından geçip giden Yeliz'le neye şaşkınlıkla baktıklarını anladım. *Ben bu salağa görünmeden defolup gitsin demedim mi!*

"O yellozun bu evde ya da şöyle sorayım, yukarıda ne işi var?" diyen Zeyno cevabımı beklemeden sorduğu sorunu cevabını kendi buldu. Peri'yi kucağından koltuğa bırakırken, "Saçmalama," dedi. Kabullenmek istemese de olan olmuştu. Yeliz ve Sarper birlikte olmuştu. Hatta biz gittikten bir gün sonra!

Sarper, "Eliz?" diye merdivenlerden inerken Zeyno'ya, "Peri'yi çıkar buradan ve lütfen Hacer ablayı ara, gelebildiği en hızlı şekilde gelsin," dedim.

Kafasını sallayarak koltukta oturan Peri'yi kucağına alarak bahçeye çıktıklarında tekli koltuğa oturdum. Normalde bu durumda Sarper'i dinlemez, ağzına gelen her türlü hakareti, küfrü saydırırdı fakat Peri onu frenlemişti. Ne yapmalıyım, nasıl tepki vermeliyim bilmiyordum. Boğazımda hissettiğim acıyı yok etmek için yutkunurken acının geçmemesi, daha da büyümesi sinirime sinir katıyordu. Hani seviyordu? Hani beni iki saat görmeyince bile özlüyordu? Böyle miydi onun sevmesi de, sevgisi de!

Merdivenlerden yalın ayak inen Sarper oturduğum koltukta yanıma gelip önümde diz çöktü. "Sana yemin ederim hatırlamıyorum, aramızda bir şey geçmemiş bile olabilir..." Saçmaladığının kendi de farkına varınca susup yüzüme bakmaya başladı.

"Tabii canım, yatak odasında hatta çıplak halde bu ihaleyi kazanır mıyız kazanamaz mıyız diye konuşuyordunuz, ben yanlış anlamışım, özür dilerim."

Yüzünü, bana olan bakışlarını görmeye tahammül edemediğim için yerimden kalkarak salonun ortasına doğru yürüdüm. "Peri seni çok özlediği için geri döndük. Ateşi falan çıktı. Babam da hastalanmasından korkarak bilet alıp bizi gönderdi. Hacer ab-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

layı aradık, gelir birazdan, Peri'yle ilgilenir. Sen de rahat rahat sevgilinin peşinden gidebilirsin."

Yanıma gelip ellerimi tutmak istediğinde geri çekildim. "Benden uzak dursan iyi olur. Peri'ye işimin olduğunu söyleyip çıkacağım. Kendimi toparladığım zaman geri gelir eşyalarımı toparlarım."

Yanından geçip gideceğim sırada aklıma gelen şeyle durdum. Uğruna saatlerdir gözyaşı döküp, Şaziş'in de dediği gibi ortalığı karıştırdığım yüzükleri parmaklarımdan çıkartıp orta sehpanın üzerine attıktan sonra sesini duymamak için koşar adımlarla bahçeye çıktım.

Zeyno sıkıntıyla tek bacağını sallayıp tırnaklarını kemirirken, Peri üç tekerlekli bisikletinde bahçeyi turluyordu.

"Peri?" diye seslenip dikkatini çektiğimde bisikletini bana doğru sürmeye başladı. Zeyno'ya bakıp, "Çıkıyoruz, hazırlan," dedim. Yanıma gelen Peri'yi kucağıma alıp yüzüme sahte gülücükler yerleştirdim.

"Bizim halletmemiz gereken küçük işler var, hayatım. Hacer abla gelene kadar sana baban bakacak. Biz de en kısa sürede dönmeye çalışacağız. Tamam mı, prenses?"

Ne olur ısrar etme, ne olur ısrar etme diye düşünürken yüzü asılsa da onaylayıp başını salladı. Sıcaktan kızarmış yanaklarına öpücükler bırakırken, "Hadi bakalım, babanın yanına," diyerek kucağımdan indirerek ayaklarının yere basmasını sağladım. Koşarak eve giden Peri'nin ardından bakmak bile gözyaşlarımın akmasını sağlamıyordu. Niye ağlayamıyordum ben?

"Hadi."

Peşimden gelip gelmediğine bakmadan ön bahçeye doğru yürürken önüme gelen herkesi dövebilecekmiş gibi hissediyordum.

"Çok sakinsin. Bu kadar sakin olmamalısın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yapmalıyım? Sarper'i ve o şıllığı eşek sudan gelinceye kadar dövmeli miyim?"

Ne güzel olurdu ama...

"Bunları yapmasan bile ağlaman gerekiyor, Eliz. Patlamaya hazır bomba gibisin ve bu ruh halin beni korkutuyor."

Bir şey demeden yürümeye devam ederken evin önüne yaklaşan arabayla durdum. Bora gelmişti. Zeyno'nun çağırdığını düşünüp ona bakarken omuzlarını silkip, "Ne!" dedi. "Bu durumda başka ne yapabilirdim ki?" Gözlerimi devirip Bora'nın yanına yürürken onu kırmadan nasıl yalnız kalmak istediğimi söyleyeceğimi düşünüyordum.

Neden insanları kırmamayı bu kadar isterken, onlar beni dakikalar içinde paramparça ediyordu...

"Eliz?"

"Bak, Bora, bana destek olmak için geldiğini biliyorum ve bunun için teşekkür ederim ama yalnız kalsam daha iyi olur."

Sarper'in, "Eliz, lütfen konuşalım. Lütfen," diye yalvaran sesini duyduğum an buradan kaçmanın en kısa yolunun Bora olduğunu bildiğim için, "Kararımı değiştirdim. Götür beni buradan," diyerek Sarper'in bana yetişememesi için hızla arabaya yönelip arka kapısını açtım.

Arkana bakma, Eliz, arkana bakma.

Arabaya binip kapıyı kapattığımda onlar tarafına bakmamak için gözlerimi kapatıp bekledim. Eğer Sarper'e bakarsam onu dinlemek isteyecektim. Bir şeylerin yanlış olduğuna inanmaya çalışacaktım ama gördüklerimde yanlış yoktu. Onlar bir... Neyse, ne!

Ön kapı açılınca kim olduğuna bakmak için gözümü açacağım sıra sinirle soluyan Zeyno'nun sesini duymamla gözlerimi açma gereği duymadım.

"Yüzsüz yüzsüz konuşmak istiyor bir de!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diğer kapı da açılıp kapandığında arabanın motoru çalışınca gelen kişinin Bora olduğunu anladım.

"Nereye gidiyoruz?" diye soran Bora'ya, gözlerimi açmadan, "Eski evimize," dedim.

"Mümkün değil."

Gözlerimi açıp bunu söyleyen Zeyno'ya bakarken açıklamasını yapmak için arkasını döndüğünde, "Hatırlasana, buraya taşındığımız zaman, kira parası vermemek için Sarper kontratı iptal etmişti," dedi. Nasıl unutmuştum bunu!

Bora, "O zaman bize gidiyoruz," deyip arabayı hareket ettirdiğinde, "Hayır. Mustafa amcalara olayı anlatmak istemiyorum," diyerek itiraz ettiğimde bu sefer, "Merak etme annemler babaanneme gitti. Bir hafta yoklar. Yani evde açıklama yapman gereken kimse yok," dedi.

Buna da bir kusur bulamazdım değil mi? Dikiz aynasından cevabımı görmek için yüzüme bakan Bora'ya kafamı sallayarak, "Tamam," dedim.

"Kuzenin cidden adi herifin tekiymiş, Bora! Daha kırk sekiz saat dolmadan eve başka kız attı. Hem de Yeliz gibi bir kız!"

"Hayatım sakin olur musun? Lütfen."

Camı indirip, kafamı çevirdiğimde arabanın hızıyla oluşan rüzgâr tenime çarparak yüzümü okşuyordu. Uçuşan saçlarım yüzümü gıdıklarken kalbimdeki acıya kulak vermemeye çalıştım. Daha ilişkimize yeni başlamışken bunu yapması şart mıydı? Canımı bu derece yakması adil miydi?

Aylardır su içmiyormuşum gibi kuruyan boğazım canımı yakarken yutkundum. Kusmak istiyordum, kafamdaki görüntüleri beynimden atabilecek gibi kusmak istiyordum. Ağlasam rahatlardım belki ama onu bile yapamıyordum.

Kollarımı bedenime sararken havaalanında ayrılışımız aklıma geldi. Ne kadar mutluydum. Ne kadar çok inanıyordum beni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sevdiğine. Yalanmış hepsi. Sarılışı, öpüşü, sevişi... Uzaklaşana kadarmış hepsi.

"Bu kadar sakin olması iyi bir şey mi?" Bora duymamam için kısık sesle konuşsa da gayet iyi duyuyordum.

"Hayır. İyi değil. Ve inan bana, patladığı zaman hiçbirimiz için iyi olmayacak."

O zaman erken gelse daha iyi olurdu çünkü içimdeki acı katlanılmaz hale geliyordu.

Gözlerime çarpan güneşle kafamı çevirince dikiz aynasından beni izleyen Bora hemen gözlerini yola çevirdi. Parmağımda hissettiğim boşluk kalbime ağırlık yaparken derin bir nefes aldım.

"Peri ne olacak?" diye sordum kısık sesle.

"Ne bakımdan ne olacak?"

"Eve gerip dönüp hiçbir şey olmamış gibi bu oyuna devam edeceğimi mi düşünüyorsun? Evet, Sarper'i sevmesem böyle olabilirdi ama artık çok geç, onu seviyorum ve gururum sevgimi bastırmış durumda."

İlk defa Sarper'i sevdiğimi dile getiriyordum ve bunu Sarper duymuyordu.

Zeyno ortamdaki gerilime artı kazandırır gibi, "Peri bir daha annesiz kalmayı kaldıramaz," dedi.

"Sağ ol, kardeşim. Çok yardımcı oldun."

Haklıydı. Kaldıramazdı. Bırakıp gidersem Aysun'dan ne farkım kalacaktı? Peki eve dönersem? Sarper'le birlikte kendimi de affedemezdim. Karşılaştığım görüntüden sonra oraya dönemezdim. Bu gururuma yaptığım en büyük ihanet olurdu.

"Birkaç gün düşün, Eliz. O sırada Peri'yi bir şekilde idare ederiz. Sen de kafanı toplar, ne yapmak istediğine karar verirsin."

En iyisi buydu galiba. İhtiyacım olan sadece zamandı. Araba daha önce fırsat bulup da gelemediğimiz evin önünde durduğun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da, evin Sarper'in evinden daha küçük olduğunu fark ettim. İki katlıydı ve ek olarak üstte bir de küçük çatı katı vardı.

Bahçe tel örgülere sarılan sarmaşıklarla gizlenmeye çalışmış gibiydi. Arabadan inip bahçeyi incelediğimde, tamamen renkli çiçeklerle kaplanmış bahçeyi görmem yüzümde küçük de olsa gülümseme belirtti. Yürüyüş yolunun kenarına dizilmiş beyaz taşlar renkli çiçeklerle uyum içindeyken ileride duran kuğu heykeli ortamı daha da ihtişamlı hale getiriyordu.

Bora yanıma gelip, "Annem bahçeye çok önem veriyor," dediğinde, "Belli oluyor," diyerek çakıl taşlarıyla düzeltilmiş yolda yürüdüm. Kapının önüne geldiğimde kapıyı açması için Bora'nın önüme geçmesini bekledim. Kapıyı açmak yerine zili çalınca tabii ki böyle bir evde yaşıyorsan yardımcıların da vardır, diye düşündüm.

Yirmi yaşlarının ortasında sarışın kız kapıyı açınca baştan aşağı süzme gereksinimi duydum. Giydiği siyah mini etek dar olduğu için büyük kalçalarını daha da belirgin hale getirmişti. Üzerinde olan beyaz gömlek de etek gibi dardı ve dolgun göğüslerini... Aman ya Rabbim, ben bunu görüyorsam Zeyno da görüyor demektir. Kafamı hızla Zeyno'ya çevirdiğimde ağzı beş karış açılmış kadını incelerken gözleriyle kızı yiyordu.

"Hoş geldiniz, Bora Bey." Sarışın afet bozuk Türkçesiyle ev sahibini karşılarken Zeyno, "Eve yeni yardımcı alındığını söylediğinde, sarışın genç bir kız ve üstelik Rus olması detayını atlamış olmalısın, Boracığım," dedi.

Ne güzel bir gün böyle! Kıskançlık kavgasına şahit olmamak için sarışın kıza gülümseyip eve girdim ve salon olduğunu düşündüğüm ilk kapıdan içeriye girdim. Doğru tahmin.

Sarper'in evinin aksine daha renkliydi. Krem rengi ve pudra pembesinin yoğun olduğu salonda kadın elinin değmiş olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

belliydi. Şöminen üzerinde duran deniz kabuklu çerçevelere bakmak için yöneldiğimde resimlerin çoğunun Bora'nın küçüklüğünden oluştuğunu gördüm. Bora'nın küçüklüğü gülmeme neden olurken tanıdık bir çift mavi göz gülümsememi bıçak gibi kesti. Sarper ve Bora'ya ait bir fotoğraftı. Tanımadığım bir bahçede mangal yapıyorlardı. Bora'nın yanağına bulaşmış küle bakıp gülen Sarper, elindeki bardağı öne doğru uzatmıştı. Bora da eline bakıp gülerken çekilmişti. Bir iki sene önceki halleriydi galiba.

"Hadi ama Zeynep. Kavga mı edeceğiz? Unuttum söylemeyi işte."

Salona giren ve kavgalarına devam eden çiftle gözlerimi fotoğraflardan ayırdım. Zeyno koltuklardan birine kendini bırakırken, "Ben de evimde Biscolata reklamından fırlamış bir adamla yaşasam ve bunu sana söylemeyi unutsa, sen nasıl hissedersin acaba, Bay Unutkan!" dedi. Bora'nın suratı gerilince cevap vermesine gerek bile kalmamıştı. Pudra pembesi ikili koltuğa otururken, "En azından onları çırılçıplak vaziyette yakalamadın, arkadaşım, takılma bu kadar," deyince birbirlerine baktılar. Yaptıklarından utanmış kafalarını öne eğerken, "Takılmayın. Ben biraz uyumak istiyorum, nerede kalacağım Bora," deyip konuyu değiştirdim.

Zeyno şaşkınlıkla, "Uyuyacak mısın? Eliz, sen iyi misin, bacım?" deyince kaşlarımı çatıp gözlerimi oynattım.

"Evet. Uyumak sadece benim yaptığım bir şey değil, Zeyno, bu kadar garipseme."

Koltuktan kalkıp Bora'ya bakarken, boş boş yüzüme bakıyordu.

"Hadi ama yukarı çıkıp misafir odasını bulmam için bütün kapıları açtırma bana."

"Ah pardon. Sindy!" diye seslendi kapıya bakarken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zeyno konuya tekrar geri dönüş yaparak, "Adı da Sindy'miş! Barbie bebek gibi o ne öyle!" dedi huysuzlanarak.

Sindy salona girip, "Buyurun, Bora Bey," dedi.

Zeyno kıza ters bakışlarını gönderirken Bora kıza bakarak, "Eliz Hanım'a misafir odasını gösterir misin?" dedi. Kız bana bakıp gülümserken, "Buyurun," dedi geçmem için kolunu kapıdan dışarıya uzatırken.

Yürüyüp yanından geçtiğimde merdivenlere yöneldim. Topuklu ayakkabısının sesi beynimde yankılanırken sinirleniyordum.

Sakın hiçbir suçu olmayan birine öfkeni akıtma! Bağırıp çağırman gereken insan başka.

Gururum dile gelip beni azarlarken, çenemi kapalı tutup merdivenlerden çıkmaya devam ettim. Merdivenlerin başına geldiğimizde Sindy, "Bu taraftan, efendim," diyerek beş adım ilerimde duran ilk kapıyı açtı.

İçeri girmeden kapının önünde durmuş bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeter."

Kafamı sallayıp onaylarken kapıyı kapatıp gitti. Tanımadığım odada tek başıma kaldığımda duvarlar üzerime doğru geliyordu sanki. Koşarak pencerenin yanına gidip açtığımda kafamı dışarı çıkardım. Derin nefesler alıp bırakırken, "Allah'ım sen bana dayanma gücü ver," diye dua ettim. Dakikalar sonra kendimi biraz daha iyi hissettiğim zaman pencereyi kapatmadan içeriye girdim.

Oda kahve tonlarındaydı. Yatak iki kişilikti ve başlığı eski zaman yataklarını andırır gibi yüksekti.

İki yanında duran komodinlerin birinin üzerinde yeşil kumaşlı gece lambası dururken diğerinde tarihi eser gibi duran masa saati vardı. Giysi dolabı duvarın içine gömülmüş olduğu için oldukça geniş bir odaydı. Yatağın üzerinde jilet gibi ütülen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miş nevresim takımının üzerinde elimi gezdirdim. Pamuk gibi yumuşaktı. Ayakkabılarımı çıkartıp yatağa uzandığımda tavana yapıştırılmış geceleri parlayan ay ve yıldızları görünce gülümsedim. Eskiden bende de vardı bunlardan. Babam onuncu yaş günümde sürpriz yapmıştı. O gün o kadar mutlu olmuştum ki. O gün bu yıldızlı süslere bakarken mutluluktan havalara uçarken bugün bu yıldızlara kalbimin acısıyla bakıyordum.

Sol omzumun üzerine yatıp ne yapacağımı düşünmeye başladım. Sarper'i seviyordum ama bu bana yaptığını affettirmiyordu. Onu affetmeyeceğim sürece o eve gitmeyecektim ama Peri? Ne söyleyecektim küçücük çocuğa? Baban beni şirketinde çalışan kadınla aldattı ve ben evi terk ediyorum mu diyecektim?

Tekrar sırt üstü yattığımda bu düşünme işini biraz daha sonraya bırakıp sadece saatler önce karşılaştığım ve beynime kazıdığım görüntüyü sindirmeye çalışacaktım. Bu nasıl olurdu bilmiyorum ama kabul etmeliydim. Bu iş hızla başladığı gibi hızla bitti.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onbeşinci Bölüm

Aşağıdan gelen gürültüyle gözlerimi açtığımda ilk başta ne olduğunu anlamamıştım. Başucumda duran saate baktığımda, ikiyi on geçiyordu. Bu sıkıntıyla altı saat uyumuş muydum ben? Nasıl dengesizsem artık. Seslerin kime ait olduğunu anlamak için sabit durdum.

"Konuşacağım onunla! Ben ona ihanet etmedim!"

Sarper'di bu ve sesi giderek yaklaşıyordu. Ondan önce davranıp yataktan kalktım ve koşarak kapıya gidip kilidi çevirdim. Yüzünü görmek istemiyordum. Kapının kolu aşağı yukarı hareket ederken geri çekilip elimle ağzımı kapattım.

"Eliz, güzelim aç kapıyı ne olur. Dinle beni."

Sarhoş muydu?

"Abi bak kendini toparlamasına izin ver, mantıklı düşünemiyor şu an." Bora kapıyı yumruklayan kuzenini sakinleştirmek istese de işe yaramıyordu.

"Bırak beni! Konuşacağım."

Evet, sarhoştu. Sağa sola ilerlerken kapının ardından gelen sesler durmuştu. Gitmiş miydi? Kapıya yaklaşıp sesini duymak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için bekledim. Ellerimi kaldırıp kapıya koyduğum an diğer taraftan gelen kısık sesle durdum.

"Hissediyorum, tam kapının arkasındasın."

Nereden anlamıştı?

"Kalp atışlarını kalbimde hissedebiliyorum."

Kapıya tutunmuş dizlerimin üzerine çökerken, "Hatırlamıyorum, Eliz, kendimde değildim. Kendimde olsa dokunur muyum o kadına? Öper miyim hiç?" dedi.

Öper miyim? Kalbime inen bir darbe de bu kelime sayesinde oldu. Benim öptüğüm dudaklarına başka kadının dudakları mı değmişti? Benim teninde hissettiğim sıcaklığı o kadında mı hissetmişti? Kalbime inen darbeler birkaç gün önce sırtıma vurulan kemerden daha çok yakıyordu canımı.

"Biliyor musun, sadece bir kadeh içtim. Bir kadehte sarhoş oldum. Ama beni sarhoş eden şey alkol değil, evdeki kokundu. O kokudan mahrum bırakma beni. Peri seni soruyordu. Seni geri getireceğimi söyleyerek çıktım evden. Tek gönderme beni o eve."

Peri... Ağlıyor mudur acaba? Bırakıp gittiğimi mi düşünüyordur? Gözyaşları hızla yanağımdan akarken zamanın geldiğini anladım. Zeyno'nun bahsettiği patlama noktasındaydım. İçim yanıyordu. Kalbim duracak gibiydi. Nefes almıyordum.

"Eliz cevap ver. Gözlerine kurban olduğum cevap ver." Ellerimi kapıdan çekip arkamı döndüm. Sırtımı kapıya yasladığımda gözümden akan yaşların haddi hesabı yoktu. Durmaksızın peş peşe akıyorlardı. Benden başkası da ağlıyordu. Kapının arkasında, âşık olduğum adamın vurulduğum mavi gözlerinden yaş akıyordu.

"Eliz?" Ağladığını belli eden ses tonu, ağlamama şiddet katarken ağzımı kapattım.

"Ağlama, canım yanıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nefes alamıyordum.

"Tamam, gidiyorum, yeter ki ağlama."

Sen benden gittiğin için ağlıyorum zaten geri zekâlı!

Adım sesleri uzaklaşırken artık nefes alıp alamamam umurumda değildi. Ben evi terk ettiğimden beri nefes alamıyormuşum zaten. Yere yatıp bacaklarımı karnıma çektim. Titremeler kendini belli ederken ses çıkarmamak için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Sesimi duyarlarsa yardıma geleceklerdi, ben bunu istemiyordum. Kimsenin varlığını istemiyordum.

Soğuk zemin, beni üşütürken beynim sinir krizinin bedenimi ele geçirdiğinin alarmını verir gibi uyuşuyordu, tepki vermeden yatıyordum. Uyumak istiyordum. Uyuyup her şeyi unutmak. Belki de ölmek. Titreyen bedenimi umursamamaya çalışarak gözlerimi kapattım. Uyumak ve uyumamak arasında bir yerlerdeyim. Uyuyormuş gibi gözlerimi açamıyordum ama uyanık gibi kapının ardından konuşulanları duyabiliyordum.

Zeyno, "Eliz, Sarper gitti. Konuşmak ister misin?" diye sorarken kapıyı tıklıyordu. Cevap versem halimi anlayacaktı, cevap vermesem panik yaparak kapıyı açmaya çalışacaktı.

"Hayır, yalnız kalmak istiyorum."

Sesim kriz geçiriyor gibi değil de ağlamaktan kısılmış gibi çıktığı için rahatlamıştım.

"Ağlıyor musun? Sonunda be kızım! Ağla, kendine gel, sonra konuşuruz."

İnanmıştı. Titreyen kollarımı bacaklarımdan ayırıp dizlerimin arasına sıkıştırdığımda biraz da olsa titremelerini engellemiştim.

Gözlerimi kapatıp, bilincimin kapanmasını bekledim. Çok uzun sürmedi. Dakikalar sonra krizle birlikte gelen bayılma beni karanlığa çekerken karşı koymadan kendimi teslim ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi aralarken uyuşmuş bedenimi benimsemek zamanımı aldı. İlk başta dizlerimin arasına sıkıştırdığım ellerimi çekerek yere bastırdım. Bütün gücümü kullanarak ellerimden destek aldım. Vücudumu havalandırırken bacaklarımın uyuşukluğunun geçmesini bekledim. Sırtımı kapıya yaslarken ellerimle üst baldırlarımı ovaladım. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu.

Tıklanan kapı sanki başıma matkapla çivi çakılıyormuş etkisi yaratınca baldırlarımda duran ellerimi şakaklarıma dayayıp sıktım. Sanki beynim kulaklarımdan akıyordu!

"Eliz?"

"Efendim, Bora?"

Destek alarak ayağa kalkıp yatağa doğru yürüdüm. "Yemek yiyeceğiz, hadi gel."

Kaşlarımı çatıp saate baktım. Altıya geliyordu.

"Ben yemeyeceğim. Uyumak istiyorum."

Yatağa girip pikeyi kafama kadar çekip sanki hiç uyumamış gibi gözlerimi kapattım.

"En azından kapıyı aç, Eliz. Korkutuyorsun bizi."

Kafamdaki pikeyi açıp, "Git, Bora!" diye bağırdım. Yükselen ses tonum beni bile şaşırtırken pikeyi yine kafama kadar çektim.

Gözyaşlarım yastığı ıslatmaya başladığında Sarper'in dedikleri kulaklarımda yankılanıyordu. Sesi kulaklarımda yankılanırken yataktaki halleri de gözümün önüne geliyordu.

"Neden yaptın?"

Hıçkırıklarım artarken, "Niye yaptın!" diye bağırdım. Kalbim acıyor, organlarım ateşe atılmış gibi yanıyordu.

"Allah'ım dayanamıyorum!" Kafamı ellerimin arasına alıp bacaklarımı kendime çektim. Nasıl geçerdi bu acı? Nasıl sönerdi bu yangın?

Uyu... Sadece uyuyunca geçecek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peki ya uyanınca?

Yine canın yanacak. Sevmeyi bitirene, onu unutana kadar canın yanacak.

O zaman ne anlamı vardı uyuyarak acıyı ertelemenin?

Alışacaksın. Alışmak zorundasın. İçin kan ağlaya ağlaya, yeri gelecek içindeki yangın daha da büyüyecek yeri gelecek aklını kaybedecek gibi olacaksın ama alışacaksın.

Gözlerimi açtığımda sabahın ilk saatleriydi. Pencereden yansıyan turuncu gökyüzü, aydınlanacak güneşin habercisiydi. Dişlerimi sıkmaktan acıyan damaklarımı rahatlatmak için ağzımı kapatıp açtım. Pikeyi üzerimden atıp bacaklarımı yataktan sallandırırken gözlerimin acısı, geçmeyen acılarıma eklenmişti. Ellerimi yüzümde gezdirdikten sonra saç diplerime sokup, baş ağrımı hafifletmek için saçlarımı çekiştirdim. Yataktan kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye kapıya doğru yürüdüm. Herhangi bir ses duymak için beklesem de bu saatte ne Bora uyanır ne de Zeyno. Sindy uyanmış olsa dahi bana soru sormayacağı için sorun yoktu. Kapının kilini çevirip sessizce kapıyı açtım. Yalnız kalma isteğim hâlâ devam ediyordu. Bir yere çarpıp ses çıkamamak için dikkatle yürürken duyduğum tek ses çıplak ayaklarımın zeminde bıraktığı sesti. Merdivenlerden inerken mutfaktan gelen seslerle yerimde durdum.

"Hay aksi!"

Sindy'nin sesiyle yeniden hareketlendim. Bahçeye çıkan bir kapı ararken sağa sola bakıyordum. Mutfağın önüne geldiğimde bahçeye açılan kapının orada olmasına lanetler okudum. Kimseyle konuşacak gücü kendimde bulamadığım için evin dış kapısından çıkıp dolanacaktım. Yavaş adımlarla kapıya gelip açtığımda kapatmadan sol tarafa doğru yürüdüm. Çiçeklere basmamak için büyük uğraş verirken ayağıma batan küçük taşları umursamadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yürüyordum. Köşeyi döndüğümde havuzun yanında duran, üstü kapalı bahçe salıncağına doğru ilerledim. Kollarımı karnıma sararken salıncağa oturdum. Boş gözlerle önümdeki havuza bakarken şu an su çok cazip duruyordu. Çarşaf gibi duran su resmen 'bana gel' diyordu. Durmak bilmeyen yaşlar yanaklarımdan akıp karnıma sardığım kollarıma düşünce kafamı eğip koluma düşen damlaya baktım.

Acılarımı dindirmek için akarken yine bana dönüyorsunuz.

Gözyaşıyla konuşuyordum. Bravo! Sonunda kafayı da yemeyi başardım. Bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde, daha üç aya kadar normal bir hayatım vardı benim. Ne yalanlar ne kemerle dayaklar ne de aşk vardı hayatımda ve ben derslerimle çok mutluydum. Ya şimdi? Omuzlarımda bir sürü yalan, sırtımda kemer izleri, kalbimde beni öldürecek kadar güçlü aşk acısı vardı!

Bacaklarımı kaldırıp salıncağın köşesine koyarken kollarımı etrafına sardım. Acaba Sarper bugün de gelir miydi? Gelse ne olur ki sanki? Sadece daha kötü oluyorum, değişen bir şey olmuyor. Salıncak yavaş hareketlerle ileri geri giderken midem bulanmaya başladı. Midemde çıkarabileceğim yemek olmadığı için varlığını unutup sallanmaya devam ettim.

Peri ne yapıyordur acaba? Bana çok kızmış mıdır?

"Eliz?"

Zeyno'nun sesi düşüncelerimi aralarken kafamı çevirip bana doğru yürüyen arkadaşıma baktım.

"Ne zaman uyandın?"

Bir kere yakalandın, Eliz, konuşmamazlık yaparsan sana destek olan insanlara ayıp etmiş olursun. "Yarım saat oluyor."

Yanıma gelen Zeyno salıncağa oturunca daha hızlı sallandı Midemdeki bulantı kendini belli edercesine büyürken yokmuş gibi davrandım.

"Uyandırsaydın bizi de. Niye tek oturuyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi..."

Cümlemi bitiremeden araya giren Zeyno bana dönerek, "İyi değilsin, Eliz. Hiç kimse de iyi olmanı beklemiyor zaten. Aldatıldın ve iyi olmamak senin yapabileceğin tek şey," dedi. Ağzından çıkan her kelimeyle benim bir gözyaşım yanaklarımdan akıyordu. Ağlayışım artarken salıncağın yumuşak yastıklarına uzanıp kafamı Zeyno'nun baldırlarına koydum.

"Kalbime yüzlerce iğne batıyor, bütün organlarım yanıyormuş gibi hissediyorum," dedim hıçkırıklarımın arasında. Dostum ağzını açmadan söylediklerimi dinlerken saçlarımla oynuyordu.

"Peri ne durumdadır acaba?"

Yine susuyordu ama içimden bir ses Peri'nin durumunu bildiğini söylüyordu. Daha fazla üzülmemem için susma hakkını kullanıyordu. Bence de en iyisiydi. Bir üzüntüyü daha kaldıramazdı bu yaralı kalbim.

"Biliyor musun, Zeyno? Sarper'den hoşlandığımı söylediğinde sana kızmamın sebebi haklı olduğun içindi, şimdi anlıyorum bunu. Sadece yanlış olduğunu düşündüğüm için kabul edemiyordum."

"Biliyorum, kardeşim, biliyorum."

Saçlarımda gezen eller, göz kapaklarıma ağırlık çöktürürken, "Sürekli uyumak istiyorum," dedim mırıldar gibi.

"Çünkü uyku acılar için tek kaçıştır. Sen de acılarından kaçmak istiyorsun."

Evet, kaçmak istiyordum. Hem acılarımdan hem de içimde büyüyen sevgiden.

Uyandığımda gözlerime vuran güneşle karşımda duran kalabalığın kimlere ait olduğunu çözebilmek için elimi alnıma koyarak güneşe karşı siper aldım.

Derin, Samet, Toygar, Serpil, Mehmet, Songül, Çınar ve Yeliz... Ne işleri vardı bunların burada? Bahçenin diğer köşesinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durmuş bir eli alnında diğer elinde tuttuğu içki şişesiyle yerde oturan Sarper nefesimi keserken, gidip dağılan saçlarını düzeltmemek için kendimle savaş veriyordum.

Havuzun kenarına kurulmuş büyük beyaz perdeye yansıtılan 'GERÇEKLER!' yazısına bakıp yattığım yerden kalktım.

"Ne oluyor burada?" diye sordum Zeyno'ya.

Omuz silkip, "Ben de anlamadım. Sen uyuduktan sonra Bora her şey düzelecek, deyip çekti gitti. Geldiğinde bunlar da vardı peşinde," dedi.

Çenemle, öldürecek gibi baktığım kadını göstererek, "Onun gelmesi gerekiyor muydu?" dediğimde, "Aynısını ben de söyledim ama cevap vermediler," dedi.

Bakışlarım tekrar köşede içki şişesini dudaklarına dayayan Sarper'e kaydı.

"Fena dağıtıyor. Geldiğinden beri orada oturmuş içiyor."

Gözlerimi ayırmadan, "Ne zaman geldiler?" diye sordum.

"Yarım saat önce. Seni uyandırmak istedim ama Sarper izin vermedi," dedi.

Bora kalabalığın arasından çıkıp açık alana geçtiğinde, "Evet, arkadaşlar. Burada hayırlı bir iş toplanmış bulunmaktayız. Eliz, seni şöyle alabilir miyiz?" diyerek beni yanına çağıran Bora'ya ters ters bakarak, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Ya sen gel, anlayacaksın!" dedi. Yerimden kalkıp yürürken Yeliz'in bakışlarını üzerimde hissettim. Kafamı çevirip ona baktığımda halimle eğlenir gibi gülümsüyordu. Katil olmamak için bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde, "Eğer bu iş çok gereksizse beni o kadınla aynı ortama soktuğun için seni asla affetmeyeceğim," dedim.

Dudaklarını kıvırıp gülerken, "Bu işin sonunda katil olma da," dedi. Ne demek istediğini anlamak için yüzüne bakarken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arkamda duran Zeyno koluma girerek, "Hadi ne göstereceksen göster de bitsin şu işkence. Çok sıcak," dedi.

Bora eğlenir gibi, "Film izleyeceğiz," dediğinde iş arkadaşlarının Kızıl kafa dedikleri Batuhan, "İşlerimi bıraktırıp bu sıcakta açık hava sineması izletmek için mi çağırdın bizi?" dedi.

Yeliz, "Aynen!" deyip Batuhan'ı onaylarken, gözlerimi kapatıp tepemde dolanan ağzında ateş püskürten ejderhaları saydım. Sesini duymak bile içimdeki canavarın yavaş yavaş uyanmasına neden oluyordu.

"Bu sıradan bir film değil ahali. Yönetmeni Derin Yıldız, oyuncuları Yeliz ve Serpil," dedi Bora. Gözlerimi açıp doğru mu duydum diye insanların yüzünü inceledim. Aynı anlamsız ifadeler herkesin yüzünde kol gezerken gülen tek insan Derin'di. Bora elindeki kumandada bir şeylere basarken beyaz perdede görüntü belirdi. Görüntü küçük kapı aralığından çekiliyordu. Yeliz ve Serpil tuvalette konuşuyorlardı. Nerenin tuvaleti diye düşünmeye fırsat kalmadan Serpil konuşmaya başladı:

"Eliz'i evden göndermek için plan yaptığımızı sanıyordum. Sarper'i yatağa atacağın konusunda değil!"

Bağıran Serpil'i susturmaya çalış Yeliz, elleriyle ağzını kapatıp, "Bağırma geri zekâlı, şirketteyiz. Biri duyarsa ne olur bilmiyor musun!" dedi.

Zeyno'nun elinden kurtulup perdeye biraz daha yaklaşırken olayı anlamaya çalışıyordum. Serpil bütün siniriyle ağzındaki elleri iterken bu sefer daha alçak sesle konuştu: "Sana bunun için yardım etmedim ben, Yeliz! Sarper'le nasıl birlikte olursun!"

Yeliz'in arkası kameraya dönük olduğu için yüzündeki ifadeleri göremiyorduk.

"Of! Sarper'le birlikte olmadım, Serpil! İşler son anda değişti. Sarper'in bardağına uyku ilacını fazla koymuşum. Adam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bütün gece deliksiz uyudu! Sen de bana Eliz'in geleceğini haber verince ikimizi de soydum, öylece uyuduk."

Ne! Bu da ne böyle!

Bedenimi ele geçiren öfke videonun tamamını izlememe izin vermedi. Arkamı dönüp kalabalığın arasında ilk Serpil'e baktım. Dehşet içinde Toygar'a bakıyordu, Toygar'sa... Senin hesabını kesecek başkası var diye düşünerek bakışlarımı Yeliz'e çevirdim. Şokla videoya bakarken arkasında duran Sarper'e baktım. Gözlerinin altı morarmış, boş gözlerle ekrana bakarken sevdiğim adamın dağılmış hali öfkeme öfke kattı.

Etrafımda bir kere dönüp, şaşkınlıkla ekrana bakan insanların üzerinde sırayla gezdirdim gözlerimi. "Ben şimdi," dedim tıslar gibi. "Bu orospuyu ağzından bok gelene kadar evirip çevirip döveceğim. Beni tutan olursa hiç düşünmeden onu da döverim. Kim olursa olsun!" diyerek cümlemi tamamladım gözlerimi Yeliz'den ayırmadan.

Zeyno kahkaha atarken, "Seni tutanı ben döverim, kardeşim. Sen işine bak," dedi.

Tüm hızım ve hırsımla koşmaya başladım. O kadını elimden kimse alamayacaktı. Sevdiğim adamı benden almıştı, kızımı almıştı. Kurduğum hayallerimi, aşkımı, heyecanımı, hevesimi örselemişti. Bunun bir intikamı elbet olmalıydı. Ancak ters giden bir şey vardı. Kulaklarımda bir uğultu belirdi ve görüşüm netliğini kaybetmeye başladı. Lanet kadın, benden almaya çalıştıkları yetmiyor gibi şimdi de altımdan yeri alıyordu. Yoksa döne döne karanlığa saplandığım bu girdabın bir açıklaması yoktu. Ve işte şimdi en dibe vardım. Direnmenin bir anlamı olmadığını biliyordum. Ben de teslim oldum. Ama emindim, ben farkında olmasam bile bu kez yüzümde bir gülümseme vardı...

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Final

Burnuma dolan ilaç ve hastane kokusu midemi bulandırırken ağzıma gelen safrayı geri yuttum. Safranın ağzımda bıraktığı iğrenç tat daha çok midemi bulandırırken, sırtımdaki sancı bulantıyı geri planda bırakıyordu. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken gözlerimi açmaya çalışıyordum. En son yaşadığım anları düşündükçe karıncalanan beynim hiç yardımcı olmuyordu.

Yavaşça gözlerimi aralamaya çalıştım. Keskin gün ışığının bir an beynimi deleceğini düşündüm. Belli belirsiz gördüğüm iki siluet, birkaç saniye sonra netleşti. Annemle babamdı başucumdakiler.

Annem açılan gözlerime bakarak, "Allah'ım sana şükürler olsun! Açtı gözlerini," dedi.

"Sarper?"

Kısık çıkan sesimden bir şey anlamayan babam yüzüme daha çok yaklaşıp, "Ne istiyorsun, kızım?" dedi. Kuruyan dudaklarımı tekrar dilimle ıslatıp yutkundum. "Sarper," dedim tekrardan. Neden yanımda değil? Ben uyanmışken neden elimi tutmuyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kalkma, kızım, dinlenmen gerek," dedi annem kalkmamı engellemek için hafifçe ellerini omuzlarıma bastırırken.

"Sarper nerede, anne!" diye bağırdım. Sorumu cevapsız bırakmalarının tek sebebi vardı. Ya Sarper'e bir şey olmuştu ya da o görüntüler bir hayalden ibaretti ve o şu an Yeliz'le birlikteydi. Hatta belki de beni de gönderdikten sonra o evde keyif yapıyorlardı. Ama ya Peri? Benim kızımdı o. Bensiz nasıl yapardı ki?

"Anne," dedim sertçe. "Sarper nerede?"

"Sarper iyi, kızım! Rahat dur, asıl sana bir şey olacak şimdi!" derken babamın ses tonu yükselmişti. Belli ki bu olanlar onu epey sinirlendirmişti.

"Nerede o zaman? Ben uyandım ve Sarper yok!" diye bağırırken yükselen sesim hastane odasında yankılandı.

"Buradayım."

Çırpınışlarım durduğunda bakışlarımı kapıya çevirdim. Oradaydı işte. Yeliz'le değil, benimle aynı odadaydı!

Babam bıkkınlıkla ellerini çekerken alnında biriken terleri silip, "Gel, oğlum gel, bu kızı zapt edemiyoruz biz!" dedi ve kenarda duran, gri tekli koltuğa bıraktı kendini. Sarper gülümseyerek bana doğru yürümeye başladı. Gözlerinin altı yorgunluktan ve uykusuzluktan morarmış, sakalları pürüzsüz tenine mükemmelliyet katıyordu. Yanıma gelip yatağa oturduğunda elimi tutarak dudaklarına götürdü.

"Seni sordum, ama cevap vermediler. Cevap vermedikleri için sana da bir şey oldu sandım!" dedim gözyaşlarım arasında. "Ya da o... o kadınla..."

Babam araya girip, "Cevap vermemize fırsat bırakmadan çocuğu yargıladın, hüküm verdin, infaz ettin, kızım. Bıraksak toprağa bile koyacaktın yahu! Tövbe estağfurullah!" dediğinde ters ters baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu arada annemler hangi ara gelmişti? Bu olanların ne kadarlık kısmından haberleri vardı? bilseler sanırım Sarper'e karşı bu kadar sevecen yaklaşmazlar. Ama yine de sonuçta benim mutluluğum için her türlü fedakârlığı yapabilirler. En iyisi hiç o konulara girmemek!

"Kaç gündür uyuyorum ben?" diye sordum. Sarper dudaklarını büzüp "Beş saat," dediğinde, "Yuh!" diye bağırdım. Tepkime gülerken serum olan koluma dokundu. "Aslında sana çok kızgınım ama şu anda bunun yeri değil. Hele ki baban kötü kötü bakarken! Kendini bu kadar bırakmanı hiç anlamıyorum. Sen kendine benim ve kızım için daha iyi bakmalısın. Sen olmadan biz ne yaparız?"

Seslice yutkundum. Verecek cevabım olmadığından değil tabii. Yeri olmadığından! "İstersen annemlerin yaptıkları bu güzel sürprizi bozmayalım. Ne dersin?" dedim dişlerim arasından tıslar gibi.

"Ya... Ne hoş değil mi?" dedi imayla. Ardından sandalyeden kalkan Sarper'in elini tutup, "Gitme," dedim sessizce. Oysa annemle babam çoktan bizi yalnız bırakmıştı ama sanki o bana bakışındaki büyüyü bozmaktan korktum.

"Bir yere gitmeyeceğim, güzelim. Sandalye çok rahatsız, yatağa oturacaktım," dediğinde aklıma gelen fikirle yana kayıp gülümsedim. Ne demek istediğimi anlayan Sarper de gülümseyip ayakkabılarını çıkarttı. Hastane yataklarında uyumak favorimiz olmuştu artık.

Her ne kadar hatırlamak istemesem de, "O sinsi kadınlara ne oldu?" diye sordum. Kimlerden bahsettiğimi hemen anlamıştı.

"Sen bunu düşünme artık, gerekenler yapıldı. Bir daha benim şirketin beş metre uzağından geçemezler herhâlde," deyip güldüğünde hırsla, "Oh olsun!" dedim. Bize yaşattığı anlar aklıma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldikçe keşke dövebilseydim de öyle bayılsaydım diye düşünmeden edemiyordum.

"Toygar da Serpil'i köye gönderdi. En kısa zamanda boşanma davası açar."

Toygar'a yaşadığı utanç yüzünden üzülsem de böyle bir cadalozdan kurtulduğu için seviniyordum da. Nasıl bir sinsilikle plan kurmuşlarsa, hepimizi mahvettiler.

"Allah'ından bulsunlar. Bizi ne hallere soktular," dediğimde Sarper, "Şhh! Şimdi konuşmayalım bunları. Çok uykum var, hadi uyuyalım," dedi.

"Beş saattir uyuyorum zaten, daha ne uyuyayım," derken Sarper çoktan uyku moduna girmişti. Mırıltılarından daha serum bitene kadar kalmamız gerektiğini anlamıştım. Benim yokluğumda uykusuz kalan sevgilimin saçlarını okşadım. Kurduğum hayallerle gözlerimi kapatırken rüyamda bu anıları görmeyi diledim.

Yan tarafımdaki kıpırdanma beni kendime getirirken fısıldaşan sesler kulağıma geliyordu.

"Peri illa annemi göreceğim diyormuş, oğlum." Annemin sesiydi bu. Gözlerimi açmadan konuşulanları dinledim.

"Biraz daha beklesin. Nasılsa birkaç güne eve gideceğiz. Bırakalım da uyusun. Çok yorgun görünüyor hâlâ."

"Eliz çok bitkin görünüyor. Böyle hastanede görmesin hem Peri. Üzülmesin çocuk." Bu da Zeynep'ti. Ne güzel, tüm sevdiklerim ya yanımdaydı ya da bir şekilde akıllarındaydım. İçinde bulunduğum anın tadını çıkarmak için gözlerimi açmadım. Bir süre daha bu mutluluğu yaşamaya karar vermiştim ki odanın kapısı tekrar açıldı. Bu kim olabilir ki diye düşünürken, "Biliyoruz okulunuz bitmeden evlilik düşünmüyorsunuz hatta seninle bu konuda anlaşmıştık, Zeyno," dedi neredeyse bağırarak Bora. Sesindeki heyecanla hemen gözlerimi açtım. Ağzımı açıp bir geç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miş olsun diyeydin önce diyecekken ben, benden önce davranıp konuşmaya devam etti: "Ama başımıza çok şey geldi. Ölümle burun buruna geldik resmen."

Sarper sabırsızlıkla, "Abi yalvarırım uzatma yoksa düşüp bayılacağım şurada! Kızlar, bizimle evlenir misiniz? Hemen şimdi, burada!" dedi. Heyecanı elle tutulur gibiydi. Bir onun mu? Dördümüz de ne yapacağımızı şaşırmıştık. Gülerek heyecandan kızaran erkeklere baktığımızda ne diyeceğimi bilmiyordum. Sarper'i ilk defa böyle görüyordum. Heyecandan eli ayağı birbirine girmiş vaziyetteydi ve bu hali gözüme acayip derecede tatlı geliyordu.

Bora sinirle kuzenine bakıp, "Sen 'evet' cevabını aldın zaten ne heyecanlanıyorsun?" dediğinde dışarıdan babamın sesi duyuldu: "Oraya gelirsem ikinizi de pataklarım! Cevabınızı alın artık, ağaç olduk burada!"

"Babamı da ikna ettiniz?" dedim şokla.

Zeyno, "Evet!" diye bağırıp odayı inlettiğinde dışarıda küçük bir alkış tufanı koptu. Ama hastanede olduğumuz için çok uzun sürmedi.

Bora heyecanla Zeyno'nun yanına gidip sarıldı ve dudaklarından öptü.

Utanarak başımı Sarper'e çevirdiğimde hâlâ benden bir cevap beklediğini gördüm. Babam gibi annem de odanın dışından bağırarak "Kız, Eliz! Cevap ver!" dedi. Onların bu haline kahkaha atarak, "Evet!" diye bağırdım ben de.

Sarper hızla yanıma geldiğinde kollarımı öne doğru uzattım. Duvak ve çiçekle sarılması kolay olmadığı için geri çekildi. Dışarıda bekleyen ahali gürültüyle içeriye girdiğinde Sarper tel tokayla desteklenen duvağı saçıma takıyordu. Bir demet papatyayı burnuma yakınlaştırıp derin bir nefes aldım. Papatyalar koparıldıktan sonra kokarmış. Benim en büyük mutluluğuma şahit olacak olan en güzel ölüm kokusuydu bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırmızı cüppeyle içeri giren nikâh şahidi Aksel'in yatakların arasına çektiği sandalyeye oturdu. Nikâh memuru ince gözlük camının üzerinden bakarak, "Şahitleri yerlerine alalım," dedi.

Bizimkiler Songül ve Çınar, Zeyno'nunkiler ise Derin ve Aksel'di. Mükemmel derecede güzel hazırlanmış plan beni heyecanlandırmaya başlamıştı. Ellerim titriyordu.

"Siz Haldun kızı Eliz Dalkıran, Osman oğlu Sarper Tekin'i iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Sarper'e bakarak gülümsedim ve ikinci 'evet'imi büyük bir heyecan ve mutlulukla dudaklarımın arasından çıkardım.

"Siz Osman oğlu Sarper Tekin, Haldun kızı Eliz Dalkıran'ı iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet!"

Şahitlerimize dönen nikâh memuru, "Siz de şahitlik ediyor musunuz?" diye sordu.

Çınar ve Songül aynı anda, "Ediyoruz," dedi mutlulukla.

Sıra Zeyno ve Bora'ya geldiğinde etrafımızdaki kalabalığa göz gezdirdim. Bütün dostlarımız, bütün ailemiz buradaydı. Evet, çok iyi bir ortamda evlenmiyorduk ama hepimiz sağlıklı ve eksiksizdik. Gözlerim Peri'ye ulaştığında elimle gel işareti yaptım. Peri bunu bekliyormuş gibi babamın kucağından inip Sarper'in yardımıyla yatağa çıktı ve kollarımın arasında yerini aldı. Yanağına öpücük bıraktıktan sonra en yakın arkadaşımın mutluluğuna şahit olmak içi konuşan nikâh memuruna döndüm.

"Siz Okan kızı Zeynep Demir, Mustafa oğlu Bora Tekin'i iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siz Mustafa oğlu Bora Tekin, Okan kızı Zeynep De..."

"Evet evet!"

Nikâh memurunun sözünü bitirmeden cevap veren Bora kahkahalara sebep oldu. Mustafa amca, "İlahi çocuk!" deyip gülmeye devam ederken Bora dünyanın en mutlu insanı gibi etrafına gülücükler saçıyordu. Zaten hangimiz öyle değildi ki? Herkes otuz iki dişini de ortaya serecek gibi gülüyordu. O kadar kötülükten sonra, bu sürpriz bizimle birlikte herkese iyi gelmişti.

Nikâh memuru Aksel ve Derin'e bakıp, "Siz de şahitlik ediyor musunuz?" dediğinde Aksel, "Etmiyoruz desek bu ikisi bizi öldürür. Kendi can sağlığımız için şahitlik ediyoruz," dedi.

Dinmeyen kahkahalar tekrar yükseldiğinde nikâh memuru arada kaynadı.

"Ben de Antalya Belediyesinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı kocan ilan ediyorum. Mutluluklar!"

İmzalar atılıp tebrikler kabul edildiğinde elimde duran evlilik cüzdanına bakıyordum.

Artık Sarper'in karısıydım. Sevdiğim adamın karısı... Peri kollarını boynuma dolayıp hafifçe kendine çekerken diğer kolunun altında babasının olduğunu fark ettim.

"Bundan sonra kötü olaylar, kötü insanlar yok! Hep mutlu olacağız. Ben üzerinizdeki kötü perilerin yaptığı büyüyü kaldırdım. Bundan sonra dünyanın en mutlu ailesi biz olacağız. Söz mü?"

Gülümseyerek Sarper'in bana uzattığı elini tuttum. Parmaklarını parmaklarıma kenetlerken, bu ellerin bir daha hiç ayrılmaması için dua ettim. Bir daha asla kötü bir şey yüzünden ağlamayalım, üzülmeyelim. Yaşadıklarımızdan sonra birbirimize olan sevgimiz, bizi ayakta tutan tek şey olsun. Kalbimiz birbirimizi için atsın, aşkımız dillere destan olsun istiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülsüm Bilgin

"Söz."

"Söz."

Zorlu günler yaşayıp büyük savaşlar verdik ama bizim sonumuz mutsuz bitmedi. Aysun hapiste, Ahmet de artık kabullendi sanırım. Artık mutluluğumuzu gölgeleyecek bir şey kalmadı. Görüp görebileceğiniz en mutlu sonu önünüze sürerken, yaşadığımız kötü veya iyi şeylerde her anda yanımızda olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Ben Eliz Tekin, yalanlarla başladığım bu oyunu gerçeğe çevirdim. Mutluluğumuzu kendi ellerimizle yazdık biz...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM